

Giới thiệu Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?

Trên trong cuộc sống lúc nào cũng muôn màu muôn vẻ.

Thì ở thế giới tu chân cũng muôn màu muôn vẻ không kém.

Ở xung quanh chúng ta mọi thứ đang diễn ra liệu ai có thể tự nhận mình am hiểu hết dù chỉ là một việc nhỏ nhất?

Kiếp trước ngu ngơ mà chết, kiếp này sống lại trong nghi hoặc. Hẳn phải từng bước khám phá những bí mật của thế giới này.

Một khi đã đặt chân lên con đường ấy, hẳn đã mặc định là không có đường quay lại. Chỉ có thể đi tiếp, lần mò từng bước bên trong lớp sương mù che phủ tương lai.

Phải làm sao khi mà người tính không bằng trời tính?

Cùng theo bước chân hẳn trên con đường tu luyện và khám phá thế giới đầy bí ẩn xung quanh chúng ta nào.

Main không náo nản, không yy quá, bớt hoàn hảo hoá.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Kết thúc?

Vào một đêm mưa gió bão bùng, tại một con hẻm nhỏ. Một khung cảnh ghê rợn, sắc mùi máu me đã xảy ra. Mưa to như xối, nhưng cũng không thể lẫn át đi cái mùi tanh của máu, vì bây giờ cả con hẻm đều bị nhuộm đỏ bởi máu. Máu chảy thành từng dòng, theo dòng nước trôi đi, nhưng vẫn liên tục có máu chảy ra từ các cơ thể người nằm ngổn ngang trong con hẻm ấy, và cũng liên tục có thêm cơ thể người ngã xuống, máu hoà vào dòng nước chảy đi.

- Thật không ngờ, có ngày tao bị chính anh em của mình hại chết!

Bây giờ, còn đứng là 12 người tất cả, chia làm hai phe đối lập. Quả thực là 1 khung cảnh tương phản hết sức vì một phe là 11 người đàn ông bặm trợn, tay lăm lăm vũ khí, náo đao, kiếm, mã tấu, xiên heo,... đội hình này nếu ở 1 khung cảnh khác, có lẽ sẽ khiến người ta mới nhìn đã muốn tránh xa được bao nhiêu tốt bấy nhiêu thì bây giờ, về mặt 11 người ai nấy đều đầy vẻ sợ hãi và căng thẳng. Duy chỉ có người đàn ông đứng đầu nhóm là không nhìn ra cảm xúc. Có chăng chỉ là ánh mắt buồn bã, đau đớn. Không biết là đau đớn cho những người an hèm đã nằm xuống kia, hay còn lí do nào khác.

Phía đối diện, 1 người thanh niên khá trẻ tuổi, khoảng 24, 25 tuổi đang đứng một cách đầy mệt mỏi, tay phải cầm thanh katana dài 1m4 chống xuống đất, đỡ lấy cơ thể hẳn. Từng nhịp thở dốc, phối hợp với dáng đứng xiêu vẹo tưởng chừng hất thanh katana kia ra là sẽ đổ sụp xuống bất kì lúc nào có thể thấy hẳn đã cạn kiệt sức lực. Nhưng ánh mắt kia không vì kiệt sức mà mờ đi. Đôi mắt lạnh lùng, ẩn chứa vô hạn thất vọng vì bị người anh em mình tin tưởng nhất phản bội. Nhưng tia thất vọng ấy xẹt qua rất nhanh, thay vào đó là sự bình tĩnh lạnh lùng bất biến. Cảm tưởng như giữa đêm mưa, ánh sáng duy nhất phát ra là từ đôi mắt lạnh băng ấy.

Câu nói kia đích thực phát ra từ người thanh niên ấy.

- Mày hiểu cho anh, anh có lí do của mình. Mày phải chết, dù thực lòng anh không muốn tổn thương mày. Phải làm điều này, anh cũng đau lòng lắm, không nhẹ nhàng như cái bản mặt lạnh lùng khôn kiếp này của anh đâu, mày hiểu không Long?

- Tôi đéch hiểu cái lí do của ông. Lí do gì mà đến anh em của mình cũng giết, đến người yêu của anh em ông cũng không tha? Thăng Huy có tội tình gì mà ông giết nó? Có chuyện gì ông không nói với tôi được sao?

- Mày còn trẻ, nhiều chuyện mày chưa hiểu hết. anh có nói ra, mày cũng sẽ không hiểu được. Cái xã hội này phức tạp lắm. Nghe anh, Long, buông kiếm ra. Mày không thoát được. Mày chết, bố mẹ mày anh sẽ thay mày lo cho họ. Còn con Nguyệt, anh không biết vì sao nó biết được vài bí mật của tổ chức, nên bị bịt miệng. Anh không làm, thăng Quân Sứt làm. Mày sắp chết, anh nói ra cũng không sao. Mày còn nhớ thăng nhóc 15 tuổi mày đâm xe chết nó không? Ông già nó, là 1 lão già có máu mặt, lão đại gặp cũng phải nể 3 phần. Vì mày say nên đâm chết nó, ông già nó chỉ ra lệnh giết mày thôi là nhẹ nhàng lắm rồi. Nếu không có lão đại ra mặt không biết chừng lão ta thuê bọn Thiên Địa Hội ám sát cả nhà mày rồi, chứ không phải mình mày đâu Long.

- Coi như những gì ông nói là thật, còn thăng Huy? Còn Nguyệt? Nguyệt, em ấy là người yêu tôi, sao lại dính tới tổ chức?

- Chuyện con bé Nguyệt anh không biết, đây là lệnh từ bên trên, anh cũng không phải người rat ay, không được nói rõ. Chỉ biết là con bé đã biết bí mật cao cấp, nghe nói có liên quan đến mày. Còn thăng Huy, nó vì bảo vệ mày mà ra tay ám sát lão già kia nhưng bị bắt. Điều này suýt thì khiến lão ta nổi

điên giết cả nhà mầy và thằng Huy đấy. Vẫn là lão đại ra mặt, giết thằng Huy tạ lỗi với lão. Lão mới cho qua.

- Vì sao ông không nói sớm cho tôi biết? Nếu ông nói sớm hơn, thằng Huy đã không phải chết, Nguyệt cũng không phải chết. Tại sao?

Hết lên câu “Tại sao?” kia, Long gục xuống, hai tay ôm mặt, từng hàng nước mắt theo khuôn mặt hằn nhỏ xuống hoà vào máu và mưa. Long khóc. Hấn khóc xong rồi lại ngẩng mặt lên cười sặc sụa như hoá điên. Miệng không ngừng kêu gào tên Huy – bạn thân hấn, và Nguyệt – người hấn yêu.

Người đàn ông cầm đầu chực gã bên kia nhìn thấy cảnh ấy, ánh mắt lộ rõ đau thương không đành, phất tay ra hiệu cho đàn em phía sau. Gã muốn chấm dứt thật nhanh để không phải thấy người em kết nghĩa kia đau đớn đến điên dại.

Khi chực gã đàn ông kia tiến tới cách Long 3 mét, Long bỗng chốc từ cười như điên đại quay mặt nhìn chăm chăm vào chúng. Miệng gằn từng chữ:

- Tao giết hết chúng mầy trả thù cho bạn tao!

- Tao giết hết chúng mầy trả thù cho người yêu tao!

- Tao giết! Tao giết!

Hấn gào lên, tay nhấc thanh katana rồi lao vào đám người như con thú hoang cùng đường nổi điên. Hấn vùng kiếm, trút hết sức lực vào từng nhát chém. Chân chạy loạn nhịp, không tránh không né mà lao vào.

Khung cảnh chém giết đã man lại tái diễn. Liên tục là những vòi máu tứa ra, rồi chân tay, đầu người, nội tạng văng tung toé.

Sau một hồi chiến đấu kịch liệt, 10 người kia đã không còn một ai sống. Không còn cơ thể lạnh lặn, người mất tay, người mất chân, người thiếu đầu, thiếu nửa người trên, tất nhiên, có cả thiếu nửa dưới. Còn Long, lúc này hấn cũng đã hấp hối. sau lưng hấn là 3 nhát chém sâu tận xương, trước bụng còn cắm một con dao găm, tay chân đầy vết thương lớn nhỏ. Sinh lực hấn trôi đi theo từng chút máu rỉ ra từ những vết thương khắp nơi trên cơ thể.

Người đàn ông bước chậm từng bước tới gần. Rút từ trong người ra một con dao bấm sáng loáng mạ vàng. Khi tới gần Long, hấn nói:

- Ra đi thanh thân, người anh em. Anh sẽ lo cho gia đình chú. Nếu có kiếp sau, anh sẽ tạ lỗi với chú. Vĩnh biệt!

Nói xong, hấn đâm mạnh con dao vào ngực trái Long, nơi trái tim anh vẫn còn đập vài nhịp khó nhọc. Anh nhắm mắt, cảm nhận hơi lạnh cái chết dần dần xâm chiếm cơ thể mình. Anh cảm thấy đầu óc mơ hồ, từng hình ảnh trong kí ức anh trôi qua thật nhanh. Anh nhớ cha mẹ già, nhớ những đứa bạn từng chung chăn chung gối chia sẻ bát cơm thời sinh viên với anh, nhớ người con gái anh vì yêu anh mà bị liên lụy. Nước mắt anh rơi. Những giọt cuối cùng của cuộc đời. Hơi thở tắt dần, bao tiếc nuối chất chứa trong anh. Anh muốn gặp cha mẹ lần cuối, nhưng không thể. Anh sờ chiếc vòng cổ trong túi quần, chiếc vòng bình an mẹ anh đưa cho khi tiễn anh vào Nam sinh sống. Lúc này, khi cái chết đã dần tới, anh ước gì mình có thể quay trở lại, thay đổi tất cả. sẽ không bao giờ dẫn thân vào con đường đen tối này nữa.

Nhưng anh không thể. Anh làm sao đủ sức xoay chuyển thời gian? Rồi cái gì đến cũng đến, anh chết. Trong lòng bàn tay là chiếc vòng cổ bình an, có treo hình người yêu anh.

Lúc này, khi Long đã chết, người đàn ông mới móc trong người ra 1 cuốn sách cũ, không có tên, bìa rách nát nhưng kí tự bên trong vẫn rõ ràng. Nhưng những kí tự ấy là ngôn ngữ gì, không ai biết. Có chăng chỉ có người viết nên cuốn sách ấy mới biết. Và cả người đang cầm nó trên tay. Miệng lầm rầm những câu nói tối nghĩa khó hiểu, người đàn ông vừa đọc vừa nhìn chăm chăm thân xác Long trên mặt đất. Theo từng câu hấn đọc ra, quanh người Long khói đen lượn lờ, từng tia khí đỏ từ các cơ thể người xung quanh hội tụ lại rồi nhập vào Long. Cơ thể Long tan biến dần, trở nên trong suốt như không khí theo từng tia khí đỏ dung nhập ngày càng nhiều. Khi dung nhập hết, Long cũng biến mất. Để lại xung quanh nơi từng là xác Long 1 đoàn khói đen hình người. Và người đó, không ai khác, chính là Long. Hiện giờ Long trong trạng thái khói ấy nhắm mắt an bình như đang ngủ. Người đàn ông vẫn chưa ngừng đọc nhảm.

Rồi bỗng, hấn gấp cuốn sách lại, mắt mở lớn, ngửa mặt nhìn trời. Khi gấp cuốn sách lại, cả cuốn sách loé lên ánh sáng vàng thần thánh rồi tan biến trong tích tắc. Mắt người đàn ông trừng lớn nhìn trời nổi đầy gân máu, con người màu đen đã chuyển sang trắng đục từ hồi nào. Mưa cũng ngừng rơi ngay khi hấn gấp cuốn sách, thay vào đó là 1 cơn gió lạnh thổi quét qua con hẻm. Gió cuốn đến đâu, xác người biến mất tới đó, máu chảy ra cũng biến mất như chưa hề xảy ra cuộc chiến kịch liệt nào. Khi tới gần người đàn ông và Long thể khí, cơn gió cuốn tròn tạo thành 1 cơn lốc xoáy nhỏ, bao trùm lấy người đàn ông và Long. Lúc này, hai mắt Long đang nhắm từ từ mở ra, bên trong là màu đỏ thẫm như máu. Không có con ngươi. Chỉ là 1 màu đỏ thẫm. Cuốn sách biến mất hồi nãy bỗng xuất hiện trong đầu Long. Nó không còn màu vàng thánh khiết nữa mà là màu đỏ, dường như bị nhuộm bởi màu đỏ trong ánh mắt của Long nên chuyển sắc, hoặc vì điều gì đó mà ta chưa biết. Cuốn sách lần nữa toả ánh sáng, lần này là màu đỏ thẫm như mắt của Long, bao trùm lấy anh. Khi màn sáng biến mất, Long cũng biến mất, Con lốc cũng tan đi, chỉ để lại xác người đàn ông héo rũ nằm trên con đường nhỏ trong hẻm. Trên mặt hấn là nụ cười như mãn nguyện lại như chua xót. Thật là 1 con người khó hiểu.

Còn Long, anh đi đâu? Không phải tới bất kì đâu trên thế giới, hay rộng hơn là vũ trụ này. Anh không biến mất trong không gian, mà biến mất trong dòng thời gian. Anh đang xuyên qua thời gian tới một thực tại song song khác, nơi mà cuộc chiến kia còn chưa xảy ra. Và anh vẫn còn là 1 học sinh ngoan, 1 đứa con hiếu thảo. Đó là quãng thời gian đẹp nhất cuộc đời anh. Thời cấp 2...

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Cuộc sống mới

Trong cơn mê man, Long nghe văng vẳng bên tai tiếng ai đó gọi tên mình. Khi vẫn còn mơ màng, anh nghĩ thầm: “chết rồi cũng chẳng để người ta yên, khua chiêng gióng trống cái ế gì? Âm phủ ồn ào như Sài Gòn này à?” Vẫn đang tự vấn an bản thân rằng mình đã chết, thì giọng nói ấy lại tiếp tục cất lên. Ân trong giọng nói cao cao thanh thanh kia là sự giận dữ khiến Long bất giác co rúm người lại.

Rồi giọng nói ấy ngày một lớn hơn, có tiếng bước chân đều đều, tiếng bước chân đậm mạnh lên sàn nhà. Trầm đục từng tiếng một cách dứt khoát.

Àm!!!

Một tiếng va chạm mạnh khiến Long giật bắn người, mở choàng mắt hướng về phía phát ra âm thanh. Hình ảnh đập vào mắt Long là một người phụ nữ quá đối thân thiết với anh. Đó là mẹ anh, hay anh thường gọi là u. Vâng, thế kỉ 21, người ta gọi má gọi mẹ, riêng anh gọi u. Vì anh thấy từ “u” nó gần gũi, thân thiết mà thuận miệng hơn. Má với mẹ cũng thuận miệng anh thôi, nhưng thuận là thuận lúc đầu vô mồm thôi. Anh vẫn chưa thể hình dung nổi bằng cách nào mà mình lại có thể sống sót và quay lại gặp được u, nhưng tính anh cái gì khó hiểu thì bỏ qua, sau từ từ tìm hiểu. Tạm đối phó hoàn cảnh trước mắt cái đã. Mà anh cũng chưa biết phải đối phó như nào, vì từ lâu lắm rồi, anh chưa gặp lại u, có bao cảm xúc, bao nhiêu chuyện muốn nói. Vậy nên anh cứ ngơ người ra nhìn u một hồi, mắt mở to vô tội, miệng mấp máy mà không thốt ra lời.

Mẹ hấn, lúc này gương mặt tràn đầy sát khí, 1 tay chống eo, 1 tay đưa ra ngón trỏ, chỉ vào khuôn mặt ngây ngô vô tội của Long.

- Mà biết mấy giờ rồi không hả thằng kia? Còn ngồi đó mà nhìn tao à? Không dậy mà chuẩn bị đi học đi?

Long ngơ người, đi học? hấn bây giờ cũng đã 25 tuổi rồi, còn dậy đi học? Hay hấn nghe nhầm?

- Dạ? Đi học gì hả u?

Không hỏi thì không sao. Hỏi ra rồi Long mới biết mình ngu, vì mẹ hấn đã hùng hổ bước tới. Bàn tay phải vươn ra. Long nhìn bàn tay ấy dần tiến gần tới mình, ý thức bản năng của 1 thằng giang hồ muốn né, nhưng cảm giác như có né như thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay mẹ hấn. Hấn tựa như Tôn Ngộ Không, bay nhảy cỡ nào cũng không thoát khỏi bàn tay Phật Mẹ.

Và rồi, chỉ tích tắc thất thần, cái tai của Long đã nằm gọn trong 3 ngón tay của mẹ hấn. 1 cái xoắn khê, Long rên lên đau đớn:

- Á á, u nhẹ thôi u, con dậy rồi, xoắn nữa rách tai con u bây giờ.

Có vẻ lời khẩn cầu đã được đáp lại. Mẹ hấn buông tay, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng sắc mùi nguy hiểm:

- 5 phút nữa mà mày chưa có mặt dưới nhà thì liệu hồn!

Hấn vừa xoa tai vừa văng dạ liên hồi. Mặc dù ngôn ngữ trong trí óc là những câu hỏi, nhưng hấn mặc kệ, đến đâu rồi đến, không chết là ok rồi. Mọi sự dễ sau tính.

Sau đúng 5 phút, hấn có mặt dưới nhà như lời mẹ hấn nói. Nhưng hấn chẳng hiểu sao, vừa thấy hấn thì mẹ hấn lại nổi bão:

- Mày còn chưa thay quần áo à thằng kia? Cặp sách đâu? Nhanh thay quần áo rồi soạn sách đi, tao biết mày chưa có soạn sách đâu, cả tối qua toàn chơi thôi. Tao chưa sờ đến đâu.

Thế là Long lại cấp mông lên phòng thay quần áo. Soạn sách? Hấn còn chẳng biết mình học lớp nào, học lớp mấy, hôm nay là thứ mấy mà soạn. Nên hấn hỏi vọng xuống:

- Hôm nay thứ mấy hả u?

- Mày học hành kiểu gì mà thứ cũng không nhớ thế hả? Hôm nay thứ 5.

- Dạ, con biết rồi.

- Biết rồi còn hỏi? Rảnh quá à con?

Hấn mới nhìn thấy mấy cuốn sách vứt lung tung trên bàn học trong phòng, sách lớp 9.

- WTF? Lớp 9? Của mình sao? 25 tuổi học lớp 9?

Thế là hấn chạy qua nhà vệ sinh ngó vào gương. Thực sự khi này lúc hấn mới dậy cũng có nhìn vào gương, nhưng không để ý lắm, rửa mặt qua loa rồi xuống nhà như lời mẹ chứ cũng không ngắm soi lại cái bản mặt của mình khi sống lại nó có gì thay đổi. Đây cũng là cái tính của hấn. Chẳng bao giờ quan tâm tới bề ngoài bản thân cho lắm, và cũng khá tung tung. Vừa chết xong, thường người ta sẽ kiểm tra cơ thể mình rồi làm gì thì làm, còn hấn thì chẳng quan

tâm. Hấn luôn tự hào vì khả năng hồi phục của mình hơn hẳn người khác. Người khác đứt tay chảy máu 3 ngày mới liền, còn hấn sáng đứt chiều liền. Người khác gãy chân bó bột cả tháng mới đi lại được tạm tạm, hấn gãy chân bó 5 ngày ngày thứ 6 là chạy nhảy đánh đấm như thường được rồi. Chính Long cũng không biết vì sao mình lại có khả năng hồi phục mạnh như vậy, hấn cũng không muốn biết. Hấn coi đó như là món quà của cha mẹ hấn, nên hấn nhận nó, không suy nghĩ gì thêm. Hấn nghĩ lần này cũng vậy, vết thương lành thì cũng chẳng quan tâm nữa.

Nhưng bây giờ nhìn lại, thấy mặt mình, từ 1 thanh niên rắn rỏi già dặn bỗng thành thằng nhóc lớp 9, mặt bung ra sữa. Hơi khó tin xú nhưng hấn cũng không phải dạng ngốc. Kinh nghiệm cây truyện tiểu thuyết xuyên không, trùng sinh, linh dị, huyền ảo các thứ hồi hấn còn học Đại học cũng đủ khiến hấn hiểu: Trùng sinh emr!

Thực sự hấn rất là bất đắc dĩ, ai bảo hấn vừa chết đi sống lại chứ. Sống lại cũng không sao, sao lại xuyên về thời học sinh chứ?

(Lúc sắp chết thì muốn sống lại thay đổi thực tại này nọ, sống lại rồi thì lại cần nhân này nọ. Ông muốn tôi viết sao?)

Lại mất thêm 5 phút để thay quần áo với soạn sách, hấn xuống nhà, mẹ hấn đã đi làm, bố hấn thì đi làm từ mờ sáng. Giờ chỉ còn mỗi hấn ở nhà. Mẹ hấn đặt tiền ăn sáng của hấn trên bàn. Lúc này, hấn mới quay qua nhìn cuốn lịch treo tường.

Năm 2016. Tháng 3. Thứ 5. Ngày 17.

Vậy đúng là hấn trùng sinh sống lại hồi lớp 9 rồi. Hấn vẫn nhớ. Hấn lớp 9A, trường THCS Vĩnh Khúc. Từ nhà hấn tới trường cũng không xa, 5-10 phút đi xe đạp.

Nhìn đồng hồ, hấn mới giật mình: bỏ mợ, nghĩ nghĩ tí mà đã 7h20 rồi. Hình như quá trống 5 phút lão bảo vệ lão khoá cổng.

Thực ra hấn không sợ lão khoá cổng, sợ là sợ không có chỗ cất xe, trường hấn ở gần chợ, kẻ ra người vào, dựng ngoài mặt thì khóc tiếng Mán. Vậy nên hấn tức tốc đạp xe tới trường. May thay, hôm nay có giáo viên đi muộn, lại là chủ nhiệm lớp hấn – cô Hải – nên cô xin cho hấn vào luôn. Số hấn cũng đỡ quá. Vào lớp, vì đi muộn nên hấn lùi cửa sau. Chỗ ngồi của hấn cũng là bàn cuối nên khá thuận lợi. Không thuận lợi cái là giáo viên vẫn nhìn thấy hấn lùi vào. Vậy là lại có tiết mục đứng học bài tại chỗ cả tiết.

Hấn cũng chả quan tâm chuyện đứng ngồi, mà trong đầu hấn bây giờ toàn là những kỉ niệm ngày xưa. Hấn nhìn quanh lớp, vẫn là những gương mặt quen thuộc ngày nào. 1 dòng cảm xúc không tên trào lên khiến môi hấn mỉm cười. Đền thay, cái cười của hấn lại bị giáo viên bộ môn nhìn thấy, đây là 1 thầy giáo nổi tiếng nghiêm khắc trong trường, nhưng nhây cũng không phải dạng vừa. Thấy Long cười, thầy từ tốn nói:

- Long này, em đứng học có vẻ vui nhỉ? Có chuyện gì vui kể cho thầy với cả lớp nghe nào.

Dòng cảm xúc bị cắt ngang, hấn nhìn thầy giáo, lại cười càng tươi hơn, vì đây là người mà sau này giúp đỡ hấn rất nhiều khi hấn học Đại học. Hấn không hiểu, sao 1 người học rộng tài cao như thầy, lại dạy ở 1 trường cấp 2 nhỏ như này mà không chọn 1 trường Đại học nào đó. Với kiến thức của thầy thì điều này là quá đơn giản, rất nhiều trường sẵn sàng mời thầy dạy. Hấn chắc chắn điều đó.

Quay lại thực tại, hấn cười nhìn thầy:

- Tại hôm nay em thấy thầy đẹp trai hơn mọi ngày nên em vui ạ!

Cả lớp cười ầm. Thầy cũng cười mỉm, thầy đã quen với việc trêu đùa cùng học sinh để giảm căng thẳng môn học. Và thầy cũng khá ưng Long, vì hấn vốn dĩ học rất được, ngoan ngoãn, nói chuyện rất dễ khiến người ta quý. Phải cái là hấn lười với ham chơi quá. Đây là điều thầy không thích ở Long.

- Cả lớp có thấy như bạn Long không?

- Có ạ!

- Ủm! E hèm, cũng sắp hết năm rồi nhỉ? Thầy cũng sắp phải tổng kết điểm cho các em rồi, hôm nay nhân ngày thầy đẹp trai, bạn nào muốn gỡ điểm nào?

Im lặng!

Thường thì khi thầy hỏi như vậy, phải có người đứng mũi chịu sào thì mấy người sau mới có cơ hội gỡ. Người đầu tiên sẽ luôn thăm. Và còn ai nài bật hơn Long? Khi cả lớp ngồi thì mình cậu đứng? Vậy là mọi ánh mắt bất thiện dồn về phía Long. Nụ cười chợt tắt trên má hồng, cậu trừng trừng nhìn lại cả lớp. Cả lớp trừng lại cậu. Và ai thắng thì mọi người cũng biết rồi đấy. Thầy thắng.

- Nào Long lên gỡ điểm hôm trước chằm vở bài tập em không mang nào. Cả lớp chuẩn bị vở bài tập nhé, thu ra đầu bàn, lớp trưởng lớp phó giúp thầy.

Long thăm cười, hấn thật là hên, không phải kiểm tra vở bài tập, chỉ phải làm 1 bài toán thầy ra đề. Mà với kiến thức Toán của hấn, đừng nói cấp 2 chứ cấp 3 nâng cao hấn vẫn giải được. Nên đương nhiên, dưới con mắt kính ngạc của cả lớp và thầy, hấn giải ngon nghê con chim sẻ, 10 điểm về chỗ.

- Có vẻ hôm nay thầy đẹp trai nên cho dễ dễ, còn bạn nào không muốn nộp vở bài tập không? Lên giải bài toán của thầy, thầy cho 10 tiếp.

Cả lớp lác đầu ngao ngán. Không hiểu hôm nay thằng Long ăn gì mà giỏi vậy, bài khó vậy, khó hơn cả mọi lần mà nó giải cứ như không. Giấu nghề hả mày?

Trong khi cả lớp ngồi đặt nghĩ vấn thì thầy nhìn Long với ánh mắt sâu xa. Long thì đang vừa đứng vừa cười với mấy đứa bạn xung quanh. Miệng nào là dễ dễ lắm, lên làm đi với tin tao đi, tao đã lừa an hem lần nào chưa. Thật sự thì số lần các bạn bị Long lừa còn nhiều hơn số lí do người yêu cũ dung để chia tay. Nên là cả lũ đứa cầu đứa vỗ, khiến Long cười mà đứng chả yên nổi.

Buổi học kết thúc một cách vui vẻ, sau 1 buổi sáng, Long cảm thấy tâm hồn hân như thật sự mới chỉ 14 tuổi. Hân thấy hân dần trở về con người xưa kia của mình, hay nói, hay cười. Và trong linh hồn hân, hân cảm thấy như những vắn đục của kiếp trước như mờ đi thấy rõ. Hân quyết định rồi, kiếp này, đã được chủ định sẽ không giống kiếp trước. Kiếp này, hân sẽ sống thật vui vẻ, sống thật hạnh phúc. Kiếp này, những người vì hân mà khổ ở kiếp trước phải thật hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Câu chuyện gia đình

Buổi trưa, Long về nhà. Nhà hân buổi trưa cũng chỉ có 2 người là hân, và em trai hân. Thực sự kiếp trước Long không thích người em trai này của hân bởi nó là con riêng của bố hân với 1 người phụ nữ khác. Người kia sau khi sinh xong thì đã gửi nó cho bố hân rồi bỏ đi biệt tăm, không còn tin tức nào nữa. Về phần đứa bé, xét nghiệm ADN cũng trùng khớp, là con của bố hân. Vậy nên gia đình hân có thêm 1 thành viên nữa. Mẹ hân, cũng vì thương đứa nhỏ, không có tội tình gì, nên cũng yêu thương và coi nó như con đẻ. Nhưng cũng từ đó, bố mẹ hân dường như ít đi tình cảm với nhau, gặp nhau chỉ nói dăm ba câu rồi thôi.

Còn Long, hân khi ấy 5 tuổi, chưa biết cái gì. Lúc đầu, nghe tin có thêm người em nữa, hân cũng vui lắm. Nhưng đến 1 đêm, hân tè dầm và phải dậy thay quần thì nghe có tiếng cãi cọ. Chú ý lắng nghe, hân nhận ra đó là giọng bố mẹ hân. Vậy là hân lén lút đi xuống cầu thang, mặc kệ cái quần ướt sũng. Hân nghe thấy những câu nói đầy giận dữ của mẹ hân và giọng nói nhũn như chi chi của bố hân:

- ... bạc tình! Công tác cho lắm vào rồi lại thêm con rơi con vãi. Đừng chung bộ mặt vô tội ấy, tôi thấy mà buồn nôn!

- Minh bình tĩnh lại đi, chuyện này là tôi sai. Nhưng dù sao chuyện cũng đã lỡ. Minh tin tôi đi, chuyện này thực sự rất quan trọng.

- Quan trọng? Lần trước quan trọng, anh đi có 1 tháng mà tôi nhận được thêm 1 đứa con. Lần này thực sự quan trọng, lại đi nửa năm, chắc tôi thêm chục đứa nữa. Thôi anh không phải nói thêm làm cái gì cho mệt. Tôi khổ vì cái công việc của anh lắm rồi. Liệu mà sống, đừng có để tôi đến phải viết đơn. Hôm nay ra phòng khách mà ngủ.

- Minh ...

- Ra ngoài!

Kèm theo đó là 1 tiếng đóng cửa mạnh. Bố hân đã bị tổng ra ngoài. Đứng trước cửa phòng ngủ của 2 vợ chồng, bố hân cười khổ. Giơ tay lên định gõ cửa nhưng đưa lên lưng chừng rồi lại buông xuống, thờ dài. Quay đầu bước tới tủ lạnh chỗ cầu thang, gần nơi Long đang lén lút dựa tường hóng hớt. Vì đi tất và dẫm lên nền gạch, bố hân bước chậm chạp tới mà không gây ra tiếng động, có thì cũng rất nhỏ, nên Long không hay biết bố hân đang tới gần. Hân vẫn đứng im đó, gần như quên mất phải thay quần. Bố hân đưa tay với cánh cửa tủ lạnh, định mở bồng khựng lại, người người không khí. Rồi ông đi tới chỗ Long đứng mà hân vẫn không biết gì, còn đang vênh tai lên nghe. Bỗng thấy lạ lạ, hân quay đầu qua phải, bố hân đã nhìn hân được 1 lúc. Định quay đầu lên phòng, bố hân đã gọi:

- Long, con nghe được những gì?

Hân đứng lại, quay đầu nhìn bố rồi kể lại ngắn ngủi những gì mình nghe được. Bố hân lại thờ dài, bước tới dặt tay Long lên phòng hân và thay quần cho hân. Thực sự thì cái quần hân mặc có cái mùi khá nồng. Thay xong, ông ôm hân ngồi trên giường, chậm rãi nói:

- Con cũng sắp lớn, và con rất thông minh, rất hiểu chuyện, bố thấy điều đó, có thể bây giờ con sẽ khó hiểu, nhưng qua vài năm, con nhất định sẽ hiểu. Nên hôm nay, bố muốn kể với con vài chuyện, bố không muốn con sau này hiểu sai lệch về bố. Hiểu không?

Thực sự với Long, hân câu hiểu câu không. Sao lại sai lệch về bố? Bố bây giờ với bố mọi ngày hay cười hay trêu hân, hay chọc cười hân khác hoàn toàn. Điều này làm hân thấy lạ. Dừng lại vài giây, bố hân tiếp tục nói với giọng trầm trầm, từ tốn. Bố hân nói rất nhiều, kể rất nhiều. Kể về những chuyện thời trẻ của ông, về những chuyến công tác, làm sao ông quen mẹ. Tuyệt nhiên không nhắc tới em trai hân hay người phụ nữ kia.

Sau một hồi kể chuyện, ông dừng lại, chậm rãi nhắm mắt như đang chìm đắm trong quá khứ ngày nào. Có lẽ hôm nay ông kể, không phải là kể cho Long nghe mà là cho chính bản thân ông nghe. Để giải tỏa những ưu tư bấy lâu cất trong lòng. Đưa tay vô túi quần như tìm kiếm gì đó nhưng không thấy, ông lại đưa tay lên xoa đầu Long. Long chỉ im lặng lắng nghe, đúng vậy, hân hiểu chuyện. hân hiểu hôm nay bố hân khác, bố hân đang trút bầu tâm sự cùng hân qua những câu chuyện xưa của ông, hân không cần hiểu, chưa cần hiểu, và ông cũng không cần hân hiểu. Ông chỉ cần 1 người lắng nghe mình lúc này.

Qua vài phút im lặng, ông mở mắt, nhìn Long, Long cũng quay lại nhìn ông:

- Dững không phải em ruột con. Nó là con của bố và 1 người khác, không phải mẹ con. Bố xin lỗi 2 mẹ con. Đừng ghét Dững. Nó là em của con.

Sau khi nói câu đó, bố hấn đứng dậy và ra ngoài, không nói gì thêm ngoài câu chúc ngủ ngon với hấn. Hấn lúc đó cũng mơ mơ hồ hồ, chả hiểu nhiều nên cũng vâng dạ rồi ngủ. Sau này khi hấn lớn hơn, hấn hiểu ngoại tình là như nào, không hiểu sao hấn dần không yêu quý Dững – em hấn nữa. Hấn không ghét Dững, chỉ là không yêu quý hấn như anh em của mình. Còn Dững, nó vẫn không biết về thân thế của mình. Vẫn ngày ngày sắp lại hấn, vò vĩnh với hấn khiến Long thấy thẳng nhóc này thật phiền phức.

Sáng nay Long không gặp Dững vì nó đã đi học, trước hấn. lúc hấn dậy thì em hấn đã đi học rồi. Trưa em hấn về, 2 anh em ở nhà với nhau. Hôm nay không hiểu thẳng bé có chuyện gì mà không nói nhiều như mọi ngày, hấn cũng chả quan tâm. Buổi trưa của 2 anh em cứ thế trôi qua trong im lặng. Sau đó, hấn đưa em hấn đi học chiều, và hấn cũng đi học.

...

Tối đến, sau bữa cơm chỉ có 3 mẹ con vì bố hấn thường hay về muộn, hấn trở về phòng. Nằm lặng yên suy nghĩ về quá khứ. Lúc này hấn mới có thời gian riêng 1 mình để suy nghĩ. Rồi hấn nghĩ về thẳng em. Kiếp trước, hấn không quan tâm đến nó, thấy nó phiền phức. Nhưng sau khi chết đi sống lại, suy nghĩ chậm lại, hấn lại thấy thương hại Dững. Thằng bé không biết mẹ ruột mình là ai, không được cảm nhận tình anh em mà bao cặp anh em khác có. Nó quý hấn, nhưng hấn lại chẳng quan tâm, điều đó khiến hôm nay hấn thấy hấn có lỗi với thẳng bé. Nó đâu có lỗi gì mà hấn đối xử với nó như vậy? Hấn tự nhủ, nếu đã có cơ hội làm lại mọi thứ, hấn sẽ bù đắp cho thẳng nhóc như nó xứng đáng được nhận.

- 2 đứa học đi, tao cảm không được chơi mấy tính đâu. Tao lên mà đứa nào ngồi chơi mấy tính thì liệu hồn.

- Vâng ạ!

Tiếng mẹ hấn cất lên đánh vỡ dòng suy nghĩ. Aiz, lại phải làm bài tập nữa chứ, khổ thật. Nhưng không sao, mấy cái bài tập này chỉ tốn chút thời gian của hấn chứ chả thể làm khó hấn được. Đang cầm bút viết viết, cửa phòng hấn bị mở ra. Hấn quay đầu nhìn lại. Thằng Dững. Tay nó cầm 1 cuốn sách hay quyển vở gì đó giấu sau cái lưng bé xú không che hết. Thấy Long nhìn nó, nó rụt rè nói:

- Anh chỉ em bài này được không? Cô giao về làm, bảo ai làm được cô cho 2 con 10. Em muốn khoe với mẹ mà không làm được, anh học giỏi, giúp em, rồi em cho anh ăn phần bánh mẹ cho em. Em cho anh ăn hết.

“Ra thế! Nhờ làm hộ bài. Hấn gãi gãi đầu, kiếp trước nó có hỏi mình bài lần nào à? Sao không nhớ gì ta? Mà ai dạy nó cái trò mua chuộc bằng bánh thế? Sao u cho nó bánh mà không cho mình nhỉ?” Nghĩ nghĩ chốc lát, thẳng bé thấy anh gãi đầu rồi ngồi ngáy nhìn mình không nói gì thì tưởng anh không giúp, lại nói:

- Em cho anh 5 nghìn, sáng em ăn còn thừa, định mai mua bim bim. Em cho anh nót, giúp em đi mà.

“A đư! còn biết dung tiền mua chuộc kìa. Lớp 5 mà khá nhì? Đúng GEN ông già rồi. Thôi, đã hứa sẽ thay đổi, bù đắp cho nó, thì giúp nó vậy. làm người anh tốt vậy” hấn nghĩ trong đầu. Miệng nở nụ cười mà hấn cho là hiền lành nhìn em trai hấn:

- Bài đâu? Đưa xem nào.

Quả thực hứa gì thì hứa vẫn chẳng thay đổi được cái giọng nói cụt lùn khi nói chuyện với em, không thể 1 sớm 1 chiều thay đổi được.

Em hấn bước tới, đưa cuốn vở ra. “Toán, lại là toán. Mấy ông bà dạy Toán thích cho bài khó đánh đố học sinh quá ta, đây là bài lớp 5 mà cho lớp 4 giải. Biết đùa học sinh quá.” Rồi hấn ngồi làm cho thẳng bé, đưa cho nó nhìn lại, chỗ nào không hiểu hấn giảng giải kĩ đến khi thẳng bé hiểu kha khá mới thôi. Mẹ hấn đi lên kiểm tra xem hấn chơi hay học vì cũng sắp thi cấp 3 rồi, hấn mãi chơi lăm, không kiểm tra quản lí là không được thì bất gặp cảnh ấy, mẹ hấn mỉm cười rồi nhẹ nhàng đi xuống. Long ngồi quay lưng lại với cửa nên không biết. Hấn còn đang chìm đắm trong suy nghĩ về thẳng em lớp 4 tâm hồn lưu manh của mình. “Còn bé mà cũng lăm trở phết. Có nên chỉ nó vài đường cơ bản không nhì? Thôi, cháu nó còn bé, đợi lớn xú chỉ nó tán gái vậy.”

...

Đêm đến, hấn đang ngồi nghịch máy tính, lên xem lại Facebook chục năm trước của mình nó như thế nào. Toàn các status như kiểu #ttt, like chúc ngủ ngon, like nhận xét ava,... khiến hấn ngồi đọc mà cười chảy nước mắt. rồi bạn bè, toàn tên chất như nước cất: Boy Lãng Tử, Trai Họ Nguyễn, Mèo Con, Khương Tử Nhân, Vô Danh,... quả thực là tuyệt tác đặt tên. Tên Facebook của hấn cũng khá là trâu: Long Tên Long. Kèm theo cái avatar Gintoki cười dâm.

Cả một bầu trời trẻ trâu.

Đang ngồi cười, tự nhiên đầu hấn đau như búa bổ khiến hấn ngã ra đằng sau. Cái ghế bị đổ tạo ra 1 tiếng động khá lớn khiến mẹ hấn dưới nhà quát vọng lên:

- Mày lại phá cái gì thế Long? Đêm rồi có để mẹ mày ngủ mai đi làm không?

Quát thì quát vậy chứ về mặt bà đầy sự quan tâm, đi nhanh lên phòng hấn. Thấy hấn ôm đầu nằm trên sàn, mẹ hấn chạy lại ôm hấn đỡ lên giường. Bố hấn vẫn chưa về, chắc đêm nay không về. Hấn ôm đầu, mồ hôi chảy ra ướt đầm cái gối bên dưới. Mẹ hấn vội vào nhà vệ sinh lấy khăn ướt đặt lên đầu hấn vì đầu hấn nóng như hòn than. Được 15 phút, hấn vẫn chưa thôi nhăn mày. 2 hàm răng nghiến chặt nhưng không rên lên bất kì 1 tiếng nào từ đầu tới

giờ. Mẹ hắn nhìn hắn đầy lo lắng, miệng cắn nhẩn:

- Chồng mới chả con, con đau ốm không có quan tâm gì, chết dầm chết đuối đâu rồi mà giờ này chưa thấy về.

Miệng cắn nhẩn, bà vẫn cầm lấy tay Long, nhìn hắn đau đớn, nhăn mặt, bà cảm tưởng như trái tim mình có ai đó bóp chặt lại, khó thở. Nước mắt bà rơi xuống, rơi lên mu bàn tay đứa con mà bà đang nắm. Nhìn con đau đớn mà bà không biết phải làm sao, bà càng khóc nhiều hơn. Đưa tay vuốt má con, bà ước gì có thể đau hộ Long. Giá mà Long rên rĩ lên vài tiếng, bà cũng thấy nhẹ lòng hơn là nhìn con mím miệng cắn răng chịu đựng 1 mình như vậy. Long cũng muốn hét lên cho bớt con đau, nhưng quả thực quá đau đớn, con đau tới quá đột ngột làm hắn không kịp kêu lên mà chỉ biết thở mạnh từng hơi, cắn chặt hàm răng cố chống chịu. Hắn sợ nếu mình buông xuôi, mình sẽ bỏ phí cuộc đời thứ 2 này. Đó là linh cảm của hắn. Con đau hành hạ hắn đúng 3 giờ 25 phút thì mới ngừng lại. Mẹ hắn vẫn luôn ngồi bên hắn, thỉnh thoảng thay khăn và lau đi mồ hôi trên mặt hắn. Con đau tới đột ngột, đi cũng nhanh chóng. Hết không một dấu hiệu. Khi con đau qua đi, hắn cảm thấy mình khác lạ. Một sự khác lạ không nói lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Năng lực mới

Long vẫn chưa mở mắt ra. Nhưng hắn nhìn thấy 1 khoảng không đen tối, ánh sáng duy nhất tồn tại là từ bản thân hắn, le lói trong đêm như ngọn nến. Cảm tưởng như có thể tắt bất cứ lúc nào. Long ngoảnh đầu nhìn xung quanh, u ám. Không có gì ngoài những tia sương khói mờ mờ, huyền ảo. Màu đen bao trùm lên mọi thứ. Long nhìn xuống bản thân mình, không có chân, không có tay, không có cả hình dáng cụ thể. Hắn lúc này là 1 đoàn khí màu đen, toả ra ánh sáng đỏ thẫm là do đôi mắt của hắn. Ngơ ngác nhìn bản thân trôi nổi như những đoàn linh hồn người ta thường hay kể, hắn phỏng đoán đây có lẽ là thể giới linh hồn của hắn. Có lẽ hắn đoán đúng nên khi hắn áp dụng cái cách mà các tác giả xuyên không bảo: ý niệm, thì quả thực có thành quả. Hắn tưởng tượng ra tay chân cho mình, chúng hiện thành tay chân thật. Thích thú với khám phá mới, hắn thử biến hình rất nhiều thứ như dao, kiếm, súng, còn cả thử biến thành con gái, check các thứ. Dù sao hắn vẫn còn là thanh niên trai tráng khoẻ mạnh, âu cũng là bình thường. Nhưng ngặt nỗi, biến thành cái gì cũng chỉ 1 màu đen thui đen thui. Hắn cũng có tưởng tượng ra màu sắc nhưng không có biến chuyển gì. Bực bội, hắn bỏ qua nghịch cơ thể mình luôn, quay ra thử với thể giới này. Đúng là đời không như mơ, hắn nghĩ nát óc, tưởng tượng nhưc đâu cũng chả có gì thay đổi. Vậy là những suy nghĩ tự sướng của hắn khi phát hiện đây là thể giới linh hồn của hắn tan thành bọt khí.

Bay nhảy lung tung trong không gian, hắn không thấy bất cứ thứ gì khác. Rồi như nhớ ra cái gì, hắn nhắm mắt lại, hét lên:

- Thoát ra!

Không có gì xảy ra.

- Li khai!

Không có gì xảy ra.

- Exit!

Vẫn không có gì xảy ra.

Tiếp theo hắn thử vận dụng 1 đóng cách mà các tiểu thuyết tu chân dạy hắn, kết quả không mấy khả quan. Khả quan duy nhất là hắn không thấy mệt, nhưng không có kết quả. Hắn chết trân tại chỗ. “Thôi rồi, không ra được khỏi cái chỗ của nợ này. Sao bây giờ?” Hắn hét lên lần cuối:

- Hệ thống!!!

Không có âm thanh phản hồi như tưởng tượng. “Thì ra toàn là bố lão hết. Ngu rồi. Sao tự đứng lại chui được vào cái chỗ quái quỷ này chứ? Con đau đầu chết tiệt!” Chửi bới một hồi, có vẻ đã chán, hắn nằm ngửa mặt lên trời.

“Ý, cái gì kia?”

Hắn thấy 1 chấm sáng nhỏ màu đỏ, tựa như 1 ngôi sao. Suy nghĩ bản thân đang bay lên, quả thực hắn cũng có thể bay thật. Nhưng tốc độ không nhanh lắm.

- Đờ mờ, bay thế này bao giờ mới tới? À, có cách nhanh hơn, ngu quá, sao không nghĩ ra sớm chứ.

Sốt ruột, hắn tưởng tượng mình dịch chuyển tức thời tới bên cạnh điểm đỏ.

Kết quả ... Hắn teleport tới đó thật.

Điểm đỏ là 1 cuốn sách cũ, bìa rách nát. Toà ánh sáng đỏ nhe nhè. Hắn tới gần, vươn tay định chạm cuốn sách thì bị đẩy ngược ra bởi 1 lực đẩy rất mạnh. Mất ý thức chốc lát, hắn mở mắt ra lại thì thấy mình đã thoát ra ngoài. Trước mặt hắn là mẹ hắn, mặt nhem nhuốc vì khóc quá nhiều, mắt sưng lên

nhưng nhìn hấn vẫn nhu hoà và dịu dàng. Thấy hấn tỉnh, bà vui lắm. Bà lại gần ôm Long vào ngực, nước mắt lại trào ra như suối. Mắng:

- Thằng trời đánh! Tự nhiên lăn đùng ra làm mẹ lo muốn chết. Con có làm sao thì mẹ sống sao đây? Con thấy bản thân thế nào rồi? Bớt đau chưa? Có thấy khó chịu chỗ nào không?

Rồi bà đưa tay sờ trán hấn, xong lại sờ tay sờ chân, đặt tay lên cổ kiểm tra động mạch, đặt lên tim kiểm tra nhịp tim. Đủ mọi thứ đến khi bà an tâm mới thôi. Long giờ này hấn vẫn ngơ ngơ chưa hiểu mình ra kiểu gì. Mắt ngáo ngáo nhìn mẹ, cất tiếng nói:

- U làm gì mà khám khắp người con thế? Con đau đâu chứ có đau tay đau chân đâu u? Con khỏe rồi. Chắc do học nhiều quá đó u.

- Mày còn nói dối à? Mày học được bao lâu mà nói học nhiều? Mai mẹ đưa mày đi khám. Mày mà sao thì liệu hồn.

- U làm gì mà nghiêm trọng vậy? Con không sao thật mà. U nhìn này, này chắc do con làm Toán, suy nghĩ hơi quá nên vậy đó.

Mẹ hấn khi thấy con trai khoẻ mạnh, không còn đau nữa thì cũng nguôi ngoai. Vẫn lo cho hấn nhưng ngoài miệng mắng hấn tét tát:

- Toán hả? cái màn hình máy tính còn chưa tắt kia, Facebook chưa thoát. Toán trên Facebook hả con? Để mẹ xem con giải gì trên này nào. Cũng lâu rồi mẹ chưa kiểm tra máy, xem có cái gì bất thường không nào.

Nghe thấy 3 chữ “kiểm tra máy”, Long giật bắn người. Facebook hấn không lo, lo là lo cái thư mục “tài liệu” trong máy bị mẹ biết được thì đến bỏ nhà đi bụi mất. Vậy là tong vòng 1 nốt nhạc, hấn lao tới tắt nguồn máy tính, trước ánh mắt trên người đác thẳng của mẹ hấn.

- Mày là do mẹ đẻ ra, làm gì mẹ biết chẳng qua không nói gì. Nhé? Y hệt thằng bố mày hồi trẻ.

- Con nhà tong không giống lông cũng giống cánh mà u. Con khỏe rồi, u đi ngủ đi. Giờ mấy giờ rồi nhì, a, 2 giờ sáng u gọi ba không nhắc máy, vậy u ngủ đi, chắc bố cũng ngủ ở công ty rồi. u ngủ sớm đi mai còn gọi con dậy đi học.

- Con với cái thế đấy. Tao đi ngủ là được chứ gì. Làm gì thì làm, giữ gìn sức khỏe nghe chưa?

- Con biết rồi, u ngủ ngon ạ!

Hấn đưa mẹ ra ngoài rồi đóng cửa lại. Nằm lên giường, hồi tưởng lại về cái không gian linh hồn và cuốn sách bí ẩn kia, hấn muốn biết vì sao lại đau đầu, vì sao lại có cuốn sách ở đó, đó có thực là không gian linh hồn của hấn hay không. Bởi theo kinh nghiệm đọc tiểu thuyết của hấn, đó là bảo vật giúp main xưng bá. Mỗi 1 bảo vật lại có 1 công năng thần kì khác nhau. Làm hấn háo hức muốn khám phá cuốn sách cũ thần bí. Nghĩ nghĩ, hấn ngủ lúc nào không hay.

Đánh thức hấn là câu nói quen thuộc mỗi sáng của mẹ hấn:

- Thằng kia mày dậy chưa? 5 phút nữa tao lên mày chưa dậy thì ăn đòn nhé.

- Con dậy rồi u.

Như 1 bản năng, mẹ hấn nói xong hấn đáp lại ngay. Có lẽ hấn thật sự đã hoà vào cuộc sống của mình bây giờ. Những thói quen ngày xưa cứ như vậy bộc lộ ra, như chúng luôn ẩn trong hấn, chờ ngày được khơi ra. Hấn rời giường. Bước vào nhà vệ sinh, hấn vừa vệ sinh vừa ngắm mình trong gương. Cũng phải công nhận hấn đẹp trai thật. Không phải đẹp theo kiểu zai Hàn mà có nét gì đó rất nam tính, mạnh mẽ. Đặc biệt đôi mắt của hấn. Nhìn thoáng qua thì không sao, nhưng dừng lại ở mắt hấn càng lâu, càng bị thu hút nhiều hơn. Vũ khí lợi hại sát thương thiếu nữ mà hấn tự hào nhất kiếp trước chính là bộ mặt với đôi mắt này. Kể đó mới là body chuẩn 6 múi. Mà kể cũng lạ, hấn không tập gym, chỉ đá bóng buổi chiều và chạy bộ buổi sáng, nhưng cơ thể hấn cơ bắp lại rắn chắc hơn khối người tập gym, và lại các múi cơ rất chuẩn nữa. Nghĩ lan man về vẻ đẹp trai lại lảng của mình, hấn cũng rửa mặt đánh răng xong. Sách vở từ tối qua hấn học xong đã soạn rồi. Sáng ra chỉ việc cấp cạp đi học. Khi hấn xuống, mẹ hấn vẫn chưa đi. Bà đang ngồi ăn sáng. Vì Long hay dậy muộn nên bà thường cho hấn tiền mua đồ ăn lúc đi học chứ không mua về vì hấn không ăn tại nhà được. Chào mẹ rồi hấn lên xe tới trường.

Vừa đi vừa ngheu ngao hát bài gì đó mình hấn biết, hấn không để ý nên đã đâm trúng vào 1 cô bé khiến cả 2 ngã ra đường. Rất may là lúc này đường không đông xe, lác đác vài người nên cũng không có chuyện gì, chỉ xây xát ngoài da. Nhìn thì cũng trạc tuổi hấn, cô đi xe đạp điện, chắc học trường khác vì hấn thấy cô bé khá lạ. Dừng xe lên, Long tới đỡ cô bé dậy, hỏi thăm:

- Có sao không em? Xin lỗi em nhé, anh không để ý.

Cô bé phui phui tay bản, nhìn hấn ngại ngùng vì vừa bị Long cầm tay khi đỡ lên:

- Em không sao đâu anh, chỉ bị trầy da chút thôi. Anh đừng lo.

- Vậy thì tốt, em có lái xe được không? Chồng tay xuống đất như vậy chắc em đau lắm, hay để anh đưa tới trường cho?

Nhìn cô bé cũng dễ thương, Long cũng thấy có chút hảo cảm và bắt đầu huyền thuyên.

- Thôi anh, em đi được, em phải đi đây không muộn học. Anh cũng đi học ạ? Anh đi đi kéo muộn. Chào anh, em đi đây.

Hắn nhìn cô bé bước tới cạnh xe, toan phóng đi thì hỏi:

- Anh là Long, cho anh hỏi em tên gì vậy?

Cô bé ngừng lại đôi chút, nhìn hắn rồi nói:

- Em tên Nhi, chào anh Long.

- Chào em, khi khác gặp lại em sau vậy. Đi cẩn thận nhé em.

- Vâng ạ.

“Nhi, người gì mà nhìn dễ thương y như tên vậy. Không biết con bé nhà ở đâu, nhìn hướng đi thi chắc học Trung Vương hoặc Nghĩa Trụ. Trung Vương thi hơi xa, chắc Nghĩa Trụ rồi. Tay mềm mịn hơn cả tay Nguyệt nữa. Trẻ con thích thật” Hắn vừa đạp xe vừa nghĩ. Nhắc tới Nguyệt, hắn lại thấy xao xuyến trong lòng. “Không biết bao giờ mới lại được gặp em đây Nguyệt. Kề Bắc người Nam, aiz.”

Hắn tới trường được 5 phút thì trống vào lớp. Bạn bè quanh đó quay xuống nói chuyện phiếm, đợi giáo viên vào lớp. Hắn thì lúc này như mất hồn vì nhớ Nguyệt. Bất chợt, 1 cục giấy bay vào cái trống đầu hắn. Quay đầu tìm chủ nhân cục giấy, hắn nhìn thấy Chi, bạn hắn đang nhìn lại, cười cười đắc ý như trên trời. Thấy vậy, hắn nhặt lại cục giấy, ném vòng cung lên trời tới chỗ Chi.

Bộp!

Cục giấy rơi trúng vào Chi, nhưng không phải trúng đầu mà là trúng ngực cô bé, làm cô bé hét lên, trừng mắt nhìn hắn. Hắn là lười trừng lại cô. Xung quanh cũng vang lên tiếng cười. Chi xấu hổ trừng Long lần cuối rồi quay lên. Long hắn vẫn cười, nhìn Chi xấu hổ mà hắn thấy vui vui. Không phải vui vì cô bé xấu hổ mà là vì hắn trên cô thành công. Hắn nhớ ở kiếp trước, cô bé chú ý tới hắn. Nhưng hắn lại thích Hằng, cô gái xinh nhất lớp. Bây giờ, hắn chỉ thích Nguyệt và yêu mình Nguyệt. Những cô gái khác khó có thể lay chuyển được hắn. Dù hắn đào hoa, hay khua môi múa mép tán gái nhưng thật lòng hắn chỉ yêu có Nguyệt, Nguyệt cũng biết và hiểu, nên cô cũng không có cảm cảm gì hắn tán gái, chỉ đừng làm gì có lỗi với cô là được. Cô gái như Nguyệt quả thực khó kiếm, cần được nhân rộng. Long nhìn chi, bỗng nghe thấy trong đầu:

- Đồ đáng ghét! Ném trúng ngực người ta còn cười nữa chứ, không xin lỗi thì thôi. Xấu hổ chết rồi! Đồ đáng ghét! Đáng ghét!

“Cái gì đang xảy ra vậy? Giọng này là của Chi không sai rồi. Sao lại xuất hiện trong đầu mình?” Long ngạc nhiên, mắt nhìn Chi như thấy điều gì lạ lắm mà hắn lần đầu thấy. Chi cảm nhận có người nhìn mình nên quay đầu lại, thấy hắn đang nhìn mình đầy nghi hoặc thì cô lại quay lên.

- Sao cậu nhìn chăm chăm mình vậy? hôm nay mặt mình bị làm sao hay gì sao? Trời ơi, ngại chết mất.

Giọng nói lại vang lên trong đầu Long. Lần này hắn biết đó là gì. Đó là suy nghĩ của Chi, nên tất nhiên sẽ có giọng của Chi. Nhưng sao hắn lại nghe được suy nghĩ của Chi? Hay là...

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Va chạm

Quả thực Long cũng không nghĩ rằng mình sẽ có được loại năng lực này, vì theo những truyền tu chân hắn đọc thì đây là thần thức, 1 thể thăng hoa của ý thức. Khi ý thức đủ mạnh thì sẽ trở thành thần thức. Thần thức có nhiều tác dụng thần kì mà chỉ người tu chân mới có thể vận dụng một cách đỉnh cao. Long hắn hi vọng có loại năng lực nào khác khác, bá bá chút như hút sức mạnh kẻ địch biến thành của mình, hay ít nhất cũng là phun băng phun lửa cũng được. Hắn chẳng muốn có cái loại năng lực này chút nào vì theo suy nghĩ của hắn, có cuốn sách kia, sớm muộn hắn cũng thành tu chân, thần thức là chuyện sớm muộn.

Nhưng hắn nhầm. Thế giới này có tu chân thật, nhưng chưa tu mà có thần thức là chuyện không bao giờ có. Thứ hắn đang sở hữu là 1 loại dị năng hệ tính thần, nó phụ thuộc vào ý chí của hắn, mong muốn của hắn. Nếu hắn muốn biết suy nghĩ của 1 ai đó, dù người đó mạnh hơn hắn, ý chí, thần thức mạnh hơn hắn, nhưng chỉ cần hắn quyết tâm đủ lớn thì vẫn sẽ có thể đọc được suy nghĩ. Không chỉ là suy nghĩ, hắn còn có thể đọc được cả quá khứ của người đó, cảm xúc của người đó, nếu thuần thực, thậm chí hắn có thể làm đảo lộn kí ức, thay đổi cảm xúc của 1 người, làm tổn thương trí tuệ, hoặc giam cầm ý thức người đó vĩnh viễn. Nghe thì có vẻ chả khác gì thần thức. Nhưng nó thực sự khác. Thần thức chỉ xuất hiện khi ý thức của hắn lột xác thông qua tu luyện, là 1 quá trình dài dòng. Còn dị năng này của hắn là phụ thuộc vào ý thức của hắn. Ham muốn vận dụng càng mạnh, khả năng ấy càng mạnh, nó không bị giới hạn vào cường độ thần thức. Nhưng để thuần thực cũng sẽ khó hơn, vì hắn là được tặng, không phải tự thân luyện ra. Và mức độ ham muốn của con người, quả thực rất khó để đánh giá, có thể mạnh đến bất diệt, cũng có thể hơi hợt, ngoài mạnh trong yếu. Suy ra, dị năng này của hắn, cái ưu là hắn được làm quen sớm, thuận lợi cho phát triển mai sau, không bị giới hạn sức mạnh, không bị giới hạn lần sử dụng, tất cả phụ thuộc vào chính bản thân ý thức của hắn. Khi ý thức hắn trở thành thần thức, khả năng ấy càng mạnh, càng có nhiều diệu dụng mà có thể thần thức không có, hoặc chưa có.

Nhưng Long không biết, hắn chỉ là 1 thằng giang hồ, nghiên cứu chút truyện trên mạng. Không hệ thống, không người chỉ dẫn. Chỉ mới ngày hôm qua hắn mới biết là trên thế giới tồn tại nhiều chuyện vượt ngoài tầm hiểu biết của người phàm. Hắn chưa phát điên mà thích ứng nhanh vậy đã là khá giỏi rồi. Hắn hiểu, cuộc đời này không giống như tiểu thuyết mà cứ ra đường đánh đánh giết giết rồi đạt được may mắn nào đó. Từ khi lên Đại học, hắn đã hiểu rằng cuộc sống này không dễ dàng gì như những trang truyện. Tới khi vào Sài Gòn, 1 thân 1 mình nơi đất khách, rồi lưu lạc thành giang hồ đến nỗi không rút ra được, hắn càng hiểu thêm cuộc sống này khó khăn. Nếu hắn không cố gắng, không thích ứng thì nhất định sẽ bị đào thải. Đó là quy luật tất yếu. Nên hắn buộc mình phải thích ứng. Phải tập suy nghĩ nhanh nhạy, phải ứng biến chính xác.

Cũng vì lẽ đó, khi vừa mới nghe thấy giọng nói của Chi vang lên trong đầu, hắn nghĩ ngay tới thần thức của tu chân. Nên hắn muốn xác nhận thêm bằng cách nhìn chăm chú Chi, buộc cô phải quay lại nhìn hắn vì hắn hiểu rõ tâm lý của mấy cô bé mới lớn. Khi cô quay đi xấu hổ, hắn tập trung tinh thần, tưởng tượng tới suy nghĩ của Chi sẽ vang lên trong đầu hắn, và hắn thành công. Tuy nhiên hắn vẫn chưa biết đó là dị năng, vẫn ngỡ nhận đó là thần thức. Haiz, ai bảo hắn sống lại mà không 1 chút tin tức gì về thế giới mà hắn sắp dần thân vào chứ. Kể từ ngày hắn gặp ông anh kết nghĩa bí ẩn kia, cuộc sống hắn đã bước sang 1 hướng đi khác.

Tâm tình thích thú, hắn thử nghiệm lên hết đũa này đến đũa nọ trong lớp. Đa phần là về học hành, vài cô cậu thì nghĩ về crush, vài người thì hắn không đọc được gì, thể loại vô tru vô lo chẳng?

Sau 2 tiết học, tiết sau là bài kiểm tra 45 phút môn Văn, nhưng lại lấy điểm 15 phút. Và để đạt điểm cao, bắt buộc Long phải đọc lại các bài văn mẫu lớp 9. Vì dù hắn học Đại học thật, giỏi thật nhưng Văn là cái môn củ chuối nhất, điểm của nó rất là lung tung, không như Toán, rõ ràng. Khi bắt đầu đọc lại cuốn sách giáo khoa Văn, hắn thấy lạ, bởi hắn liếc qua từng trang, không đọc kĩ hắn cũng nhớ rõ trang đó viết gì. Vậy nên hắn ngồi lật từng trang, liếc liếc 2 giây lại lật trang sau. Rất nhanh, cả cuốn sách Văn đã nằm trong đầu hắn. Hắn hiểu thử mình vừa đọc, chứ không đơn thuần là nhớ.

“Giờ đây? Đầu đầu xong có siêu trí nhớ? Nhìn cái nhớ ngay, đọc 1 hiểu 2? Haha, phen này bá rồi, có khi lại thành tỷ phú nhờ cái trí nhớ này mất thôi.”

Thực sự cái khả năng này khá là bá đạo khi đọc qua cái nhớ ngay, còn hiểu nữa. Chưa nói tới hiểu thông được nhiều ít thì cũng rất bá cháy rồi. Sở dĩ 2 tiết học trước hắn không nhận ra vì hắn có học đâu, ngồi chém gió với test skill mới hết.

Cũng vì năng lực này khá bá nên bài kiểm tra hắn làm ngon lành. Chắc cú kiểu gì cũng 10 Văn.

Rất nhanh buổi học kết thúc, hắn ra lấy xe đi về thì bắt gặp mấy thằng trẻ trâu lớp D đang tháo hơi xe lớp A hắn. Mấy thằng đi cùng Long cũng nhìn thấy, chửi đấm kia:

- Ê, *** mẹ mấy thằng *** kia làm gì thế? Thích gây sự à?

Mấy thằng chửi thật lực nhưng không thằng nào bước lên, vì lớp A hắn ít con trai hơn, lại toàn mấy thằng dáng người trung bình, được thằng Tuấn với thằng Dũng to con lại hiền, mấy thằng máu thì lại không được to cho lắm. Máu đánh nhau phải kể đến thằng Hoàng. Thằng này học giỏi, là đối của Long trong lớp, đá bóng hay nhưng hiện tại nó chưa phát triển nhiều, vẫn hơi nhỏ. Qua vài năm nữa nó cũng cao to không kém gì Long. Nhưng hiện nay, quân số hơi bị áp đảo, nên nó cũng chỉ biết đứng chửi.

Bọn lớp D thì học kém nhất khối, kém hơn cả lớp E, lại nghịch nữa. Đa số thường hay giao du cờ bạc linh tinh, đủ đốn. Nên rất máu gây sự đánh nhau. Lần này chắc chúng nó nghĩ lớp A yếu đuối, dễ bắt nạt nên bày trò gây sự, nghĩ rồi bọn lớp A cũng sẽ yên lặng mà dắt xe đi bom, mọi chuyện chấm hết bằng những tràng cười ngặt nghẽo của chúng như mọi lần. Nhưng lần này chắc vì tức nước vỡ bờ, lớp A cứng lên làm chúng nó cũng hơi bất ngờ.

Thằng Điệp, cao to nhất lớp D, cầm đầu luôn lớp D đang ngồi trên chính chiếc xe của Hằng – crush Long kiếp trước hồi lớp 9 – thấy cả bọn hơi khựng lại thì nhảy xuống, chửi lại:

- Bọn bố mày thích đánh nhau đấy, đang chán vì đây, giời ra bãi cát sau Ủy ban làm tí. Mấy thằng đàn bà giỏi chửi nhau.

Cả bọn bên Long lại nhao nhao lên:

- Đánh thì đánh, bọn bố lại sợ chúng mày quá?

Long không nói gì, vì trong mắt Long, bọn trẻ con này không đáng quan tâm. Nhưng nghe thằng kia bảo hắn đàn bà thì Long bắt đầu nổi nóng. Kiếp trước, 24 năm chưa có bất kì ai nói hắn đàn bà mà lạnh lặn cả. Cho nên hắn tiến lên, cả bọn thấy Long bước lên thì cũng ngừng chửi, vì chúng nó hiểu Long là thằng cục, nhìn nhon nhon vậy chứ động vô là rách việc với hắn.

- Thích thì 15 phút nữa, ra bãi cát. Không ra thì từ sau gặp lớp A né né ra. Bọn nào thua phải cúi đầu xin lỗi bọn thắng. Nhận kèo không các con trai?

Long nói chậm rãi, rõ ràng từng chữ một. Xong rồi hắn quay đi, bỏ mặc đám xe bước về phía cổng. Được vài bước, hắn quay lại:

- Thích đánh nhau thì gặp tao. Xe lớp con gái lớp tao, bom trả chúng nó đi. Nhục vì tháo xe con gái.

Xong hắn bước đi, bọn con trai cũng bước theo. Bất giác, hắn trở thành thủ lĩnh của lớp A. cả bọn rủ nhau ra quán nước gần trường, ngồi đấy nói về chuyện sắp tới. Mấy thằng nào thằng này trầm trầm nặng nề. Thấy vậy, Long mở lời khích lệ đừng khí chúng nó vì Long biết chúng nó tuy mạnh mẽ nhưng vẫn sợ, trẻ con chưa ra đời, có khi còn chưa cả đánh nhau nên sợ là đương nhiên. Việc cần làm là khơi dậy dũng khí của chúng nó:

- Ê, tao biết chúng mày sợ, vì quân số mình ít, thể hình cũng thua. Nhưng mình có thể thắng nhờ sĩ khí, nhờ đoàn kết. Chúng mày phải có cái sĩ của thằng

đàn ông. Không vì mình thì cũng phải vì lớp. Phải thắng. Chúng mày có tin tao không?

Hoàng là thằng nói đầu tiên:

- Tao tin mày. Tao tin lớp mình có thể thắng. Tao có thể cân 2 3 thằng, nhìn mày tự tin như vậy chắc ít nhất cũng như vậy. Lớp nó trừ thằng Điệp tao không chắc ăn được ra, mấy thằng kia tao không ngán.

Long rất hài lòng với Hoàng. Hắn biết thằng này máu đánh nhau, khả năng đánh đấm chắc cũng kha khá so với độ tuổi nó nên mới có dũng khí và tự tin đánh đấm. Hắn cần chính là lời nói này của Hoàng. Hoàng đưa ra 2 chỗ dựa cho cả bọn. Cùng cố niềm tin cho chúng nó. Nếu chỉ có mình Long nói thì hiệu quả sẽ không được cao, nên hắn cần lời nói này của Hoàng. Qua đó, Long cũng đánh giá Hoàng cao thêm, Long thấy Hoàng rất có tố chất, và trong đầu hắn chợt loé lên 1 ý tưởng, ý tưởng cho hướng đi trong tương lai.

- Chúng mày không phải lo thằng Điệp, cứ để nó cho tao. Chúng mày chỉ cần đánh hết sức, 2 đứa 1 nhóm nhỏ, chúng nó đang khinh thường bọn mình, tâm lí khinh thường sẽ khiến chúng nó sơ hở, cố gắng phát huy hết sức vào yếu tố bất ngờ, chúng nó sẽ không kịp trở tay với an hem mình. Hoàng, mày đánh solo. Thằng nào khó nhằn hơn cả thì quần lấy nó đọi tao, nếu dưới cơ mày thì cố gắng bảo kê hỗ trợ anh em. Chúng mày bắt cặp đi, nhớ, phải đoàn kết, bọc lẫn nhau. Hiểu không?

Cả bọn im lặng 1 hồi, rồi gật đầu. Mắt thằng nào thằng nấy như có ngọn lửa đang cháy. Cái tính hiếu thắng của tuổi mới lớn bốc lên, trong trạng thái này, có thể nói chúng nó sẽ phát huy được sức mạnh lớn hơn bình thường. Long hài lòng nhìn chúng nó, đứng dậy nói:

- Anh em! Thắng!

- Thắng!

Rồi cả lũ kéo ra bãi cát sau Ủy ban xã. Hắn bảo ghi nợ tiền nước cho hắn, lát hắn trả.

Ra tới bãi, bọn lớp D đã đứng đầy đọi sẵn. Xung quanh là học sinh trong trường vây lại hóng hớt. Vụ va chạm ở nhà xe từ sớm đã bị chú ý và nhanh chóng lan ra toàn trường. Bảo vệ cũng biết chuyện, nhưng lão đã già, lại có chút khá vô trách nhiệm. Xe học sinh bị tháo hơi cũng không thấy nhắc nhở thì cũng đủ biết tinh thần trách nhiệm lão cao cỡ nào. Nếu lão không phải em hiệu trưởng thì chắc cũng chả làm được bảo vệ ngân ấy năm. Lão biết sắp có đánh nhau, chẳng những không ngăn mà còn có chút mong chờ. Thật là 1 lão bảo vệ vô tích sự. các giáo viên thì đang họp, sắp hết năm học, công việc cũng nhiều nên chưa phát hiện.

Học sinh đứng xem phải nói là kín lỏi đi. Nhưng thấy bọn Long tới tự tránh ra thành đường cho bọn hắn đi vào. Cả đám không hò reo như khi có các vụ đánh nhau khác, vì các vụ kia đều là solo hoặc cùng lắm là hội đồng, không thể hoành tráng được như lần này. Lớp 9A nổi tiếng ngoan nhất trường ga solo lớp 9D nghịch nhất trường, không xem hơi phí.

Thằng Điệp thấy lớp A tới, cười khẩy:

- Bố tưởng các con trai té rồi? Cũng dám vác xác tới xin chết à?

Đáp lại lời thằng Điệp là sự im lặng của lớp A, nhưng mặt thằng nào thằng nấy hàm hàm, không có vẻ gì là sợ quá không nói lên lời cả. Đứng nhìn nhau 1 lúc, Long mới bước lên nói:

- Nói nhiều vl, đánh đi con trai.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chiến Đấu (P1)

- Nói nhiều vl, đánh đi con trai.

- *** mẹ mày!

Vừa chửi, thằng Điệp vừa lao tới. Theo chân thằng Điệp là 29 thằng lớp D của nó. Tổng quân số lớp D là 30 mạng. Chúng nó vừa chạy vừa hét, quả thực khí thế cũng khá là mạnh. Hay ít nhất là đối với người xem, khí thế hùng hục của chúng nó được kéo lên cùng tiếng hét của lớp D đang lấn áp khí thế lớp A. Lớp A yên lặng như 1 dòng nước, nhưng ẩn dưới đó là dữ dội chực chờ bùng nổ thành sóng thần, nhấn chìm bất cứ kẻ nào dám thách thức sức mạnh.

Bên Long, có 19 thằng, tính cả Long. Kém lớp D 10 thằng. Long và Hoàng đánh solo, tính ra có 7 cặp và 1 nhóm 3 thằng. Từ đầu, Long đã bảo chúng nó đánh kiểu phòng thủ tấn công. Không được chủ động đánh. Vì quân số yếu hơn kha khá, nếu chủ động đánh thì sẽ rất mau bại, không đủ cầm chân cho Long và Hoàng xử lí trụ cột lớp D do bọn nó thiếu kinh nghiệm đánh nhau, chủ động lên là ăn đòn ngay. Lúc này, bên Long cũng đã dừng theo từng nhóm được bắt cặp từ trước. Long và Hoàng đứng đầu. Khi thằng Điệp vừa nhắc chân lên chạy lại, Long cũng chạy lên, 8 nhóm kia đứng lẻ ra, mỗi

nhóm cách nhau 2 mét. Riêng thằng Hoàng thì lùi lại phía sau tất cả, nhiệm vụ của nó là tìm kiếm những thằng khó chơi, tránh chúng nó hạ gục bên mình quá nhanh, áp lực cho hắn và Long khi đó sẽ lớn hơn.

Như đã bàn từ trước, chẳng thằng nào lao vào Long, để mặc hắn với Diệp solo. Diệp chạy tới trước, lúc sắp tới gần Long, nó nghiêng người, vung nắm tay phải, nhằm đầu Long mà đâm tới. Tay trái nó nắm lại vung ra sau theo cái nghiêng người.

Sơ hở!

Long lách người sang trái, đâm 1 đâm vào sườn phải Diệp. Lúc này Long mới nhận ra, hắn yếu đi. Mặc dù tư duy của hắn nhanh nhạy hơn xa thằng Diệp, nhưng cơ thể hắn lúc này lại chỉ là 1 thằng nhóc yếu ớt chưa qua rèn luyện nên phản ứng của cơ thể không theo kịp suy nghĩ. Cái lách vừa rồi chỉ vừa kịp lúc nắm tay Diệp vung tới, vẫn chạm vào lồng ngực của Long khiến cậu giật mình đánh giá lại bản thân. Vì thế Long đánh hết sức vào cú đâm, đâm mạnh và sườn Diệp.

Diệp trúng đòn, gập người lại vì đau. Hắn không ngờ Long lại có thể né chính xác cú đâm của mình, còn đâm lại 1 cái đau đặng vào sườn khiến hắn không thể không nhảy ra xa khỏi tầm đánh của Long. Diệp đưa tay trái ôm sườn, hít sâu. Mắt nó nhìn Long như phun lửa, lúc đầu nó nghĩ sẽ ăn Long dễ dàng vì trước giờ nhìn Long lúc nào cũng toe toét cười đùa, có đánh nhau cũng toàn là đánh bất ngờ trước rồi thuận thế đánh tiếp đến khi có người can nên nó không đánh giá cao khả năng đánh đâm của Long. Nhưng cũng chính vì thế mà Diệp ăn quả đắng. Hắn đánh giá lại về Long, dù nổi điên nhưng hắn cũng chả phải loại nào tàn ăn đòn đau là mất lí trí lao lên như trâu. Nếu nào tàn thì Diệp đã chẳng thể nào khuất phục được cả lớp D toàn bọn trẻ trâu ngáo đá ham đánh nhau.

Còn Long, sau 1 đâm vừa rồi, hắn không thừa thế lao tới mà đứng lại nhìn Diệp tách ra khỏi mình. Hắn nghĩ đâm vừa rồi sẽ khiến Diệp phải nằm gục dưới đất ôm sườn chứ không phải là gập người lại nhưng vẫn đủ sức nhảy ra xa như thế. Long cũng đánh giá lại bản thân, không còn sức mạnh, nhanh nhẹn như trước mà chậm chạp hơn rất nhiều. Buộc lòng Long phải nâng cao mức độ của trận này. Hắn tính toán, sức bền của hắn hiện nay là của 1 thằng nhóc lớp 9, đánh nhau với bọn trẻ này mà đánh vào chỗ hiểm thì không được, trước hắn đánh nhau, có thể buông tay mà đánh vì giang hồ thanh toán, miễn không chết người thì như nào cũng ok, hắn lại không được học về các huyết vị trên cơ thể người, chỉ biết những chỗ hiểm 1 đòn hạ ngay thông qua từng trận đánh và di chứng khi trúng các điểm yếu đấy không hề nhẹ nhàng. Nhưng đây là mấy thằng trẻ con, hắn hiện lại đang là học sinh, hạ đòn sát thủ thì khá là to chuyện, dù có giận vì bị chửi là đàn bà nhưng hắn chưa đến nỗi thằng trẻ con cũng không tha như vậy, mà đánh bình thường lại quá tốn sức, thằng Diệp có vẻ khá lì đòn, đánh những chỗ bình thường có lẽ 1 2 cái không làm gì được, sức hắn không bằng thằng Diệp, hiện tại là vậy. Có chăng là sức bền của hắn hơn Diệp, cơ thể hắn hồi sức nhanh hơn, nhưng sức mạnh lại thua Diệp 1 khoảng. “Làm sao để hạ gục nó nhanh mà không ra đòn sát thủ đây?” Suy đi tính lại, hắn cũng quăng cái suy nghĩ nhân từ ấy sang 1 bên. Coi như thằng Diệp đen, đụng phải Long đi. Và Long cũng cần phải lập uy với bọn trẻ trâu này, không chúng nó cứ nghĩ ngon ăn dễ bắt nạt, 1 tuần 1 2 trận này quả là rất phiền. Hắn không rảnh như thế, sống lại, hắn còn phải đặt ra hướng phát triển cho mình trong tương lai. Nên Long quyết định kết thúc trận này thật nhanh.

Nói thì lâu nhưng khoảng thời gian từ lúc Diệp lao lên tới khi Long quyết định đánh hết sức chỉ có hơn 5 giây.

Diệp đang đứng thở, xoa xoa bên sườn phải. Khi đang nhìn Long đầy phẫn nộ, hắn cũng không có làm gì, cốt câu giờ chờ bên sườn bớt đau, hoạt động linh hoạt hơn sẽ lên giải quyết Long nhanh nhất rồi đi gank các chỗ khác. Đang suy tính nên đánh sao thì đã thấy Long vọt tới, hắn cũng không kịp suy nghĩ mà lùi lại 1 bước theo bản năng, xong rồi không biết hắn suy nghĩ gì lại bước lên, khiến cho bước đi của hắn khựng lại 1 lúc rồi mới bước lên, tay trái vẫn ôm sườn, tay phải vì sườn đau nên buông thõng như bị liệt. Hắn nhắc chân trái đá quét ngang hông Long. Long lao tới gần, ngay khi Diệp khựng lại kia thì Long đã dồn hết sức áp sát, mắt thấy chân Diệp quét ngang tới, Long giờ đầu gối lên, đỡ trúng vào xương ống chân của Diệp.

Crắc!

Cú đá khá mạnh khiến cho cả cơ thể Long nghiêng sang 1 bên, phải bước sang trái 1 bước giữ thăng bằng. Còn thằng Diệp thì ôm chân ngã vật trên nền cát, bàn chân trái nghẹo đi quái dị. Cú đá vừa rồi va vào gối Long đã khiến xương ống chân nó gãy ngay sau khi tiếp xúc. Đây là 1 đòn Long học của Boyka trong phim Quyết đấu 3. Hắn khá thích lối đánh của Boyka nên học theo.

Lấy thăng bằng xong, mặc kệ thằng Diệp đang la hét đau đớn, hắn lại bước tới gần, gối chân sút 1 phát mạnh vào đầu thằng Diệp từ phía sau vì Diệp đang nằm quay lưng về phía hắn. Cú sút làm đầu Diệp gập lên phía trước. Do chấn động mạnh, nó ngất đi. Cuộc chiến kết thúc trong vòng 10 giây từ khi bắt đầu. Bây giờ, các nhóm nhỏ kia mới bắt đầu đánh. Thằng nào thằng nấy hùng hổ vung tay vung chân đánh đâm loạn xạ, hò hét inh ỏi nên tiếng hét của thằng Diệp chả làm cho chúng nó chú ý. Chỉ có khán giả hóng xung quanh theo dõi cuộc đấu của Long và Diệp mới biết Long kinh khủng cỡ nào, máu lạnh cỡ nào.

Ở các trận khác, bọn lớp A chúng nó đang chống đỡ khá mệt mỏi. Vì dù có thằng Hoàng hỗ trợ nhưng nó cũng chỉ có thể giúp đỡ 1 nhóm, mới 10 giây trôi qua, và nó chưa hạ xong tên đối diện. Thằng đang đánh với Hoàng khá mạnh, lì đòn, không nhanh nhẹn lắm nhưng bị nó đâm 1 cái cũng đủ thảm nên Hoàng rất ngại phải cận thân đánh nhau với thằng này. Hoàng thiên về nhanh nhẹn, dù có ngại thật nhưng để nó sợ thì chưa đủ. Hoàng lạng lách khỏi những cú đâm, cú đá của thằng kia, Hoàng né chứ không ngu gì mà đỡ. Cứ vậy, sau mỗi lần né là 1 cơ hội tấn công. Hoàng nhắm vào nách, sườn, khớp gối của thằng kia để tung đòn. Vì vừa né phải tung đòn luôn nên sức lực không đủ mạnh để 1 đòn phát huy hiệu quả ngay, chỉ khiến thằng kia đau và càng nổi điên hơn. Chuẩn đầu bò.

Khi Long nhìn sang chỗ Hoàng, nó đang ở bên phải thằng kia, đá vào khớp gối phải, làm thằng kia khụy chân xuống. Liên sau đó, nó thu chân trái vừa đá lại, chống xuống làm trụ rồi quét ngang chân phải vào mặt thằng kia. Thằng kia ngã ngửa ra sau, chưa bắt tỉnh ngay nhưng choáng váng thì chắc chắn. Nó nằm đó, đã mất sức chiến đấu, khoảng chừng vài giây nữa sẽ bất tỉnh.

Long nhìn thấy các động tác đánh của Hoàng khá chuyên nghiệp, bài bản. Có lẽ thằng này có Học võ vì các tư thế đá của Hoàng khá chuẩn. “Lúc nào phải hỏi thằng này mới được” hắn nghĩ. Hoàng cũng nhận ra có người nhìn mình, quay lại thấy Long đã hạ xong Diệp từ sớm, nhìn thằng Diệp nằm im bất

động, chân trái gấp lại quái dị chúng tỏ đã gây thì giạt mình chốc lát vì sức mạnh của Long, thăm than may vì mình không phải thằng Điệp rồi lại ngửa ngáy muốn thử đánh với Long để biết thua kém giữa 2 thằng là bao nhiêu. Long thấy Hoàng nhìn mình thì không nói gì, gạt đầu với Hoàng rồi chạy tới cứu viện nhóm gần nhất. Hoàng thấy vậy, cũng gạt đầu lại, lao về 1 nhóm gần đó.

Nhóm được Long cứu viện đang bị 4 thằng quây, tình hình chống đỡ không ổn, 1 thằng mặt đã có vết bầm. Bị quây xung quanh nên né được phía trước lại ăn đòn phía sau. Nếu không có gì ngoài ý muốn chắc trụ được không quá 20 giây nữa. Ăn đòn quá nhiều và chỉ biết đưa lưng ra chịu đòn, tay che đầu. 4 thằng kia đang đánh hăng quên trời quên đất thì bỗng 1 thằng bay đi với tư thế lạ, đụng vào 1 thằng nữa ngã lăn ra đất. 2 thằng khác quay ra nhìn 2 thằng vừa ngã, mặt hiện rõ dấu hỏi chấm. Rồi lại quay nhìn hướng ngược lại thì 1 thằng thấy trước mặt tối đi, 0,1 giây sau, thằng đấy cũng nằm trên mặt đất, 2 tay sang ngang, 2 chân dạng háng. Rồi nó thấy môi mát mát, có vị ngọt. Mũi đau nhức, nước mắt tuôn. Thằng khác nhìn thấy thằng kia vừa ăn 1 cú phi cước vào mặt xong nằm im luôn thì cũng đứng người giãy lát vì bất ngờ. Lúc hấn từ bất ngờ tỉnh lại thì chào đón hấn là 1 đám móc từ dưới lên, điểm tiếp xúc là cằm của hấn.

1 đòn Knock Out!

Và tất nhiên, hấn cùng chung số phận với tên vừa ăn đập. Lúc này 2 đứa bị ngã lúc đầu do phát đập của Long cũng đứng dậy và nhìn thấy cú móc. Tiếp tục là 2 con bò, máu chó xõng lên não, chẳng quan tâm gì lao vào Long. 2 đứa lao tới. Thằng bên phải nhảy lên rồi đâm về phía Long, thằng bên trái thì thực hiện 1 cú đập thẳng, nhìn mặt mũi hầm hầm, miệng nghiền răng ken két, gân cổ nổi lên là hiểu nó đập ra bằng tất cả sức mà nó có thể dồn cho cú đập này. Long thì không quan tâm tới 2 đòn ấy, so với cú đâm và quét của thằng Điệp thì 2 đứa này vẫn chậm hơn chút, và Long cũng bắt kịp sức mạnh của cơ thể mình lúc này nên hấn linh hoạt bước chéo nhanh sang trái khiến thằng bên phải đâm hụt, đồng thời cú đập thẳng cũng trượt luôn. Vì vẫn còn đà chân đập ra, chưa chạm đất nên bây giờ giữ cơ thể thằng bên trái là cái chân trái của nó. Long hơi cúi người lấy chân phải quét đất 1 cái khiến thằng này đổ cái rầm xuống đất. Xoay người 1 vòng theo cú quét, thuận đà hấn nhảy lên, lộn 1 vòng trên không lấy lực văng lại quét tiếp 1 cú ngang đầu thằng vừa đâm hụt khiến cả người nó ngã hấn về phía trước, nhưng không ngã vì nó đã bước được mấy bước lên trước theo bản năng cơ thể để giảm lực đẩy. Nhưng đầu óc nó quay cuồng, mặt tối sầm đi, đứng không vững. Tiếp đất, Long nhìn thằng vừa ngã, sút mạnh vào bụng thằng này 1 cái, rồi quay ra sau quét chân thêm lần nữa khiến chân thằng kia bị hất văng lên, cả cơ thể đổ xuống thật mạnh, đầu đập xuống đất, bất tỉnh.

2 thằng lớp A ăn hành từ đầu thì vẫn đứng ôm đầu từ nãy. Mắt nhắm chặt. Chắc chúng nó nghĩ “mắt không thấy tâm không phiền”, nhắm mắt chịu đòn thì bớt đau đớn. Đến khi Long giải quyết xong, gọi tên 2 thằng thì chúng nó mới lơ ngơ mở mắt ra nhìn xung quanh. Thấy Long đứng trước mặt không buồn không vui nhìn 2 thằng, chúng nó mới nhận ra đã thoát khỏi trận đòn rồi quay nhìn nhau. Long thấy 2 thằng này thật là 2 thằng ngốc mà, nói:

- Đi giúp bọn khác đi, đứng đấy nhìn nhau ăn *** à? Còn chưa xong đâu.

2 thằng nghe vậy mới nhìn các nhóm còn lại vẫn đang quần thảo ác liệt, lại nhìn nhau rồi gạt đầu, tiếp đó mới chạy tới 1 nhóm cạnh đấy. Long thì nhìn toàn cảnh 1 lần.

Lúc này thằng Hoàng đang cứu viện cho 1 nhóm khác. Nhóm này cũng bị vây bởi 4 thằng nhưng không xử lý nhanh như Long vì Hoàng né tránh nhiều, 2 thằng kia thì tấn công tới tấp, đưa trên đưa dưới, đưa trái đưa phải nên Hoàng ngoài tránh né và chặn đòn ra cũng chưa làm được gì 2 thằng. Nếu là solo từng thằng thì nó sẽ dễ dàng hạ cả 2 nhưng đối 2 thằng cùng lúc nó khác. Hoàng lại không có tâm lý lấy thương đổi thương, 1 phần vì chưa từng đánh trận nào đủ dẫm máu để khơi dậy dũng khí đó, 1 phần vì nó đang luyện tập khả năng nắm bắt thời cơ của mình. Hấn muốn chớp cơ hội 1 đòn hạ gục, vì 2 thằng này không to lắm, nhưng khá nhanh nhẹn. Hạp sức lại khá khó giải quyết để không bị dính đòn nào. Hoàng quên mất rằng nó cần phải đi cứu viện bạn cùng lớp. Đối với nó, đây là 1 sân tập, nhưng với bạn nó thì lại không như vậy. Và lần này nó đánh cũng chỉ là để thỏa mãn cái tính hiếu chiến của mình chứ cũng không có giận dữ gì nhiều.

Long thấy vậy cũng kệ cho thằng Hoàng đánh, bản thân chạy đi 1 nhóm khác, ngoài 2 nhóm được Long và Hoàng cứu viện ra thì cũng chỉ có nhóm 3 người là bị 4 thằng lớp D vây đánh. Các nhóm khác đều là 2 đánh 3, có 2 nhóm gặp phải mấy thằng súc vật trên cơ 1 hội đồng đã gục. Nhưng cũng kéo được 3 thằng lớp D gục theo. 3 thằng khác chia nhau mỗi thằng vào 1 nhóm. Cuộc chiến trở thành mỗi nhóm chưa được cứu viện đều là đánh với 4 thằng. Và nãy 2 đồng chí được Long hỗ trợ đã lao vào 1 nhóm, nhóm ấy thành 4v4.

Cuộc chiến không nhẹ nhàng như Long nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chiến đấu (P2)

Giữa trưa, ánh nắng chói chang chiếu xuống. Thịnh thoảng có con gió thổi qua, cuốn cát trong bãi bay bụi mù. 12 giờ, trong khi mọi người ăn trưa thì tại bãi cát này, có gần 40 con người đang quần lấy nhau và hơn trăm người vây quanh. Trừ đi Điệp đã đo ván, 4 thằng Long vừa hạ và thằng to con mà Hoàng hạ lúc đầu, thêm 4 thằng lớp Long và 3 thằng bị chúng nó kéo gục cùng thì còn lại 36 người đang đánh nhau.

Gọi là đánh nhau nhưng thực chất từ đầu đến giờ, bên Long ngoài hấn và Hoàng ra thì mấy nhóm khác đều chỉ biết bị động chịu đòn. Đa số là vậy. Còn 2 nhóm bị hạ nhanh chóng kia là 4 đứa đầu nóng, ăn 1 đám nhất quyết phải dẫm lại 1 cái, dính 1 đập thì dù ăn thêm vài đám nữa cũng phải đá được 1 phát. Chính vì thế nên gục nhanh hơn, yếu hơn, ít người hơn mà đánh kiểu ấy thì chỉ có thiệt. Các nhóm khác thì đều chỉ chịu đòn từ đầu chứ đánh trả rất ít.

Chiến đấu tính đến giờ mới trôi qua 1 phút. Long sau khi hạ 4 đứa lớp D cứu 2 thằng kia, cảm thấy cơ thể xuống sức thấy rõ. Nói gì thì vận động cường độ cao này, đối với cơ thể có chút gầy của hắn là hơi quá sức. Sau trận này Long nhất định phải rèn luyện lại cái cơ thể của mình, chứ như này thì không ổn. Đứng nghỉ chút lấy sức, Long lại lao vào 1 nhóm nữa, miệng hét lên hướng tới Hoàng:

- Hoàng! Kết thúc đi, anh em không ổn rồi.

Hoàng nghe thấy, cũng không quay đầu lại mà giờ tay làm kí hiệu OK ra sau lưng rồi lao vào 2 thằng lớp D. Hoàng bước những bước ngắn, nhưng rất nhanh. Sau 1 giây, nó áp sát được 1 thằng, nghiêng người né cú đâm trực diện, Hoàng đâm 1 đâm vào bụng thằng này. Cùng lúc đó, thằng khác cũng chạy tới đá vào lưng Hoàng. Không kịp né, Hoàng dính trọn 1 đá, lực đá đẩy hắn vào người thằng vừa bị đâm. 2 đứa ngã ra, Hoàng đề lên thằng kia. Vừa chạm đất, Hoàng lăn 1 vòng sang trái, dung chân khoá chân thằng vừa đá, vận sức khiến thằng kia ngã theo. Chưa dừng lại, nó lại xoay người, lấy gót chân gót vào ngực thằng còn lại khiến thằng kia 1 tay ôm bụng 1 tay chống đất định đứng dậy lần nữa đập xuống đất. Cũng may đây là sân cát để đá bóng nên nền cũng không cứng lắm, nếu là nền gạch hay bê tông thì kiểu gì mấy thằng lớp D đánh với Long và Hoàng cũng chấn thương sọ não, mức độ nghiêm trọng cũng có chứ chẳng đùa. Thằng vừa ăn gót vào ngực hiện đang nằm ngửa ra, thở khó khăn. Hoàng gót xong, lại lăn 1 vòng sang trái tiếp rồi đứng lên thật nhanh, lao tới thằng vừa bị nó khoá chân ngã xuống, lúc này sắp đứng lên. Nó lao nhanh, 1 sút vào mặt. Thằng kia ngã người ra sau, nằm yên không thấy động đậy. Có lẽ đã ngất đi. Hoàng đứng thờ dốc lấy sức. Kì thật từ đầu đến giờ nó hoạt động mạnh nên bây giờ đã thấm mệt, mồ hôi vã ra ướt hết áo. Đất cát bám lên khiến chiếc áo vô nỉ màu ban đầu là màu trắng giờ trở thành màu vàng nâu, dính chặt lên người Hoàng. Dừng lại thở vài giây, Hoàng nhìn chiến cuộc, thầm trách bản thân ham vui. Vậy nên nó lao nhanh vào 1 nhóm khác.

Long cũng vậy, giúp được 1 nhóm xong, hắn lại đứng thờ vài giây lấy sức, rồi lại chạy tới nhóm khác. Cả người Long, nếu không là đất cát thì cũng là mồ hôi, không phải mồ hôi thì là máu. Mồ hôi là của hắn nhưng máu thì là của đứa khác bị hắn đánh rồi máu bắn lên quần áo. Đầu hắn ướt sũng mồ hôi, tóc bết lại. Quần áo ướt dính lên cơ thể khiến hắn hoạt động có phần không thoải mái, hắn xé luôn cái áo trắng ngoài ra, chỉ mặc mỗi cái áo thun. Xung quanh là tiếng hò hét của học sinh trong trường. Có lẽ sẽ có người thắc mắc, hò hét lớn vậy mà không có người lớn nào nghe thấy hay can thiệp, tác xin trả lời, quê hắn ở 1 vùng nông thôn, trường Vĩnh Khúc xây gần với 1 cánh đồng, phía trước là chợ, hết phiên thì người ta dọn hàng về, nên giữa trưa và buổi đêm, quanh đó gần như không có người.

Trận đánh cứ thế tiếp diễn, qua 5 phút thì lớp D đã gục gần hết, có mấy thằng còn đứng là vì thấy không ổn nên xin hàng. Lớp A cũng chỉ còn 10 thằng đứng, tính cả Long và Hoàng. Trừ 2 đứa hắn ra thì thằng nào mặt mũi cũng bầm dập, chân tay có vết tím tái. Long thì trừ mệt vì vận động nhiều và do trời nắng mất sức nhanh ra thì không có bị dính đòn nào, Hoàng thì bị 1 đâm vào mặt sưng lên, tay phải nó hơi run run, có lẽ đâm trúng xương thằng nào đó, bị phản chấn. Nhưng nụ cười nở trên môi thì không có thể che đi. Bọn hắn cười, cười vì đánh thắng lớp D, dù đa phần là do Hoàng và Long đánh, nhưng chúng nó thực sự vui. Đây mới chính là đàn ông. Sau trận đánh này, chúng nó thấy bản thân trưởng thành. Không còn là trẻ con chỉ biết nghe lời và học sách học hành nữa mà bây giờ chúng đã biết đánh nhau, còn đánh 1 trận ra trò nữa. Thế là mấy thằng đứng nhìn nhau cười, chỉ có Long là hắn không cười vì trận này mà hắn cười vì tìm thấy được hương vị tuổi thơ mà lâu rồi hắn chưa được cảm nhận, là nhiệt huyết của thiếu niên, không phải nhiệt huyết của thanh niên. Nó bớt đi chút trưởng thành, nhiều lên chút phấn khích.

Khi đang đứng cười, Long chợt nghe tiếng cô Hải:

- Chuyện gì xảy ra thế này? Các em tại sao lại đánh nhau? Trời, còn chảy máu rất nhiều nữa, các em quá đáng lắm rồi.

Sau đó là giọng ông Cấp hiệu trưởng:

- Tất cả các em tham gia đánh nhau sẽ bị đình chỉ học ít nhất 3 ngày. Các thầy cô huy động thêm vài em nữa mau đưa mấy đứa hư hỏng này vào trạm xá xã, để nằm đây cảm nắng thì mệt lắm.

Hoá ra đã có vài đứa con gái trong lớp của Long biết chuyện, ngay từ lúc va chạm ở nhà xe đã chạy đi báo giáo viên, sợ lớp mình bị đánh, sợ đi lâu như vậy mới gặp được là vì trong lúc họp, các thầy cô đóng kín cửa để bật điều hoà, ngồi bàn bạc cho mát. Không hiểu thầy nào cô nào tiện tay chốt luôn khoá trong, nên mấy đứa nhỏ phải chờ ngoài khi nào họp xong mới nói được. Khi học xong rồi ra tới bãi cát thì mọi chuyện cũng đã kết thúc.

Bọn đi báo khi tới nói, nhìn toàn cảnh thì há hốc mồm, mắt chữ ô miệng chữ a. Bọn nó không thể tin được là chỉ có 19 thằng lớp mình lại thắng được 30 thằng lớp D. Gần gấp đôi số người mà lại còn hơn cả về hình thể. Bọn nó không tài nào hình dung nổi, bọn con trai lớp mình thường ngày yếu đuối, chỉ gọi chém gió với cây game sẽ có lúc mạnh mẽ vượt quá sức tưởng tượng này. Nhất là khi nhìn thấy Long, 1 thằng lảnh lặt đứng giữa lũ bầm dập thì cũng không khỏi quá nổi bật đi. Ban đầu nhìn thấy Long lảnh lặt, bọn nó nghĩ hay Long trốn không đánh? Nhưng khi nhìn quần áo bầm bê bết của hắn, vài chỗ còn dính máu đỏ đỏ, nhìn có vẻ là máu thì bọn nó lại liên tưởng tới Long võ công siêu cường, lấy 1 địch 10 trong các cuốn tiểu thuyết ngôn tình chúng vẫn hay đọc. Rồi lại thêm cái ánh sáng buổi trưa gay gắt phản chiếu trên gương mặt Long ướt đẫm mồ hôi, tim vài đứa như nhảy ra ngoài. Quả thực, Long lúc này nhìn khá cuốn hút con gái với hình ảnh bụi bặm, mạnh mẽ, lạnh lùng ... à không, lúc này này đang cười tươi nên cũng không lạnh lùng lắm, nói chung là ... đẹp trai.

Chỉ lúc đầu cũng theo đoàn đi gọi giáo viên, nhưng đợi lâu quá sốt ruột, nên lại chạy ra bãi cát. Chứng kiến hình ảnh Long tung hoành, trái tim cô đập mạnh, cô nhìn theo từng bước chân của Long mà không chớp mắt. Lúc này khi mọi chuyện kết thúc, giáo viên cũng tới thì cô mới chạy lại gần Long, rút bịch giấy thơm từ trong cặp ra đưa cho Long, thận trọng nói:

- Cậu không sao chứ? Lau mồ hôi đi, cậu chảy nhiều quá kìa.

Mặt cô hồng lên vì ngại, nhưng vẫn đứng đó, mặt hơi cúi xuống, thỉnh thoảng liếc lên nhìn Long. Tay cô vẫn cầm bịch giấy chưa rút về. Long thì vì hơi bất ngờ với hành động của Chi nên nhất thời đứng hình, vài giây sau mới nhận lấy bịch giấy thơm từ tay Chi, không biết là vì vô tình hay cố ý, Long chạm vào ngón tay của Chi khiến Chi giật mình, ngẩng lên nhìn Long. Khung cảnh lãng mạn bị đánh vỡ bởi thằng Hoàng, nó nói chen vào:

- Chỉ còn giấy không cho tờ 1 ít đi, tờ cũng ướt hết rồi này.

- Biến đi!

Long cũng cụt hứng, mấy khi được làm main ngôn lù mà lại bị thằng ôn này phá hỏng. Long quay ra nói với thằng Hoàng xong quay lại nhìn Chi nói:

- Cảm ơn cậu nhé. Tờ không sao. Một tí thôi, ăn 1 bữa, ngủ 1 giấc là khoẻ ngay ý mà.

Xong hán ghé sát tai Chi nói thầm “Đừng thích tờ! Không tốt cho cậu đâu.” Nói xong, hán nhìn cô chủ nhiệm, xin lỗi cô. Xong hán bước đi ra ngoài. Cũng không ai cản hán, các thầy cô đang bận giúp mấy thằng nằm dưới đất di chuyển tới trạm xá xã, nhưng có vẻ trạm xá cũng chả đủ chứa hơn 30 mạng này. Và đây là chuyện của giáo viên, Long cũng chả quan tâm. Mấy thằng lớp A còn đứng thấy Long đi cũng đi theo. Chỉ có Chi vẫn đứng đó, nhìn theo bóng lưng của Long. Đầu óc cô bồi rồi rồi cũng bước ra ngoài, lấy xe đi về. Cô lạng lè đi 1 mình, không nói 1 lời. Các bạn gái thường ngày hay tụ tập đàn đúm rồi về cùng nhau cũng vì hôm nay mà mỗi đứa về lẻ tẻ nên cũng không có ai để ý lắm đến Chi.

...

Long về nhà, cũng vì ở nhà có mỗi thằng Dũng em hán nên hán không lo cái áo dính máu của hán bị phát hiện. Thằng Dũng đang ở trong phòng, hằng ngày là Long nấu cơm cho nó ăn, Long chưa gọi xuống ăn cơm là nó sẽ ở lì trong phòng, làm gì chả ai biết. Long thay quần áo, ngâm ô mô rồi xuống bếp làm cơm. Xong hán gọi Dũng xuống ăn cơm. Hán ăn cơm, trong đầu hình dung lại về con đường phía trước của mình. Chiều nay hán được nghỉ, hán quyết định sẽ nghiên cứu làm sao để tiến vào không gian linh hồn kia, làm sao để sử dụng được cuốn sách thần bí nọ. Thêm vào chuyện hôm nay, hán sẽ phải ứng phó với con thịnh nộ của mẹ hán khi nghe tin hán đánh nhau và bị đình chỉ học 3 ngày. Hôm nay sẽ là 1 ngày dài với hán.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bước đầu nắm bắt

Long quyết định dành cả buổi chiều để nghiên cứu về bản thân. Sau 1 hồi ngồi mình tưởng trên giường (hoặc tự hán cho rằng đó là mình tưởng), kết quả duy nhất hán nhận được là hán thấy mỗi lung vl. Nói gì thì nói, hán mù tịt về mấy vụ tu luyện này. Làm sao bây giờ? Tìm ai hỏi đây? Người ta nói rằng: bẻ học vô biên, cái gì không biết thì tra Google. Nên hán bật máy tính lên. Tìm kiếm các cuốn truyện tu tiên, kiếm hiệp, trọng sinh, linh dị, đam mỹ, ... nhưng đều là liên quan đến thần thức, linh hồn hoặc main bị động nhận được truyền thừa. Chẳng có chủ động tìm kiếm trong mù tịt như hán. Còn mấy kiểu hệ thống thì hán bỏ qua, của hán không phải là hệ thống.

Sau vài giờ tìm kiếm trong vô vọng, hán nhớ lại đêm qua. Con đau đầu đến bất chợt, hán vật lộn, nhiều lần định buông xuôi mặc con đau hành hạ nhưng hán lại không buông, vì mẹ hán đang ngồi bên cạnh, hán không muốn mẹ hán lo lắng. Rồi khi con đau biến mất, hán nhớ hán giường như ngất đi, mất đi ý thức, mất hết cảm quan, cảm giác trong thoáng chốc. Thời gian chỉ khoảng vài tích tắc rồi khi hán có lại cảm giác thì đã ở trong không gian linh hồn của mình rồi. “Xem ra phải đợi chút thôi, theo truyện thì chậm nhất khoảng 1 tuần sau trọng sinh để hoà hợp cơ thể và cuốn sách. Cơ mớ cái năng lực đọc suy nghĩ người khác này có thể vận dụng kiểu gì bây giờ cho tốt nhỉ? Đây có phải thần thức của tu chân không hay là 1 loại dị năng như kiểu giáo sư X? Không biết có mạnh như Charles Xavier được không, được thì bá.”

Thế là hán lại ngồi search google về giáo sư X, phải nói là hán khá choáng ngợp với khả năng của Xavier bởi với năng lực của mình, Xavier gần như là bất tử khi có thể chuyển ý thức của mình từ cơ thể này sang cơ thể khác, hạn chế là sức mạnh tâm linh của Xavier không đủ để thực hiện nhiều, và khả năng tác chiến vật lý của ông cũng không được cao. Đọc được 1 lúc, Long lại nhớ tới nhân vật Hường Nhật trong Đình Cấp lưu manh hán từng đọc, Hường Nhật cũng sở hữu 1 dạng dị năng điều khiển ý thức, nhưng mạnh hơn của Xavier về độ biến hoá. Hường Nhật có thể tạo ra viên đạn bằng ý thức, cô đặc nó thành dạng vật lý để gây sát thương hoặc cường hoá cơ thể, cũng có thể dùng để tấn công hoặc phòng thủ tâm linh. So sánh cả 2 thì giáo sư X thiên về khống chế tâm xa, còn Hường Nhật lại thiên về solo cận chiến. 2 nhân vật này khiến Long nảy ra ý tưởng kết hợp cả 2, chỉ là không biết hán có đủ khả năng làm điều đó hay không. Nhưng cứ thử, được thì ngon, không được thì cố gắng cho được. Hiện hán đang giả dụ năng lực của hán là dị năng tinh thần, thì sẽ có thể vận dụng theo ý nghĩ của hán. Còn nếu là thần thức thì theo hán hiểu là sẽ phải phụ thuộc vào công pháp dành cho thần thức hay nguyên thần gì đó của giới tu chân. Long hi vọng là dị năng hơn vì nó có thể tùy tâm huy động, với lại hiện giờ hán không đào đâu ra công pháp, có hán cũng chả biết đời nào tháng nào mới luyện thành.

Long ra sau vườn, tìm lấy 1 viên gạch. Tập trung tinh thần nhìn thẳng vào viên gạch, tưởng tượng ra 1 viên đạn, phóng nó về phía viên gạch với tốc độ nhanh nhất mà hán tưởng tượng ra.

Viên gạch vẫn hoàn hảo đứng đó. Long làm lại.

Thất bại.

Làm lại.

Thất bại.

Liên tục 8 lần, đến lần thứ 9, khi mà trán Long đã ướt mồ hôi vì trời nóng, 2 hàng lông mày cau lại, miệng hét lên 1 tiếng “Bắn” thì viên gạch kia bỗng kêu

“Bụp” 1 tiếng rồi đổ xuống. Long hơi bất ngờ vì kết quả, chạy lại chỗ viên gạch thì thấy viên gạch có 1 lỗ lõm vào, hình tròn cỡ ngón tay trỏ, sâu 3 cm. Vết lõm nhẵn, không có rạn nứt xung quanh, có thể biết được là lực khá tập trung, độ xuyên thấu mạnh. Tuy nhiên lực vẫn chưa mạnh theo như tường tưởng của Long. Hắn muốn là xuyên 1 lỗ từ trước ra sau viên gạch như mấy vị xuyên không giả và trùng sinh trong truyện kia. Nhưng lần đầu có kết quả là hắn vui rồi, cười không ngậm được mồm, tự thăm du về 1 tương lai tươi sáng đang chờ đợi hắn. Thành công lần khiến tự tin hắn dâng trào, tiếp tục thử thêm mấy loại nữa như ý thức hoá hình bọc lấy nắm đấm, di chuyển đồ vật từ xa,... thì đều có lần được lần không. Lần thất bại thảm nhất là lần đầu hắn bọc nắm đấm mình bằng ý thức rồi đâm vào tường gạch. Gạch vỡ chẳng thấy đâu, chỉ thấy màu đỏ dính trên tường và tiếng xuyt xoa đau đớn. Rồi Long mới thấy mình ngu, chân có không dung đi dùng tay, cây có không test lại đi test tường. Đúng là vui quá hoá mất khôn. Nhưng sau đó quả thực hắn cũng có thu hoạch về khả năng mới có này của hắn. Chứng thực giả thuyết của hắn là đúng. Cái hắn cần làm bây giờ là luyện tập thành thục các kỹ năng học được từ Xavier và Hướng Nhật, và cũng cần phải tự tạo ra kỹ năng cho mình chứ, không thể cứ học của người khác mãi như này được. Hắn cũng có sĩ diện chứ. Điều làm hắn đau đầu là không biết làm thế nào để phát triển thêm cường độ tinh thần. (tác cũng đau đầu, lỡ buff rồi, phải buff cho hợp lí tí không ăn gạch đá)

Long tập tành dị năng của mình đồng thời cũng tập luôn mấy bài tập rèn luyện cơ bắp đến hết chiều, rồi đi tắm và nấu cơm, chờ đợi đón nhận giống tổ sắp tới. Có vẻ hôm nay mẹ hắn về muộn hơn mọi ngày. Mọi ngày 7h30 mẹ hắn về, hôm nào về sớm thì ăn cùng 2 đứa, hôm nào về muộn mà 2 đứa đói thì ăn trước, mẹ hắn về sẽ ăn sau. 7h50, mẹ hắn vẫn chưa về. Nên 2 anh em hắn ăn trước. Trong bữa ăn, hắn để ý thằng Dũng cứ tủm tỉm cười 1 mình. Tò mò, hắn đọc suy nghĩ thẳng em: “Mi đáng yêu quá, dễ thương nữa chứ. Hôm nay lỡ nghịch làm bẩn áo Mi, Mi không nổi bão như mọi ngày mà lườm lườm mình, hay Mi thích mình? Ahiii” Đó là 1 phần nhỏ rất nhỏ Long đọc được. Ngoài ra, hắn còn nhìn thấy cảnh Dũng làm bẩn áo Mi ỉ giờ thằng Dũng đang nhớ lại cảnh đó trong đầu. 2 đứa chung bàn, thằng bé ngồi trái, con bé ngồi phải. Đang viết, Dũng dừng tay vươn vai khiến ngồi bút quẹt 1 đường lên áo trắng con bé, còn chạm cả lên má cô bé nữa. Rồi Mi quay ra, cũng dễ thương, da trắng, mắt to, môi hồng, mũi cao. Chuẩn loli. Nhất là khi con bé lườm lườm, cau cau đôi lông mày mảnh mai, nhìn quả thực khiến người ta mềm chảy nước. Thảo nào ông cụ con crush. Haiz, tuổi trẻ, các cháu lớn thật là nhanh. Cảm thán giây lát, hắn lại nhớ đến Nguyệt. “Giờ này em đang ở đâu?” Rồi lại nhìn nhìn thằng em lớp 4, háng giọng:

- E hèm! Mi dễ thương nhỉ?

- Vâng! Rất đáng yêu.

Thằng bé trả lời 1 cách nhanh gọn. Nói xong rồi mới nhận ra lỡ mồm, quay ra thì nhìn thấy thằng anh đang ngồi cười âm thầm, nhìn chăm chăm vào nó. Nó liền lắc đầu nguây nguây chối:

- Không, Mi nào ạ? Em không biết.

- Haha! Tao biết hết rồi nhé, “hôm nay lỡ nghịch làm bẩn áo Mi, Mi không nổi bão như mọi ngày mà lườm lườm mình, hay Mi thích mình?” Ahaha.

Thằng bé nghe câu đó thì nghệt mặt ra, không hiểu sao anh mình lại biết suy nghĩ của nó. Nó hỏi:

- Sao anh biết? Anh gặp Mi chưa ạ? Bạn ấy dễ thương nhỉ?

- Haha, gặp rồi. Mà thích nó hả?

- Đâu có, chỉ là ngồi cùng bàn thôi mà anh!

- Chối cái gì? Tao còn lạ gì. Thích thì nói, anh mày bày cách cho mà tán, đảm bảo em Mi đổ.

- Sao Mi lại đổ ạ? Mà tán là gì ạ?

Dũng rất hồn nhiên hỏi lại, Long không biết nó ngây thơ không biết gì thật hay giả vờ không biết nhưng hắn vẫn giảng giải dễ hiểu cho thằng bé, bonus thêm vài cái lí thuyết tán gái cho Dũng.

- Đó là để chỉ lúc mày tán thành công. Còn tán nó là cái gì? Là cả 1 môn nghệ thuật, người tán là 1 nghệ sĩ.

Thương thay cho thằng bé ngây thơ dần bước chân vào con đường “đen tối” vì bị thằng anh dụ dỗ. Rồi hắn ngồi luyện thuyết minh về cái môn “nghệ thuật tán gái” của hắn nhằm đa thông tư tưởng cho Dũng. Máu trẻ trâu nổi lên khiến Long vô tình đào tạo ra 1 cao thủ tán gái trong tương lai, cũng chưa hắn vô tình, có thể hắn cố tình đào tạo và bây giờ là hắn đang xây dựng những viên gạch đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Cuốn sách thần bí

Hôm nay mẹ Long về muộn, nên Long và Dũng cũng không đợi nữa, ăn xong thằng nào về phòng thằng nấy. Long lại ngồi học. Hay đúng hơn là làm bài chứ không có học. Hắn dù sao cũng thừa kiến thức cho lớp 9 rồi. Được 1 lúc thì mẹ hắn về. Cũng không có cảnh gọi tên hắn trong đêm như hắn nghĩ.

Chắc mẹ đói. Ăn cho có sức, mắng cho vang. Long cũng không nghĩ nhiều, hần bị mẹ mắng như com bữa. Ngủ sớm bị mắng là lười chỉ ăn với ngủ, ngủ muộn bị mắng là thức khuya không tốt cho sức khoẻ, ở nhà không làm gì bị mắng là vô tích sự, ra ngoài về bị mắng là suốt ngày đi chơi... và lần nào hần cũng im lặng chịu trận, không dám ho he. Giải thích bị cho là bướng, không giải thích bị cho là lì... Nên thôi, đành đợi mẹ hần mắng chán rồi tha cho hần. Và hần cũng biết bà thương yêu an hèm hần nhiều lắm, mắng cũng vì bà thương thôi. Nên kiếp trước mỗi ngày trong Năm hần đều nhớ đến mẹ, đến những lời mẹ mắng. Và mẹ là 1 phần quan trọng khiến hần tồn tại và muốn tồn tại.

Qua nửa tiếng, cũng không thấy mẹ hần lên hỏi tội hần như mọi ngày. Hần nghe có tiếng TV bật dưới nhà. Chắc mẹ mãi xem nên quên thôi. Hần đâu biết rằng lúc này mẹ hần đang ngồi khóc 1 mình. Bật TV to chỉ để át đi tiếng nức nở của bà. Vì có gì bà khóc? Bà không nói, bà không muốn 2 đứa con biết. Bà giữ cho riêng mình. Âu cũng là sự đáng thương của những người mẹ, luôn âm thầm chịu đựng 1 mình, chỉ mong muốn các con luôn vui vẻ, tươi cười. Đó là niềm hạnh phúc lớn nhất của họ.

Long không biết. Lúc này, hần đang làm nốt bài tập cuối cùng, rồi sẽ lại quay ra luyện tập khả năng tinh thần của mình. Hần đang dần quen với cái khả năng này, có chăng là cần người đề đối luyện cùng. 1 người đủ mạnh để hần thả tay luyện tập, vậy hần mới nhanh trở lên mạnh hơn. Lại là 1 vấn đề khiến Long đau đầu. “Tìm đâu ra giữa cái đất Hưng Yên bé nhỏ này đây? A, thằng Hoàng. Nhìn có vẻ là nó được người dạy, tìm sư phụ nó. Chắc chắn là 1 cao thủ.” Long nhớ đến Hoàng, thằng bé tuổi tuy nhỏ mà thân thủ cũng kha khá, bài bản. Điều này chứng tỏ ngoài ngộ tính của Hoàng ra thì người chỉ dạy cũng hần phải là 1 tay cao thủ. “Ngày mai phải tìm thằng ôn này mới được. Giấu nghề là không hay rồi.”

10h20, Long đang ngồi trên giường điều khiển cái bút của mình viết chữ, hần đang luyện khả năng điều khiển vật từ xa, hần muốn làm chủ hoàn toàn, làm sao để tinh thần như cánh tay, viết thật chuẩn xác như ý hần. Nét chữ ban đầu hơi xiêu vẹo. Rồi dần dần cũng mượt mà hơn, tuy chưa được nhanh nhưng đã tiến bộ rất nhiều. Nhưng Long phải tập trung toàn bộ tinh thần vào cây bút thì mới được như vậy, nếu hần xao lãng nghĩ tới chuyện khác thì y như rằng sẽ viết lộn xộn ngay. “Nhất tâm nhị dụng, cái này quả thực là rất bá đạo. Phân tinh thần thành 2, tựa như có 2 bộ não điều khiển duy trì, đồng thời làm 2 việc khác nhau. Mấy vị đồng chí xuyên không trùng sinh cũng giỏi thật, ông nào cũng nhất tâm đa dụng cả. Xem ra mộng bá vương của mình còn phải bước dài dài.” Thực ra là do Long chưa quen với khả năng mới, chưa khai phá được hết tiềm năng của mình. Sau 1 thời gian nữa, hần sẽ thấy nhất tâm nhị dụng đối với mấy người có dị năng tinh thần hệ như hần chả là gì.

10h30, cũng như đêm qua, hần đang ngồi trên giường thì con đau đầu lại bất chợt kéo đến. Con đau đến rất nhanh, tựa như sấm sét, dữ dội. Đau đến lần này dường như hơn ngày hôm qua, khiến hần đau đến đến trợn mắt. Cũng may, hần ngồi sẵn trên giường, nên khi con đau kéo tới, hần ngã người ra, cây bút rơi xuống, cũng không kinh động tới mẹ hần. Hần nằm đó, mắt mở trừng trừng, hàm răng cắn chặt. Đôi mắt hần đỏ ngầu vì con đau quá dữ dội. Răng hần nghiến ken két từng tiếng rợn người. Gân cổ nổi lên. Nhìn khuôn mặt hần lúc này, dù là ai cũng cảm thấy xót xa, vì quả thực nó quá ư là đau đớn, thống khổ. Lần này, hần không thể yên lặng mãi, mà trong cổ từng tiếng hừ hừ phát ra, vì hàm răng nghiến quá chặt, âm không thoát ra được, nên chỉ là những tiếng hừ hừ nặng nề, cách 1 lớp tường là sẽ không nghe rõ. Hần quần quai, lăn lóc trên giường, 2 tay ôm chặt lấy đầu. Mắt hần lúc nhắm lúc mở, nhưng với hần, mờ cũng như nhắm. Vì mắt hần đã mờ đi vì đau. Hần không còn nhìn rõ được trước mắt. 2 tay hần chỉ là 2 khối mờ nhạt.

Tiếp tục là sau 3 giờ 25 phút, con đau qua đi. Hần lại bị kéo vào không gian linh hồn sau thoáng chốc mất ý thức.

Lần này tiến vào, không gian linh hồn của hần không còn là từng đoàn sương âm u mờ ảo nữa, mà đã có ánh sáng. Nguồn sáng chính là 1 quả cầu lửa, toả ánh sáng khắp không gian linh hồn của hần. Có nhiệt độ. Hần cảm thấy linh hồn hần ấm lên. Nhưng cũng chỉ vền vẹn thêm quả cầu lửa toả ánh sáng và nhiệt độ, không gian linh hồn của hần vẫn trống trải, không có gì khác. Hần ngược nhìn lên vị trí cuốn sách thần bí, nó vẫn nằm đó, toả ánh sáng đỏ nhẹ nhàng, không chói chang như quả cầu lửa nhưng ánh sáng từ quả cầu lửa không làm sao át đi được. Rất kì lạ. Long lại nhìn về quả cầu lửa. Nó không đứng yên mà lúc nở ra, lúc co lại. Và mỗi nhịp nở ra co lại ấy, nếu nhìn kĩ sẽ lại có 1 quang cảnh ánh sáng toả ra. Hoá ra ánh sáng nơi này là những gọn song theo từng nhịp nở ra co lại của quả cầu lửa. Càng xa quả cầu thì các gọn ấy càng mờ rồi dần bằng phẳng, liền mạch với nhau. Long nhìn quả cầu lửa, thấy nó co giãn như là 1 quả tim vậy. Đúng là rất giống trái tim. Long teleport tới gần hơn, để xem nhiệt độ có tăng hơn ở mép rìa không.

Không tăng.

Nó vẫn giữ nguyên cái nhiệt độ ấm áp ấy dù Long đã di chuyển đến gần hơn rất nhiều. Cảm thấy an tâm, Long bay lại gần quả cầu. Ánh sáng từ quả cầu rất chói mắt, nhưng Long lại không có cảm giác khó chịu hay phải nhắm mắt nhắm mũi khi nhìn vào nó. Có lẽ hần không bị ảnh hưởng bởi những hiệu ứng bất lợi ở đây, trong không gian linh hồn của hần. Long nhìn kĩ, thấy bên trong quả cầu, đích thực là 1 trái tim. Trái tim ấy không có gân động mạch tĩnh mạch mà chỉ có duy nhất 1 trái tim ở đó. Vốn đập, đập rất mạnh và đều đặn là đằng khác. Hần thấy hơi ngạc nhiên, vì khi trông thấy trái tim, hần biết ngay rằng đây là trái tim của mình. Đây là suy nghĩ rất hoang đường, vì cơ thể hần là dạng vật lí, đáng lẽ không nên xuất hiện ở trong đây mới đúng. Nhưng không biết bằng cách nào, ngay khi nhìn thấy, hần biết. Tựa như vốn dĩ hần đã biết, giờ nhớ lại. Rất kì lạ. Mọi chuyện xảy ra sau con đau đều kì lạ. Hần có thể cảm nhận được sức sống mạnh mẽ toả ra từ trái tim kia. Hần cảm nhận được ngọn lửa sinh mệnh như vô tận ẩn chứa bên trong đó.

Qua 1 lúc cảm xúc dâng trào, hần lại chuyển sự chú ý sang cuốn sách màu đỏ kia. Teleport tới gần cuốn sách, Long rất cẩn thận, từ từ lại gần. Long sợ chưa kịp nhận ra điều gì thì lại bị cuốn về thế giới thực như lần trước. Hần từ từ đưa tay ra.

Sắp chạm vào bìa cuốn sách.

Khi đang mỉm cười đắc thắng, 1 vòng tròn màu đỏ từ cuốn sách toả ra bao phủ bản thân nó, chỉ đủ bản thân nó, cách li nó với bàn tay của Long. Như nếu để hần chạm vào là 1 sự xỉ nhục đối với nó vậy. Long vừa thấy vòng sáng màu đỏ toả ra thì giật mình thu tay lại. Nào ngờ vòng tròn chỉ bao lấy cuốn sách. Không có lực đẩy như lần trước. Nhưng điều này càng làm Long khó chịu hơn bị đẩy gấp nhiều lần. Thà rằng thất bại từ đầu, còn hơn phải nhìn kết quả suýt đạt được lại thất bại. Đây lại là tận mắt thấy cái thất bại ấy hiện hữu trước mắt, như trên người. Đã thế còn lặp đi lặp lại, Long đưa tay tới gần là vòng sáng hiện ra, rút tay lại thì nó biến mất. Rất ức chế.

Bực mình, Long nhào tới 2 tay ôm lấy quả cầu ánh sáng đỏ chứa cuốn sách. Xoa nắn thế nào cũng không chạm được vào. Hần rất bực.

- Đm cuốn sách này, trêu ngươi nó vừa thôi. Mày sớm muộn gì cũng dung hợp với tao thôi, việc gì phải trêu tao như vậy chứ?

- Đm cuốn sách này, mày ngon lắm, có giỏi bỏ lớp giáp đồ này, ra solo với tao.

- Đm cuốn sách này, sau này tao đủ mạnh, tao sẽ cho mày biến thành giấy vệ sinh của tao.

Chửi mắng 1 hồi, hắn cũng chịu thua cuốn sách ấy, lẳng lặng ngồi nhìn chăm chăm vào nó. Như có ý thức của mình, cuốn sách bay là là trước mặt hắn, rồi lại vòng quanh người hắn, luôn giữ khoảng cách bên ngoài tầm tay của Long. Rất trêu ngươi.

Long nhìn 1 hồi, bực mình quay mặt đi. Chấp nhận sự thất bại thảm hại của mình. Có lẽ do thấy Long đáng thương, hoặc cảm thấy trêu đã đủ, cuốn sách mới bay tới trước mặt Long, gần sát mặt hắn. Long nhìn nó 1 lúc, đưa tay lên cầm.

Không có vòng sáng.

Không có lực đẩy.

Hắn chạm được vào cuốn sách rồi! “Haha, tao chạm được vào mày rồi nhé, sách bé nhỏ.” Nghĩ tự sướng trong đầu, hắn cũng không ngu gì nói ra, nhờ đầu sách nó tự ái, nó lại bay đi mất thì lại phải đợi đến con đầu sau mới gặp. Nghĩ tới con đầu, hắn lại rợn người. Nó hơn bất kì loại tra tấn nào mà hắn từng sử dụng hay ném qua. Dường như, đau không phải mỗi bộ não hắn, mà còn cả linh hồn hắn.

Khi chạm vào cuốn sách, 1 dòng tin tức truyền tới, không có đau đớn như truyện Trung Quốc thường nói, mà rất nhẹ nhàng. Tựa dòng nước suối chảy qua tay. Đến bây giờ, Long mới hiểu rõ, Cuốn sách này là gì.

- Tổ Khí!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thế giới của bố

Loài người, là 1 chủng tộc kì diệu. Họ không to lớn, không mạnh mẽ về thể chất mà điều họ kiêu ngạo nhất chính là trí tuệ. Khả năng bất chước, sáng tạo, phát triển của loài người là vô hạn.

Vũ trụ rộng lớn, số hành tinh có loài người sinh sống không thể đếm hết, có lẽ cũng chưa ai, hay sinh vật nào đi hết các hành tinh ấy để nói có bao nhiêu. Nhưng, dù ở hành tinh nào, dù ngoại hình có thay đổi ra sao, thì họ, vẫn là thuộc về loài người. Dù họ có thêm đôi cánh, họ vẫn là loài người nhưng thuộc về Điều Nhân, vẫn có chữ nhân. Dù họ có cao lớn hơn xa các giống loài khác, người ta gọi họ Cự Nhân, họ vẫn mang 1 chữ nhân. Nên, dù có tiến hoá ra hình thái nào, dù thích nghi môi trường dẫn tới biến đổi ra sao thì tựu chung lại, nguồn gốc của họ, họ vẫn là thuộc nhân loại.

Cũng vì lẽ đó, theo bước chân nhân loại tiến hoá, vô số Tổ Khí đã được sinh ra. Tổ Khí, là thứ xuất hiện đầu tiên. Giống như thanh kiếm đầu tiên được xuất hiện, nó là Tổ Kiếm. Hay cây cung đầu tiên, nó là Tổ Cung, đi kèm với nó chính là Tổ Tiễn. Tổ Khí, mỗi 1 loại đều mang trong mình 1 sức mạnh riêng, 1 điểm mạnh điểm yếu. Tổ Kiếm hoàn hảo nhất, Tổ Dao sát thương mạnh nhất, Tổ Thương bá khí nhất, Tổ Tiễn xuyên thấu mạnh nhất,...

Vô số Tổ Khí theo bước chân loài người mà xuất hiện. Không ai nói rõ được, thứ nào mạnh hơn thứ nào, chúng luôn luôn biết cách tự cân bằng lẫn nhau. Nhưng có 1 ngoại lệ, không thuộc về sự cân bằng đó. Hay nói đúng hơn, từ khi xuất hiện, cân bằng đó vốn đã bị đánh vỡ. Đó chính là cuốn sách mà Long đang có. Nó là Tổ Khí, không sai. Nhưng nó tự gọi bản thân là Dị Khí. Vì sao? Vì khả năng của nó, là 1 chữ “dị”. Chỉ có duy nhất nó mới có thể thay đổi thời gian, không gian. Nó là đức kết tinh hoa trí tuệ của loài người, nên khả năng của nó không chỉ có vậy. Nó chính là thứ bao hàm tất cả những gì mà loài người từng nghĩ ra, từng tạo ra, từng viết ra. Mọi thứ, mọi tri thức, đều được ghi lại bên trong Dị Khí này. Tổ Khí sẽ không thể bị phá huỷ, trừ khi loài người chối bỏ sự tồn tại của nó. Loài người có thể chối bỏ súng đạn, đao kiếm, nhưng làm sao có thể chối bỏ tri thức? Vì lẽ đó, cuốn sách này trường tồn.

Nhưng, trên kia, là điểm đặc dị, điểm mạnh của cuốn sách. Điểm yếu của nó cũng không ít. Nó không có lực sát thương trực tiếp. Mỗi đời, nếu chủ nhân cũ chết đi, những gì người đó từng lưu giữ lại trong cuốn sách sẽ bị xoá đi. Đồng nghĩa với việc, sự tồn tại của người đó, cũng sẽ bị xoá trong dòng lịch sử. Sẽ không có ai nhớ tới chủ nhân cuốn sách. Đó là số mệnh. Cuốn sách có thể mang đến cho chủ nhân sức mạnh, nhưng cũng xoá đi sự tồn tại nếu chủ nhân không đủ mạnh.

Muốn trở thành chủ nhân của cuốn sách, bắt buộc phải trải qua quá trình dung hợp, bao gồm dung hợp linh hồn, dung hợp ngũ tạng, dung hợp đan điền, dung hợp ý thức, cuối cùng là dung hợp tất cả 8 lần trên, hoá thành 1 thể. Mỗi lần đau đớn hơn lần trước, đỉnh điểm là lần cuối, 8 con đau trước sẽ gộp lại. Trải qua 9 lần dung hợp ấy, mới thực sự làm chủ được cuốn sách. Khi đó, tri thức chứa bên trong nó, chủ nhân mới có thể tùy ý động tới.

Long nhận được nguồn tin tức ấy, bất giác thấy hơi sợ. Không phải là hắn sợ chết, mà là sợ sẽ bị xoá khỏi lịch sử, sợ hắn sẽ không còn được ai nhớ đến nữa. Theo như hắn đọc được bên trong dòng tin tức, nếu có người còn nhớ đến 1 người đã chết, thì người chết kia sẽ chưa tan biến, mà vẫn tồn tại ở thế giới chỉ thuộc về linh hồn người đã khuất – Âm Phủ. Âm Phủ là 1 trong 3 đại giới của nhân loại gồm Âm Phủ, Nhân Gian và Thiên Đường. Linh hồn khi chưa biến mất ở Âm Phủ, sẽ luôn có cơ hội được hồi sinh. Có thể do luân hồi chuyển thế, có thể do tu luyện, có thể do được người khác cứu,... Luôn

có hi vọng, chỉ cần vẫn còn tồn tại.

Long sợ, nhưng càng sợ, Long càng muốn chiếm thắng nỗi sợ của mình.

- 9 lần dung hợp sao? Tao lại sợ chúng mày quá. Chết tao cũng đã chết 1 lần, còn điều gì làm tao sợ hơn?

- Bị xoá khỏi lịch sử sao? Vậy thì tao sẽ tồn tại vĩnh viễn, để không ai không biết, không ai không nhớ đến tao. Hahaha.

Long quyết định rồi. Hắn phải sống, phải thật mạnh mẽ, phải bất tử. Chỉ cần hắn bất tử, người thân của hắn cũng sẽ vĩnh viễn tồn tại. Dù trải qua luân hồi, nhưng hắn vẫn sẽ nhìn thấy người thân của mình. Hay có phải phá cả Âm Phủ, hắn cũng sẽ mang người thân từ cõi chết trở về. Người thân, là lí do duy nhất khiến hắn muốn tồn tại. Là vảy ngược của rồng.

- Ai động tới người thân của tao, chém!

Long, hắn không phải tuyệt thế thiên tài hay có khả năng gì đặc biệt, mà hắn chỉ hơn người khác ở sự nỗ lực. Và bây giờ, với sự trợ giúp to lớn của cuốn sách, hắn sẽ phải nỗ lực nhiều hơn để xứng đáng với sự trợ giúp ấy. Để không uổng mạng sống thứ 2 này.

Như cảm nhận được ý chí quyết tâm của Long, cuốn sách rung lên liên hồi, rồi hoá thành tia sáng đỏ dung nhập vào cánh tay của Long. Nhận được luồng tin tức kia, Long cũng không có bất ngờ vì cuốn sách biến mất mà hắn biết, cuốn sách đã chính thức dung hợp cùng linh hồn hắn. Con đầu đầu tiên không phải là dung hợp linh hồn, chỉ là cuốn sách cưỡng ép phá vỡ vách ngăn không gian linh hồn của Long, để cho đủ khả năng chứa đựng cuốn sách. Nếu Long sụp đổ ở con đầu đầu tiên, hắn sẽ mất đi ý thức, thành người thực vật. Nếu hắn sụp đổ ở con đầu thứ 2, hắn sẽ bạo tím mà chết. Chỉ cần sụp đổ là chờ đợi hắn chỉ có cái chết. Có 1 ngoại lệ không chết, chính là người đã hồi sinh cho Long. Nhưng giờ thì hắn cũng đã triệt để biến mất, mang theo những bí mật mình hắn biết cùng tan biến theo.

Long lúc này đang bận tiêu hoá thông tin với định hình lại tương lai, vì kế hoạch của hắn lúc trước sẽ phải thay đổi chút, thêm mấy thứ như người đột biến, tu chân giả,... các thứ vào tính toán. “Cuộc sống thật không dễ dàng. Azzzzz”

Khi cuốn sách dung hợp với linh hồn Long thì Long cũng đã hiểu làm sao để tiến vào đây. Đúng là chỉ trong 1 ý niệm như các tác giả từng nói tới. Đó là khi dung hợp hoàn toàn với linh hồn thì mới được. Còn chưa dung hợp thì sẽ không thể nào tự chủ được. Luôn bị động. Long thoát ra ngoài. Mở mắt ra, Long nhìn thấy chính là gương mặt của bố hắn. Ông đang ngồi bên trái hắn, còn mẹ hắn ngồi bên phải.

Bố hắn đi làm về, điều ông luôn làm trước khi ngủ là lên phòng các con, xem con đã ngủ chưa. Thằng Dũng thì nếu ngủ rồi, ông sẽ hôn lên trán nó chúc ngủ ngon, còn thằng Long ngủ rồi ông sẽ mỉm cười nhẹ nhàng bước ra. Nhưng hôm nay lên thấy Long đang quần quai ôm đầu, ông vội vàng gọi vợ dậy rồi chạy tới giường Long. Lúc ấy là sau 3 giờ 15 phút bị hành hạ, 10 phút nữa là hết con. Long thì đã mất đi cảm giác với xung quanh rồi. Còn lại với hắn chỉ là con đau dữ dội, gặm nhấm từng tác ý thức còn sót lại.

Qua 10 phút, Long mới yên tĩnh lại. Bố mẹ hắn thì nhìn nhau đầy lo lắng. Mẹ hắn kể chuyện đêm qua cho chồng, ông cau mày nhìn Long. Cuộc đời ông, điều khiến ông lo lắng nhất chính là vợ và 2 đứa con này. Họ có mệnh hệ gì, ông sẽ dẫn vật suốt đời. Nhất là 2 đứa con. Ông không có nhiều thời gian chăm lo cho 2 đứa, ông sợ 2 đứa sẽ có khoảng cách với ông giống như ông và vợ. Dù vẫn yêu thương nhau, nhưng khoảng cách 2 vợ chồng không vì thế mà thu hẹp lại. Yêu thì vẫn yêu, thương thì vẫn thương. Nhưng khoảng cách cũng dần xa theo theo gian, theo những chuyến đi công tác xa của ông. Ông làm nghề gì, ông không nói với vợ con, chỉ biết ông là 1 doanh nhân. Ông giấu họ, cũng chỉ vì muốn họ không dính tới thế giới của ông.

Thế giới của tu chân giả.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Không Đề

Long nhìn thấy bố mẹ bên cạnh, lòng hắn tự dưng âm áp thấy lạ. Khát vọng mạnh mẽ, khát vọng bảo vệ chở che cho người thân trong hắn càng cháy bỏng hơn khi hắn thấy giọt nước mắt còn đọng trên khoé mi mẹ hắn, cái nhăn mày lo lắng còn chưa giãn ra trên mặt của bố hắn. Bố hắn hỏi với giọng trầm trầm đầy lo lắng:

- Con không sao chứ?

- Không sao đâu bố. 2 người đừng lo. Qua vài ngày là ổn thôi mà. Bố với u đi nghỉ đi.

Long trấn an 2 người. Nhưng nói thế nào thì 2 người họ cũng không có nguôi ngoai nỗi lòng. Làm sao mà nguôi được? Thế là cứ 2 người hỏi 1 người trả lời, không hỏi thì lại xoa xoa nắn nắn như kiểm tra.

Qua 30 phút, bố mẹ Long mới về phòng. Còn lại mình Long trên giường, hắn cũng không biết phải giải thích sao với bố mẹ, vì con đau sẽ còn tiếp diễn

thêm 7 ngày nữa. “Chỉ có cách tránh mặt 2 người họ cho qua 1 tuần thôi. Aiz, cũng mệt mỏi chứ. Cơ mớ... truyền thừa tri thức toàn nhân loại đang nằm trong tay anh, hé hé. Cái gì mà tuyệt thế thần công, đan phương thần cấp? Anh mày có hết. Haha!”

Long tự sướng trong đầu về 1 viễn cảnh xa xôi: 1 cái chi tay, thổi bay 1 hành tinh. “Cũng sắp thi vào cấp 3 nhỉ? Lấy cơ qua nhà thầy ôn thi vậy, hi vọng thầy bây giờ cũng giống như 10 năm sau.”

Tìm được cái lí do, hắn cũng bớt lo đi phần nào. Long không có ngủ, hắn thức tới sáng. Hắn bật máy tính lên và cài mấy bộ tiên hiệp kiếm hiệp, học tập cách phản ứng của main trước các tình huống. Phải nói là cái khả năng nhìn cái là nhớ của Long rất hữu dụng. Giờ thêm cả dung hợp linh hồn cùng cuốn sách, nên chỉ lướt mắt qua Long cũng nắm rõ toàn bộ nội dung. Nên tốc độ cài của hắn phải nói là nhanh như chớp mắt. Nhưng có 1 cái làm khó hắn là mấy cuốn này đều là giả tưởng, tác giả muốn cho sống cho chết như nào cũng được. Còn hắn là sống lại hàng thật giả thật, cuộc sống của hắn do hắn nắm chứ không phải tác giả nào cả. (Là ta đây bé). Long thấy hắn được buff thì cũng chẳng thua ai, có khi còn hơn cơ. Cái hắn thiếu là kinh nghiệm. Nên hắn sẽ phải va vấp thật nhiều, nếu không sẽ khó mà phát triển được nếu chỉ bám víu lấy cuốn sách, cài lí thuyết, cài kinh nghiệm không thôi.

...

Qua vài giờ, Long cũng bắt đầu đi học.

Hôm nay hắn đến sớm hơn mọi ngày, vì để nói chuyện riêng với thằng Hoàng, thằng này thường đến sớm nhất lớp.

Khi Long đến, hắn đã thấy Hoàng đang kê lại bàn ghế cho lớp rồi. “thằng *** này gương mẫu thế?”

-Yo! Đã đến rồi à? Hôm nào cũng sớm thế này làm gì mà?

-Dậy sớm quen rồi mà. Hôm nay mà cũng sớm quá nhỉ? Không đi muộn như mọi ngày à?

-Có việc mới dậy sớm đây. Tao hỏi mà ỳ.

-Hỏi gì cu?

-Mày luyện võ à? Ai dạy mày đấy?

-Ông bác tao dạy. Ông ý võ giỏi lắm, mày học không? Tao bảo với bác tao cho. Mà mày cũng vl đấy, không luyện mà đánh đấm giỏi hơn cả tao, thêm tập võ nữa có khi mày bá hơn cả ông bác tao ý.

-Tao cũng đang định hỏi nhờ mày cái ấy đây. Bảo bác mày chỉ tao cái. À, có cái này nhờ mày.

-Để tao bảo với ông ý. Có chuyện gì?

-Tao muốn qua nhà mày ở tạm 1 tuần. Giúp tao cái.

-Mày điên à? Tự dung qua nhà tao? Còn hắn 1 tuần? Đm hay mày gay? Đừng dọa tao Long ời.

-Mày ngáo à? Gay gùng gì. Tao có lí do riêng, giúp tao, cứ lấy cơ ôn thi vào cấp 3 để nói với bố mẹ 2 bên là ổn. Tao với mày cũng tiện trao đổi kiến thức, luyện võ luôn. Ok không?

...

-Suy nghĩ cái gì? Tiện vl còn suy với chả nghĩ.

-Ờm để tao xem

-Luôn trưa nay đi, chiều tao qua.

-Chiều? Gấp vậy bây?

-Chiều luôn. Dọn dẹp sạch sẽ giường chiếu đợi anh qua nhé. *cười dâm*

-Vờ cờ. Súc sinh. À mà cái Chi nó thích mày thế, sao mày không đáp lại? Lớp ai mà chả biết nó thích mày?

Nhắc đến Chi, Long yên lặng giây lát. Khuôn mặt Chi lại hiện lên, hắn chỉ quý Chi như 1 người bạn, hay như 1 người em gái thôi. Chứ yêu đương hắn không nghĩ đến. Hắn còn nợ Nguyệt, chưa từng nghĩ sẽ phản bội lại Nguyệt. Dù kiếp trước hay kiếp này. Long cười nhẹ rồi nói:

-Tao biết chứ, nhưng tao có người yêu rồi. Tao chỉ coi Chi như bạn thôi, nghĩ cũng tội con bé. Haizzz!

Hoàng nghe Long nói có người yêu rồi thì biểu cảm như kiểu nghe thấy tiếng của chục quả bom B52 vừa nổ, mắt trở ra, há miệng nhìn Long. “Hoá ra ông ranh con có người yêu rồi, mà sao trước nay không thấy nói gì? Vừa đầu tuần còn kêu f.a các thứ mà?” Hoàng thắc mắc trong đầu nhưng không nói

ra. Nó nghĩ Long cũng chỉ mới có thôi, kiểu tình yêu trẻ trâu, vài ngày rồi chán. Nên mới hỏi:

-Kính, mới tán đồ à? Học đâu? Tên gì? Xinh không? Đm giấu anh em mới vãi.

-Giấu gì, tại mày không biết thôi. Aiz, thôi không nói cái này nữa. Mày muốn có ngời yêu không? Anh chỉ cho vài đường có ngay.

-Tao thì thiếu gì, không thích thôi. Nghĩ sao đẹp trai, soái ca, học giỏi như tao lại ế được? Đến thằng bad boy như mày còn có mà.

-Bad boy gái mới kết.

...

2 thằng chém gió thêm 1 lúc thì lớp đông dần, cuộc chém càng ngày càng to theo số thành viên tham gia. Chỉ có Chi là ngồi yên lặng tại chỗ, vẻ mặt vẫn tươi như thường ngày nhưng đôi mắt thoáng buồn. Thình thoảng lại liếc liếc Long đang ngồi trên bàn khua môi múa mép rồi cười ha hả. Cô bé khẽ mỉm cười. Còn tên nào đó thì vẫn như không biết, vẫn bô bô cái miệng mà chém gió. Chi thì thoáng liếc ai đó 1 cái thật nhanh rồi thôi.

...

Tiết học cuối là giờ tổng kết cuối tuần. Học sinh được trống tiết vì giáo viên chủ nhiệm đi họp, rồi sẽ quay về phổ biến với cả lớp những nội dung mới hay hoạt động mới, cũng là để thưởng phạt các học sinh trong tuần qua. Sau 25 phút họp, cô Hải chủ nhiệm về lớp. Thông báo về việc thi cấp 3 cho cả lớp, lịch thi và địa điểm thi sẽ được công bố trong tuần sau.

Cuối cùng đến vụ đánh nhau ngày hôm qua. Lớp có 24 thằng con trai thì 19 thằng dính, 5 thằng không tham gia được thoát, ngồi cười 19 thằng bị phạt (mấy thằng đeo có sĩ diện). 19 đứa sẽ bị đình chỉ học 3 ngày, mời phụ huynh tới trường để bàn bạc, hạ 1 bậc hạnh kiểm cả năm. Khi cô giáo vừa “tuyên án” xong, cả lớp nhộn nhạo xin cô đề nghị với nhà trường giảm hình phạt, rồi kể lí do, mồm muối các thứ khiến cô giáo cũng bùi tai, rồi bảo lớp đợi cô đề nghị lại với Hội đồng. Bản thân cô Hải cũng là 1 người giáo viên hết mực yêu thương học sinh. Và cô cũng biết lớp của mình ngoan như nào, sẽ không vô cớ gây sự. Lí do nhà trường cũng đã điều tra từ nhiều học sinh. Nhưng đang vào thời điểm nóng, kì thi cấp 3 sắp tới, nếu để các em nghỉ sẽ rất thiệt thòi các học sinh ưu tú của trường, nên cô đề nghị để các em lao động dọn vệ sinh và phòng học các lớp. Nhưng không được.

Lớp cũng buồn, nhưng chuyện cũng đã rồi. Buổi học kết thúc.

Long ở lại lớp gặp cô chủ nhiệm vì Long cầm đầu lớp đánh nhau theo lời kể của các học sinh khác. Hỏi han các thứ linh tinh rồi cũng về. Khi ra lấy xe, Long mới ngạc nhiên vì nhà xe ngoài hẻm ra còn 1 người nữa: Chi. Cô bé đang ngồi trên xe hẻm, miệng ngâm nga bài hát nào đó.

-Chi, chưa về đi còn ở lại làm gì? Nhà đã xa rồi còn về muộn.

Nghe người gọi mình, cô bé quay lại, nhìn Long rồi ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu lại đây với chị. (thôi xong).

Long bước lại gần, cũng không có nghĩ gì nhiều. Ngơ ngác hỏi:

-Ngoắc gì?

Chi xuống khỏi xe Long, đứng dậy nhìn Long, nhìn thẳng vào mắt. Hành động lạ của Chi làm Long hơi rợn rợn sống lưng. “Lạ, con bé thường ngày nhẹ nhàng, tự nhiên lại...” Vừa nghĩ hần vừa lùi lại. Nhưng Chi đã lên tiếng:

-Lùi lại làm gì? Có ai ăn thịt đầu mà sợ. Nhìn cái mặt kia, hìhì. Giờ tí mà làm gì căng thẳng vậy?

Long ngẩn người lần 2, “moá, dám trêu mình. Mà lạ, vẫn lạ. Đề phòng”.

Chi lúc này ngoài mặt thì có vẻ tự nhiên, mạnh dạn nhưng thực ra cô bé rất là hồi hộp. Cả sáng nay cô cứ nghĩ lung tung, rồi ma xui quỷ khiến thế nào lại ở lại đợi Long, rồi diễn 1 màn chị đại ngoắc tay câu dẫn. Nhưng cô bé lại thích thú cái cảm giác này, nhất là khi thấy Long lung túng, ngẩn người kia. Thế là càng diễn càng nhập tâm, bước đến sát người Long, 2 đứa cao bằng nhau, mặt đối mặt, cách nhau chỉ chục cm là cùng. Rồi trước ánh mắt ngáo ngơ đề phòng của Long, tưởng chừng sẽ chạy ngay khi có bất kì điều kì lạ gì xảy ra, cô bé ghé sát tai Long thì thào:

-Tớ thích cậu!

Long rùng mình, không nghĩ tới cô bé Chi hay ngại thường ngày lại bỗng thay đổi mạnh đến vậy, rồi lại còn diễn cảnh như phim Hàn này nữa. “Con bé này, chả có lẽ tao lại ăn mày bây giờ. Dù sao kiếp này tao cũng chưa gặp lại Nguyệt, mày cứ thế này vài buổi nữa anh ăn thật bây giờ”. Long mới ghé lại vào tai Chi:

-Tớ cũng thế!

Rồi nhìn cô bé, mỉm cười. Chi nghe vậy, mở to mắt nhìn Long, không gì có thể che giấu niềm vui của cô lúc này. Như để chắc chắn, cô hỏi lại:

-Thật á?

-Ừ. Tớ cũng thích bản thân mình lắm. Há há há!

Chi cụt hứng, mặt xỉ ra, rồi bất thành linh, vươn tay tới xoắn 1 cái vào bắp tay Long. Long cũng không né. Để yên cho Chi véo. Rồi không biết là vô tình hay cố ý đưa tay lên bắt lấy tay Chi (ta nghĩ là cố ý), miệng suýt xoa:

-Đau! Á, cậu luyện cửu âm bạch cốt trảo à mà véo đau thế?

Bàn tay bị nắm lấy khiến Chi giật mình. A lên 1 tiếng rồi rút tay về, 2 tay đặt trước ngực, cúi xuống thẹn thùng. Đây mới chính là Chi thường ngày, hay thẹn. Long nhìn Chi cúi đầu thẹn thùng, mới ha hả bước lại định dắt xe ra về. Khi đi qua Chi, cô bé mới túm lấy tay cậu. Giật mình quay ra nhìn Chi thì Long lại ngỡ ngàng part 3. Miệng cậu định nói gì đó nhưng đã bị lấp mắt bởi miệng Chi rồi.

Mắt cô bé nhắm lại. Có lẽ do xem phim nhiều, cũng có lẽ do bản năng nên cô bé hôn 1 nụ hôn sâu, chuẩn nụ hôn kiểu Pháp luôn. 2 tay cô bé đã luôn ra sau ôm lấy Long.

Long vì quá bất ngờ trước hành động của Chi nên vẫn đứng yên chịu trận, mắt vẫn nhìn vào khuôn mặt Chi nay đang sát trong gang tấc. Nửa muốn đẩy ra nửa bảo đừng, (thích bỏ bỏ đi còn đòi đẩy ra), thành ra Long cứ đưa tay lên rồi lại hạ xuống, mấy lần rồi lại thôi, buông tay xuống.

1 lúc sau, Chi mới tách ra, lùi lại từng bước, đầu cúi xuống nhìn mặt đất. Long bước lại gần cô, vươn tay đặt lên vai cô trấn an, rồi nói:

-Về thôi cậu, muộn rồi.

Rồi lại lấy xe của mình, dắt từ từ đi ra khỏi cổng mà không quay đầu lại. Chi vẫn đứng đó cúi đầu, 1 lúc sau mới dắt xe về theo.

Nhà xe chỉ còn lại tiếng gió thổi lá bay.

(Mấy ngày nay mình bận với cứ viết lại xoá, vì nhớ thời học sinh quá)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Xin phép

Long về nhà, vì hôm nay là thứ 7, mẹ Long không phải làm nên ở nhà. Bà làm quản lý nhân sự ở 1 công ty, nên 2 ngày cuối tuần bà khá rảnh rang và thường dành thời gian ở nhà với con cái. Nên Long không cần phải nấu cơm. Về ngồi nghỉ tẹo rồi ăn cơm.

Trong bữa cơm, Long mới kể mọi chuyện cho mẹ nghe, đầu tiên là vụ đánh nhau bị đình chỉ. Phản ứng của mẹ hẳn không có dữ dội như hẳn tưởng, bà nói:

- Mày làm gì thì làm, nhưng đừng có quá trớn. Học sinh đánh nhau là bình thường. Mày thật rất giống ông già mày, thời đi học cũng đánh nhau như ngoé. Chỉ khổ cái thân tao. Cô giáo mày cũng thông báo rồi, nghe bảo mày đánh 1 thằng bất tỉnh nhập viện hả?

Long cũng không nghĩ mẹ hẳn sẽ bình tĩnh đến thế, ít nhất cũng chửi hẳn vài câu cơ. Nên tạm thời mọi phương án chịu đựng trong đầu Long đành bỏ xó. Hẳn trả lời mẹ:

- Vâng. Thằng đó hay bắt nạt người khác, lần này bắt nạt cả lớp con, quả thực đánh hơi nặng, nhưng nó nên bị thế. Con cũng không phải đưa hiền lành gì. Nhưng mà u không mắng con ă?

Mẹ hẳn nghe hẳn hỏi mới lờm:

- Mắng mày mày nghe tao hả? Tao đẻ ra mày, tính mày như nào tao còn lạ gì.

Long thấy mẹ mắng thì cười cười, còn lè lưỡi ra nữa. Nhìn trẻ con hết sức. Hẳn bảo:

- Chỉ u hiểu con. À con muốn bảo với u chuyện này.

Hẳn lại nhận được 1 cái lờm nữa. Mẹ hẳn hỏi:

- Chuyện gì?

- Con định qua nhà thằng Hoàng ở 1 tuần.

- Lí do?

- Để cho tiện ôn thi cấp 3 ă.

Mẹ hấn nhìn hấn 1 cái sâu, Long tưởng như mọi suy nghĩ trong đầu hấn đều bị mẹ đọc thấu vậy. Bị mẹ nhìn lâu khiến Long hơi mất tự nhiên. Cũng may có thằng Dũng từ nãy cầm đầu vào ăn với hóng chuyện, giờ nghe thấy Long qua nhà bạn 1 tuần thì ngồng đầu lên phá vậy:

- Cái gì cơ? Anh qua nhà bạn 1 tuần á? Thế em chơi với ai?

“Ôn giờ có thằng ranh này phá quấy, mẹ nhìn hình sự quá”. Long trong đầu mừng thầm nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, liếc thẳng em 1 cái:

- Thế tao ở nhà thì tao chơi với mày?

Thằng Dũng vẫn cố chấp nín kéo:

- Anh ở nhà đi, dạy em học.

- Mày sắp được nghỉ hè rồi còn bày đặt học hành cái gì? Học ít thôi, đi đá bóng với mấy thằng trong làng đi. Suốt ngày ở nhà.

Thằng bé bị mắng thì xụ mặt ngồi im. Sợ phát biểu câu nữa lại ăn mắng gấp đôi. Mẹ Long ngồi nghe 2 anh em cãi nhau, đúng hơn là nghe thằng anh mắng thằng em, liền bênh:

- Mày lại bắt nạt nó đi? To đầu mà tính như thằng trẻ nít. Có thằng anh nào như mày không? Em thích học lại bảo học ít thôi. Ít ế như mày hả?

Mâu thuẫn lên tiếng, Long đành cầm nôm. Ngoan như con chi chi:

- Thì để tránh ảnh hưởng xấu đến em, u cho con qua nhà thằng Hoàng nha?

- Mày cứ liệu hồn. Bao giờ qua?

Long nghe mẹ hỏi mà mừng như nhật được tiền. Mắt long lanh nhìn mẹ, đáp lại cái ánh mắt ấy là 1 phát lườm từ mẹ hấn, dập tắt mọi long lanh. Long trả lời nhỏ nhẹ:

- Chiều con qua luôn. Hi, nha nha nha? Mẹ xinh đẹp nhất quả đất?

Được khen trắng trợn từ thằng con, mẹ Long mới đưa tay lên trán xoa xoa, rồi phẩy tay ra hiệu mày cứ đi đi. Quả thực bà hơi nuông chiều con cái, ngoài miệng thì nói cứng nói rắn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì bà lại khó từ chối, vì từ bé tới giờ chúng nó đều rất ngoan và hiểu chuyện. Bà tin con mình, sẽ không để bà phải thất vọng. Và đúng là từ bé tới giờ 2 đứa chưa từng làm bà thất vọng. Chơi có chơi nhưng vẫn học tốt, vẫn ngoan ngoãn, lễ phép. “Có lẽ nó có lí do riêng nào đó, thôi, đứa con nào mà chả có bí mật muốn giấu bố mẹ, haiz”.

Long thấy cái phẩy tay của mẹ như được đặc xá, cười tit mắt, quay qua nhìn thẳng em, vênh mặt lên, hiên ngang ăn nốt bát cơm rồi lên phòng thu xếp đồ đạc, gọi điện qua hỏi thằng Hoàng xem bên nó được chưa thì thằng Hoàng bảo bố mẹ nó chưa đồng ý, cần Long qua để bố mẹ nó đánh giá. Thế là Long tính chiều mát rồi qua đó, giờ cứ luyện tiếp khả năng điều khiển vật bằng ý nghĩ cho thuần thục đã. Thế giới này có lẽ không yên bình như hấn nghĩ, tổ chức hấn từng tham gia cũng rất bí ẩn, nhất là lão đại. Nên hấn phải rèn luyện bí mật, không để lộ cho ai biết. Mà hấn cũng đã cố gắng để điều khiển cây bút nhưng vẫn có chút trục trặc, chưa được như ý. Hấn phải cố gắng làm sao để có thể ít nhất là điều khiển 2 bút như ý cùng lúc. Đó là yêu cầu tối thiểu hấn đặt ra cho bản thân. Tạm thời hấn chưa cần phải thử skill gì mạnh, hấn cần thành thạo trước rồi mới biến hoá sau. Khi nắm được bản chất, mọi thứ sẽ đơn giản hơn nhiều. Long cũng biết tập luyện với cây bút này chưa chắc giúp hấn nắm được bản chất năng lực của mình, nhưng sẽ giúp hấn làm chủ nó dễ hơn. Hấn cũng chưa quên Đường Phong trong Vô Thường, chia ý thức ra điều khiển cả ngàn phi đao, tạo thành chiêu Chư Thiên Tinh Thần. Ý thức phân thành ngàn tia, mà vẫn hoạt động bình thường, rồi lại còn chi trong vài tháng nắm bắt hoàn toàn, quả thực yêu nghiệt. Long không nghĩ hấn yêu nghiệt như vậy, nhưng hấn tin hấn có thể làm được, cái hấn có là thời gian. Dĩ Khí của hấn có thể thay đổi thời gian. Chỉ là hấn chưa dung hợp hoàn toàn, chưa làm chủ được hết. Hấn cũng chỉ biết là sau mỗi giai đoạn, hấn sẽ có thêm 1 năng lực hoặc được cường hoá. Qua mỗi quá trình dung hợp, hấn sẽ có thêm 1 năng lực. Dung hợp linh hồn hấn có tinh thần dị năng. Ngũ tạng dung hợp giúp khả năng hồi phục và sinh lực hấn tăng mạnh. Dung hợp đan điền, đan điền hấn sẽ được mở ra, sẽ theo hấn mạnh lên mà biến đổi. Giống như trong Kiếm Động Cửu Thiên, Khai Thiên và Ích Địa, tạo trăng, tạo mặt trời, tinh tú, diễn sinh sinh mệnh. Dung hợp ý thức sẽ khiến hấn bước đầu nắm giữ tri thức trong cuốn sách. Giống như đọc sách, cần phải tiêu hoá, phân tích rồi mới hiểu. Giai đoạn cuối, gộp 4 giai đoạn trước lại làm 1, khiến hấn và cuốn sách trở thành 1 thể thống nhất. Sau đó, hấn có thể làm chủ thời gian và không thay đổi theo ý muốn. Tuy nhiên, những gì mà hấn nhận được từ cuốn sách là có giới hạn. Hấn chỉ có thể tác động thời gian lên thế giới xung quanh mà không thể tác động lên bản thân hấn, và không gian thì chỉ có thể sử dụng lên bản thân hấn mà không thể tác dụng lên thế giới xung quanh. Tức là hấn không thể quay ngược thời gian cho bản thân bắt từ mà chỉ có thể xuyên qua thời gian như The Flash, hay không thể dịch chuyển 1 ngôi nhà từ Việt Nam sang Mỹ mà chỉ có thể teleport bản thân sang Mỹ thôi. Đương nhiên, đó là giới hạn của cuốn sách cho hấn, còn nếu là do tự thân Long cảm ngộ dựa trên những gì được cho thì lại là chuyện khác. Còn 1 bí mật nữa mà chỉ khi Long hoàn thành dung hợp mới biết được, chính là khả năng xuyên không. Đúng vậy, hấn có thể xuyên không qua bất kì cuốn tiểu thuyết nào, hoà vào bối cảnh đó, sống theo bối cảnh đó. Bởi những thế giới đó đều là do tri thức loài người tạo ra, đều thuộc quyền quản lí của Dĩ Khí. Đây chính là những điều khiển cuốn sách trở nên đặc biệt, độc nhất vô nhị. Đương nhiên cũng không phải duy nhất cuốn sách mới có thể làm được, tu luyện đến 1 mức độ nào đó có thể sáng tạo ra thế giới, cảm ngộ thời gian, không gian mà sinh ra những thần thông tương tự cuốn sách. Nhưng đó là do tu luyện, còn nói về trong pháp khí trong thiên địa, thì không có bất kì thần khí, thánh khí, tiên khí nào sánh được. Về những điều này, theo bước chân khám phá của Long, hấn sẽ hiểu sâu hơn, hiện tại, hấn còn chưa có biết hết những điều kì diệu cuốn sách có thể mang lại. Hấn còn non và xanh lắm. (Ta lan man vậy đủ rồi, sau này sẽ giải thích cặn kẽ sau nếu có vị nào chưa hiểu).

Long vẫn ngồi trên giường, nhưng không còn là 1 bút nữa mà là 2 bút. Hấn đang nâng dần khả năng của mình. Không phải là hấn vội, mà là hấn cảm thấy cứ giữ mãi 1 cây bút thì càng lâu để thành thực như ý. Nên hấn tăng lên thành 2. Bao giờ cũng vậy, lần đầu là lần khó nhất. Nhưng làm được rồi thì như nước chảy mây trôi, tăng tiến theo thời gian.

...

Rất nhanh đã 4 giờ chiều. Nắng đã bớt gay gắt. Long cũng tạm dừng tu luyện mà đi qua nhà Hoàng xin phép.

Sang đến nơi, chỉ có mẹ Hoàng và Hoàng ở nhà. “Ông cu con chắc sắp sang nhà bác luyện võ”, Long thấy nó mặc quần áo thể thao rộng rãi nên đoán Long đứng ngoài gọi vọng vào:

- Hoàng ơi!

Hoàng ngoài sân đang chạy tại chỗ cho nóng người, nghe Long gọi liền quay ra, mở cổng cho Long. Long vào nhà, chào hỏi mẹ Hoàng lễ phép theo cách tự nhiên nhất. Mẹ Hoàng cũng khá dễ nói chuyện, bà cũng nói với Long rằng có nhận được cuộc gọi từ mẹ hắn, nhờ chiếu cố cho hắn. Long cũng khá bất ngờ. Hắn nói chuyện với mẹ Hoàng, khiến bà khá là có ấn tượng với Long vì Long nói chuyện trưởng thành hơn cái tuổi 13 14 rất nhiều. Phong thái cũng tự nhiên, không gượng ép. Nhận xét ban đầu của bà về Long là rất tốt, bà cũng biết Long học giỏi, mặt mày sáng sủa đẹp trai, cư xử trưởng thành. Sẽ là tấm gương tốt cho Hoàng. Nên bà cũng đồng ý cho Long qua ở cùng phòng với Hoàng. Còn về nói chuyện với bố Hoàng, bà nói sẽ nói giúp Long sau, bảo Long về chuyển đồ qua nhanh rồi còn đi học võ chỗ ông bác của Hoàng. Mẹ Hoàng công nhận rất tâm lý, và cũng sống khá là hiện đại. Không gò bó như 1 người phụ nữ nông thôn cho lắm. Long thầm đánh giá bà, nhìn để nói chuyện, rộng rãi nhưng rất tinh tế. Giống với mẹ Long, không biết có hay “măng yêu chửi quý” như mẹ Long không?

Chuyện xin phép chuyển qua cũng đã xong. Long xin phép về mang đồ đặc qua.

Lúc ra về, Long bỗng gặp 1 người quen.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nam Thiên Môn

Đạp xe ngang qua cái ao làng thẳng Hoàng, Long bỗng nhìn thấy Nhi, cô bé đang ngồi thuyền ra ao hái sen, dù hiện tại không phải thời điểm sen nở nhiều nhưng cũng đã có vài bông nở sớm. “Quái, không lẽ con bé làng thẳng Hoàng? Sao chưa gặp bao giờ? Mới chuyển về chắc?”

Thế là Long lại dừng lại bên bờ ao, cái ao cũng không to lắm, nhưng khá sâu, lại nhiều bèo nên phải chèo thuyền. Con bé Nhi đang cầm cùi hái. Long nhìn Nhi, quả thực từ lần gặp đầu Long thấy Nhi rất là thân quen, kiểu cảm giác đã gặp rồi, từng rất quen nhưng lại quên, khi vô tình gặp lại sẽ không nhớ ra là ai, nhưng cảm giác thì vẫn còn ấy. Cảm giác không giống với Nguyệt, cũng chẳng giống Chi, nó giống như ... em gái. Chính bản thân Long cũng thấy hoang đường vì cái cảm giác của mình. Vì thế Long chú ý đến Nhi từ lần gặp đầu tiên ấy. Cảm xúc khi ấy không nhiều như lần này, khi nhìn Nhi hái sen. Long đứng nhìn thêm 1 lúc rồi mới sực nhớ ra là phải dọn đồ qua nhà thẳng Hoàng, rồi còn đi gặp ông bác nó nữa. Đứng là ngắm gái quên cả thời gian mà. Thế là Long cũng không có lên tiếng bắt chuyện với Nhi mà phóng xe đi luôn.

...

- Ê, nhà bác mày còn xa không?

Long hỏi Hoàng khi 2 thằng đang chạy bộ qua nhà bác của Hoàng. Con đường cũng không ngắn. 1,4km lận. Và đối với 2 thằng học sinh lớp 9 như vậy cũng là khá khoai. Thằng Hoàng thì còn đỡ, chứ Long thì mệt bỏ hơi tai. Cũng vì chưa trải qua rèn luyện, nên thiếu hụt sức bền cũng là dễ hiểu. Dầu khả năng hồi phục của hắn mạnh hơn người thường, nhưng chưa quen với việc chạy bộ này nên vẫn mệt. Còn thằng Hoàng thì đã quen. Tim được cường hoá khiến cho sức sống của Long mạnh hơn, khó chết hơn nhưng không làm tăng sức bền.

- Sắp tới rồi, hơn trăm mét nữa thôi.

Hoàng vừa thở đầy mệt nhọc vừa nói.

- Thế thì tốt. Chứ thêm 4, 5 trăm mét nữa chắc t thở bằng tai quá. Mày học lâu chưa?

- Mới có hơn tháng. Ông bác tao vừa mới nghỉ hưu quân đội.

- Thế à, ông bác mày làm chức gì?

- Thượng Tá. To không? Haha.

- Cũng khá là to đấy, võ mày học là võ thuật đặc công à?

- Không. Võ của bộ đội tinh nhuệ đặc chủng, ông bác tao bảo võ này là được cải biên lại từ nhiều môn võ cổ truyền của Việt Nam cùng với Thái Lan và Campuchia. Khá giống Tiết Quyền Đạo của Lý Tiểu Long. Ông bác tao nói thế, tao cũng chả biết.

Nghe Hoàng giải thích đôi chút, Long ngẫm nghĩ. Nếu chỉ là học võ không thì Long có thể tìm hiểu từ cuốn sách. Chắc chắn không thiếu. Cái Long cần là người đối luyện. Có vẻ ông bác này là 1 cao thủ ẩn danh thật.

Nói chuyện 1 lúc cũng đến nhà bác thằng Hoàng. Ngôi nhà khá khang trang, không đồ sộ nhưng rất hợp mỹ quan, hài hoà. Hoàng lấy chìa khoá mở cổng bước vào tự nhiên như ở nhà. Chắc quan hệ 2 bác cháu tốt lắm. Bước theo sau thằng Hoàng, nó dẫn Long qua 1 lối nhỏ đi ra đằng sau nhà. Rộng. Phía sau cũng phải 70m2 là ít. Có đủ tạ, xà ngang, cột gỗ,... đủ loại vũ khí như kiếm, đao, thương, giáo, gậy, cung tên,... nhưng đều được làm bằng gỗ. Quả thực là 1 nơi luyện tập lí tưởng. Có mái che nên cũng không lo nắng mưa.

Hoàng tự hào khoe:

- Thế nào? Choáng chưa cu? Đây là bác tao mới làm trong hơn tháng nay thôi, sau sẽ có thêm nhiều cái hay nữa. Bác tao bảo sẽ làm 1 khu huấn luyện tại nhà, rồi đào tạo mấy thằng đệ tử. Không biết có tính tao không. Hehe.

Có lẽ Hoàng còn nhỏ, chưa trải đời nên không hiểu, chứ đối với Long, hẳn hiểu ý nghĩa của cái việc xây dựng khu huấn luyện tạo nhà và đào tạo đệ tử của ông bác này. Mấy lão già trong quân đội đều thuộc dạng cáo bộ lão của làng cáo, làm gì cũng đều nhằm đến 1 mục đích nào đó. Nên Long nghe thấy đào tạo vài tên đệ tử thì nâng cao cảnh giác. Lúc đầu, Long cũng chỉ nghĩ đến bài sư luyện võ bình thường, nhưng giờ hẳn lại hơi e ngại. Hẳn ngại sẽ bị cuốn vào vũng nước nào đó khi chưa đủ thực lực, sợ lại như kiếp trước, không đủ sức thoát ra. Có thể Long nghĩ nhiều, nghĩ quá lên, nhưng lo lắng không bao giờ là thừa.

- Chắc hôm nay bác tao không ở nhà rồi. Bình thường giờ này bác tao đang luyện kiếm cơ. Chắc tao với mày tự tập với nhau thôi, mai rồi qua gặp bác vậy.

- Mà bác mày tên gì vậy? Tao vẫn chưa biết.

- À, bác tên Tùng. Chu Xuân Tùng.

- Còn bố mày là Chu Quang Nghiệp chứ gì? Tao biết rồi. Haha.

- Đm súc vật. Thích đánh nhau à?

- Haha, tao lại sợ mày quá? Nhào vô kiếm com!

Thế là 2 thằng vừa chửi nhau vừa ra giữa sân tập, ở đó có 1 khoảng trống rộng dùng để đấu luyện.

Hoàng là người ra đòn trước. Nó lao nhanh lên áp sát Long, mở đầu bằng 1 cú móc trái. Long tập trung tinh thần, đưa khuỷu tay phải lên đỡ nắm đấm, hẳn cũng gia cường 1 lớp tinh thần lực bên ngoài khuỷu tay. Nắm đấm của Hoàng va chạm với khuỷu tay Long. Cộp. Hoàng rút tay lại 1 cách vội vàng, va chạm vừa rồi khiến xương bàn tay của hoàng đau buốt ê ẩm, cảm tưởng như rạn nứt. Tay nó run run. Hoàng không thể nào tin được rằng chỉ mới va chạm 1 lần, đã ăn thiệt thòi to lớn vậy.

Tách ra 1 khoảng, nó mới ôm lấy bàn tay trái mà ăn vạ:

- Đm súc vật, mày ăn gì mà xương cứng thế? Gãy tay bố mày rồi. A, đau vc.

Bù lu bù loa lên, thực sự cũng không đến nỗi vậy, nhưng thằng này đang làm trò. Long cũng không bất ngờ lắm. Tinh thần gia cường khiến tay hắn cứng có khi hơn cả bê tông. Hoàng ăn thiệt là đúng rồi. Nhưng cũng tội thằng bé.

- Cùi bắp vc, mày đấm tao chứ tao đấm mày đâu mà ăn vạ? Hay để tao đấm 1 cái, rồi ăn vạ 1 thế? Khả khả.

- Cút. Nhưng công nhận đau thật. Mà tay mày cũng cứng vãi đái, bảo sao thằng Điệp gãy chân. Chắc mày cũng còn nướng tay.

- Ồ, không nướng tay thì nó chết emnr. Nhưng cũng phải nói, thằng ôn ấy có chút bản lĩnh, mày không chắc ăn được nó. Nó lì đòn, khá nhanh. Nhưng dẻo bình tĩnh. Nó đánh bình tĩnh thì tao cũng tổn kha khá sức.

- Mày có học võ hay gì không mà sao mạnh thế? Nhìn mày cũng đâu có cường tráng đồ con, mà khoẻ với dai sức vc.

- Tao xem phim chưởng, rồi học theo. Sợ chưa?

- Shit!!! Xem phim mà vc thế? Mày giấu đĩa bay ở đâu đấy? Về hành tinh mẹ đi, Trái Đất nguy hiểm lắm.

...

2 thằng vừa cãi nhau vừa giao đấu, lần giao đấu này không dùng lực, chỉ dùng kĩ xảo. So kèo kĩ năng. Long cũng thả lỏng người, hoà vào nhịp độ của Hoàng. Được 1 lúc mệt lại nghỉ, nghỉ 10-15 phút lại lao vào nhau, đánh chán lại quay ra hít xà với đẩy tạ. Cứ thế đến 6h chiều thì bác Tùng về. Ông đi thẳng ra sân sau, thấy Hoàng đang đánh nhau cùng 1 thằng khác thì định lên tiếng nhưng lại thôi. Ông đứng xem 2 đứa giao thủ. Khả năng của Hoàng ông biết, đánh cùng bọn trẻ cùng tuổi thì Hoàng cân 2 cân 3 thoải mái. Nhưng đánh với thằng lạ mặt kia thì Hoàng liên tục bị ép vào thế bí. Ông cũng

nhìn ra thẳng lạ mặt kia không biết võ, chỉ là những đấm, đá, lách người cơ bản. Nhưng rất đúng lúc, hợp lí. Chứng tỏ kinh nghiệm đánh nhau khá dày dặn, nắm bắt thời điểm khá tốt. Còn có vẻ đang nương tay với Hoàng để giúp Hoàng tiến bộ. Ông đến, quan sát cuộc đấu, ông thấy thẳng kia liếc mình ngay khi vừa bước qua cổng sân. Chứng tỏ tinh thần cảnh giác rất tốt.

Long biết có người tới, nhưng hắn không quan tâm, vì hắn không nhìn ra điều gì khiến hắn cảm thấy cảnh giác. Liếc mắt qua là phản xạ của cơ thể khi phát hiện có thứ chuyển động. “Chắc là ông bác Tùng thẳng Hoàng rồi. Đm như con gấu thế này?”

Ông Tùng, tóc ngắn, vuốt ngược ra sau, nửa đen nửa trắng, nhìn rất chất nghệ. Khuôn mặt rắn rỏi, làn da hơi ngăm ngăm màu nắng gió. Đuôi mắt nếp nhăn hiện rõ, nhưng cặp mắt ông vẫn sáng rõ, ánh mắt luôn mang theo 1 tia uy nghiêm khó nói của lãnh đạo quân đội, buộc người đối diện phải chịu 1 áp lực vô hình. Thêm vào cái cơ thể cao ít cũng 1m85 của ông, cơ bắp không vì tuổi già mà mất đi, vẫn săn chắc, nổi cộm lên bên dưới lớp vải áo cộc tay mỏng manh. Nhìn tổng thể, ông toát ra vẻ rắn rỏi, từng trải, lão luyện. Luôn có cảm giác mạnh mẽ khó nói khi nhìn vào ông. (Anh em cứ tưởng tượng đến Garp trong Onepiece nhé, na ná vậy nhưng không có râu đâu:D).

Long mặc kệ ông quan sát, hắn vẫn đánh cùng Hoàng. Qua thêm 1 lúc, khi Hoàng mệt thì mới nghỉ giải lao. Ông Tùng mới bước từng bước chắc chắn lại gần 2 đứa, cất giọng trầm ổn, có lực:

- Hoàng, thẳng nào đây? Bác bảo không được cho người lạ vào mà mày không nghe hả?

Thẳng Hoàng mới quay mặt lại, nhìn người vừa nói:

- À bác về rồi ă? Đây là Long, bạn cùng lớp với cháu. Nó muốn theo bác học võ nên cháu dẫn nó qua gặp bác mà bác không có nhà nên cháu đưa nó ra đây tập cùng cháu luôn. Nó mạnh lắm bác, cháu không chịu nổi quá 5 giây nếu nó đánh hết sức đâu bác.

Bác Tùng nhìn Hoàng rồi lại nhìn Long. Ông nhìn Long thoáng chốc rồi nói:

- Thân thủ cũng được, nắm bắt thời cơ cũng khá. Nhưng đòn đánh khá đơn điệu, dễ bị bắt bài. Tên Long nhi, từng luyện tập hay đánh lộn nhiều rồi hả?

Long cũng không thay đổi sắc mặt trả lời:

- Vâng, cháu cũng có tự tập ở nhà, chủ yếu học trên mạng.

Khi Long trả lời xong, ông rời ánh mắt từ trên người Long ngược nhìn lên, chắp 2 tay sau lưng, có vẻ đang suy ngẫm điều gì, rồi lại nhìn Long nói:

- Nhìn mặt rất quen, rất giống 1 người quen của bác. Bố cháu có phải tên Vũ Giang Nam không?

Long hơi bất ngờ, không ngờ ông bác này lại là người quen của bố.

- Vâng, sao bác biết tên bố cháu ă?

Ông Tùng thờ dài nhắm mắt, chắc đang tìm lại những kí ức về người tên Vũ Giang Nam trong trí nhớ. Khoảng chục giây sau, ông mở mắt ra, không rõ vui buồn trên đôi mắt ấy.

- Ủm, bác với bố cháu ngày xưa từng làm việc cùng nhau 1 thời gian. Xong rồi bố cháu chuyển đi, bác mất liên lạc từ đó. Không nghĩ bố cháu sẽ chọn đất Hưng Yên bé nhỏ này để sống.

Long tuy không nhìn ra vui buồn từ ánh mắt và lời nói của ông Tùng nhưng hắn cũng biết rằng chuyện không đơn giản chỉ là làm việc cùng nhau 1 thời gian như ông bác kể. “Nghe có vẻ rất hiểu về bố mình. Nhưng ông già mới có 38, ông bác này ít cũng 64, 65 rồi, doanh nhân và quân đội thì có việc chung gì? Hay ông già có bí mật?” Long hơi thắc mắc. Nhưng cũng không nghĩ lâu, hắn định giữ lại, qua tuần sau về rồi có cơ hội sẽ hỏi ông bố nhà mình.

- Bác từng làm việc cùng bố cháu ă? Cách đây lâu chưa bác?

- Chắc cũng gần 20 năm rồi. Thời gian trôi nhanh thật. Nghe thẳng Hoàng bảo cháu muốn học võ từ bác hả?

“20 năm, vậy lúc ấy ông già mới học Đại học. 1 thẳng sinh viên lại liên quan tới lãnh đạo quân đội, ông già cũng giấu kín quá, bí ẩn thật”.

- Vâng, cháu muốn học võ ă, bác có thể dạy cháu không ă?

- Dạy chứ, con của người quen cũ thì sao lại không?

Ông Tùng cười vang, nghe rất sáng khoái. Nhưng khi ngừng cười, ông bỗng nghiêm túc lại:

- Cháu có muốn làm đồ đệ của bác không?

“Đến rồi. Đồ đệ! Khà”

- Có ă.

- Tốt! Hoàng ra sân trước 1 lát đi, khi nào bác gọi lại vào.

Ông đuổi thẳng Hoàng đứng hóng hót từ nãy ra khỏi sân tập. Khi thẳng Hoàng đã đi, ông nói tiếp:

- Thực ra những thứ bác dạy thẳng Hoàng chỉ là môn võ dành cho bộ đội đặc chủng của Việt Nam thôi, nên cũng không tính là đồ đệ của bác. Còn cháu, nếu đã làm đồ đệ của bác, bác sẽ dạy cháu 1 thứ khác, 1 môn võ công bất truyền của người Việt.

Nghe ông bác nói khiến Long tò mò, hần hỏi:

- Võ gì ạ?

- Haha, chưa là lễ bái sư mà đã muốn học rồi.

- Lễ bái sư? Là lạy 3 cái như trong phim ấy ạ?

- Đúng vậy. Đó là truyền thống khi thu nhận đệ tử của bất kì môn phái nào.

Long hơi do dự 1 chút rồi cũng quỳ xuống. Dập đầu 3 cái. Ông Tùng đỡ Long dậy, cười nói:

- Được rồi, hôm nay bác sẽ chưa dạy cho cháu môn võ ấy, mà sẽ nói sơ qua về môn phái của chúng ta. Phái chúng ta đối với người ngoài có rất nhiều tên gọi: Xích Quỷ Tông, Dạ Lang Phái, Việt Phái, ... Nhưng các môn đồ đều thống nhất 1 tên gọi là Nam Thiên Môn. Nghe rất giống Nam Thiên Môn của Thiên Đình như trong tiểu thuyết hả? Haha. Nhưng không phải. Nam Thiên Môn nghĩa là môn phái bảo vệ bầu trời nước Nam. Phái chúng ta bảo vệ đất nước khỏi các cuộc tấn công đặc biệt. Nhân dân không biết đến chúng ta. Cháu hiểu không?

- Dạ hiểu. Kiểu như người bảo vệ âm thầm trong bóng tối, không bao giờ lộ mặt nhưng khi có việc thì sẽ xuất hiện, giải quyết nhanh chóng rồi biến mất không 1 dấu vết như trên phim hả bác?

- Ừm. Cháu hiểu đúng rồi đấy. Nam Thiên Môn chúng ta có 1 môn cổ võ, chỉ có người chảy trong mình dòng máu nước Nam mới có thể học. Và khi học, nếu có ý đồ bất chính với nước Nam, người luyện sẽ đau yếu bệnh tật rồi chết 1 cách tự nhiên, trí nhớ liên quan tới môn cổ võ này cũng sẽ biến mất ngay khi tâm bất chính xuất hiện. Cháu hiểu không?

- Hiểu bác ạ. Bác cứ nói tiếp đi, chỗ nào không hiểu cháu sẽ hỏi ạ, kẻo thẳng Hoàng nó sốt ruột.

- Ừm, cháu rất thông minh, bác thấy cháu không giống 14 tuổi, 24 tuổi mới đúng.

Long hơi chột dạ, “về thật, nói chuyện vài câu, mình cũng không có làm gì mà vẫn đoán ra tuổi thật của mình, thật là bá ví”.

- Hi, bác cứ đùa, cháu mới 14 thôi. Bác kể tiếp đi, đang hay.

- Haha, ừm. Môn cổ võ này, nghe nói là do người sáng lập ra Nam Thiên Môn truyền lại. Người ấy là ai, bác không biết, có lẽ đã bị lãng quên theo dòng lịch sử. Nhưng thứ người ấy để lại thì luôn luôn được duy trì và phát huy. Chính là Nam Thiên Môn và Nam Thiên Cửu Thức. Nam Thiên Cửu Thức chính là nền móng của Nam Thiên Môn. Cửu Thức, tức là có 9 chiêu. Mỗi chiêu lại có rất nhiều biến hoá. Hôm sau bác sẽ nói kĩ về Nam Thiên Cửu Thức. Bác nghe nói bên trong Nam Thiên Cửu Thức còn có Nam Thiên Tam Bí Thuật ẩn giấu. Nhưng hiện nay không có ai tìm hiểu được ra Nam Thiên Tam Bí Thuật, cũng chưa ai luyện hết được Nam Thiên Cửu Thức. Có lẽ có, nhưng bác không biết, ít nhất tại miền Bắc và miền Trung chưa ai luyện hết được. Còn miền Nam bác không có quen biết nhiều. Nam Thiên Môn chia thành 3 nhánh: Nam Thiên Vệ, Nam Thiên Tướng, Nam Thiên Tinh Báo. Nam Thiên Vệ là lực lượng chủ yếu thực hiện các nhiệm vụ, Nam Thiên Tinh Báo thu thập thông tin, Nam Thiên Tướng điều hành Nam Thiên Môn.

- Vậy bác là Nam Thiên Tướng ạ?

- Bác? Không phải. Bác chỉ là Nam Thiên Vệ thôi. Để vào được Nam Thiên Tướng, tiêu chuẩn đầu tiên là luyện thành Thức thứ 6 của Cửu thức. Bác chưa luyện được thức thứ 6. Cháu nên hiểu, thế giới rộng lớn, điều gì cũng có thể xảy ra. Cửu Thức vô cùng tinh diệu, chúng ta chỉ dựa vào Cửu thức có thể bảo vệ Đất nước hơn 4000 năm, dù có thời kì thăng trầm nhưng luôn tồn tại. Biết bao truyền thuyết hào hùng cũng theo đó mà sinh. Truyền thuyết, cũng chưa chắc đã là chuyện thêu dệt. Khi nào cháu luyện Cửu Thức mới hiểu được bản chất của thế giới này.

- Vâng, dù chưa hiểu kĩ, nhưng cháu hiểu rằng thế giới rộng lớn, điều gì cũng có thể xảy ra.

- Ừ. Mai chủ nhật, cháu qua đây từ sáng đi, bác sẽ truyền cho cháu Cửu Thức.

- Vâng ạ

Thế là cuộc nói chuyện của Long và ông Tùng kết thúc. Long đã có nhận thức mới về ông Tùng.

Ông Tùng gọi Hoàng vào rồi bắt đầu dạy võ thuật đặc chủng cho 2 đứa.

Đến 7h30 thì 2 đứa ra về, mặt mũi bờ phờ vì mệt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Long và Hoàng đi về, dọc đường Hoàng cứ hỏi về việc báỉ sư của Long, hỏi bác Tùng và Long nói chuyện gì, dạy cho Long môn võ nào. Long chỉ đáp qua loa. Bác Tùng không nói cho Hoàng hẳn không muốn lời thẳng nhóc này vào, nên Long cũng không nói cho nó nghe.

Về đến nhà Hoàng, 2 đứa lên phòng của Hoàng lấy quần áo chuẩn bị đi tắm. Lúc đi qua phòng khách, bố Hoàng mới hỏi:

- 2 đứa về rồi à? Tắm rửa rồi ăn cơm cho sớm.

“Hơ, sao ông bác này nhiệt tình thế?” Long cũng không có nói gì nhiều, vâng dạ rồi theo thằng Hoàng lên phòng. Chuẩn bị quần áo đi tắm.

Bữa cơm diễn ra cũng không rôm rả lắm. Chủ yếu là bố mẹ Hoàng hỏi Long về tình hình học tập và gia đình Long mạnh khoẻ ồm ồm như thế nào, rồi khách sao mấy câu. Qua lại cũng hết bữa. Long chỉ trả lời, thỉnh thoảng hỏi vài câu.

Điều Long mong chờ nhất là con đau đầu. Long muốn nó đến sớm chút, sớm hoàn thành quá trình dung hợp. Nhưng Long cũng biết dục tốc bất đạt, đọc bao nhiêu truyện, tiểu thuyết rồi, hẳn cũng có chút kinh nghiệm.

Tối hôm ấy, thằng Hoàng quả thực là rất chăm. Nó ngồi học ngay sau khi rửa bát xong, đến tận bây giờ đã là 10h30 rồi. “Chả hiểu nó học hành cái gì mà lâu thế, tính tính toán toán, ngẫm ngẫm viết viết, mãi không thấy dừng” Long vừa nằm nghịch điện thoại vừa nhìn Hoàng, lắc đầu ngao ngán. 2 đứa, đứa chăm đứa lười mà kết quả ngang nhau. Long cũng chả hiểu vì sao. Đang quẩy rank Cao Thủ game Liên Quân thì Hoàng quay đầu ra hỏi:

- Mày không học gì à? Sắp thi cấp 3 rồi.

- Mày tính thi vào trường nào? Với khả năng của mày thì kiểu gì chả top mà lo?

- Đéo hiểu, sao mày có thể vừa chơi với học, mà cái gì cũng giỏi được. Súc vật là có thật.

- Thôi yên đề tao chờ...

Chưa nói hết câu thì con đau ập tới. Long làm rơi luôn cái điện thoại ra giường, 2 tay ôm đầu. Hoàng chả hiểu sao, thấy Long tự dưng ôm đầu, liền chạy lại hỏi:

- Ê, mày làm sao đấy? Đau đầu à? Nói gì đi nào? Để tao gọi bố mẹ tao, mày cố chịu tí nhé.

Nói rồi Hoàng quay người định chạy xuống dưới phòng bố mẹ thì Long bắt lấy tay Hoàng, cổ gấn từng chữ 1:

- KHÔNG ĐƯỢC! TAO ÔN! ĐAU 3 GIỜ.

Hoàng nghe Long nói từng chữ, ánh mắt Long nhìn Hoàng đầy nghiêm túc. Hoàng nhìn vào mắt Long, lo lắng như giảm đi. Như có 1 niềm tin vô hình. Hoàng quay lại.

Thấy Hoàng quay lại, Long cũng buông Hoàng ra, nhắm mắt lại. 2 tay cũng thôi không ôm đầu nữa mà bỏ xuống. Nhưng vẫn nắm lại thành nắm đấm. Long động ý niệm, tiến vào không gian linh hồn. Hẳn muốn biết khi con đau xuất hiện, không gian linh hồn của hắn biến đổi như nào. Long cũng biết lần này sẽ là dung hợp lá lách. Vì theo nguyên lí ngũ hành thì tim tức Hoả, thận là Thủy, gan là Mộc, phổi là Kim, lá lách là Thổ. Ngũ hành tương sinh tương khắc. Hoả sinh Thổ, Thổ sinh Kim, Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc. Long nghĩ đó cũng sẽ là trình tự dung hợp vì trái tim là mặt trời của cơ thể người và làm ấm toàn bộ cơ thể. Ngọn lửa của trái tim chính là ngọn lửa sinh mệnh, lửa còn người còn, lửa tắt người chết. Tiếp theo là lá lách. Lá lách tương ứng với thổ. Đất sản sinh ra tất cả. Lá lách giúp tiêu hóa, vận chuyển dinh dưỡng và nuôi dưỡng tất cả các cơ quan nội tạng, tứ chi, và xương. Lá lách cũng là nguồn gốc của khí và máu trong cơ thể người. Rồi tiếp theo là phổi, thận và gan. Long cũng hiểu vì sao phải dung hợp ngũ tạng, bởi ngũ tạng chính là những thứ giúp cơ thể khoẻ mạnh.

Long thực sự rất là đau, nhưng đau thì đau, lúc này hắn vẫn rất tỉnh táo để chấp nhận con đau. Hẳn nhìn rõ ràng, dưới chân hắn xuất hiện 1 lớp màng ngăn vô hình. Theo từng con đau kéo đến, lớp màng ấy ngày càng ngưng thực. Ở tận cùng bên dưới, lá lách hắn dần thành hình. Lần đầu tiên hắn chính mắt nhìn thấy quá trình dung hợp, cũng là lần đầu tiên hắn thấy điều kì diệu như này. Dù đã có nhận thức khác về thế giới nhưng quá thực, đứng trước sự biến đổi của chính cơ thể mình, hắn vẫn chẳng thể nào bình tĩnh nổi, dù con đau dữ dội mấy cũng không thể lấn át nổi cảm xúc của hắn.

Theo thời gian, mặt đất dần hình thành, 1 màu nâu đặc trưng đã xuất hiện thêm trong thế giới của Long. Không còn là 1 khoảng trống nữa, đã phân chia ra đất và trời. Và dù Long không nhìn thấy lá lách ẩn bên dưới, hắn vẫn cảm nhận được sự tồn tại của nó. Sự tương liên huyết mạch. Long cũng cảm thấy dường như khí vào đây, con đau có giảm bớt đi chút ít so với đề ý thức bên ngoài. Ở trong này, Long cảm giác toàn thân đau đốn, chứ không chỉ tập trung ở đầu nữa, như vậy là con đau chia đều ra toàn bộ cơ thể hắn (cơ thể dạng linh hồn). Và Long cũng không bị mất đi cảm giác vì quá đau đốn nữa. Con đau thứ 2 khiến hắn gần như bất tỉnh, nhưng lần 3, dữ dội hơn nhưng hắn vẫn còn đủ khả năng quan sát diễn biến dung hợp, điều này chứng tỏ hoặc con đau giảm đi, hoặc khả năng chịu đựng của hắn tăng lên. Vốn dĩ như cuốn sách nói cho hắn rằng con đau sẽ ngày 1 lớn, nên việc con đau giảm

đi là không có khả năng. Vậy chỉ có thể là sức chịu đựng hần tăng lên.

“Có lẽ, chỉ khi tiến vào đây, quan sát quá trình dung hợp, thì mình mới có thể đủ sức vượt qua 9 lần dung hợp. Hình như cơ thể mình...” Long vừa suy nghĩ vừa cảm nhận cơ thể linh hồn. Hần thấy cơ thể ngưng thực hơn. Trước đây, mỗi khi tiến vào nơi này thì ý thức của Long đều có opacity là 10%, bây giờ tiến lên thành 20% rồi. Vì lần dung hợp thứ 2 Long bỏ lỡ, không tiến vào, nếu không bây giờ phải là 30% mới đúng.

“Đm, biết thế lần 2 vào xem có phải bây giờ đỡ đau không. Ở mà đm lúc ý... đã vào được éo đâu? Bịp nhau à? SÁCHHHHH!” Long cũng chỉ dám hét thảm trong đầu, nhờ hét ra miệng cuốn sách lại làm gì đó thì hần khóc tiếng Mán. “Chưa dung hợp hết 9 lần thì tạm thời cứ cho mày thoải mái. Xong rồi biết tay bố, bịp vừa chứ”. Nghĩ thầm 9999 cách bóc lột cuốn sách sau này, Long cũng đồng thời ngồi khoanh chân theo kiểu ngồi thiền. Mắt cũng nhắm nhắm, nhưng mặt thì nhăn nhó khó coi vô cùng. Nói là đỡ đau, chứ thực ra vẫn đau vl. Long tự thôi miên rằng không đau, không đau. Nhưng theo từng tiếng niệm thầm, mặt hần lại nhăn nhó 1 lần. Long là vậy, trước mặt người khác hần sẽ bớt biểu lộ cảm xúc đi, còn lại chỉ là sự mạnh mẽ. Còn khi chỉ có 1 mình, cảm xúc hần lại trở nên phong phú.

Thấm thoát cũng qua 3 giờ 15 phút địa ngục. Long nằm vật vạ trên giường, thở dốc từng hơi. Thăng Hoàng thì vẫn ngồi bên cạnh quan sát Long. Hoàng khá là khó hiểu. Đang yên đang lành, quấy rank như thánh mà lại lăn đùng ra ôm đầu. Gân cổ gân trán nổi hết lên, mắt trợn trừng rồi nhắm tịt lại. Như kiểu động kinh vậy. Hoàng lúc đầu cũng nghĩ chắc thằng này bị động kinh, thường xuyên nên nó mới biết sẽ bị trong 3 giờ. Nhưng động kinh sẽ co giật, thiếu thuốc thì phát bệnh ngày càng dữ dội. Mà thằng Long này chưa có ai từng bảo nó động kinh hay thuốc thang gì bao giờ. Nhiều lúc điên điên thật nhưng bảo bị động kinh thì không đúng. “Hay con hàng bị u não? Khó u phát tác? Cũng không loại trừ khả năng này. Khổ thân, bé tí mà đã u não. Tổ quốc lại mất đi 1 nhân tài...” Hoàng ngồi quan sát chán lại quay ra học, được 1 lúc lại quay sang nhìn, rồi vớ điện thoại Long nghịch nghịch (vô đọc trộm tin nhắn messenger). Quả thực có cái giết thời gian cũng khiến Hoàng bớt sốt ruột vì Long hơn. Hoàng cũng không biết từ khi nào nó và Long lại thân như này, trước đây cũng chỉ chơi như bạn bình thường. Rồi sau vụ đánh nhau, 2 thằng thân luôn. Cũng khá là đơn giản. “Có lẽ đây gọi là tình huynh đệ trong truyền thuyết”. Hoàng tự nói.

Long khi tỉnh lại từ cơn đau, điều đầu tiên hần làm chính là... thở. Rồi quay sang thấy Hoàng đang đọc messenger của mình, cất tiếng trầm trầm của đứa đang vỡ giọng, đều đều nói:

- Mày đọc gì đấy Hoàng?

Hoàng đang ngồi đọc tin nhắn của Long với Hằng. Vừa đọc vừa cười ngặt nghẹo. Bỗng có 1 giọng nói đều đều vang lên hỏi, khiến nó giật bắn người, suýt rơi cả con Ipom6 xuống sàn, may luồng cuống tay chân thế nào lại tóm lại được. Quay ra thấy Long nhìn mình hài hước, Hoàng mới chửi:

- Đm súc vật, làm bố mày giật mình. Hết đau rồi à?

- Hết rồi. Trong 1 tuần nữa thì đêm nào tao cũng thế nên đừng lấy làm lạ. Cũng là lí do tao tránh bố mẹ tao, qua nhà mày... cháu chào bác.

Long nhìn ra cửa, thấy cửa hé hé, bố Hoàng đang đứng đấy nhìn vào phòng. Hoàng nghe thấy long nói như kia cùng hướng mắt Long cũng quay ra nhìn theo, thấy bố mình đã đứng đó từ bao giờ. Bố Hoàng cũng không nói gì, bị phát hiện thì cũng chỉ cười rồi nói:

- Khuya rồi ngủ đi 2 đứa

Rồi ông đóng cửa nhẹ nhàng, bước xuống nhà như chưa có gì xảy ra. Long thấy vậy cũng không nói gì nữa, nhìn Hoàng hỏi:

- Mày bảo với bố mày à?

Hoàng vô tội giải thích:

- Đéo nha, tao ngồi đây suốt.

- Sao bố mày biết mà lên?

- Hỏi Chúa.

Long nhẹ nhàng xuống giường, ra hiệu cho thằng Hoàng ở yên đó, rồi hé cửa, lên xuống cầu thang. Vừa xuống được 1 ít, hần nghe thấy tiếng bố Hoàng nói chuyện:

- Vâng, như chị bảo. Nó đau đầu khoảng 3 giờ. Vâng, Vâng. Xong nó cũng không có làm sao, nói chuyện bình thường. Nó bảo 1 tuần tới nó đêm nào cũng vậy. Vâng, nó qua đây để tránh mặt chị. Vâng, Vâng. Có gì tôi sẽ báo lại cho chị. Vâng, tôi sẽ quan tâm đến nó, sẽ xứng đáng với số tiền chị đưa. Vâng. Chị cứ yên tâm.

“Hoá ra là thế. Thái độ này liên quan đến tiền u cho. Thảo nào nhiệt tình thế. Mà u cũng thật là... haizzz”. Long hiểu mẹ quan tâm hần. Chính vì vậy nên Long càng muốn trở nên mạnh mẽ để có thể bảo vệ bà. Chưa bao giờ, chưa 1 giây phút nào hần quên đi mục đích ấy. Những quan tâm bà dành cho hần, hần sẽ ghi nhớ và trả lại cho bà nhiều hơn thế, trong tương lai.

(Xin lỗi mọi người, vừa rời nhà tác có việc bận, không có thời gian ngồi lap viết truyện, sẽ cố gắng bù chương cho mọi người. Sẽ không drop. Thân.)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Truyền Thuyết

Nghe xong những gì cần nghe, Long lên phòng rồi bảo Hoàng đi ngủ. Sáng mai còn qua nhà ông bác Tùng học Cửu Thức. Hoàng cũng từ từ rồi nằm ngủ. Thăng bé chắc cũng buồn ngủ lắm, nằm 5 phút đã ngủ khò khò rồi. Long thì nằm trần trọc 1 lúc mới ngủ được.

Trong giấc ngủ, Long nghe thấy có người gọi tên mình:

- Long ca! Long ca!

Tiếng con gái văng vẳng từ nơi xa xăm nào đó vọng tới. Quán quanh ý thức Long. Vừa như ngay bên cạnh, mà lại như xa tựa ngàn mây. 2 chữ “Long ca” ấy cứ lặp đi lặp lại, khi gần khi xa, khi nhẹ nhàng như 1 cơn gió, khi rõ ràng mạch lạc như 1 dòng suối. Cuốn quanh lấy tâm trí Long, Long như bị trúng Định Thân Thuật, muốn bước đi theo tiếng gọi nhưng không làm sao cất nổi bước chân. Chỉ có thể bất lực đứng ngây ngốc tại chỗ. Long cũng như mất hết tất cả khả năng tư duy. Toàn bộ sự tập trung đều dồn hết vào tiếng gọi xa xăm. Long cảm thấy rất quen thuộc. Vô cùng quen thuộc. Nhưng là giọng ai?

Sáng hôm sau, Long bị đánh thức bởi tiếng chuông báo thức lúc 6 giờ. Thăng Hoàng cũng vậy. Nó trong 1 tháng nay luôn dậy giờ này để chạy bộ tập thể dục. Long mở mắt ra, ánh mắt đầy mờ mịt. Hắn nhớ rõ ràng giấc mơ hôm qua, có 1 người con gái gọi tên hắn. 1 giọng nói lặp đi lặp lại 1 câu gọi. Cảm giác quen thuộc ấy Long cũng không quên, như vốn dĩ nó đã có sẵn bên trong tâm trí Long vậy. Càng ngày Long càng thấy bản thân có nhiều điều bí mật được bao phủ, từ lai lịch của bố, tới lí do trùng sinh, rồi bây giờ lại là giọng nói quen thuộc xa xăm.

“Thôi kệ, đủ mạnh thì cái gì mà chả biết” Long nghĩ.

Long dậy sớm cũng làm Hoàng bất ngờ, vì Hoàng nghĩ Long đi học muộn thường xuyên thì dậy cũng muộn, nhưng Long dậy sớm nên Hoàng cũng rủ Long chạy bộ luôn. Thế là 2 thằng làm vài vòng quanh ao làng Hoàng.

Buổi sáng không khí trong lành, bên cạnh là ao sen đang mùa nở rộ, hương sen nhẹ nhàng xen lẫn trong từng cơn gió thoảng qua, như gội rửa tâm hồn Long. Làm tan đi cơn buồn ngủ, khiến đầu óc Long thanh tỉnh lại. Long cảm thán, “đúng là không phải tự dung mà hoa sen lại đại biểu cho Phật giáo cùng cây Bồ Đề. Thanh tâm tịnh trí thật”.

Long và Hoàng chạy vài vòng rồi về nhà, khi về mua luôn đồ ăn sáng cho bố mẹ Hoàng là 2 bát phở luôn. Bố mẹ Hoàng làm công nhân, chủ nhật hằng tuần được nghỉ nên hay ngủ dậy hơi trễ. Còn Hoàng thì sáng chủ nhật phải học thêm Hoá, chiều học thêm Toán nên nó vẫn dậy sớm. Đúng ra Long cũng sẽ học thêm cùng Hoàng, nhưng hắn xin nghỉ. Vì phải qua nhà ông Tùng, với lại cũng sắp học xong rồi, sắp thi rồi, kiến thức thì hắn có thừa, nên hắn nghỉ luôn, không học thêm học thêm làm gì cho tốn thời gian. Hắn cần làm bây giờ là phải mạnh. Hắn cũng từng muốn yên bình sống qua ngày như 1 người bình thường, nhưng có cuốn sách, biết về Nam Thiên Môn, hắn hiểu cuộc sống e rằng sẽ không yên ả, chỉ bằng lo chống đỡ sóng gió từ kẻ khác, sao không tạo sóng gió cho kẻ khác đỡ? Muốn vậy thì phải mạnh, phải có đầu óc.

7h sáng, thằng Hoàng bắt đầu đi học thêm, 7h30 mới bắt đầu nhưng cái tính nó hay đến sớm, nên khi Hoàng đi, Long cũng đi nhờ xe thằng Hoàng 1 đoạn rồi chạy bộ vào nhà ông Tùng.

Thằng Hoàng có chìa khoá, nhưng nó quên không đưa cho Long. Long cũng quên không hỏi Hoàng. Thành ra bây giờ Long đứng ngoài cổng, loay hoay không biết làm sao. Chuông cửa Long ấn nhưng không có ai ra mở. Long đứng ngoài cũng 15 phút rồi. Đang định gọi to ông Tùng thì thấy ông lù lù đi ra. Ông cúi trần mặc quần đùi, để lộ cơ bắp chắc nịch. Đầu ông ướt, xem ra này ông tắm nên không ra mở cửa được ngay. Vừa bước ra mở cổng, ông vừa nói:

- Sang sớm thế Long? Nãy bác vừa mới tắm, đợi lâu chưa?

- Dạ cũng không lâu lắm. Tại thằng Hoàng nó khua cháu dậy chứ chắc cũng phải 8, 9 giờ cháu mới qua nhà bác được.

- Haha, thằng Hoàng nó hay dậy sớm. Sao? Còn buồn ngủ không?

- Dạ hết rồi. Bác dạy cháu Cửu Thức đi ạ, cháu muốn học quá rồi.

- Được rồi, từ từ. Vào sân tập rồi nói.

- Vâng.

2 người đi vào sân tập. Ông Tùng vẫn cúi trần, đứng lại gần mấy con mộc nhĩ, đánh bộp bộp vài phút rồi lại qua luyện kiếm. Xong xuôi bài thể dục buổi sáng, ông mới gọi Long qua ngồi xuống bàn uống nước gần đó. Nước là nước lọc, không phải trà như mấy ông già hay uống. Nhấp nhấp vài ngụm, ông Tùng mới bắt đầu nói:

- Nam Thiên Cửu Thức, là 1 bộ võ công thần kì. Từ đời tổ sư khai phái tới nay, qua mỗi đời, Cửu Thức lại hoàn thiện thêm. Mỗi 1 môn đồ trong phái khi luyện Cửu Thức, sẽ có lĩnh ngộ riêng thuộc về riêng họ. Cháu biết những gì về thế giới này?

Long tưởng ông sẽ nói 1 mạch nhưng lại bị hỏi thì hơi ngớ ra xú, rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần, trả lời:

- Biết gì về thế giới này là như nào ạ?

Ông Tùng vẫn nhàn nhai:

- Về bản chất thế giới này.

Long ngẫm nghĩ 1 lúc rồi nói:

- Bản chất thế giới? Ý bác có phải là thế giới này vốn dĩ không như ta vẫn thấy? Ngoài Khoa Học Kỹ Thuật thì còn có nhiều điều huyền diệu, cuộc sống cũng thế?

- Sao cháu biết? Có người từng nói với cháu à?

Ông Tùng hơi ngạc nhiên vì câu trả lời của Long. Ông nghĩ với 1 thằng nhóc lớp 9 thì những chuyện như thế này không thể nào tư duy mà nói ra được. “Không lẽ bố nó nói với nó? Có lẽ vậy.”

Long thực ra hẳn hiểu điều ông Tùng hỏi từ đầu, nhưng cố diễn đề đờ bị nghi ngờ. Dù sao 1 thằng nhóc hiểu quá nhiều cũng không tốt lắm.

- Đầu có ạ, tại cháu hay đọc truyện, người ta viết về 1 thế giới huyền diệu, có đấu pháp, có dị năng. Nên cháu cũng tưởng tượng ra 1 thế giới như vậy.

Ông Tùng nhấp 1 ngụm nước lọc, miệng chẹp chẹp như đang uống trà:

- À, ra vậy. Cháu tưởng tượng cũng khá là hay. Và đúng. Thế giới này quả thực có dị năng, có đấu pháp. Cháu có biết Thánh Gióng không?

- Biết chứ ạ, Thánh Gióng, 1 trong tứ bất tử, truyền thuyết kể rằng Thánh Gióng lấy sức 1 mình dẹp vạn quân Ân, nhổ bụi tre làm vũ khí. Oai hùng biết bao.

- Ừm. Đúng vậy. Ngài ấy là 1 vị anh hùng. Nhưng truyền thuyết cũng chưa hẳn đã là truyền thuyết. Những câu chuyện kể lại xem ra còn có phần giảm bớt. Ngài ấy mạnh hơn truyện kể nhiều.

Long hơi bất ngờ, không, không phải hơi mà là thực sự bất ngờ. Hẳn cũng không có nghĩ những truyền thuyết bá cháy kia lại còn có phần nói giảm đi. Vậy không giảm thì còn bá đạo như nào nữa? Long ngạc nhiên, ông Tùng nhìn thấy. Đây chính là biểu hiện ông muốn thấy, như vậy mới hợp lẽ. Chứ Long cứ mãi như ông cụ non khiến ông hết hứng kể chuyện. Phải vậy mới đúng. Ông ngừng 1 lúc rồi nói tiếp:

- Ngạc nhiên lắm đúng không? Đầu tiên khi được nghe về chuyện này, ta cũng như vậy. Sự thực, Thánh Gióng là 1 người đột biến. 3 năm không biết nói cười là thực. Đó là khi ngài chưa thức tỉnh sức mạnh. Sức mạnh của ngài là cường hoá. Ngài có thể cường hoá cơ thể của mình, khiến nó rắn chắc như sắt thép, cũng có thể cường hoá thứ ngài ấy chạm vào để đạt hiệu quả tương tự, như bụi tre ngài ấy nhổ. Không những vậy, Ngài còn có thể thúc đẩy nhanh quá trình tiến hoá của bản thân và vật ngài chạm vào. Đó cũng là lí do 3 tuổi ngài đã nói năng lưu loát. Ăn nhiều đến nỗi cả làng góp gạo cũng chỉ tạm đủ là vì năng lực thúc đẩy này của ngài tiêu hao năng lượng rất nhiều. Và phải dự trữ năng lượng để ban sự sống cho ngựa sắt. Thực chất là 1 hình thức thúc đẩy tiến hoá cấp độ nhanh, khiến nó hấp thu tinh hoa đất trời với tốc độ khủng khiếp để sinh ra ý thức. Cháu hiểu không?

- Hiểu ạ, mấy cái này cháu đọc trên mạng nhiều truyện nó viết cũng na ná vậy á. Nhưng ngoài đời có những khả năng ấy thì thật sự là rất kì diệu.

- Hiểu là tốt! (thằng nhóc lại quay lại bộ dáng ông cụ non, hừm) Cháu có biết sự tích Chử Đồng Tử và Công chúa Tiên Dung không?

- Có ạ, quê Chử Đồng Tử ở Hung Yên mình mà. Cùng với Thánh Gióng là 1 trong tứ bất tử. Ai mà không biết?

- Đúng vậy. Vậy cháu có để ý đến chi tiết nơi Chử Đồng Tử học đạo và người truyền đạo cho Chử Đồng Tử không?

- Cháu cũng không nhớ rõ, bác kể đi bác.

- Nơi Chử Đồng Tử học đạo là núi Quỳnh Viên, 1 ngọn núi mọc giữa biển, trên đó có 1 ngôi chùa vô danh, có 1 tăng nhân hiệu là Phật Quang đã chỉ dạy cho Chử Đồng Tử. Thứ Chử Đồng Tử học chính là pháp thuật giới tu chân. Cháu biết giới tu chân chứ?

- Cháu biết ạ, có phải là Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh,... đúng không bác?

- Đúng vậy. Cháu cũng đọc trên mạng à?

- Vâng.

- Ừ. Và còn rất nhiều các truyền thuyết, sự tích của nước chúng ta và trên thế giới nữa. Truyền thuyết, luôn bắt nguồn từ sự thật.

- Vâng, cháu biết rồi ạ. Bác nói về Cửu thức đi ạ (ông tỏ lái hơi điều luyện đấy).

- Ủ. Cửu Thức, vốn dĩ không có các thức rõ ràng, mà mỗi 1 người luyện sẽ ngộ ra Cửu Thức của riêng mình. Đi kèm với mỗi 1 Cửu Thức là 1 hình xăm tương ứng. Của bác là 1 thanh kiếm, nên Cửu Thức của bác cũng liên quan tới kiếm.

Rồi ông ngửa cổ tay trái lên, ở đó có 1 hình xăm, là 1 thanh kiếm màu đen. Rồi ông nói tiếp:

- Cửu Thức, không phải ai cũng học được, nó cũng có yêu cầu. Chính là huyết mạch Việt Tộc nồng đậm. Phải nồng đậm thì mới học được. Mỗi người luyện Cửu Thức thì đều có thể dò xét độ mạnh yếu huyết mạch của người chưa luyện, nên không cần phải hỏi. Từ lần đầu gặp cháu, bác đã rất bất ngờ, vì huyết mạch của cháu rất thuần. Thuần hơn bất kì người nào bác từng gặp. Chắc cháu không biết, huyết mạch Việt tộc mạnh yếu ảnh hưởng tới tốc độ phục hồi vết thương. Nên mới có trường hợp người hồi phục nhanh, người hồi phục chậm.

Nghe ông Tùng nói đến đây, Long mới hiểu nguồn gốc khả năng phục hồi của mình. Thì ra có liên quan tới huyết mạch Việt Tộc.

- Chắc cháu cũng thấy bản thân hồi phục nhanh hơn người khác chứ? Là do huyết mạch Việt Tộc thuần khiết đó. Bác nghe nói Việt Tộc ta là 1 tộc người thần bí, Nam Thiên Môn được lập nên cũng không phải chỉ có mục đích như bề ngoài, nhưng những điều đó chỉ có Nam Thiên Tướng mới biết. Nam Thiên Cửu Thức chính là dùng để rèn luyện huyết mạch Việt Tộc, khai phá nó cho ta sử dụng. Bây giờ bác sẽ đọc khẩu quyết cho cháu. Cháu chỉ cần ghi nhớ trước đã, rồi bác sẽ giải thích chỗ cháu không hiểu sau.

- Vâng ạ.

Thế là cả buổi sáng hôm đó, Long học khẩu quyết của Nam Thiên Cửu Thức cùng ông Tùng. Dù sớm dù muộn Long cũng vẫn biết về Nam Thiên Cửu Thức nhờ cuốn sách nhưng sớm chút nào hay chút ấy, lại có người chỉ dạy, tội gì không học? Long tin rằng không có thần cấp công pháp, cũng không có đệ phẩm công pháp, chỉ cần luyện tập tới tận cùng thì đệ phẩm cũng không thua kém thần phẩm, và ai đặt ra những định mức phẩm cấp ấy? Lấy tiêu chí nào để đánh giá? Với Long, mọi công pháp của nhân loại hẳn đều có. Thì mấy cái đánh giá ấy chỉ là hư hao. Hẳn luyện Nam Thiên Cửu Thức đơn giản vì hẳn là người Việt, chảy trong mình dòng máu người Việt.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nam Thiên Tam Thức

Buổi trưa, ông Tùng điện qua báo cho bố mẹ Hoàng rằng Long sẽ ăn bên này để họ yên tâm. Còn Long nguyên hôm nay sẽ ở bên này. Mấy ngày sau cũng vậy. Long không có đề ý chuyện ở đâu, nên cũng không ý kiến.

Cả sáng đó, Long dùng để ghi nhớ khẩu quyết của Nam Thiên Cửu Thức. Quả thực khẩu quyết này dù Việt hoá cho phù hợp với hiện đại, không còn là Hán Việt hay Hán Nôm nữa, mà Long vẫn thấy khá khó hiểu. Cũng không phải vì nó tối nghĩa, mà vì nó quá nhiều nghĩa. Mỗi lần đọc là 1 lần hiểu, tưởng như 9 dòng khẩu quyết, là kết tinh của tất cả những gì tồn tại. Chỉ có 9 dòng, nhưng khiến Long mất cả buổi sáng để ghi nhớ. Từng câu luôn gọi lên nhiều suy nghĩ, những suy nghĩ ấy lần lượt đi những câu sau, khiến người đọc khó nhớ, rồi khi dần dần chìm vào suy tưởng, khi tỉnh lại sẽ chẳng nhớ khẩu quyết mình đọc là gì. Tựa như 1 ma trận tri thức bủa vây lấy tâm trí. Khi tán đi, đọng lại chỉ là mơ màng. Tưởng như hiểu ra nhiều điều nhưng thực chất là con số 0. Đây chính là sự huyền ảo của Nam Thiên Cửu Quyết. 9 dòng thần quyết của nước Việt.

Long dùng cả buổi sáng để ghi nhớ hết Cửu Quyết cũng đã có thể gọi là dạng thiên tài rồi. Có người còn phải dùng hết 9 ngày, mỗi ngày nhớ 1 câu mới đủ để học thuộc Cửu Quyết. Long được như vậy phần nào cũng nhờ sự giúp đỡ của khả năng ghi nhớ siêu phẩm mà cuốn sách ban tặng khi được hợp lần đầu. Chỉ nếu tự thân Long khi trước, có lẽ cũng mất vài ngày. Chính ông Tùng cũng cực kì bất ngờ. Ông đề ý Long chỉ dùng có 4 giờ 45 phút. Đây là người học thuộc Cửu Quyết nhanh nhất mà ông biết. Dù là những Nam Thiên Tướng cũng không có ai là dùng ít hơn 36 giờ cả. Điều này khiến ông liên tưởng đến 1 tương lai vững chắc của Việt Nam khi có Long. Ông rất kì vọng vào Long, càng tò mò về hình xăm của Long khi luyện Cửu Thức sẽ là gì.

Long cũng khá tò mò khi mình luyện thì hình xăm của mình sẽ là gì, ở đâu. Vì theo ông Tùng từng nói vết xăm sẽ xuất hiện ngẫu nhiên, có thể ở tay, chân, ngực, bụng, cổ, hay thậm chí thẳng nhỏ cũng có thể. Miễn là có da thịt. Long tạm dừng, đi nấu cơm 2 bát cháu ăn. Bữa cơm cũng đạm bạc, nhưng đủ dinh dưỡng.

Ăn xong, ông Tùng mới chỉ Long cách luyện Cửu Thức. Luyện Cửu Thức, theo như lời ông nói thì khó nhất chính là bước đầu tiên: giác ngộ. Cần phải từ mệnh mệnh tri thức chứa trong Cửu Thức tìm thấy bản chất của mình, phù hợp nhất với con người mình. Có như vậy, khi luyện mới thuận buồm xuôi gió, sẽ không phải bỡ ngỡ vừa luyện vừa tìm hiểu hướng đi mà hướng ấy đã có sẵn, việc cần làm là phá vỡ chương ngại vật trên con đường đã chọn. Không có phải như các cái công pháp của Trung Quốc hay chú thuật của tây Phương, hay đạo kinh của Phật Giáo, cần vừa luyện vừa giác ngộ, tìm hiểu hướng đi của bản thân từng bước từng bước 1, khi đến độ cao nhất định, sẽ ngày càng khó để bước thêm. Nam Thiên Cửu Quyết khơi gợi hướng đi của chính bản thân người luyện, giúp họ nắm bắt rõ bản thân cần gì, thích hợp thứ gì, từ đó sẽ dễ dàng tiến bước hơn mà lại không lo sợ bước lầm. Chính vì vậy, giữa biển tri thức mệnh mệnh hàm chứa bên trong Cửu Quyết, việc lựa chọn lấy hướng đi của bản thân chính là việc khó nhất trong suốt quá trình luyện.

Long đang ngồi im, khoan chân lại, 2 tay đặt lên 2 bên đầu gối. Ông Tùng bảo ngồi như vậy, thứ nhất là kinh mạch thẳng, đỉnh đầu hướng trời, hậu môn hướng đất, cơ thể dễ tiếp nhận tinh hoa đất trời, đào thải chương khí trong cơ thể. Tư thế ngồi khoan chân, 2 tay đặt trên đầu gối, đầu ngón cái và ngón giữa chạm nhau, lòng bàn tay ngửa lên, theo ông Tùng giải thích thì ... ông chả giải thích, ông cũng không có nói tới. Long cũng kệ, đợi dung hợp xong

Long cũng biết thôi, vì kiểu gì chả có trong Thần sách đại nhân.

- Hít sâu, giữ lấy luồng khí ấy trong cơ thể, dùng ý thức, cố gắng đưa nó hoà nhập vào từng mạch máu, lưu thông khắp cơ thể. Đừng để ý tới cảm giác muốn thở ra, đè nén nó, áp chế nó, để ý thức chạy theo từng mạch máu. Đè nén hết sức có thể, khi không chịu được nữa, thở ra rồi lặp lại. Tới khi nào trong tâm trí của cháu có sự chuyển biến khác thường, lần sau hãy nhắm Cửu Quyết trong suốt quá trình.

Long làm theo lời ông Tùng, quả thực khá là khó áp chế cảm giác ngột ngạt, muốn thở ra. Dù ý thức của Long được gia cường nhờ lần dung hợp 3 vừa rồi, nhưng kĩ xảo vận dụng thì chưa đâu vào đâu. Hần từng tách ý thức phóng ra ngoài, còn dùng để nội thị, dẫn khí thì chưa. Nội thị, khó hơn điều khiển nhiều. Biện ý thức đang có chất, có tác động vật lí tới bên ngoài sang vô chất, thâm thấu qua các cơ quan trong cơ thể, cảm nhận hình ảnh, sự tồn tại của những điều mà mắt thường không nhìn thấy trong cơ thể, dù là Long có dị năng tinh thần hệ cũng khó làm được ngay trong lần đầu. Long phải tập trung hết sức, và thử tới lần thứ 4 mới có chút tiến triển. Long nhìn thấy đầu tiên chính là trái tim của mình. Nó đập nhịp nhàng, nhưng từng nhịp lại hiện lên sự mạnh mẽ, dứt khoát. Theo từng nhịp đập, sẽ có 1 luồng nhiệt năng từ tim toả ra. Long nhìn thấy, có 1 ngọn lửa, khi ẩn khi hiện bao trùm lên toàn bộ trái tim.

“Không lẽ đây chính là ngọn lửa sinh mệnh của mình? Thật đẹp. Có lẽ chỉ có thể thấy bằng ý thức khi dùng nội thị”, Long không phân tâm nữa, di chuyển ý thức theo từng mạch máu, quan sát toàn bộ cơ thể hần. Long nhìn thấy nhiều thứ mà có lẽ khoa học hiện tại chưa đủ khả năng để biết. Long nhìn thấy đan điền của hần. 1 khối cầu màu đỏ, nằm yên vị dưới rốn 2cm (vì cơ thể Long còn nhỏ), khối cầu ấy đang tự động xoay tròn, hút lấy từng tia khí màu lam nhạt mỏng manh trong cơ thể hần. Tốc độ xoay khá thông thả. Long lại chuyển ý thức tới giữa ngực, nơi huyết Đan Trung tồn tại. Long thấy 1 quả cầu khí màu trắng tại đó, cũng đang xoay thông thả, nhưng không hút lấy mà nhả ra những tia khí trắng nhỏ, theo mạch máu đi khắp cơ thể. Tiếp tục di chuyển lên trên, đến giữa 2 chân mày, huyết Ấn Đường, nơi đây là vị trí tồn tại của ý thức. Huyết Ấn Đường của Long là 1 vòng xoáy, chứ không phải là 1 quả cầu như Đan Điền hay Đan Trung. “Sao lại là 1 vòng xoáy? Đem xoáy xoáy, nhưng nhìn cũng đẹp, thần bí phết. Như 1 dải ngân hà vậy. Mấy đốm sáng đầy màu sắc kia là cái gì thế?” Long đưa ý thức lại gần, hần thấy, những đốm sáng đỏ chính là những kí ức của hần. Mọi kí ức hiện lên, mỗi đốm sáng là kí ức của 1 ngày, 1 đốm sáng mới sẽ xuất hiện mỗi khi hần ngủ dậy. Màu sắc chuyển đổi đại biểu cảm xúc của hần. Vàng là vui, đỏ là giận, xanh dương là buồn, lam nhạt là thoải mái, ... Vô vàn cảm xúc có trong 1 ngày, vô vàn ánh sáng màu toả ra khiến vòng xoáy ấy lung linh huyền ảo, đẹp hơn bất kì dải ngân hà nào. Ở trung tâm vòng xoáy là 1 quả cầu lớn nhất. Nó giống như 1 viên ngọc vậy, 1 viên ngọc có 2 lớp, lớp ngoài màu đen tuyền trong suốt, bao bọc lấy lớp trong màu trắng sữa toả sáng nhẹ nhàng. Lớp đen tuyền trong suốt bên ngoài chính là nơi ý thức của Long tồn tại, vì bây giờ ý thức đang không có trong đó nên nó không có toả sáng, chỉ trong suốt thôi. Khi có ý thức của Long, nó sẽ toả ra ánh sáng lam đậm, màu đen cũng sẽ không còn nữa mà chuyển thành màu xanh. Lớp trong cùng màu trắng sữa còn lại chính là không gian linh hồn của Long. Linh hồn Long vẫn còn ở đó nên nó toả sáng, nếu hồn rời khỏi đó, nó sẽ chuyển xám, cũng không có toả sáng nữa.

Tất cả mọi chuyện Long nhìn thấy, từ khi nhìn thấy trái tim tới khi khám phá Ấn Đường, mọi thứ diễn ra chỉ trong vài giây. Long cũng không ngạc nhiên lắm, vì ngay khi ý thức hần tiến vào trạng thái Nội Thị thì hần có thể cảm nhận được nhịp tim của hần, nó không có nhịp nhịp như bình thường mà kéo dài ra gấp mấy lần. “Nội Thị quả là 1 trạng thái rất huyền diệu. Năm bắt trạng thái cơ thể 1 cách tỉ mỉ, rõ ràng, chi tiết. Hay.”

Long thoát khỏi trạng thái Nội Thị, mở mắt ra. Nhìn ông Tùng đang chăm chú quan sát hần, Long mỉm cười gật đầu. Ông Tùng nhận được cái gật đầu của Long, cũng mỉm cười. Ông cũng đã lường trước rằng Long sẽ thành công trong vài lần đầu thôi, nên không có quá nhiều bất ngờ. Mà có bất ngờ thì ông cũng quen rồi, từ sáng tới giờ, Long luôn khiến ông bất ngờ vì sự thông minh, trưởng thành của hần. Ông nói:

- Khá lắm. Lần thứ 4 đã có phản ứng. Tư chất này ăn đứt mấy thằng thiên tài của bọn Tàu rồi. Giờ cháu hãy nhắm Cửu Quyết trong đầu, để mặc Cửu Quyết dẫn dắt, vì quá trình ấy mỗi người mỗi khác, nên khi nào được, cháu sẽ tự cảm nhận thấy.

- Vâng.

Long tiếp tục nhắm mắt lại, đưa bản thân trở về trạng thái Nội Thị, ý thức ở gần Ấn Đường. Long nhắm Cửu Quyết, trong đầu Long, từ vòng xoáy chỗ Ấn Đường, có 1 quang sáng đang lan rộng ra theo từng câu từng chữ của Cửu Quyết. Tới khi gấp 2 lần đường kính vòng xoáy, quang sáng ấy toát ra 1 lực hút, kéo ý thức Long tiến vào đó. Long cũng không chống cự, để mặc lực hút cuốn ý thức vào trong.

Cảm giác chói lóa loé lên trong khoảnh khắc. Khi lần nữa có lại cảm giác về thị giác, Long nhìn thấy xung quanh hần là vô vàn hình ảnh, muôn hình vạn trạng. Tất cả lấy Long làm trung tâm, quay quanh hần 1 cách từ từ. Có cây cỏ, có động vật, có binh khí, có súng, có cả các nguyên tố, ... Long tập trung cảm nhận tất cả, chỉ là những hình ảnh đa chiều. Long cũng không biết hình xăm của hần sẽ tượng trưng cho thứ gì. Nếu bắt hần tìm kiếm trong cả đồng này, chắc cả đời hần cũng không lựa chọn được hết. Quá nhiều.

“Làm sao tìm thấy? Dụng tâm cảm ứng? Dùng ý thức kêu gọi hưởng ứng? Hay phải lần lượt từng cái 1? Thiệt là khó quá đi mà...”

Long quyết định thử dụng tâm cảm ứng xem sao. Nghe nói các vị đại hiệp thường mặc niệm “Thứ phù hợp nhất với ta là gì? Đi tìm bản chất của chính ta, xuất hiện đi”. Long cũng bắt chước, gào thét bằng ý niệm. Không có hiệu quả. Long cố gắng vận dụng ý thức, cố gắng vun ra tạo kết nối tới 1 thứ gì đó, nhưng không thành công. “Xem ra cách 2 cách học trong truyện không hiệu nghiệm rồi.”

Long lần này không cố định ý thức thành hình bản thân nữa, hần tán rộng ý thức thành 1 làn sóng, quét qua tất cả các hình ảnh như 1 cái rada dò tìm. Không ăn thua. Ngoài cảm thấy buồn ngủ ra thì Long cũng chả cảm ứng được gì. “Vậy mà lão nói để Cửu Quyết dẫn dắt. Chả thấy dẫn... khoan đã, Cửu Quyết, Cửu Quyết. Đúng. Đọc Cửu Quyết, để Cửu Quyết dẫn dắt. Thì ra là vậy. Trách lầm lão rồi”.

Long đọc từng chữ của Cửu Quyết ra, trong thế giới này, ngoài hần cũng không có ai nghe được, giọng nói này cũng là do ý thức kết thành, tựa như 1 làn sóng, mỗi chữ nói ra, làn sóng sẽ càng lan ra xa hơn. Lan tới đâu, hình ảnh ở đó rung lên như hưởng ứng. Rồi khi chữ cuối cùng của Cửu Quyết kết thúc, 1 tiếng gầm vang lên. Khi tiếng gầm ấy xuất hiện, các hình ảnh khác mờ dần rồi biến mất, làn sóng do Cửu Quyết tạo thành cũng tan biến. Còn lại chỉ là những rung động từ tiếng gầm kia mà thôi. Rồi 1 đôi mắt màu vàng mở ra. Kích thước 1 con mắt cũng đủ lớn hơn hình dáng của Long, đủ hiểu chủ

nhân tiếng gầm có cơ thể đồ sộ mức nào. 2 con mắt như 2 ánh đèn chói lóa trong đêm, nổi bật hết sức.

Thêm vài tiếng gầm nữa, Long cũng thấy cái miệng của nó, cái miệng lớn như vực thẳm, đỏ lỏm, những chiếc răng to lớn, nhọn hoắt chìa ra. Khiến Long cũng khá là giật mình kinh hãi. Dù biết nó là tượng trưng cho bản chất của mình, nhưng hẳn không thể tưởng tượng nổi lại to lớn, uy vũ như vậy. Long giật mình thì giật mình, cũng không quên tự sướng 1 hồi: “Phải thế chứ, anh to cao đẹp trai oai phong lẫm liệt như này, xăm cũng phải xăm cái gì nó hợp với bản chất. Nhìn đôi mắt thôi là đủ biết bá rồi, mở miệng là thấy oai rồi. Quả là quá hợp với anh. Oa hahahaha!”

Theo thời gian, toàn bộ cơ thể của con vật to lớn kia cũng hiện rõ trước mắt Long. Toàn thân nó phủ vảy màu đen ánh kim, 1 cảm giác ma mị, đen tối toát ra từ cơ thể của nó. Nhưng cũng không thể phủ nhận được rằng, nó rất là đẹp, rất có bá khí. Chỉ cần nhìn thấy thôi, cũng sẽ không có bất kì ai nghi ngờ về sức mạnh của nó. Nó có 4 chân, mỗi 1 cái chân đều lớn, thô to như cột đình, còn hơn cả cột đình. Dù phủ vảy đen, người nhìn vẫn có thể cảm nhận được cơ bắp rắn chắc bên dưới lớp vảy nổi cuộn lên. 1 hình tượng mạnh mẽ, bá đạo đến từng hạt gạo. Chân nó có 5 ngón, 4 trước 1 sau. Mỗi ngón đều có vuốt trắng sắc nhọn, cảm giác có thể xuyên thấu bất kì vật gì dám thách thức chúng nó. 1 bộ móng vuốt thể hiện sự hung tợn của loài bá chủ. Trên lưng, dọc theo xương sống là những gai xương thò ra ngoài, cái nào cái ấy sắc nhọn, bá đạo như nhau. Tuy có gai xương nhưng không hề có sự lộn xộn, lổm chổm khó coi mà rất có trật tự, uốn cong rất tinh mỹ, không hề qua loa. Cái đuôi to lớn đung đưa, gai xương mọc dọc theo đuôi, cuối đuôi là 1 hình mũi tên bằng xương, được bọc vảy rất kín, phần vảy ở đây cũng thô, dày hơn những chỗ khác. Điều đó chứng tỏ chiếc đuôi này là 1 thứ vũ khí sát thương hữu dụng, mạnh mẽ. Đặc biệt hút mắt là đôi cánh trên lưng. Giống như cánh dơi, nhưng không tạo cảm giác mỏng manh mà rất chắc chắn. Mỗi bên cánh có 3 khoang, giữa các khoang là 1 gai xương đâm xuống. Vừa dữ tợn, vừa mạnh mẽ, vừa bá đạo. Và quan trọng nhất chính là đầu của nó. Đầu Rồng, 3 cái đầu Rồng đậm chất phương tây. Cái đầu ở giữa đã mở ra 2 mắt, còn 2 bên thì vẫn nhắm chặt, không động đậy, tựa như ngủ, tựa như hoá đá. Trên mỗi chiếc đầu là 2 cái sừng trâu uốn ra bên ngoài. Sừng màu đỏ, nổi bật trên nền vảy đen ánh kim.

1 con Tam Đầu Hắc Kim Long.

Long nhìn nó, nó cũng nhìn Long. 2 bên như đánh giá lẫn nhau. Con Rồng nhìn Long rồi thở phì phì, từng làn khói trắng thoát ra từ mũi nó, khiến Long cảm giác như nó đang khinh thường mình vậy. Thực ra cảm giác kia cũng chỉ là Long suy diễn thôi, còn con Rồng này, là hiện thân của bản chất hắn, làm gì có chuyện khinh thường hắn. Cái thở phì phì kia là ngao khí ẩn bên trong nó, cũng là bản thân Long. Long tiến lại gần nó, bay lên ngang tầm mắt cái đầu ở giữa. Đưa tay phải ra phía trước, con Rồng cũng hoá thành luồng sáng đen, biến mất vào tay Long. Long nhắm mắt cảm thụ, hẳn nhìn thấy trên lưng mình có 1 hình xăm màu. Là 3 cái đầu rồng, xếp theo hình tam giác, 1 trên 2 dưới. Cái ở trên đang mở mắt, còn 2 cái dưới vẫn nhắm mắt. Phần thân không thấy, chỉ có 3 cái đầu.

Cái đầu đang mở mắt kia, loé sáng 1 cái rồi lại trở lại trạng thái 1 hình xăm bình thường. Cái loé lên kia chính là thông tin về Cửu Thức của Long. Vì mới chỉ có 1 cái đầu thức tỉnh nên Long chỉ có Tam Thức đầu.

Nam Thiên Tam Thức: Địa Ngục Tam Quyền.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Âm Và Âm

Cả quá trình tìm kiếm cũng không lâu, chỉ khoảng 25-30 phút. Nhưng đối với ông Tùng thì dài như cả ngày. Phần vì tò mò, phần vì ông cứ luôn quan sát Long, không có làm gì khác nên cảm giác thời gian trôi đi chậm hết sức. Khi Long và Tam Đầu Hắc Kim Long dung hợp, mắt ông bỗng trợn trừng trừng, cơ mặt cứng ngắc nhìn về phía Long. Tại phía sau lưng của Long, ông nhìn thấy 1 con Rồng 3 đầu, lạnh lùng ngửa mặt nhìn trời (hận đời vô đối), miệng mở ra như đang gầm rống thị uy trong chốc lát rồi biến mất. Mặc dù tới cũng nhanh, đi cũng nhanh nhưng cái ấn tượng về bá khí ấy khiến ông khâm sâu. Dù chỉ là 1 ảo ảnh, hiện lên trong thoáng chốc nhưng khiến ông thấy áp lực to lớn, hô hấp nặng nề hơn. Không đến nỗi khó thở nhưng không được tự nhiên.

Long sau khi dung hợp với hình ảnh Rồng 3 đầu, khí chất cũng không có biến đổi gì. Vì vốn dĩ con Rồng kia là hiện thân cho hắn, dung hợp thì vẫn vậy, không có ảnh hưởng tới khí chất, mà chỉ giúp hắn hiểu thêm về bản thân và con đường luyện Nam Thiên Cửu Thức.

Long mở mắt ra, thứ đầu tiên hắn thấy là vẻ mặt cứng ngắc, mắt trợn trừng trừng của ông Tùng dành cho hắn. Long chớp chớp mắt mấy cái, ông Tùng vẫn không có phản ứng gì. Như trúng Định Thân Thuật vậy. Đến cốc nước lọc đang đưa lên ngang ngực cũng giữ nguyên tư thế. Quái dị vô cùng. Long đưa tay lên hươ hươ trước mắt ông vài lượt, miệng gọi tên ông thì ông mới rùng mình 1 cái. Nước trong cốc cũng sóng sánh ra ngoài, ướt 1 mảng quần đùi. Ông nhìn Long, ánh mắt rất là phức tạp. Giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy. Vừa muốn tiến lên thăm dò, vừa ái ngại điều gì đó, vừa mừng vì được gặp người ngoài hành tinh, lại vừa lo lắng vì người ngoài hành tinh gặp mình. Long không hiểu tâm lí của ông Tùng hiện giờ. Điều hắn quan tâm là 3 chiêu vừa học được. Long định mở lời thì ông Tùng đã nói trước:

- Cháu là 1 con rồng 3 đầu hả?

Long kinh ngạc vài giây, trong đầu đặt nghi vấn: “sao lão biết nhỉ?” rồi cũng lấy lại bình tĩnh, hỏi:

- Sao bác biết ạ?

Ông Tùng mới nhấp ngụm nước lọc cho ngọt giọng rồi nói:

- Khi này, sau lưng cháu hiện lên hư ảnh 1 con rồng 3 đầu, cái đầu ở giữa ngửa mặt lên trời như gầm rồng. Bác đoán chắc đây là Linh của cháu.
- Thì ra mấy thứ này gọi là Linh ă? Vâng. Linh của cháu là 1 con Rồng 3 đầu ă. Có chuyện gì ă?
- Có chuyện.
- Chuyện gì bác?
- Linh của cháu. Nó rất đặc biệt. Linh là Rồng không hiếm, nhưng có 3 đầu thì cực kì hiếm. Màu sắc của Linh đại biểu thuộc tính nguyên tố chúng mang. Vạn vật đều mang trong mình ít nhất 1 nguyên tố, không có ngoại lệ. Thường thì Linh hệ Rồng sẽ có ít nhất 3 nguyên tố trong cơ thể. Nhưng của cháu, bác chỉ cảm nhận được thuần 1 nguyên tố là Âm từ cái đầu ở giữa. 2 bên bác không cảm nhận được gì. Phải chăng chưa thức tỉnh?

Nghे ông Tùng phân tích, Long cũng thầm bội phục kiến thức của ông. Dù không biết vì sao ông biết được Linh của mình, nhưng qua lời nói của ông, chứng tỏ ông cũng là 1 người đã trải qua nhiều chuyện, gặp nhiều người, nghiên cứu Linh khá là kĩ càng. Nếu không thì cũng không thể biết được 2 đầu chưa thức tỉnh, cũng không biết được ít nhất hệ Rồng có 3 nguyên tố trong cơ thể.

- Vâng, 2 cái chưa thức tỉnh vì hiện tại cháu còn quá yếu.

Thực ra ông cảm nhận thấy nguyên tố Âm là chưa đúng, nó là thái cực Âm chứ không phải Âm. Âm và Âm, là 2 thứ khác biệt. Âm là đại diện của bóng tối và chết chóc, còn Âm chỉ có bóng tối và bóng tối. Âm thuộc về 1 phần của luân hồi, là 1 nửa của luân hồi, bên cạnh Dương cực là của sinh mệnh và ánh sáng. Còn Âm, chỉ là 1 trong cửu đại nguyên tố Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Quang, Âm. Âm có thể sinh Âm, nhưng Âm chưa chắc có thể trở thành Âm. Chính vì thế nên mới khiến ông Tùng cảm nhận sai. Cùng 1 phần vì Âm cực khá hiếm do có dính tới 1 tia luân hồi, hơi thở chết chóc cũng không phải lúc nào cũng toát ra, nếu thả Tử Khí ra thì rất nhanh nơi này sẽ thành 1 vùng Tử địa, ông Tùng cảm nhận sai là điều dễ hiểu.

- Ừm, cũng không sao, nhưng cháu không nên để người nước ngoài biết cháu có Rồng 3 đầu làm Linh. Linh của cháu đối với Việt Nam rất có lợi, có thể coi như 1 con bài ăn giấu cũng được. Nhưng với những thù địch của chúng ta, lại là 1 mầm họa của chúng. Vì hệ Rồng vốn dĩ đã mạnh mẽ hơn các hệ khác, đứng top đầu trong các hệ, Rồng của cháu lại càng mạnh mẽ. Sẽ rất bất lợi cho cháu khi bị kẻ thù phát hiện ra. Nhớ lấy lời bác. Vì tính mạng của cháu.

- Vâng, cháu biết rồi ă. Cháu sẽ ghi nhớ lời bác. Ừa, hình xăm của bác đâu rồi? Cái kiếm trên tay trái đó?

- Cháu có thể ẩn nó đi. Đây là 1 cách che giấu Linh. Dùng suy nghĩ điều khiển được nó đấy.

Long làm theo, đúng là hình xăm ẩn đi thật. “Thế này cũng đỡ phiền phức, cời trần ra cũng chả ai biết. Thích thì hiện lên loè thiên hạ, haha”.

Sau đó 2 bác cháu ngồi đàm đạo nhân sinh và Nam Thiên Môn, dùng nước lọc thay trà. Cuộc nói chuyện diễn ra vui vẻ.

...

Những ngày sau đó, cuộc sống của Long vẫn tiếp diễn đều đặn sáng chạy bộ rồi qua nhà ông Tùng cho tới tối lại về nhà Hoàng, đêm đêm chịu đau đón dung hợp.

Hiện giờ Long có thể phân tâm làm 2 khá thành thạo rồi, Long đang nâng cao bài tập của mình bằng cách vừa chơi game, vừa đọc sách, vừa suy tưởng Địa Ngục Tam Quyển trong không gian linh hồn. Long không dùng bút nữa vì đây không phải nơi để lộ dị năng. Các skill hần học từ giáo sư X và Hường Nhật, hần cũng đã thử qua ở sân tập nhà ông Tùng. Phải nói rằng hiệu quả vượt ngoài sức tưởng tượng của hần rất nhiều. Mỗi lần trải qua dung hợp, tinh thần lực của Long lại mạnh lên. Qua 3 lần dung hợp kể từ lần dung hợp Lá Lách, bây giờ tinh thần lực của Long ít nhất cũng gấp 10 lần người bình thường. Tinh thần lực càng mạnh, buộc Long càng phải nỗ lực nắm giữ thuần thực. Vì thế, Long luôn trong tình trạng làm 1 lúc 3, 4 việc khác nhau. Long test skill Kiểm chỉ của Hường Nhật, hần đục luôn 1 lỗ sâu hoắm chừng 30cm xuống nền bê tông sân tập, mạnh hơn Nhật ca lúc mới hồi sinh rồi. Long cũng có động ý thức thành vũ khí đủ chém gãy 1 thanh kiếm sắt bình thường, nhưng duy trì chỉ được khoảng 30 phút là sẽ mệt mỏi, càng gia cường độ cứng thì tiêu hao càng nhanh. Có thể nói, hiện tại lực chiến của Long khá trâu bò, trâu hơn Nhật ca khá nhiều nếu xét về dị năng. Còn về cơ thể thì chưa đâu vào đâu. Rèn luyện cơ thể là 1 quá trình dài dòng, gian khổ. Hiện tại Long đang là học sinh lớp 9, sắp vào cấp 3 nên chủ yếu là chạy bộ rèn sức bền, còn cơ bắp tập sớm không tốt.

...

Hôm nay là thứ 5, thời gian đình chỉ học cũng hết. Long đến trường cùng Hoàng, 2 thằng đi sớm.

Đến lớp, 2 thằng mới thấy không phải mình 2 đưa đến sớm mà tất cả bọn con trai lớp A đều đến sớm, đã gần đông đủ rồi. Mặc dù lúc này mới có 6h30, nhưng lớp A đã sôi nổi rộn rã đủ thứ chuyện. Tùng thẳng nhìn nhau cười cười, mới 3 hôm không gặp mà cứ như 3 tháng hay 3 năm vậy. Mấy ông cụ non ngồi từng ông kể, chủ đề là 3 ngày đình chỉ. Mấy thằng chia ra 3 phe, phe 1 là học 3 ngày nghỉ, phe 2 là chơi 3 ngày nghỉ, phe 3 là vừa học vừa chơi 3 ngày nghỉ. Mấy đứa nói chuyện, vui vẻ, thân thiết hơn rất nhiều sau trận đánh nhau, đến mấy đứa thường ngày ít nói, hôm nay cũng nỗ lực khá là khét. Long vừa chém gió vừa nhìn chúng nó, mỉm cười trong lòng. Long không nghĩ 1 hành động sốc nổi của mình lại vô tình gắn kết cả lớp. Nên lúc này, Long cảm giác khá là thành tựu. Và vị trí của Long trong lòng mấy đứa cũng cao lên rất nhiều.

Qua vài chục phút, lớp cũng gần đông đủ. Bọn con gái hôm nay cũng không có đàn đúm bàn nhạc bàn phim hay ngồi ôn bài mà cũng tùm tùm hết lại mấy

bàn cuối, tham gia cuộc chém. Mấy bà i ới rằng 3 ngày thiếu trai buồn muốn chết mất thôi. Cũng đúng, lớp thiếu mấy thằng con trai, chắc chắn không thể nào vui được. Thế mới thấy con trai quan trọng như thế nào. Rồi các bà lại bắt đầu tò mò, hỏi han 3 ngày qua các ông làm gì,... Câu chuyện không bao giờ kết thúc, cho đến khi giáo viên vào lớp:

Thầy dạy Toán.

Thầy không thích nhất chính là lớp ồn. Khi chơi thì chơi, còn đã học thì phải nghiêm túc. Cười đùa được nhưng không được lộn xộn, cái gì cũng có giới hạn. Đó là nguyên tắc của thầy.

Long nhìn thầy, người mà hắn kính trọng vô cùng. Nhưng khi nhìn thầy, Long thấy có điều khác lạ. 1 cảm giác rất giống với khi ở gần ông Tùng. Nhưng đặc biệt hơn ông Tùng. Cái cảm giác này có từ sau khi long luyện Nam Thiên Cửu Thức, dung hợp Linh thì mới có. Đó là cảm giác chỉ xuất hiện khi 2 người luyện Nam Thiên Cửu Thức gặp nhau. Ông Tùng không nói điều này cho Long, có lẽ ông quên, nhưng Long cũng tự biết. “Thầy cũng là 1 người của Nam Thiên Môn?”

Khi Long cảm giác được, thì thầy cũng cảm giác được. Thầy mới nhìn Long, thấy Long cũng kinh ngạc nhìn thầy thì thầy mỉm cười, gật đầu. Long cũng cười chào lại thầy. Hắn khá kinh ngạc khi biết thầy là người của Nam Thiên Môn. Cảm giác thầy mang lại cho Long, nó đặc biệt. Và trực giác của Long nói cho hắn biết, thầy rất mạnh, ít nhất ông Tùng không thể nào so sánh. Trong khi ông Tùng là Nam Thiên Vệ, sắp luyện được thức thứ 6, vậy chẳng phải thầy giáo thuộc về Nam Thiên Tướng sao?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: 2 kiếp người, 1 khung cảnh

2 người Long và thầy biết thân phận của nhau, cũng không có phản ứng gì. Thầy vẫn dạy, Long vẫn ngồi học. Các môn sau cũng vậy, giáo viên có hỏi thăm cả lớp, rồi mọi chuyện lại đầu vào đây. Hỏi thì vẫn hỏi, còn học thì vẫn phải học, cũng không được nghỉ. Cứ vậy trôi qua hết 5 tiết học.

Tan học luôn là thời gian lí tưởng để giải quyết mọi chuyện, từ chuyện nhỏ như đi vệ sinh, dọn phòng học cho tới chuyện hơi lớn như xin điểm số đầu bài, họp lớp bàn chuyện cuối năm và cả những chuyện tình lãng mạn cũng đa phần đều dính líu tới tan học. Buổi tan học hôm nay cũng vậy. Cách giờ tan học 15 phút, trước cổng trường học có khoảng gần 20 gã thanh niên khoảng 20 tuổi đứng đó như đợi ai. Mấy thằng ngồi vắt vẻo trên những chiếc Giắc mơ Trung Hoa, lần sóng Alpha, hay sang hơn là chiến mã trộm chó Exciter. Vài thằng tay cầm tít sắt, vài thằng cầm dùi cui gỗ. Đám còn lại cũng lác đác thằng có thằng không.

Nhìn đội hình gần 20 thằng tay lăm lăm hàng lạnh, người dân xung quang cũng đóng kín cửa, sợ tai bay vạ gió. Chỉ có quán nước phía sau mấy thằng là còn mở vì trong đó đang có 4 thằng khác ngồi uống nước. Bà chủ quán thực ra cũng muốn đóng cửa lăm. Nhìn qua là biết mấy thằng không phải dạng tốt lành gì cho cam, khô nổi không lẽ lại đuổi chúng nó ra? Nên bà đành vừa ngồi bán nước vừa khấn trời cho các ông thần này về trời nhanh nhanh. 4 thằng đang ngồi uống Sting dàu, miệng mở hết công suất khoe về thành tích cá nhân và gái gú em nào ngon em nào múp thì tiếng trống tan học cất lên, rồi từ ngoài 1 thằng chạy vào nói:

- Anh Nam, thằng ranh con kia tan học rồi.

Gã được gọi là anh Nam kia đầu cắt gọn gàng, để kiểu undercut nhưng không vuốt sáp. Quần áo mặc cũng rất biết phối đồ, quần bò xẻ gối, áo thun đen không hoa lá cành nhiều mà chỉ có hàng chữ “Gucci” ở cả mặt trước và sau áo. Chân đi giày vải đồ đế cao su trắng. Tay đeo đồng hồ mạ vàng. Nhìn thoáng qua, rất có phong cách dân chơi. Nhưng mặt thì hơi lồi. Mắt híp, môi dày, mũi to, da lại nhiều sẹo trũng cá, lỗ nhỏ như tổ ong. Lại thêm cái body cao lêu nghêu nhưng cân nặng không tương xứng, gầy đến lạ của hắn,... Thực là xúc phạm người nhìn đến cực điểm. Gã nghe đàn em gọi mình, đưa điều thuốc lên môi rít 1 hơi dài, vút đầu lọc đi, rồi thờ khói kiểu lãng tử phong trần. Xong xuôi mới nhàn nhạt nói:

- Triển thôi.

Câu nói nhẹ nhàng mà khiến cho gần 20 thằng đều nghe lời rấm rập, 3 thằng ngồi uống nước cũng chia nhau mỗi thằng 1 việc, thằng trả tiền nước, thằng ra chỉ đạo đàn em, thằng ở lại chờ sai vặt. Xem ra gã tên Nam này khá có uy trong đám.

Lúc này Long đang bị Chi quần. Cô bé sau lần trước ở nhà xe như thay đổi, mạnh dạn, chủ động hơn. Cô bé liên tục tấn công Long. Giờ đang trong nhà xe, Chi đang làm nũng đòi Long lấy xe ra hộ. Quả thực Long cũng chưa biết làm thế nào với Chi. Nếu là Long kiếp trước sẽ không ngại trêu đùa cô bé 1 phen, nhưng Long bây giờ cảm thấy hơi tội cô bé. Long cũng đã nói với Chi qua facebook, vì trước mặt cô Long luôn rất khó mở lời làm cô bé buồn. Nhưng cô bé cố chấp, với lại cái vẻ hoạt bát đáng yêu của Chi khiến Long không làm sao mà chán ghét được, nên trước mặt cô, hắn luôn bảo trì yên lặng, chỉ trả lời nếu được hỏi, và trả lời cũng rất ngắn gọn. Bài lạnh lùng boy được áp dụng triệt để nhưng vẫn bị bé Chi nhà ta làm tan chảy. Bất đắc dĩ, Long đành phải nghe lời cô bé, tiến vào lấy xe ra cho cô. Chi đứng cười thích thú vì thành công.

Khung cảnh ngôn lù lại bị phá vỡ vì thằng Hoàng chạy lại nói gấp gáp:

- Trốn đi Long, ngoài cổng trường có bọn đội mày đây.

Long vừa gỡ xe vừa quay ra hỏi:

- Bọn nào? Bao nhiêu thằng?

- Không biết. Gần 20 thằng, có vũ khí, khoảng 20 tuổi.

Long cau mày, “có vũ khí à? Với thể lực hiện tại không thể quất hết gần 20 thằng này được. Hay dùng Tam Thức Địa Ngục? Cũng không được, không nên để lộ trước mặt người thường. Chỉ còn cách dùng tinh thần lực thôi”. Long chưa từng suy nghĩ sẽ trốn chạy. Dù kiếp trước hay kiếp này. Dù kiếp trước 1 mình đánh 50 thằng trong con hẻm nhỏ, Long cũng không có chạy, vì Long biết chạy được 1 lần, không chạy được mãi, chạy được bản thân, không chạy được người thân. Nên Long luôn chiến đấu đến khi tàn cuộc. Lần này cũng vậy. Trong mắt Long, 20 thằng này cũng chỉ là hơi khó xơi chút, chứ chưa đến mức phải sợ. Trong lúc cau mày suy nghĩ, Long cũng đã dùng dị năng nhìn vào kí ức của Hoàng, thấy có tổng cộng 17 thằng, 12 thằng có vũ khí. Có lẽ vì chơi bời trác táng nhiều, lại lười rèn luyện nên mấy thằng nhìn không thằng nào ra hình người. Đầu gầy vêu vao, xăm trổ thì cứ chỗ nào lộ khỏi quần áo là có, như sợ người ta không biết mình là dân chơi vậy. “Tuổi thanh niên to cao thế nào, mấy thằng nghiện này cũng muốn bắt nạt tao? Chúng mày gọi cấp cứu đi là vừa” Long âm trầm nói thầm trong đầu. Dắt xe cho Chi, định đi ra cổng trường giải quyết mấy thằng nghiện thì Chi ôm lấy tay Long, ánh mắt cầu khẩn nhìn hắn:

- Đừng ra đó! Xin cậu đó!

Long quay đầu nhìn thấy hình ảnh Chi mếu máo nói, ánh mắt quan tâm kia của Chi khiến Long sững người. “Giống. Rất giống”. Trong đầu Long lại hiện lên những hình ảnh về Nguyệt. Ánh mắt ấy, biểu cảm ấy, sự quan tâm ấy của Chi khiến Long nhớ tới Nguyệt. Mỗi khi hắn đi làm nhiệm vụ của tổ chức, Nguyệt luôn cầm lấy tay hắn, áp lên má và nhìn hắn với ánh mắt chan chứa yêu thương, quan tâm nói:

- Xin anh, hãy bình an về với em

Có khác chỉ là lời nói, còn ý tứ biểu đạt thì đều như nhau, đều là không muốn Long đi vào nguy hiểm, Nguyệt tinh tế hơn, dù không muốn nhưng ngoài miệng vẫn nói như vậy để Long an tâm, Nguyệt biết công việc của Long nguy hiểm, chỉ có tâm an, Long mới càng bình tĩnh ứng phó, càng có động lực thúc đẩy, càng nhiều cơ hội sống sót bình an trở về. Chi còn nhỏ, dù không được tinh tế như Nguyệt nhưng chân tình cô bé dành cho Long là thật. Long cũng không hiểu vì sao cô bé lại có biểu hiện giống Nguyệt như vậy, nhưng Long hiểu tình cảm của Chi dành cho hắn. Chỉ 1 ánh mắt kia thôi, cũng đủ khiến trái tim Long rung động. Long cầm tay Chi, nhẹ nhàng nói:

- Không sao đâu, đừng lo. Cậu tin tớ không?

Chi vẫn túm chặt cánh tay Long, ôm luôn vào ngực của mình. Giống như trẻ con sợ mất đồ chơi. Phụng phịu nói:

- Không tin, không cho cậu đi.

Cánh tay Long bị cô bé ôm vào ngực, chạm vào 2 khối thịt mềm mềm. Cảm giác khác lạ dâng lên trong lòng. Long hơi cựa tay, càng mà sát với 2 khối thịt ấy. Dù còn cách 2 lớp áo, 1 lớp áo sơ mi, 1 lớp áo ... nhưng Long vẫn cảm nhận được cảm giác mềm mại truyền đến. “Trẻ con bây giờ phát triển nhanh thật”, đó là cảm giác của Long khi hơi cựa tay, động chạm vào chỗ tư mật của Chi. Mới lớp 9, mới dậy thì nhưng Chi đã có dáng dấp của 1 thiếu nữ 17 18 rồi. Không biết qua vài năm nữa thì sẽ còn biến hoá đến dạng nào đây. Chi như không để ý, vẫn ôm khư khư lấy tay Long, mặc mọi người xung quanh nhìn vào cô cũng không buông. Long nghe cô bé nói vậy cũng bất lực, Long càng cố gỡ tay ra, cô bé càng ôm chặt, giờ hắn có nói gì cô bé cũng chẳng nghe, Long tin là thế. Hết cách, Long đành dùng chiêu tối thượng: nụ hôn bất ngờ.

Long vòng tay ra sau gáy Chi, kéo đầu cô lại gần hắn. Rồi 1 nụ hôn đầu tiên Long trao cho Chi trước mặt khá đông học sinh. Xung quanh hú lên như điên loạn. Mặc kệ mọi thứ, Long hôn Chi 1 cách nhẹ nhàng. Quả thực chiêu thức tối thượng có khác, hiệu nghiệm 100%. Chi sững sờ vì bị tập kích bất ngờ, 2 tay đang ôm cánh tay Long buông lỏng. Rồi cô bé cũng lịm đi mất lại, tận hưởng nụ hôn của Long. Vài giây sau, nụ hôn kết thúc. Long cũng rút được tay ra khỏi ngực Chi. Cô bé cũng ngượng ngùng cúi đầu, không dám nhìn thẳng Long nhưng miệng vẫn lí nhí:

- Cậu, cậu, cậu, cậu đừng ra đó được không? Nguy hiểm lắm. Tớ, t...em không muốn anh bị thương.

Câu cuối nói ra, dường như chỉ có mình Chi nghe được. Cảm xúc của cô hiện nay đang dậy sóng bốn bề. Trái tim đang loạn nhịp liên hồi. Cô bé cúi đầu thật thấp, chỉ có thể loáng thoáng thấy 2 má đỏ hồng hồng đầy đáng yêu. Khiến cho Long đứng đối diện nhìn thấy mà có xúc động muốn ôm vào ngực, âu yếm yêu thương 1 hồi. Cô kim nén cảm xúc, lòng mặc niệm “Lạy chúa con còn lứa tuổi học sinh”, Long mới vươn tay lên, định xoa đầu Chi mà Chi cao bằng hắn, làm vậy hơi sai sai nên lại chuyển thành đặt lên vai cô bé. Cô bé cảm nhận hơi ấm trên vai, giật mình 1 cái, cúi đầu càng sâu, nếu có cái hồ ở đây chắc cô bé sẽ chui xuống mà ngồi thu lu 1 góc vì xấu hổ mất.

- Tớ sẽ bình an trở lại.

Đó cũng là câu nói mà Long luôn nói với Nguyệt: “Anh sẽ bình an trở lại”. Rồi Long quay đầu bước đi, phía sau, có 1 người con gái trông theo bóng lưng ấy, cầu nguyện cho hắn bình an, đợi hắn trở về.

2 cô gái, 1 người đàn ông.

2 kiếp người, 1 khung cảnh.

Trái tim Long lúc này cũng đã có hình bóng của Chi, dù vẫn nấp dưới hình bóng Nguyệt nhưng chuyện tương lai, đâu ai biết trước được?

Chương 19: Tiểu Lí Phi Dẹp Thần Bí

Long bước ra cổng. Chi đứng lặng phía sau dõi theo. Cô bé cảm thấy bóng lưng nhỏ bé kia bỗng đứng to lớn lạ thường. Có lẽ, cô đã yêu hấn mất rồi.

...

Long bước ra cổng nhà xe thì Hoàng mới chạy theo, túm lấy vai Long rồi hỏi:

- Mày đừng có làm liều. Gần 20 thằng đấy, còn có cả vũ khí.

Long nhìn Hoàng 1 lúc lâu, Long biết Hoàng suy nghĩ lên đánh cùng hấn, nên nói:

- Mày không cần phải lên cùng tao, mày lên chỉ tổ chết oan. Yên tâm, mấy thằng này chưa đủ dọa tao đâu.

- Hay mày cứ ở trong trường đi? Chúng nó đợi chán rồi bỏ đi thôi.

Long cau mày:

- Tao không hèn nhát đến mức đó. Mày ở lại đây đi.

Nói rồi Long bước ra cổng. Hoàng đứng tại chỗ nhìn theo rồi thở dài. Hoàng muốn lên cùng Long, nhưng nó còn quá yếu, lên chỉ vương chân vương tay hấn mà thôi, có khi còn chết vô ích. Nên ý định đó bị Hoàng dập tắt. Hoàng bước lại chỗ Chi, an ủi cô bé:

- Yên tâm đi Chi, thằng Long mạnh lắm, nó bảo không có việc gì thì chính là không có việc gì. Phải tin tưởng nó.

Chi gật gật đầu rồi ngồi lên xe của Long. Cô bé không về, cô muốn đợi Long quay lại. Cô ra xem Long đánh nhau, cô không dám nhìn, nhờ Long bị thương thì cô bé chắc khóc lên mất.

Hoàng thấy Chi ngồi đó thì cũng thôi, quay đi ra cổng quan sát Long chiến đấu. Hoàng muốn nhìn thấy chiến lực thật sự của Long. Long đã trở thành cái đích của Hoàng để nó phấn đấu, cả về học tập lẫn luyện tập, Long luôn vượt trội hơn Hoàng. Hoàng cũng không đổ kị với Long, mà chỉ lấy đó làm động lực phát triển bản thân.

Quay về phía Long, khi Long bước tới cổng trường thì chỗ này đã bu đầy học sinh đứng 2 bên đường hóng hót. Người đi đường dừng lại xem cũng khá nhiều. Long bước chậm rãi ra, cặp sách để lồng xe trong nhà xe nên giờ cả người khá trống trải.

Học sinh dẹp sang 2 bên nhường lối cho Long, hô hấp chúng nó dồn dập theo từng bước chân Long. Đám đông yên lặng nhìn nhân vật chính đi ra. Còn đám thanh niên kia thì không yên lặng được như thế. Hầu như mồm miệng nào cũng chửi bới liên hồi.

- Thằng ranh con này cũng gan đấy chứ!

- *** mẹ thằng *** này còn giả bộ cool ngầu. Ngầu ngầu con c*c!

- Đm bước nhanh lên bọn bỏ còn về đi đá phò.

- Anh em xử nhanh nó đi, tao buồn ỉa.

- ...

Hết công suất. Không hiểu sao bọn trẻ trâu luôn lăm mồm. Long cũng chả quan tâm mấy câu chửi, có chửi lại cũng chả làm gì, 1 mồm đầu 17 mồm? How to win? Thực ra có 21 thằng, 4 thằng trong quán nước Hoàng không nhìn thấy, nên Long nhìn kị ức Hoàng cũng chỉ có 17 thằng bên ngoài thôi. Mà Long cũng chả quan tâm, thêm 4 hay thiếu 4 cũng vậy cả.

Long bước ra, con đường đã bị đoàn người hóng hót làm tắc nghẽn, không thể đi lại. Long khi bước ra thì vòng tròn cũng đã khép kín. Không thể chạy. Long đứng đó, không nói gì, nhìn 1 lượt 21 thằng.

Thằng Nam cầm đầu cả bọn bước lên trước, hấn quan sát Long từ đầu tới giờ, không nói gì. Lúc này mới bước ra, nói:

- Mày là thằng đánh em tao nhập viện? Nhìn phong thái cũng có gan lắm.

- Mày là ai? Em mày là thằng nào?

Nhận được câu hỏi đầy giọng giễu cợt của Long, thằng Nam cũng không có nổi điên nổi khùng mà cười nhếch miệng:

- Nam Cao, thằng Diệp là em tao. Nói năng xác xược lắm thằng nhóc.

- Thì ra là thế. Chúng mày không nhục tới nổi 2 chục thằng hội đồng 1 thằng nhóc cấp 2 chứ?

- Haha, bót khích tướng đi thằng ranh. Bọn bố mày hội đồng mày đấy? Yên tâm, không chết đâu, chỉ thực vật cả đời thôi con. Chúng mày đâu, lên cho tao.

Long cũng mặc kệ là solo hay hội đồng. Hắn đang quan sát bọn kia, chúng nó đang dần áp sát, trận thế bao vây cánh cung, không có góc chết, không chỗ trốn.

Trước khi bị ép dần vào tường, Long quyết định ra tay trước. Bị dồn vào chân tường sẽ khá khó để thủ vì chúng nó có vũ khí, Long dù dùng tinh thần lực bọc cơ thể thì cũng rất tốn sức.

Long đứng đợi chúng nó tới gần khoảng hơn 2m, rồi phóng hết sức vào thằng giữa. 17 thằng cùng ép lên, nhưng thực tế trực tiếp giáp mặt với Long chỉ có 5 thằng, mấy thằng còn lại ở sau.

Long lao đến thằng ở giữa, thằng này tóc nhuộm xanh, tay cầm 1 cái gậy gỗ. Long lao lên bất ngờ, lại ở khoảng cách khá gần, nên thằng này không kịp phản ứng, chỉ kịp giơ gậy ngang ngực. Long lao lên, tay trái hất cái gậy sang 1 bên, nắm đấm phải thoi 1 đấm toàn lực vào ngực thằng này. Long không bọc tinh thần lực. Nhưng 1 đấm toàn lực vào cái ngực toàn xương kia cũng đủ khiến thằng này tức ngực nằm im 1 lúc.

Mấy thằng khác thấy Long lao lên trước cũng bắt đầu lao lên theo, nhưng vẫn chậm hơn Long 1 nhịp, sau khi đấm thằng tóc xanh, Long nhảy lên đập thằng đằng sau thằng tóc xanh. Thằng này vì đứng sau, tầm nhìn bị che lấp nên ăn trọn cái đập vào ngực ngã ngửa ra, làm thằng nữa phía sau cũng ngã theo. 2 thằng bên cạnh thằng tóc xanh thuận tay phải nên vung tay với gậy lựa chiều hướng về lưng với ngực Long, 1 trước 1 sau. Long cúi xuống né, rồi lộn 1 vòng về phía trước, dề lên người thằng vừa ăn đập. Tiện tay cầm luôn lấy cái ống inox rỗng ruột của thằng này. Không nặng, mà lại đủ cứng. 2 thằng vừa vung gậy về phía Long vì Long cúi xuống nên va vào nhau, 1 thằng bị thằng còn lại đập trúng tay, có lẽ gãy xương. Long nghe thấy tiếng hét ở đằng sau nhưng cũng không quay đầu lại. 2 bên trái phải của Long lại có 2 thằng lao vào, vọt từ trên xuống, đích nhắm là đầu Long. Long vận dụng tinh thần lực, hoá thành 2 nắm đấm đầu thẳng vào đầu 2 đứa khiến chúng nó ngêo đầu sang 1 bên 1 cách kì quái trong mắt người xung quanh. Trước mặt Long có 3 thằng, 1 thằng lao lên phang ngang cái gậy bóng chày, nhắm mặt Long vọt rất nhanh. Long cúi đầu lẩn nữa, đưa tay đập cái ống inox vào xương ống chân thằng đó. Gã ngã ra ôm chân la ó. 2 thằng còn lại thì lên chậm hơn, thấy thằng đi trước bị đập gãy ống chân thì hơi chùn bước lại. 1 giây khựng người, Long ném cái ống inox trúng đầu 1 thằng rồi tụ tinh thần lực thành 1 nắm đấm đâm vào động mạch cổ tên kia. 2 thằng nữa bị hạ.

Mấy thằng xung quanh thấy chỉ vòn vẹn trong vòng hơn 10 giây, đã có gần chục thằng bị Long hạ cũng hơi chùn chùn, kéo giãn khoảng cách với Long, vây quanh Long thành 1 vòng. Long sau nhịp đánh bất ngờ vừa rồi cũng dừng tay, đứng dậy quan sát 1 lượt, chân dẫm lên ngực thằng tóc xanh ăn đấm đầu tiên. Tổng có 8 thằng hiện đang lẩn lờ bò nằm kêu cha gọi mẹ, còn 9 thằng chưa kịp lao vào ăn đòn thì vẫn còn đứng trụ.

9 thằng hiện rất e dè Long. Đơn giản vì bọn này toàn bọn ô hợp, chỉ biết dùng số đông bắt nạt, dùng vũ khí ép tay không. Đánh đấm có biết tí võ nào, chỉ biết lao lên, vung hết sức. Nếu đối thủ hơi to ra ái ngại cái là lẩn tới, còn hơi cứng cứng cái là tâm lí chùn chùn ngay. Mồm vẫn cứng chẳng chịu thua ai đâu nhưng trong lòng thâm tính toán bài lui rồi.

Long đang đứng tìm thời cơ ra tay tiếp thì bỗng thấy bắp chân trái đau nhói. Khụy gối xuống. Thì ra 1 thằng ăn đấm tinh thần lực chưa bắt tinh, chỉ choáng choáng rồi nằm đó, giờ đánh lên Long. Thằng này đội nón sơn đen, đánh lên thành công liền được nước, vung tiếp cái dùi cui nhắm đầu Long. Long điên tiết nhìn thằng này, dồn toàn bộ tinh thần lực đánh tan ý thức của nó. Thằng này xác định cả đời ngơ ngẩn, sống kiếp thực vật.

Long quá sơ sót, bị đánh lên khiến chân trái Long thương nặng, độ cơ động giảm mạnh. Rất may là thằng kia đánh vào bắp chân, chứ nếu đánh thẳng xương ống đồng chắc Long gãy chân, vì xương cốt Long hiện chưa phát triển hết, chưa quá cứng cáp.

9 thằng xung quanh thấy Long bị thương, liền hò hét lao lên. Long nhìn thấy có 4 cái gậy nhắm đầu Long mà đập xuống, 2 cái chân nhằm 2 vai đập tới, sau lưng có 1 cái côn nhị khúc, 2 cái dùi cui, 1 viên gạch đang bay tới.

Không còn chỗ né, không thể phản công.

Học sinh và người xung quanh nhìn cảnh tượng ấy thì hét lên kinh hoàng. Có người vì sợ quá mà ngất đi.

Có thể tưởng tượng nếu dính trọn cả 9 đòn, chắc chắn Long không chết cũng thành phế nhân.

Trong gang tấc, Long bắn ra 18 luồng đạn tinh thần, nhắm thẳng vào khớp vai của 7 thằng có vũ khí, 2 thằng định đập vào vai Long thì vào 2 đầu gối.

Hoá giải hết tất cả công kích trong tích tắc sinh tử, Long hơi choáng vì vận dụng tinh thần lực quá nhiều. Vẫn còn viên gạch đang bay tới kia. Long cũng chỉ dành bọc nốt 1/2 tinh thần lực còn lại lên lưng, cách lưng 1cm, nên cũng không có bị thương. Chỉ là đầu vầng mắt hoa. Đây là cực hạn của Long hiện nay, 18 luồng đạn tinh thần kia hút 8 phần tinh thần lực của Long. Từ đầu đến giờ Long cũng dùng để công kích 4 thằng nên tốn hao, không còn đủ 10 phần, dùng xong đã là gần cạn kiệt. Rồi còn bọc đỡ viên gạch, tinh thần lực chạm đáy.

Hoàng từ đầu đến cuối chăm chú theo dõi, nhưng vì người đông, và Long bị quây bên trong nên không thể nhìn rõ hết các động tác của Long, nhưng chỉ sau 10 giây có 8 thằng gục thì Hoàng cũng thảm giạt mình kinh thán. Rồi vừa này, chỉ trong tích tắc mà 9 thằng đang tấn công Long bỗng phun máu, ngã ngửa ra. Thằng ôm chân, thằng lăn qua lăn lại la thảm. Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến Hoàng cứ ngỡ như vừa rồi chỉ là mơ vậy. Long thoát 1 cách thần kì, viên gạch kia là gạch nung, nặng cũng 2kg mà ném trúng lưng của Long, Long không có suy xuyên gì. Hoàng hết sức bất ngờ. Nhưng nhìn thấy Long 2 tay chống đất, thở dốc, 2 cánh tay chống đất mà run run chứng tỏ Long cũng không có nhẹ nhàng gì.

Thằng Nam nhìn thấy tất cả xảy ra chỉ trong khoảng 20 giây, 17 thằng đàn em của mình đã ngã gục thì hoảng sợ. Rồi nhìn đến Long đang run run cánh tay chống xuống đất, hơi thở nặng nề đứt quãng thì nhếch mép cười, ra lệnh cho 3 thằng đứng sau lưng:

- Đập thẳng ranh con kia cho tao, gãy tay gãy chân trả thù cho các anh em

Dù muốn đánh chết Long lắm, nhưng thằng này vẫn còn biết suy nghĩ, nếu chết ngồi thì sẽ rất rách việc. Nên chỉ bảo gãy tay gãy chân. Thằng này cũng rất biết ăn nói, tâm lí muốn hành hạ Long là tư tâm, nhưng mở miệng ra lại là trả thù cho anh em, khiến bọn bị ăn đánh kia dù đau cũng âm lòng. Quả thực cũng có đầu óc, chứ không phải chỉ là gấu mèo nào đó.

3 thằng kia bước lại gần, càng gần thì chúng nó bước càng nhanh. Bọn nó cũng khá sợ Long. Màn thể hiện vừa rồi của Long khắc sâu trong tâm trí chúng nó nên ban đầu vẫn cẩn thận, rồi càng gần Long chúng nó nhận ra Long đã kiệt sức nên cười đều. 1 thằng chạy nhanh lại vùng chân nhằm đầu Long sút 1 cú hết sức. Không hiểu sao bọn này đánh nhau đều nhằm hết vào đầu, điểm chung của đầu gấu chẳng?

Long lúc này đang thở gấp lấy sức, cổ chống lại cảm giác hoa mắt muốn ngủ gục kia thì nghe có tiếng gió rít bên tai. Không kịp nghĩ nhiều, theo bản năng Long nhấc 1 cái ghế gỗ đưa lên ngang đầu, ép thanh gỗ sát cánh tay dưới, đỡ lấy thứ đang tới sát đầu.

Thằng kia đá 1 cú mạnh, không nghĩ Long còn sức mà đỡ nên không thu chân kịp, sút thẳng vào thanh gỗ mà Long đưa lên. Đau đớn khiến thằng này ngồi thụp xuống ôm bàn chân. Long thì vẫn bị lực của cú đá hất ngã. Tay đập vào đầu, chuênh choáng lắc lắc đầu để cho tỉnh táo. 2 thằng còn lại định lao lên thì từ đầu 3 viên gạch to cỡ 3 ngón tay bay vào người khiến chúng nó đau đớn dừng lại. Ôm chỗ bị ném trúng, chúng nó đảo mắt quanh tìm thủ phạm. Nhưng có lẽ vì người quá đông nên không tìm ra, chúng nó mới hét lên chửi đồng:

- *** mẹ đứm nào ném bổ? Giỏi bước ra đây.

- *** mẹ loại chó cắn trộm, giỏi cắn thẳng mặt bổ mày này.

Thằng chửi câu thứ 2 vừa dứt lời thì 1 cái dép từ hướng 2 giờ bay thẳng mặt gã với tốc độ bàn thờ. Dép lại còn là dép nhựa đế cứng, nên điều tất yếu xảy ra là máu mũi thằng này chảy xuống ròng ròng. Bịt mũi cầm máu, thằng này cũng bịt luôn miệng không dám ho he câu nào nữa, lùi dần về phía đại ca Nam Cao. Thằng còn lại thấy đồng bọn ăn dép chảy máu mũi cũng thấy mũi mình giật giật, sợ không dám chửi nữa.

Nam Cao thấy tình hình không ổn, tính đánh bài chuẩn thì có tiếng còi tuyết tuyết, đặc trưng của báo vệ xã vang lên.

“Đm bổ mẹ rồi, *** con mẹ mấy thằng ăn hại, 1 thằng lớp 9 cũng đéo đánh được, qua vụ này bổ giết chúng mày”, Nam Cao nghĩ. Gã biết giờ có chạy cũng chả chạy được, xe con đây, người đứng đây, đàn em ngã đây, làm sao chạy? Nên đành đứng yên chờ đợi báo vệ tới.

Vụ đánh nhau kết thúc chỉ sau chưa đầy 1 phút bắt đầu.

Tiểu Lí Phi Dép cũng không có lộ mặt, lặng yên lẫn trong đoàn người đứng xem xung quanh nên ý định trả thù của Nam Cao không thành, đành dồn hết lên người Long, lúc này đã hơi tỉnh tỉnh lại, gian nan đứng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Phỏng Đoán

Long đang ngơ ngơ nhìn xung quanh đánh giá tình hình. Sự trợ giúp từ người vô danh kia Long không biết, vì lúc ấy hắn đang choáng. Lúc tỉnh thì mọi chuyện xong rồi. Mấy chú bảo vệ cũng nhanh làm việc nhanh dữ, mấy trận đánh nhau khác thì chả thấy đâu, người bị đánh cũng đã ăn đánh, đứm đi đánh cũng đánh xong rồi. Ra chả giải quyết được gì. Lần này nhanh hơn, nhưng kết quả vẫn vậy. Xong xuôi đâu đó cả mới thấy bóng.

Thực ra mấy chú đi ăn trưa, vừa từ Ủy ban xã đang đi tìm quán nhậu, ăn xong lại vào trực tiếp nên vẫn nguyên đồng phục, tỉnh cò gặp ngay vụ quây đánh của các thanh niên số nhọ. Mấy chú lúc đi qua thì cũng đã sắp hạ màn, chỉ nhìn thấy có cái dép bay từ ngoài vào nên cũng không hiểu đầu của tai neho như nào, thấy Long đang nửa quỳ, tay chống gối tay ôm đầu vì cạn tinh thần lực thì hiểu nhầm thành Long bị đánh, đau quá nên ôm đầu thì chạy lại hỏi han:

- Thằng cháu này còn đi được không? Số điện thoại bố mẹ là gì để chú gọi người thân tới.

Kê cũng khá là buồn cười, 1 lũ nằm ngả nghiêng, máu chảy lênh láng các chú không hỏi thăm, đầu tiên là hỏi thằng vẫn còn sức nửa quỳ nửa đứng. Cơ thể ngoài bản ra cũng không có chảy máu hay gì.

Chỉ tại bọn nằm kia, các chú đều quen cả, lên gặp nhau uống trà hỏi thăm suốt. Nên mặc định mấy thằng này gây sự. Còn Long, mặc áo học sinh, đeo khăn quàng đỏ, tay ôm đầu, gối trái quỳ xuống thì tất nhiên là nạn nhân. Lẽ ra logic các chú sẽ đúng, nếu học sinh kia không phải Long. Nhưng sự thực thì vị trí 2 bên đối cho nhau chỉ vì Long. Kể ra mấy gã thanh niên kia cũng đen thật. Vừa bị ăn đánh vừa được mời lên Ủy ban uống trà nói chuyện. Một số thành viên bị thương nặng, thực ra đa số bị thương nặng chưa 3 tháng là Nam Cao và 2 đệ cứng của nó, được các chú gọi y tế xã và huy động thêm người đưa đi, giải toả ách tắc giao thông.

Long đứng dậy, tay vẫn ôm đầu, “người ta nghĩ mình bị hại thì diễn luôn vai người bị hại đi”, mở miệng, run run cánh môi nói:

- Cháu... cháu không sao. Bị đánh vào đầu mấy cái thôi ạ. Các bác kệ cháu, đưa mấy anh kia đi bệnh viện đi ạ. Cháu tự về được ạ.

Bác bảo vệ này nhìn thấy Long cũng không bị thương gì nhiều, nói năng lại lễ phép, bị đánh vẫn lo cho người đánh thì thấy thương, hỏi lí do bị đánh thì Long nói do vô tình đi ngang qua, bị ăn đạn lạc, là do bọn này tự gây sự đánh nhau. Về nguyên nhân mấy lỗ máu kia thì Long bảo không biết, bị đánh nên co ro lại, không biết gì cả.

Có 3 ông, 1 ông hỏi thăm Long, 1 ông hỏi thăm Năm Cao, chưa ra 1 ông đi giải tán đám đông. Kể ra thì bảo vệ xã này cũng hơi tác trách, giải tán đám đông xong cũng không hỏi khẩu cung, lí do, tiền trình vụ việc mà chỉ thông báo giải tán. Có lẽ phần vì 1 mình nên việc hơi nhiều, phần vì đói nên ông này cũng chỉ cố làm cho nhanh còn đi ăn trưa. Về phần Long, ông chú kia hỏi gì Long cũng đáp qua loa là vì bị đánh nên sợ quá không để ý, cũng thăm dò tình hình tinh thần lực ít ỏi kia đánh tan sự chú ý của bảo vệ về sự khả nghi trong lời nói của Long, nên được thả ra.

Sau 5 phút, đám đông cũng tan dần. Long thì trở lại trường lấy xe. Chi vẫn ngồi trên xe của Long, nhìn cặp sách Long trong lòng mà cười 1 mình, không biết cô bé nghĩ chuyện gì vui. Long bước lại, cô bé trông thấy thì tươi cười chạy lại, ôm chầm lấy Long. Long quả thực luôn bị cô bé này tập kích bất ngờ nên không có biện pháp nào, đành đứng yên chịu trận. Trong nhà xe cũng chỉ còn mấy chiếc của con trai lớp 9A vì theo Long đi ra ngoài nên chưa về, còn các lớp khác đều đã lấy xe hết, đưa về đưa đồ xe lại hóng hớt. Long quay lại, mấy thằng kia cũng quay lại theo, nhìn thấy Chi ôm Long tình cảm, cũng biết điều núp lại phía sau cổng nhà xe nhanh nhất có thể. Chi không nhìn thấy, nên vẫn ôm Long, mắt đã đỏ lên, rung rung. Nước mắt đã chực chờ tuôn ra. Nhưng cô bé vẫn kìm được. Cô bé vừa ôm vừa hỏi thăm Long:

- Cậu... anh không bị thương chứ?

Long lúc này mới đẩy Chi ra, nhưng tay vẫn bị Chi nắm chặt không cách nào thoát. Hắn trả lời:

- Không sao, tứ chi lành lặn, máu chảy đều đặn. Mấy thằng kia bị bảo vệ xã mang đi rồi.

Long cố tình trả lời trống không, vì hắn không biết xưng hô với Chi như nào. Dù có rung động với Chi rồi, nhưng Long nghĩ cũng chỉ vì Chi giống Nguyệt, tình cảm này là dành cho Nguyệt chứ không phải Chi, nên vẫn chưa chấp nhận, nên không xưng anh em. Mà cũng vì rung động nên cậu tở Long thấy ngượng ngượng miệng. Vì thế Long đánh bài an toàn. Cũng may là Chi đang tâm loạn, không để ý đến xưng hô. Mà có để ý cô cũng mặc kệ, cô bé đã công khai rồi.

Lũ con trai lớp 9A thì đưa ghé mắt nhìn qua cổng, đưa trèo tường ngó xuống, thậm thà thậm thụt, lén la lén lút. Cả Long và Chi lúc này cũng đã biết chúng nó nhìn trộm mình, nên đều bước về xe của mình, dắt xe ra về. Đi qua chỗ vừa đánh nhau, Long thấy mấy đứa bị dính đạn tinh thần đã được đưa đi, chỉ còn vết máu trên đường. Người dân xung quanh cũng đã mở cửa ra ngoài hóng chuyện, rồi không biết ai kể ai nghe, dần dần câu chuyện trở thành 1 nhóm thanh niên bắt nạt nhằm phải em trai của đàn anh xã hội đen, bị đánh cho thừa sống thiếu chết phải nhập viện. Quả là trí tưởng tượng phong phú.

Những điều đó Long không biết, vì Long đang đi về nhà. Long kì lạ là Chi cũng đi cùng đường với hắn, đang đi song song với Long. “Lẽ ra con bé phải đi đường ngược lại mới đúng chứ?” Long thầm thắc mắc, rồi cũng lên tiếng phá vỡ sự im lặng duy trì từ khi rời nhà xe tới giờ:

- Này, sao hôm nay lại đi đường này? Đường về nhà là đường kia chứ?

Chi cười đáng yêu đáp:

- Em về nhà anh. Hihi.

Long ngại ngại, biết Chi đang trêu mình nhưng vẫn có cảm giác ngại. “Xem ra sức đề kháng gái hơi thấp”. Long nói:

- Đùng đùa vậy chứ. Ngại.

- Hihi, Long lạnh lùng cũng biết ngại cơ đấy. Thôi không trêu anh nữa, em đi về nhà ngoại.

- Ủa, nhà ngoại đi đường này à? Sao lâu nay không biết nhỉ?

- Hừ, có quan tâm em đâu mà biết.

- ...

Chi càng ngày nói chuyện càng thân mật, dù Long chưa nói yêu hay không yêu, nhưng cô bé vẫn cứ nói chuyện thân mật như vậy. Long cũng không phản đối nên cô bé cũng không có sợ gì. Kiêu em vô ý anh vô tình, rồi kiêu gì rom cũng bắt lửa cho mà xem.

Tới lối rẽ, bên trái về làng Hoàng, bên phải về làng Long thì Long rẽ trái, Chi cũng rẽ trái. “không lẽ nhà ngoại con bé làng Hoàng?”

Chi cũng đã chuẩn bị chào tạm biệt Long thì lời vừa tới miệng lại nuốt xuống, lần này tới lượt Chi hỏi:

- Ủa, về nhà anh đi đường kia chứ? Sao lại đi đường này?

Long mới giải thích về việc qua nhà Hoàng ở, lí do thì Long không nói. Chi cũng không hỏi lí do Long chuyển qua. Vì trùng hợp, (đúng chỉ là trùng hợp, không phải do tác đầu:D), cô bé cũng qua nhà ngoại ở vài hôm, ngoại cô bảo với mẹ là nhớ cháu gái, cho nó qua ở với bà mấy hôm. Hiện trong đầu cô bé đang tưởng tượng về 1 viễn cảnh vui vẻ chỉ mình cô bé thấy. Nhưng ai nhìn cũng đoán được cô bé đang tưởng tượng đến điều gì đó vui vẻ vì miệng cô đã cười tươi như hoa rồi.

Long về nhà trước, Chi đi 1 đoạn nữa mới tới nhà ngoại. Long về, gọi điện hỏi thăm thằng Dũng, xem nó cơm cháo thế nào, có gì ăn chưa được 1 lúc thì Hoàng cũng về. Về cái là thằng Hoàng lao ngay đi tìm Long. Thực sự dù không tận mắt nhìn rõ quá trình Long chiến đấu nhưng chiến quả như vậy quả thực quá chói. Đối với 1 thằng mê võ như Hoàng thì Long chính là thần tượng của nó. Trước nó thần tượng Lí Tiểu Long và Chân Tử Đan, giờ thêm đệ nhất thần tượng Vũ Hoàng Long. Lối Long đi ăn cơm xong lại lúi lúi lên phòng, bắt Long kể bằng được quá trình chiến đấu 1 cách tỉ mỉ mới chịu.

Long cũng bắt đầu đi, làm diễn viên thêm lần nữa. Long bảo Hoàng xin nghỉ buổi học chiều nay cho hần, hần thấy hơi mệt. Thực sự mệt, tinh thần lực cạn kiệt, nếu không phải Long trải qua dung hợp Ngũ Tạng, lại luyện Cửu Quyết nên khôi phục khá nhanh thì chắc đã ngất đi ngay sau khi dùng xong 18 luồng đan kia rồi. Long nằm trên giường, tiến vào thể giới linh hồn, khi vào đây, tinh thần lực của Long hồi phục nhanh hơn. Long không biết vì sao, nhưng nhanh hơn là được. Long niệm Cửu Quyết, thả trôi ý thức, tùy ý Cửu Quyết dẫn dắt. Mỗi khi thả trôi ý thức như vậy, tâm thần Long thấy rất thoải mái, tựa như mùa hè được ngâm mình trong bồn nước mát lạnh vậy. Sáng khoái. Càng luyện Cửu Quyết nhiều, Long càng thấy thấm nhuần các đạo lý, tư tưởng trong đó và thấy dường như Cửu Quyết này có liên quan với cuốn sách. Vì mỗi lần ý thức thả trôi, cuốn sách lại tràn khắc rưng lên, như vui sướng, như hưởng ứng. Nhưng Long không hiểu cuốn sách vui sướng vì gì, hưởng ứng với điều gì. “Vớی Cửu Quyết chẳng? Không thể nào. Cửu Quyết là do tổ sư khai sinh ra Nam Thiên Môn truyền lại. A! Ông Tùng bảo là truyền lại, tức là chưa chắc đã do tổ sư sáng tạo, rất có thể Cửu Quyết đã xuất hiện từ trước đó, Cửu Thức cũng là do tổ sư ngộ ra từ Cửu Quyết. Như vậy, trước tổ sư còn có người luyện Cửu Quyết. Ừm. Khả năng cao là như vậy.”

Dù chỉ là phỏng đoán, nhưng Long tin chắc chắn hơn 90% là hần đoán đúng. 10% còn lại là do tổ sư khai phá Nam Thiên Môn sáng tạo. Dù rất nhỏ nhưng vẫn không loại trừ khả năng đó, và cuốn sách hưởng ứng có lẽ cũng chỉ là vì ý thức Long cảm thấy thư thái, nên cuốn sách cộng hưởng với ý thức hần.

Long mong chờ đến khi dung hợp hết 9 lần, khi đó hần sẽ biết được rất nhiều thứ hần thắc mắc bấy lâu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cảnh Giới

Thả trôi ý thức, Long muốn chìm đắm trong cảm giác này mãi. Nhưng chắc chắn là không thể nào, hần còn phải luyện tập nhiều. Nhất là không chế mỗi lần dùng tinh thần lực, làm sao hiệu quả nhất mà lại ít tiêu hao nhất. Trận đấu hồi trưa khiến Long nhìn ra bản thân sai sót, quá nhiều sai sót. Về phần thân thủ khi đánh thì Long hiện nay hơi khó để nhận ra sai sót hay phải cải thiện sao, tất cả đều là do Long ứng biến và phản xạ cơ thể. Tạm thời khá khó để nâng cao nhưng khả năng nắm bắt chiến cuộc thì có thể tăng. Nói gì thì nói, chỗ dựa lớn nhất của Long hiện tại là tri thức cuốn sách, tạm chưa thể dùng. Còn lại là Cửu Thức và tinh thần lực. Cửu Thức khi dùng sẽ có dung động khá thu hút, không thể dùng thường xuyên. Còn lại là tinh thần lực. Đa dụng hết sức, nhưng độ khó để thuần thực cũng cực kì cao. Long mới luyện tập 1 tuần thôi, nên kết quả như vậy cũng đã là rất giỏi rồi.

Đưa ý thức quay lại cơ thể, sau 2 giờ Long đã hồi phục được khoảng 6 7 phần. Thả tinh thần ra xung quanh, phạm vi 1m quanh bản thân, có lẽ vì quá mỏng nên chỉ quan sát như mắt thường, chưa tới mức nhìn rõ con kiến đang bò như mấy đại hiệp trong truyện. Long tính toán, với cường độ này thì có thể duy trì liên tục được khoảng 5 giờ liên tiếp thì sẽ cạn 6 7 phần vừa hồi phục. Nếu đầy đủ 10 phần chắc có thể duy trì lên thành 8 giờ.

Long tăng dần phạm vi cảm ứng, giữ nguyên cường độ. “Ừm, khi đánh nhau thì như này là ổn. Còn nếu đi dò xét hay tìm kiếm thì gia tăng thêm. Thử xem hiện giờ max tầm là bao nhiêu nào” Long tăng phạm vi đến hết tầm. Khoảng bán kính 100m là khá căng rồi, tiêu tốn tinh thần lực khá nhiều. Muốn lên nữa thì sẽ rất nhanh cạn, phạm vi 100m hần cũng chỉ duy trì được khoảng 15, 20 phút.

- A, cái đeo gì thế?

Khi đang quan sát, Long thấy mấy đoàn khói trắng toát ra từ ao sen làng Hoàng. Giống như ao sen rất lạnh vậy, khói trắng toả ra giống như khí lạnh, nhưng Long không cảm giác được chút nhiệt độ nào toả ra từ đó. Long đọc truyện cũng nhiều nhưng vụ này hần cũng chịu, không thể đoán mò hay liên tưởng tới cái gì cả. Khi Long rút tinh thần tản ra ở các chỗ khác, tập trung lại phía cái ao thì đoàn khói đó lại biến mất, thay vào đó là hình ảnh trong suốt của 1 thứ gì đó hình người, trôi nổi trên mặt ao. Long gia tăng cường độ tinh thần, tiến sát lại phần đầu của thứ đó. Nó cũng có gương mặt của người. Là của 1 người đàn ông. Khi tiến sát tới gần mặt của thứ hình người đó, mặt của nó bỗng mờ ra, trọn tròng lên nhìn về phía ý thức của Long, như là nó thực sự nhìn thấy vậy. Long cũng hơi giật mình vì mắt nó đột ngột mở lớn ra. Đôi mắt màu xám vô hồn. Nhưng rồi khi thấy nó ngoài nhìn ra cũng không có hành động gì thì Long mới bình tĩnh lại, quan sát nó chi tiết hơn. Ánh mắt nó thủy chung vẫn dõi theo ý thức của Long. Long ngoài có thể phân biệt nó và

mặt nước ra thì cũng không có nhìn được gì khác ngoài đôi mắt xám đục kia.

Long cũng không chắc nó có phải là linh hồn thể như truyền linh dị hay nói hay không, nếu đúng thì tại sao nó lại trôi nổi trên mặt ao? Và vì sao nó không cử động được? Càng ngày Long càng nôn nóng dung hợp với cuốn sách. Long rút tinh thần lực về. Quan sát thêm cũng vậy, hẳn không nhìn ra thêm được gì nữa.

Sau đó Long tiếp tục thí nghiệm thêm về tầm cảm nhận của ý thức. Từ các thử nghiệm về cảm ứng bằng tinh thần lực, Long rút ra kết luận là hình ảnh cảm ứng được như 1 bức ảnh kỹ thuật số vậy. Các pixel là ý thức của Long. Mật độ pixel càng cao thì ảnh càng rõ nét, trái lại dung lượng sẽ cao hơn.

Xong rồi Long lại tiến hành luyện tập không chế các viên đạn tinh thần, tránh lãng phí tinh thần lực như hồi trưa.

16h45

Hoàng đi học về, 2 thằng lại rủ nhau qua nhà ông Tùng luyện võ. Ở đây Long và Hoàng đều được ông chỉ dạy các thể võ của quân đội và phương pháp luyện tập. Ông chủ yếu bắt mấy thằng rèn sức bền, sức chịu đựng và độ dẻo dai của cơ thể. Ông bảo khi đủ 17 tuổi rồi hãy rèn luyện sức mạnh cơ bắp. Long có hỏi ông Tùng về việc luyện tập Cửu Thức, nhưng ông bảo luyện Cửu Thức là dựa vào mỗi người. Có người Linh là Lửa, phải ở gần nơi nhiệt độ cao, có người Linh là Kiếm, cần luyện kiếm và nghiên cứu kiếm thức, nhưng có người Linh là con sâu, ăn ngủ thôi cũng có thể phát triển. Của Long là Rồng, chắc chắn sẽ phải chiến đấu và gian khổ hơn người khác trên con đường tu luyện Cửu Thức.

- Sức mạnh luôn phải trả giá bằng máu và mồ hôi.

Đó là lời ông Tùng nói. Long cũng hiểu sâu sắc câu nói đó, vì kiếp trước, cũng đã bao phen máu đổ, Long mới có được bản lĩnh như bây giờ. Chỉ trong vài năm, từ 1 thư sinh trở thành sát thủ, từ 1 người dân lương thiện dần thân vào thế giới ngầm, không dễ dàng gì để sinh tồn.

Địa Ngục Tam Quyền của Long, về uy lực Long không đánh giá được chính xác vì bản thân hắn cũng chưa sử dụng ngoài đời lần nào, nhưng hắn đã diễn luyện trong thế giới linh hồn rất nhiều lần, vì vận dụng là tinh thần lực nên sau mỗi lần luyện, dù chỉ đánh 3 quyền 3 lần là cạn sức nhưng Long biết nếu thi triển ra ngoài, 1 quyền phá sập 1 căn nhà cũng có thể. Đó là Long chưa diễn luyện, mà chỉ ảng chừng.

Mà Cửu Thức cũng rất kì diệu, dưới sự dẫn dắt của Cửu Quyết, uy lực của Cửu Thức không hoàn toàn phụ thuộc vào bản thân người thi triển mà 1 phần lực lượng là mượn từ Khí Thiên Địa. Nếu uy lực là 10 phần, thì phần Khí này sẽ chiếm 3 phần uy lực. Tất nhiên, có thể tăng lên bằng các phương pháp cảm ứng Thiên Địa như tu chân, tu tinh (tinh thần lực của ma pháp sư phương tây), hoặc tiến hoá dị năng. Hay loại bỏ hoàn toàn Khí Thiên Địa, tập trung vào tự thân thực lực. Nhưng số người đi theo con đường này rất hiếm, trong 1 số trường hợp, nơi ít Khí Thiên Địa thì họ sẽ mạnh hơn người luyện Cửu Thức thông thường.

Hệ thống tu luyện của Nam Thiên Môn không giống tu chân Trung Quốc hay dị năng, ma pháp mà thành 1 hệ thống riêng biệt, độc nhất. Nam Thiên Môn tu là Linh. Cửu Quyết giống như người dẫn lối cho người luyện tới với Linh, cách tu luyện sẽ do mỗi người tự ngộ ra khi dung hợp với Linh, dựa trên Cửu Quyết. Cửu Thức là cách phát huy chiến lực của Linh. Tất nhiên, cũng sẽ có trường hợp đặc biệt không phải Cửu. Nhưng là số ít. Vì là hệ thống tu luyện riêng nên phương pháp tu luyện của Nam Thiên Môn sẽ khá hoàn hảo. Thử nghĩ, nếu không hoàn hảo, nếu khuyết thiếu, liệu có tồn tại được hơn 4000 năm theo suốt chiều dài đất nước? Từng có thời kì 1000 năm bị phương Bắc đô hộ. Cũng chỉ vì đó là thời kì khuyết thiếu nhân lực, Trung Quốc người đông thể mạnh, Nam Thiên Môn lại không thể chính diện chống lại, nếu không sẽ dẫn tới sự tấn công của cả giới tu chân Trung Quốc. Nên đành nín nhịn truyền thừa, duy trì Nam Thiên Môn đợi ngày quét khỏi.

1 hệ thống tu luyện hoàn hảo, phải đủ 4 yếu tố: thân thể – tu vi – linh hồn – tinh thần. Cửu Thức giúp phát triển thân thể và tu vi, Linh hồn theo quá trình phát triển của Linh, tinh thần sẽ được Cửu Quyết ôn dưỡng. Và Nam Thiên Môn phân chia tu vi theo Thức, hay gọi Tầng cũng vậy, do tu vi tăng tiền theo Cửu Thức, mỗi lên 1 cảnh giới sẽ đủ điều kiện thi triển thêm 1 thức. Dù biết trước cả Cửu Thức của mình là gì nhưng chưa đủ tu vi thì không đủ năng lực thi triển. Như game vậy, biết phái mình có skill gì nhưng chưa đủ cấp thì làm sao học?

Trường hợp của Long là ngoại lệ, Linh của Long tu luyện chỉ chia ra 3 cấp bậc lớn, ứng với 3 cái đầu, không phải 9 cấp bậc. Nên Long mỗi lần tấn cấp cảnh giới sẽ khó hơn người ta rất nhiều. Nhưng đổi lại là mỗi lần lên hắn lại có luôn 3 skill. Địa Ngục Tam Quyền của Long chính là 3 quyền thuần luyện thể. Mạnh yếu phụ thuộc vào cơ thể. Hiện nay vì thiếu nơi luyện tập nên Long không thể luyện, chỉ có thể diễn bằng tinh thần lực, dù kiểu diễn này cũng giúp tinh thần lực tiến triển nhưng không nhiều bằng cảm ngộ Cửu Quyết. Long thấy các nhân vật xuyên không thật là sướng, hầu như ai trùng sinh cũng có sẵn nơi luyện tập, không phải phía sau núi thì là luyện võ đường, hoặc là khu rừng gần đó, có khi còn có cả 1 bờ biển riêng cơ. Và lúc nào cũng chỉ có mình anh luyện tập. Thỉnh thoảng còn gặp kì ngộ ngay tại sau núi ấy. Long khá là ghen tị. Đất Hưng Yên này, núi không, sông không, rừng không. Kiếm đâu ra? Thời hiện đại, đất chật người đông, dù là nông thôn thì cũng chả tìm đâu ra chỗ trống vắng bí mật mà luyện tập. Có mỗi nhà ông Tùng tương đối được thì vương ông cụ Hoàng, và luyện tập cũng không nhẹ nhàng như gym hay võ thuật bình thường, tiếng nổ ầm ầm là nhất định có, không động tới hàng xóm là chuyện không tưởng. Long về khoản này bết tắc, chắc đợi dung hợp cuốn sách rồi dò xem có phương pháp nào không thôi.

“3 đêm nữa thôi, rồi mọi chuyện sẽ được giải quyết”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Long Nhị

Đêm nay là lần dung hợp Đan Điền. Long cực kì mong chờ. Vì theo hệ thống tu luyện của Nam Thiên Môn thì không liên quan gì tới đan điền, Linh tồn tại là bên trong linh hồn thể giới. Nên đan điền bỏ phí. Long thấy như vậy thì chiến lược sẽ thiếu đi rất nhiều. Dù Nam Thiên Môn không hấp nạp thiên địa linh khí vào đan điền, mà được dùng để tăng cường sức mạnh của Linh. Linh càng mạnh thì người tu càng mạnh. Theo đó linh hồn của người tu cũng sẽ được tăng cường theo. Theo cách nào đó mà nói, đây là 1 con đường tu hồn gián tiếp. Bên tu chân, tu vi và linh hồn phải tu luyện tách biệt, tu vi họ tu luyện khá nhanh, nhưng linh hồn lại rất khó. Không phải do thiếu công pháp mà do họ lựa chọn chủ tu là tu vi, không phải linh hồn lực. Còn Nam Thiên Môn thì đồng tu, nên dù tiến cảnh thông thả hơn, nhưng lại rất cân bằng. Nếu tính về lâu dài thì chắc chắn tu chân không thể nào bằng Nam Thiên Môn được. Ngặt 1 nỗi là Cửu Quyết và Cửu Thức chỉ có huyết mạch Việt Tộc mới có thể tu luyện, nếu không sớm đã được truyền bá rộng rãi, lần át tu chân và dị năng giả rồi. 1 giới hạn nữa đó là tuổi thọ của người tu Linh vẫn như người bình thường, cơ thể vẫn lão hoá, vẫn sẽ chết vì tuổi già. Nhưng sẽ rất hiếm khi bệnh tật đau ốm, về gia đình thần cũng minh mẫn, sáng ngời.

Dung hợp Đan Điền, mở ra Đan Điền đồng nghĩa với việc Long có thể đồng thời kiêm tu cả 2, cả tu Linh và tu Đan Điền. Tu Đan Điền không nhất thiết là tu chân, nhưng tu chân là nổi tiếng nhất vì gốc rễ lâu dài và chắc chắn của nó. Phật tu thực chất cũng tu Đan Điền, hình thành Xá Lợi nhưng tu Phật có nhiều quy tắc và giới, ngày càng ít người theo. Long muốn chờ cho qua cả 9 lần dung hợp, tiếp xúc với tri thức của thể giới này, lựa chọn hướng đi phù hợp nhất. Cũng chỉ thêm 2 hôm nữa thôi. Hết đợt được.

...

Long vẫn tung tung như mọi ngày, vừa học vừa chơi. Theo từng lần dung hợp, không biết có đúng hay không nhưng Long cảm thấy bản thân hẳn dường như thông minh hơn, tư duy cũng tốt hơn. Chính vì thế nên giờ hẳn chả cần học nghiêm túc làm gì. Vừa học vừa lướt facebook. Hoàng thấy Long như vậy thì cũng chỉ biết bỏ qua, coi hẳn như không khí, tập trung vào việc học. Đầu mặt niệm “Nó không phải người, nó là con nhà người ta. Nó là không khí. Tập trung. Tập trung.”

10h00

Sắp đến giờ dung hợp. Long nằm dài trên giường, nhắm mắt như ngủ. Thực ra là hẩn tiến vào thể giới linh hồn.

Hiện tại thể giới linh hồn của hắn sống động như 1 bức tranh thiên nhiên vậy. Có ánh nắng ấm áp chiếu rọi. Mặt đất trải rộng bao la được che phủ bởi 1 lớp cỏ non xanh bát ngát. 1 dòng sông xanh, nước trong vắt, mát lạnh chảy qua. Tam Đầu Hắc Kim Long bay lượn trên trời cao, thảnh thơi ngửa đầu gầm rống. Nó là bá chủ nơi này, đang gầm rống thị uy, mặc dù thể giới này ngoài nó ra cũng chỉ có núi non cây cỏ. Kể từ lúc dung hợp tới nay, lúc nào nó cũng trong tình trạng bay nhảy. Không bay thì chạy, không chạy thì tắm sông. Như 1 đứa con nít, trái ngược hoàn toàn với cái vẻ uy mãnh mà Long gặp khi trước dung hợp. Có lẽ cô đơn ngàn năm cùng bóng tối vô tận, nay được trở lại với cuộc sống đầy màu sắc nên nó hơi tăng động. Qua vài ngày nữa sẽ khác thôi.

Cuốn sách vẫn lơ lửng ở mãi tít trên cao. Vẫn toả sáng đỏ nhẹ nhàng như lần đầu, chỉ khác là giờ Long có cảm ứng với nó, dù chưa mở ra được nhưng vẫn luôn có mối liên hệ linh hồn không thể xoá. Hắn có cảm giác như cuốn sách này, nó có linh hồn riêng của nó. Nhưng không biết sao nó không có giao tiếp với hắn lần nào. Luôn giữ im lặng, có chăng chỉ là chớp sáng chớp sáng vài cái khiến hắn chả hiểu nó muốn biểu đạt cái ý gì.

10h30

Đã đến giờ dung hợp.

Ý thức Long đang ngồi cạnh cuốn sách, quan sát thể giới phía dưới thì cuốn sách đang lơ lửng bỗng toả sáng đỏ chói mắt.

Cuốn sách biến mất khỏi thể giới linh hồn. Kéo luôn cả Long rời khỏi đó. Khi xuất hiện lại thì đó là bên trong đan điền. 1 quả cầu màu đỏ, 1 thể giới màu đỏ thẫm, như là 1 quả cầu bị nhuộm bởi máu vậy. Nhìn từ bên ngoài thì nó đẹp hơn, không có cảm giác rợn người, lạnh gáy như này. Chính Long cũng thấy cực kì kinh ngạc.

- Tại sao, Đan Điền chưa mở, lại có sát khí ẩn giấu?

Cảm giác lạnh gáy Long cảm nhận lúc đầu khi xuất hiện trong này chính là sát khí. Không nồng đậm hay sắc bén nhưng luôn bao phủ Đan Điền của Long. Kiếp trước giết người không có 100 cũng có 90, Long cũng chẳng lạ gì. Chưa tới mức tùy ý thích phóng nhưng cảm nhận được thì cũng vẫn phải có.

Trong lúc Long thắc mắc về nguồn gốc sát khí bên trong Đan Điền của mình là từ đâu ra thì cuốn sách đã bắt đầu quá trình dung hợp. Cuốn sách bay tới trung tâm Đan Điền, xoay tròn. Ban đầu rất chậm, rồi dần dần nhanh dần, nhanh tới nỗi Long không có thể nhìn rõ được nữa. Sát Khí xung quanh cũng theo từng vòng quay của cuốn sách mà bị hút lại, tạo thành 1 con ốc xoáy đỏ thẫm. Vậy mới biết có bao nhiêu Sát Khí chưa trong Đan Điền hắn. Cuốn sách hấp nạp cũng đã hơn 30 phút rồi nhưng vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Long vẫn cứ trơ mắt nhìn con ốc màu đỏ trước mắt, rồi lại nhìn toàn bộ Đan Điền của mình. Là 1 mảnh không gian không tính là to lớn. Long ước chừng bán kính khối cầu này khoảng 7m.

- ĐM, hình như đang bé lại? Cái gì đang xảy ra?

Đúng vậy. Đan Điền của Long đang thu nhỏ lại dần. Cũng tại Long không chú ý, lúc ban đầu Đan Điền của Long ít nhất bán kính cũng là 1km, bây giờ thu lại còn 7m và đang tiếp tục thu nhỏ.

Hoá ra, cuốn sách không phải hấp thụ Sát Khí, mà là đang cô đọng Sát Khí, nén ép Đan Điền của Long lại. Long không cảm thấy gì vì có sự can thiệp

của cuốn sách, chứ nếu không với trạng thái hiện tại, ý thức của Long chắc chắn sẽ bị Sát Khí đè ép tan vỡ không còn 1 mảnh.

Càng ngày Đan Điền càng hẹp. Đến hiện tại là 15 phút nữa đã trôi qua, không gian chỉ còn bán kính có 2m. Long cũng cảm thấy chật chội.

1m9

1m7

1m5

1m2

1m

Khi còn 1m thì quá trình nén ép dừng lại. Cuốn sách cũng ngừng xoay. Sát Khí hiện tại đã đặc quánh lại, màu đỏ thẫm càng rõ nét, giống như dung nham vậy. Khác mỗi màu đỏ. Long nhìn cuốn sách đang lơ lửng sát cạnh bên mình, khó hiểu. “Vì sao phải nén ép Đan Điền lại? Không phải Đan Điền càng rộng càng chứa được nhiều linh khí sao? Đem nói 1 câu thì chết à, cứ yên lặng tự mình làm thì ai mà biết.” Hắn cau mày nhìn cuốn sách, rửa thẳm trong đầu. Cuốn sách cũng mặc kệ Long, có lẽ nó cũng không biết ý nghĩ trong đầu Long thật. Long thấy nó bay lại gần mình, đúng hơn là Long bay lại gần nó. Rồi cuốn sách xuyên qua ý thức hắn, an toạ tại vị trí Đan điền.

Long còn đang quan sát cuốn sách ở đó thì nó đã thả ra 1 lực hút, mạnh mẽ hút Sát Khí đã đặc quánh kia lại, ý thức của Long cũng cứng đờ, không cử động được. Quả cầu dần dần thu nhỏ, tới khi chạm vào ý thức của Long thì biến dạng, bao bọc lấy toàn bộ ý thức hắn, giống như ý thức Long đang có 1 lớp sơn màu đỏ vậy. Đan Điền hẳn từ 1 quả cầu thành hình dáng của Long. Cuốn sách đã lấy Long làm khuôn đúc, nén ép nó lại thành hình dáng của Long. Lớp Sát Khí cũng đã cô đọng lại đến cực hạn, dày 5cm. Đến lúc này, lực hút từ cuốn sách cũng đã ngừng lại. Có lẽ đã định hình xong. Nhưng ngừng lại không phải là kết thúc dung hợp, mà bây giờ quá trình dung hợp mới bắt đầu.

Cuốn sách toả ra lực đẩy. Lực đẩy này không tác động lên Đan Điền hay Sát Khí mà là đẩy ý thức của Long. Nhưng nó càng đẩy, ý thức Long càng đau đớn vì bên ngoài có 1 lớp Sát Khí đặc quánh, lại còn cả 1 lớp vách ngăn của Đan Điền. Lực nén ép ép ý thức Long khổ không thể tả. Giống như đặt quả trứng giữa 2 lòng bàn tay, rồi ép 2 tay lại với nhau vậy. Long lúc này cũng giống như quả trứng ấy. Có thể vỡ bất kì lúc nào. Long càng chống cự, lực đè nén càng lớn. Khi sắp tới cực hạn chịu đựng, Long buột miệng chửi:

- *** mẹ đây là giết người chứ dung hợp cái con *** gì.

- Chờ đã, dung hợp, là dung hợp. Dung hợp Đan Điền, mình bây giờ là đang chống đối dung hợp, thả lỏng ý thức. Thả lỏng ý thức, cảm nhận dung hợp.

Nhận ra ý nghĩa của 2 chữ “dung hợp”, Long bắt đầu thả lỏng ý thức. Ban đầu, sự đau đớn vì buông xuôi tất nhiên sẽ vượt qua khả năng chịu đựng khiến Long bản năng muốn chống cự. Nhưng qua 1 lúc sau, đè nén được cảm giác muốn chống cự, sức ép ấy trở nên nhu hoà hơn. Không còn mạnh mẽ bá đạo nữa. Ý thức Long lúc này đã không còn cảm giác thống khổ vì đè nén, mà chuyển sang lạnh lẽo đau đớn như có hàng vạn mũi kim bằng băng châm vào vậy. Ý thức hắn đang dung hợp Sát Khí. Chỉ mới chớm dung hợp mà đã khiến Long trợn mắt há mồm. Cũng may là Long không phản kháng. Chấp nhận đau đớn.

Nhưng có lẽ Long đánh giá hơi sai sự đau đớn trong quá trình dung hợp này. Nó phải bằng cả 5 lần dung hợp Ngu Tạng hợp lại. Long kêu gào, thét lên như con thú hoang bị thương. Trong thế giới này, chỉ có mỗi hắn, hắn không việc gì phải tỏ ra rần ròi, cứng cỏi cho ai xem. Nếu gào thét làm giảm sự chú ý tới con đau, vậy gào thét thì có làm sao?

Tốc độ dung hợp rất chậm. Mỗi phút qua đi, chỉ có 1mm Sát Khí được dung hợp. Ý thức Long cũng từ trắng bán trong suốt mà chuyển dần sang đỏ.

Ý thức bị giầy vò suốt 50 phút, Long mới dung hợp hết Sát Khí, hiện tại Đan Điền của Long đã không còn màu đỏ nữa, mà đã chuyển hết sang ý thức của hắn. Lúc này, Đan Điền là 1 màu xanh lam nhạt, giống với màu những tia khí lúc trước khi lần đầu Nội Thị Long từng thấy.

- Có lẽ đây chính là linh khí.

Long lúc này ý thức đã ròi vì chịu sự tra tấn suốt gần 1 giờ đồng hồ. Cữ ngỡ dung hợp đã kết thúc thì lại tiếp tục 1 quá trình dung hợp nữa. Long chỉ kịp thở đúng 5 giây thì cuốn sách đã lại toả sáng. Long hốt hoảng, vội điều chỉnh ý thức, sẵn sàng tiếp nhận đau đớn thống khổ thì cảm thấy khác khác, không có đau đớn gì cả. Chỉ thấy dường như tinh thần lực yếu đi. Có 1 nửa ý thức của Long đã dung nhập vào trong Đan Điền. Cảm giác yếu đi là vì ý thức đang nguyên vẹn bỗng bị cắt làm đôi, nhất cắt ngọt lịm nên không có đau đớn, 1 nửa bị cắt ra nhanh chóng dung hợp, 1 nửa còn lại nhanh chóng hồi phục lại nguyên dạng, chỉ là cường độ yếu hơn lúc trước 1 nửa. Bây giờ, cuốn sách lại tiếp tục thả ra lực đẩy, lực này tác động lên Đan Điền, cưỡng ép nó mở rộng ra, đúng với thể tích của hình cầu ban đầu, khác là hình dáng không phải cầu mà là hình dáng của Long.

Rất may là cho Long là khi bắt đầu tiến vào thế giới linh hồn, ý thức hắn đã cắt liên lạc của ý thức và cơ thể, đau đớn của ý thức sẽ chẳng ảnh hưởng gì tới hệ thần kinh, sẽ không có những tiếng hừ hừ nặng nhọc hay tiếng hét chói tai bất chợt. Đây là 1 diệu dụng mà Long mới học được. Chính vì thế, nên quá trình cưỡng ép mở rộng Đan Điền này dù đau đớn có khi còn lớn hơn cả lúc dung hợp sát khí, và lúc này ý thức Long chỉ còn có 1 nửa, cơ thể hắn bên ngoài cũng không có cơ giết vì đau.

Quá trình cưỡng ép mở rộng này mặc dù thống khổ hơn dung hợp Sát Khí, nhưng không kéo dài. Chỉ khoảng hơn 10 phút nên tính ra cũng không có gì ghê gớm lắm. Quá trình đè nén lâu tới hơn 45 phút vì Sát Khí tồn tại, vừa phải giữ cho Sát Khí ổn định, vừa đè nén, là 1 quá trình phức tạp. Bây giờ chỉ

còn mỗi Đan Điền trống không, chứa chút linh khí nên cũng nhanh hơn nhiều.

Tôi đây là kết thúc quá trình dung hợp. Nguy hiểm nhất là ở phần dung hợp Sát Khí, chỉ cần Long 1 giây buông xuôi thả lỏng, nổi lên ý chống cự thì chắc chắn Sát Khí sẽ xé nát ý thức hần. Lúc ấy dù linh hồn vẫn còn nhưng không có ý thức, là chết mà không phải chết, là sống nhưng cũng không phải sống. Là bị ai cỡ nào?

Long nằm ra, dang 2 tay sang ngang.

- Thực sự mệt mỏi chết người. Aiz!

- Mỏi không?

Long giật bắn người. Ý thức mở to mắt nhìn xung quanh như muốn tìm kiếm chủ nhân giọng nói.

- Ai? Ra đây.

- Tao chính là mày mà. Mày quên 1 nửa ý thức lúc nãy thả trôi đi đâu à?

Long nghe thấy vậy mới nhớ lại. “1 nửa kia bị Đan Điền hấp thu, vậy chả có lẽ Đan Điền đang nói chuyện? Oh men, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

- Mày chính là tao? 1 nửa? Mày là Đan Điền à?

- Chuẩn men. Là tao. Tao là ý thức của Đan Điền. Để tao hiện lên nói chuyện cho dễ.

Vừa dứt lời, trước mặt Long là 1 “hần” khác. Mặt mũi y hệt nhau, giống như 2 giọt nước vậy. À, là 1 giọt nước và 1 giọt máu. “hần” khác kia màu lam nhạt. Ý thức Long nhìn hần cả buổi, như cố tìm điểm khác biệt nào đó ngoài màu sắc. Nhưng dò trên xét dưới chẳng khác chỗ nào. Long nói:

- Haha, như kiểu Thủy Phân Thân Thuật ấy nhỉ.

- Cái gì mà Phân Thân, đều là ý thức bản nguyên cả, không có phân thân. Tao với mày là 2 thể độc lập, nhưng chung 1 cơ thể. Khác nhau là thứ mỗi đứa điều khiển thôi. Mày điều khiển cơ thể xác thật, tao điều khiển Đan Điền, hiểu chưa?

- Ok ok sorry bro. Hiểu rồi. Mà nên gọi nhau như nào cho dễ, chứ không cứ Đan Điền ơi, Cơ Thể ơi à?

- Cái này chắc chắn phải tính rồi. Tao với mày là 1 mà, nên cứ gọi là Long Nhất, Long Nhị đi.

- Uhm. Vậy tao điều khiển cơ thể chung, tao làm lão đại nhà?

- Tùy chú. Chỉ là cái tên thôi mà. Tao lo phần tu luyện Đan Điền.

- Ok. Đợi qua hết Dung Hợp rồi thì anh em tìm xem có cái pháp quyết nào ngon ngon tí.

- Ồ. Đành vậy, thỉnh thoảng đổi chỗ cho tao điều khiển cơ thể chính với, trong này hơi trống, sau này thu mấy đồ linh tinh vào Đan Điền để tao giải trí.

- Gì? Thu được?

- Được. Nhưng phải tu luyện trước đã.

- Ồ

Thể là Long Nhất, Long Nhị chém gió với nhau, cảm giác bản thân tự nói chuyện với nhau, hợp tình hợp ý, rất là mới lạ. Chém thêm 1 lúc nữa rồi Long cũng rút ra khỏi Đan Điền, để lại lão Nhị luyện tập mấy bài võ với Địa Ngục Tam Quyển. Ý thức phân làm 2, nhưng vẫn là 1 thể nên Long Nhị luyện tập tiến bộ, Long cũng đồng dạng tiến bộ theo, như chia sẻ kinh nghiệm vậy, mỗi đứa 50%. Nhưng như vậy cũng đủ gọi là bug rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nỗi Lòng Người Cha

Lần dung hợp này diễn ra nhanh hơn những lần trước. Mặc dù đau đớn phải trải qua nhiều hơn, nhưng Long thấy đáng giá. Đau chỉ 1 chút nhưng hần nhận được thì thực sự quá nhiều. Dù có phải chịu đựng thêm vài lần nữa hần cũng chấp nhận. Cơ bản là thứ hần nhận được là vô giá. Làm gì có ai Đan Điền tự thành ý thức riêng? Tự chủ tu luyện 1 cách độc lập? Trải qua dung hợp Ngũ Tạng, bây giờ Ngũ Tạng của Long đã chuyển hết qua thể giới linh hồn, nên dù cơ thể này ngũ tạng có dập nát không thành hình đi nữa thì hần cũng chẳng chết, dù trái tim có vỡ nát hay bị lấy mất thì cũng chẳng là gì.

Mệnh Hoà của hân hiện giờ ở trong thế giới linh hồn chứ không còn ở tại thân xác nữa. Trừ khi thế giới linh hồn triệt để phá huỷ, hoặc liên tục tổn thương đến nỗi hồi phục không kịp chứ ngoài ra thì hân gần như bất tử.

Khi quá trình dung hợp Đan Điền diễn ra, bên ngoài Hoàng vẫn ngồi học, nó cũng đã quen với chuyện hằng đêm Long bị cơn đau hành hạ, lần nào cũng thế thăm nhưng qua là xong. Long cũng không có điểm nào không khoẻ, ngược lại càng khoẻ hơn ấy. Bố của Hoàng hằng đêm cứ tầm này lại lên quan sát, rồi báo lại cho mẹ Long. Mẹ Long mỗi đêm đều nói lại với chồng, ông nghe xong, mặt âm trầm, suy tư. Bà không biết chồng nghĩ gì, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm trọng ấy của ông, bà cũng biết có lẽ chuyện không đơn giản. Bà biết chồng bà rất bí ẩn, có nhiều bí mật. Nhưng là 1 người phụ nữ khôn ngoan, bà hiểu được rằng nếu đàn ông đã muốn giấu, cố gắng tìm hiểu chỉ càng khiến khoảng cách 2 người kéo giãn ra. Dù chồng bà hoa tâm, nhưng tình cảm ông dành cho bà là thật tâm, bà cảm nhận được. Cảm nhận được, và bà cũng rất yêu chồng, không có nghĩa là bà tha thứ cho sự hoa tâm ấy. Bây giờ điều bà lo lắng, quan tâm nhất chính là con của mình. Long và Dũng. Dù thằng Dũng không phải bà sinh ra, nhưng bà từ lâu đã yêu thương nó như con đẻ của mình rồi.

Về phần bố Long, ông tựa thành giường nhắm mắt nhũ mày, nhìn vô định lên trần nhà. Trong đầu ông đang ngồn ngộn rất nhiều suy nghĩ.

Thứ nhất là thằng Long có thể là đang thức tỉnh dị năng nào đó. Theo kinh nghiệm của ông, thời gian thức tỉnh càng dài, dị năng thức tỉnh càng mạnh. Nhưng nếu là thức tỉnh dị năng thì quá trình đau đớn sẽ liên tục, chứ không ngắt quãng, cũng không cố định khung giờ như tình hình của Long. Mà lần thức tỉnh dài nhất ông biết cũng chỉ là 5 ngày, cấp bậc thức tỉnh là cấp 6, tương đương với tầng thứ 6 của Cửu Thức, tính ra Tu Chân thì là Nguyên Anh đỉnh phong. Tên quái vật ấy thức tỉnh là không gian dị năng, loại khó chơi nhất trong tất cả các loại dị năng. Ông vẫn nhớ rõ, cái ngày ông đứng trước tên quái vật ấy. Hân còn không thèm liếc nhìn ông, nhẹ nhàng phẩy tay, đã dịch chuyển ông từ Thái Lan xuống tận Nam Cực. Có thể nói dường như tại Trái Đất này, hân tiên thiên bất bại. Mà nếu Long thực sự thức tỉnh dị năng, ông thực sự lo lắng cho Long, vì hân còn quá nhỏ, mà sức mạnh thức tỉnh lại quá lớn, ông sợ Long sẽ bị chính sức mạnh của mình điều khiển giống tên quái vật kia, nửa tỉnh nửa mê. Trong trường hợp của Long có lẽ, sẽ không có “nửa tỉnh” nữa.

Thứ hai, là Long dính Nguyên Rửa Thuật. Ông dù mạnh, nhưng kẻ thù của ông cũng không ít, kẻ mạnh cũng không thiếu, nên rất có thể chúng đã làm vậy với Long để trả thù ông. Có thể qua mắt ông, hạ thủ không lưu dấu vết, ắt hẳn không phải hạng vô danh. Có rất nhiều loại nguyên rửa, đa số là hút sinh mệnh, làm tan rã tu vi, làm giảm tuổi thọ, ăn mòn ý thức. Đó là 4 loại Nguyên Rửa Thuật thường thấy nhất. Muốn hình vạn trạng phương pháp nguyên, nhưng mục đích không gì ngoài 4 loại đó. Nhưng cái lần ông thấy Long phát con, ông không nhìn thấy dấu hiệu suy giảm của bất kì điều gì. Tu vi Long không có. Có thể loại. Sinh mệnh Long ông thấy còn tràn đầy hơn người trưởng thành, nên cũng không phải. Về ý thức bị ăn mòn, sau cơn đau, ông không nhìn ra dấu hiệu mệt mỏi, mờ mịt toát ra như ông biết. Còn tuổi thọ, cái này rất khó nhìn thấu, vì tuổi thọ con người gắn liền với Luân Hồi, ông tuy mạnh nhưng chưa đủ mạnh để nhìn thấu Luân Hồi đại đạo, thấy rõ thọ mệnh. Tu chân, là cách cường hoá bản thân, khiến bản thân mạnh mẽ, đạt được nhiều năng lực thần kì. Nó là thuận thiên, không phải nghịch thiên mà đi như các tiểu thuyết thường hay nói. Nghịch thiên, muốn nghịch thiên thì cách thứ nhất là phải thoát khỏi Luân Hồi, thoát khỏi bàn tay Thiên Đạo. Thứ hai là mạnh lên mà không nương nhờ thiên địa linh khí, không tham ngộ đại đạo đã có, phải tự mò ra con đường mới tiến tới sức mạnh của riêng bản thân. Tính tới nay, chưa có ai từng thành công nghịch thiên, bởi con đường nghịch thiên, ắt sẽ bị Thiên Đạo diệt. Thiên Đạo chí cao, nhưng không chí thượng. Nó không cao thượng tới mức để cho bất kì kẻ nào thoát khỏi bàn tay nó. Nên việc nhìn thấy thọ mệnh, là không khả dĩ. Sẽ chẳng có chuyện 1 tu chân giả biết rõ thọ mệnh của bản thân, mà chỉ lơ mơ cảm nhận được khi đại nạn sắp đến gần.

Chính vì thế nên bố của Long không thể loại trừ khả năng Long bị Nguyên Rửa thọ mệnh ngay, loại nguyên rửa này là 1 cách câu thông Luân Hồi, gia tăng tốc độ xoay bánh xe Luân Hồi của người trúng, khiến Thọ mệnh người đó trôi nhanh hơn. Giống như tác động 1 lực vào trục quay, lúc vẫn còn lực tác động, bánh xe sẽ quay nhanh hơn, rồi chậm dần đến khi hết lực. Đó cũng chính là lúc Nguyên Rửa hết hiệu lực. Có thể giảm lực tác động này bằng 1 phản lực khác. Chính là Chúc Phúc Thuật, đối nghịch với Nguyên Rửa Thuật. Chúc Phúc Thuật, mạnh mẽ nhất, nổi tiếng nhất chính là Thiên Chúa Giáo. Mà Thiên Chúa Giáo và tu chân giới vốn dĩ như nước với lửa, muốn nhờ họ ra tay đối với ai thì dễ chứ với ông, kẻ vốn nổi danh từ lâu tại tu chân giới Việt Nam thì lại khó vô cùng. Có mời được cũng không có gì đảm bảo chúng sẽ Chúc Phúc cho mà không thừa cơ thả thêm vài cái Nguyên Rửa. Nhưng ông thắc mắc là nếu giảm thọ nguyên, vốn dĩ không nên quần quai đau đớn như vậy mới đúng. Thọ nguyên không có liên quan gì tới phạm thể, đau đớn phạm thể chắc chắn không thể nào vãn hồi lại ở tuổi thọ. Suy nghĩ 1 hồi, ông lại loại bỏ khả năng này.

Trường hợp thứ 3, Long đang nhận được truyền thừa hoặc dung hợp với 1 dị vật. Ông nghĩ khả năng cao xảy ra trường hợp này nhất, cũng mong muốn nó xảy ra nhất. Vì bất cứ truyền thừa hay dị vật nào, đều là điều tốt. Dù là Tà tu truyền thừa hay Tà vật dung hợp cũng không sao. Quan niệm của ông là vốn dĩ thế gian không có chính tà, chính tà tại tâm sinh. Nếu tâm cho là chính, dù tu là Ma đạo cũng là chính. Còn đã là tà, thì Chính đạo đỉnh cấp công pháp cũng hoá Tà Thuật. Tà Vật hay Thánh Vật cũng vậy. Cái gọi là Ma Vật nếu dùng để cứu người nên cứu, thì chẳng có lí do gì gọi nó là Ma. Thánh Vật mà dùng để làm điều phi nghĩa, có lí do gì để giữ nó trọn vẹn chữ Thánh? Ranh giới giữa chính và tà vốn dĩ mong manh, cái gọi là nhất niệm thành ma, nhất niệm hoá phật chính là như vậy.

Ông tin, ông sẽ có cách giáo dục, giúp Long không bước vào con đường sai lầm.

Đã 1 tuần trôi qua, Long luôn bị cơn đau hành hạ. Nhưng biểu hiện thường ngày của nó vẫn như bình thường. Ông luôn để lại 1 đạo thần niệm lên người vợ con, nếu có chuyện gì xảy ra, ông sẽ cảm nhận được ngay, sẽ có thể cứu viện nhanh nhất. Sở dĩ ông không nhìn ra cuốn sách đang dung hợp với Long vì cuốn sách đã ngăn cách thần niệm của bố Long xâm nhập sâu hơn. Nó không thể gạt bỏ hay xoá đi thần niệm đó, chỉ có thể ngăn cách nó thăm dò sâu hơn. Tuần qua ông luôn dõi theo Long, quan sát Long từng bước chân. Việc Long tiếp xúc với ông Tùng, ông cũng biết, nhưng ông không can, vì Nam Thiên Môn lập nên với mục đích tốt, tư cách càng không phải nói, chỉ cần nổi lên tà tâm, hoặc sẽ được cảm hoá bởi Cửu Quyết, hoặc sẽ bị Cửu Quyết gạt bỏ ý thức, xoá đi tất cả trí nhớ về Nam Thiên Môn, tất cả khoảng thời gian từ khi tiếp xúc với Cửu Thức, Cửu Quyết đều sẽ bị xoá sạch. Điều đó đã xảy ra và được chứng thực, nên không cần nghi ngờ. Ông hoàn toàn ủng hộ Long, ông không luyện Cửu Thức, không nhìn ra được nồng đậm huyết mạch Việt tộc trên cơ thể con trai nên không biết, ông cũng không muốn nó theo tu chân đâm máu, đâm tòi. Nếu số mệnh đưa Long tới với Nam Thiên Môn, thì thuận theo tự nhiên đi.

Ông biết, cuộc đời Long đã không còn có thể nào bình yên được nữa, sẽ sớm thôi, Long sẽ tiếp xúc với thế giới bên ngoài, ông không thể từng giây từng

phút bảo vệ hẩn được.

“Có lẽ nên huấn luyện cho nó.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nguồn Gốc Sát Khí

Sau khi lão Nhị xuất hiện, có thể nói là đã giúp Long tiết kiệm được rất nhiều thời gian tu luyện, bởi nếu chỉ có mình hẩn đồng tu Linh và Đan Điền, tâm lực phải chia ra, thời gian cũng tăng lên, chưa kể các rắc rối trong quá trình tu luyện càng khiến thời gian bị trễ nải. Lão Nhị xuất hiện đúng thực là nhất cử lưỡng tiện.

Sau khi dung hợp, Long đưa ý thức trở lại thể giới linh hồn, thả trôi bên trong Cửu Quyết. Từ lúc có Cửu Quyết, hẩn cũng không cần phải ngủ nữa. Mỗi lần thả trôi, tinh thần vừa được tắm rửa, vừa được nghỉ ngơi. Có thể nói bổ dưỡng hơn ngủ nhiều. Đã vậy lại còn tham ngộ được huyền bí đại đạo bên trong Cửu Quyết 1 cách tự nhiên.

Long thực sự rất bội phục người sáng tạo ra Cửu Quyết. Có thể nói nó vượt qua mọi hiểu biết của Long, làm sao có thể ẩn giấu vô tận cảm ngộ nhân sinh chỉ trong 9 câu khẩu quyết được, và lại có cơ chế phân biệt hành vi tốt xấu để gạt bỏ truyền thừa sai người nữa? Rồi còn Cửu Thức, còn có cả Linh. Phát hiện ra Linh, sáng tạo hệ thống tu luyện cho Linh, quả thực ngoài sức tưởng tượng. Sáng tạo công pháp mới đã khó, tạo ra cả 1 hệ thống tu luyện mới còn khó hơn. Có thể nói, hệ thống tu luyện của Nam Thiên Môn gần như hoàn hảo, nếu không có hạn chế về thọ mệnh mà có thể tăng theo tu vi thì mọi chuyện đã khác. Cửu Quyết huyền diệu là vậy, mỗi khi chìm đắm trong đó, sẽ có rất nhiều cảm ngộ trôi qua. Nhưng đó là cảm ngộ không phải do Long tự hiểu thấu, nên đọng lại rất ít. Chỉ khi va vấp, rồi suy ngẫm lại, thì đó mới chân chính là cảm ngộ. Nên dù nhiều tri thức, dù thâm sâu là thế, nhưng hiểu thấu chẳng được bao nhiêu, theo thời gian cũng sẽ trôi đi, như cách nó tới, êm đềm, nhẹ nhàng, không 1 dấu vết. Khi có cảm ngộ của bản thân rồi, sau đó ngẫm thêm Cửu Quyết nữa, như vậy mới chân chính hiểu ra, cảm ngộ mới càng tiến xa hơn. Cửu Quyết như 1 chất xúc tác, không có chất dẫn, mình chất xúc tác chẳng là gì. Một khi kết hợp với chất dẫn, sẽ cho ra kết quả tốt hơn gấp mấy lần ban đầu. Đó chính là tác dụng của Cửu Quyết, luôn chỉ là xúc tác, là phụ. Cái chính vẫn là ở bản thân người tu luyện.

Sau 1 hồi chìm đắm trong Cửu Quyết, Long ngộ ra được điều ấy. Nên Long chỉ coi Cửu Quyết như 1 cách để hồi phục tinh thần lực, chứ không ý lại vào cảm ngộ ẩn giấu, cái gì hẩn ngộ được, hẩn sẽ tham khảo thêm trong đây. Còn chưa ngộ được, sẽ dứt khoát bỏ qua. Không ham cảm ngộ nhiều, chỉ cần cảm ngộ sâu.

Khiến Long thắc mắc chính là nguồn gốc Sát Khí trong Đan Điền hẩn. Dù kiếp trước hẩn giết người không phải ít, nhưng còn lâu mới đủ để đạt tới trình độ đó. Vì Long không biết tới quá trình trùng sinh của bản thân nên mới thắc mắc. Và hẩn cũng đã quên luôn đi sự tồn tại của người anh kết nghĩa bí ẩn kia, hẩn đã vĩnh viễn biến mất, kể cả trong dòng thời gian này, hẩn cũng không còn tồn tại. Nên những gì Long biết về tương lai, đã không còn dùng được nữa. Sự biến mất của người anh bí ẩn đã tạo nên 1 cơn sóng thời gian, khiến mọi thứ lệch khỏi quỹ đạo vốn có. Đầu tiên có thể kể đến những chi tiết nhỏ như hành động của Chi, kiếp trước cô bé mãi giữ trong lòng, lên cấp 3 mới thổ lộ, nhưng lúc ấy Long đã có người yêu rồi nên cô bé đành ôm nỗi buồn mà chuyển trường. Nhưng kiếp này, cô bé dám chủ động tỏ tình, tấn công Long liên tục, khiến hẩn rung động. Và cả vụ đánh nhau ở bãi cát trống, kiếp trước cũng không có trong kí ức của Long luôn, thời cấp 2 hẩn trôi qua rất êm đềm. Long không để ý tới những điều này, nên mọi suy nghĩ, đầu óc thời giai quan trọng trong đầu Long đều trở nên vô dụng mà Long không hề hay biết. Tương lai, chính là 1 màn sương mờ mịt, đợi Long khám phá. Lan man hơi nhiều, trở lại với nguồn gốc Sát Khí, đây chính là thành quả của ông anh bí ẩn. Khi tuyển chọn những người đi theo truy sát Long, hẩn đã lựa chọn những người không mấy mạnh nhưng dã tâm lớn, ham đánh giết, có lòng quyết tử. Tuyển chọn những kẻ đầu chí trong đám yêu ốt, cũng không phải chuyện dễ dàng, vì kẻ yếu thì lấy đầu ra quyền này sinh đã tâm? Yếu thì lấy đầu chỗ dựa để ham đánh giết? Yếu thì ôm lòng quyết tử để làm gì?

Sở dĩ hẩn tuyển chọn những kẻ như vậy, vì khi chết, rất dễ sản sinh oán khí, oán khí của chúng sẽ lớn hơn người bình thường rất nhiều, chúng luyện tiếu dã tâm, oán hận sự yếu đuối, bất khuất trước cái chết. Tiếu nuôi, oán hận, bất khuất. 3 thứ đó rất dễ sinh ra Sát Niệm, không phải ma, mà là Sát Niệm. Ma là vong hồn còn nguyện vọng chưa làm xong, xong rồi sẽ phải đầu thai chuyển thế. Còn Sát Niệm, tồn tại duy nhất 1 ý chí, giết chóc. Nó không có tình cảm, nên ra tay tàn nhẫn. Không có đau đớn, nên bỏ qua mọi hèn nhát. Không có linh trí, nên bỏ ngoài Luân Hồi. Hẩn gom tất cả những kẻ hẩn có thể tìm được, chỉ để thành toàn cho Long. Những Sát Niệm ấy vì không có linh trí, nên rất dễ dễ luyện hoá, chuyển thành Sát Khí. Sát Khí luyện từ chúng sẽ tinh thuần, sắc bén hơn sát khí tự thân sinh ra. Tự thân sinh ra, buộc phải giết người, mà giết người, ắt sẽ pha trộn tình cảm của bản thân, hoặc thương hại, hoặc không đành lòng... Sát Khí ấy sẽ bị pha tạp, dần dần những tình cảm kia hun đúc, tích tụ thành tâm ma. Chính vì vậy, ông anh bí ẩn ấy đã dày công tạo Sát Niệm, luyện hoá Sát Niệm cho Long.

Không chỉ của những kẻ đã chết, hẩn còn hiến tế luôn sinh mệnh, tu vi của mình làm cái giá khởi động quá trình trùng sinh cho Long. Không hiểu vì sao hẩn dung hợp không đầy đủ, nhưng không chết, vẫn sống, vẫn sử dụng được nhiều quyền năng của cuốn sách. Nhưng chính vì không dung hợp hoàn hảo, nên tính toán của hẩn sai lệch đi, hẩn muốn đưa Long về lúc Long lên 6, vì đó là độ tuổi tu luyện hoàn hảo nhất. Thay vì về lúc lên 6, Long lại trở về lúc học lớp 9.

Những câu nói hẩn nói trước khi Long chết, chỉ để an ủi linh hồn Long, hẩn biết Long trọng tình trọng nghĩa, chết như vậy nhất định không cam lòng, nên phải an ủi để không nảy sinh oán niệm, chỉ có 1 niềm tiếc nuối, quyền luyện với người thân.

Nếu Long sinh oán niệm, mọi thứ hán sắp đặt sẽ tan biến, khi hồi sinh, Long cũng sẽ mang theo oán niệm ấy, thêm Sát Khí tinh thuần hán cho Long, Long sẽ trở thành ma đầu giết người. Cuốn sách không phải vũ khí sát thương mạnh nhất, nhưng lại là món vũ khí lợi hại nhất. Muốn công pháp, có công pháp. Muốn đan phương, có đan phương. Muốn binh phổ, có binh phổ. Muốn trận pháp, có trận pháp. Muốn bản đồ, có bản đồ. Mọi thứ đều có, rơi vào tay ma đầu thì thực sự là đại họa. Cho dù tất cả chủ nhân các Tô Khí còn lại hợp sức, dù đánh bại được Long, cũng không thể giết nổi Long. Cuốn sách có thời gian, có không gian chi lực. Muốn giết là điều cực khó khăn. Vì vậy, chỉ có tâm không oán, chấp nhận cái chết, ôm tiếc nuối ra đi, khi trùng sinh mới giữ được bản tâm. Không có tiếc nuối, sẽ không có hồi sinh, vì người ra đi đã không muốn quay trở lại, không thể níu kéo. Nên bắt buộc phải có tiếc nuối.

Nhưng, vì sao hán lại phải dày công như vậy? Vì sao phải hi sinh sự tồn tại của bản thân để hồi sinh cho Long?

Điều đó vẫn còn là bí ẩn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thầy Giáo Doạ Người

Thứ 6, ngày 25/03/2016.

Sáng nay Long đi học, mọi người trong lớp đều hỏi thăm Long, nghỉ hán chiều hôm trước nghỉ học vì bị thương hay gì đó. Quả thực, danh tiếng anh Long lớp 9A bây giờ cả trường 800 học sinh không ai không biết. Rất nhiều cô nhóc tuổi mới lớn vô tình có ý bất chuyện, làm quen với Long. Mấy thằng nhóc choai choai thì thần tượng anh Long lắm. Từ chập đánh nhau lớp D thì Long đã nổi tiếng rồi. Cái hình ảnh tả xung hữu đột, giống hệt như Lục Vân Tiên đánh bọn cướp vậy, khác mỗi cái là anh Lục cứu Nguyệt Nga tiểu thư còn Long cứu bạn, anh Lục có vũ khí là cái gậy gỗ còn Long không có, anh Lục solo còn Long có team:))

Rồi còn thêm trận đánh thần kì ngày hôm qua, khá là nhiều người chứng kiến. 1 đồn 10, 10 đồn trăm, có thể nói danh tiếng anh Long 9A giờ nổi như cồn, cả cái khu chợ từ bà bán thịt đến chị bán xôi, từ cô hàng nước đến thím hàng rau đều biết cháu Long. Long cũng không có bị bảo vệ lôi lên Ủy ban uống nước, vì cháu còn nhỏ, lại vì tự vệ, còn về mấy lỗ máu, chuyện thần kì ấy chả ai giải thích nổi, nên cũng không ai nghĩ tới Long. Nhân chứng hỏi cũng chỉ bảo là bọn Nam Cao đội đánh Long, Long phản kháng, nguồn gốc lỗ máu, không ai biết. Nên cho qua.

Hôm nay Chi tự chuyển xuống ngồi cạnh Long. Cô bé cũng ngại lắm, nhưng.. trót yêu rồi, biết nói là tại sao? Mọi người đầu tiên cũng trêu trêu, bé Hằng lúc trước Long “tùng” crush thấy vậy, gờ cũng ghen tị, lại tiếc. Lúc trước Long crush, Hằng biết nhưng mà kiêu, bây giờ Long lột xác, mới tiếc nuối nghiêng răng ken két. Chi luôn lấy cớ hỏi bài mà bất chuyện với Long, tiền triển có thể nói là hết sức tốt đẹp dành cho cô bé.

...

Cuối buổi, thầy giáo dạy Toán gọi Long ở lại nói chuyện riêng.

“Cuối cùng cũng tới, thầy làm em mong ngóng mãi”.

Long muốn được nói chuyện riêng với thầy lâu rồi, nhưng lại sợ làm phiền thầy. Hôm nay được thầy triệu tập, Long có chút phấn khích. Hán có nhiều điều muốn hỏi thầy, “có lẽ cái tên Nguyễn Xuân Toán của thầy là giả, vì một người cấp cao như thầy, chắc hán rất ít lộ danh tính thật. Lấy tên Toán chắc vì môn Toán thầy dạy”, Long suy nghĩ theo logic phim.

Khi mọi người về hết, Chi cũng đã về, cô bé còn định chờ Long để về cùng cơ, hán đồ mãi mới chịu về, mặt phụng phả phụng phịu, không đành lòng dắt xe về, thì thầy Toán mới bước vào lớp. Long định đứng lên chào thầy thì thầy đưa tay ra hiệu không cần chào. Thầy tiến lại chỗ Long ngồi, cũng ngồi xuống. Nhưng, Long ngồi ghế, còn thầy ngồi lên mặt bàn. Lúc này thầy không có còn cái vẻ nghiêm túc, hà khắc khi dạy học mà rất thoải mái. Nhìn mặt thầy thì rất khó để đoán biết tuổi tác. Da dẻ hồng hào, nhẵn nhụi như mới đầu 3. Nhưng nhìn tổng thể, đuôi mắt đã xuất hiện nếp nhăn, mi tâm cũng có, ánh mắt dạn dày kinh nghiệm của người từng trải, ẩn sau cặp kính mà không biết là kính cận hay kính thường vì nó khá mỏng, mái tóc ngắn nửa đen nửa xám, khiến thầy nhìn như 1 người đàn ông trí thức điển hình. Không ai nghĩ ẩn sau cái vẻ ngoài tri thức đó lại là 1 Nam Thiên Tướng mạnh mẽ. Form quần áo của thầy cũng chuẩn công sở, quần âu sẫm màu, áo sơ mi trắng, chân đi giày tây. Thầy ngồi lên bàn, đặt chân phải lên ghế, khuỷu tay phải đặt lên đầu gối. Dáng ngồi không có chút nào lịch sự, nho nhã của người giáo viên, đặc biệt là người như thầy, nổi tiếng nghiêm trang, lịch thiệp. Long hơi bất ngờ trước hành động của thầy. Nhưng nghĩ lại thì cũng có gì đâu, cái dáng ngồi thôi mà. Thầy cũng không có nói, chỉ ngồi vậy mà nhìn Long. Dưới ánh mắt của thầy, Long cảm tưởng thầy nhìn thấu hết mọi thứ của mình, từ Linh, tới Đan Điền, hay cuốn sách. Tất cả như bại lộ trước ánh mắt kia. Vui buồn không hiện. Khung cảnh 2 thầy trò giống như đại ca đang thăm vấn tiểu đệ vậy. Không khí trùng xuống, nặng nề. Long ngồi nhìn thầy, có vẻ hơi chùn chùn nên hán mở miệng phá vỡ không khí:

- Thầy, thầy gặp em có chuyện gì dặn dò ạ?

Long lên tiếng, thầy cũng thôi nhìn chăm chăm vào Long, ngồi thẳng lưng lại, vịn người mấy cái rồi chống 2 tay ra sau, ngả người ngửa cổ. Thầy nói trong khi vẫn giữ nguyên tư thế ấy:

- Cũng không có gì đặc biệt. Chỉ là thấy đồng nghiệp nên muốn hỏi chuyện chút thôi. Cũng lâu rồi chưa gặp ai. *Ngáp* Oàiiii.

Long khoé mắt giật giật. “Nói chuyện thôi, thầy có cần phải tra tấn tinh thần em vậy không?” Long dờ khóc dờ cười với thầy Toán hiện tại. Thầy như 1 gã thanh niên vậy, rất là vô tư. Có lẽ đây mới là bản chất của thầy.

- Thầy nói đồng nghiệp là sao ạ? Em không hiểu.

- Haha, nhóc con thôi diễn kịch đi. Chỉ có thầy với em thôi, cứ thoải mái mà nói chuyện.

Long nghe thầy bók phốt mình, lại thêm chuyện thầy nói rất là thoải mái nên Long cũng bớt căng thẳng, cười cười rồi hỏi:

- Thầy có cần phải thẳng thắn vậy không? Dù gì em cũng mới có lớp 9 thôi mà.

- Hahaha, ừ. Mới lớp 9 thôi.

- Vâng, còn nhỏ và cần thầy chỉ dạy nhiều ạ.

- Haha, nhỏ thì đúng, nhưng cần chỉ dạy thì chưa chắc. Huyết mạch Việt tộc của em tinh thuần đến quá đáng lắm luôn á. Chứng tỏ tư chất luyện Linh của em cũng là dạng quái vật không phải người rồi. Em thức tỉnh Linh là gì?

Long hơi chần chờ khi thầy hỏi tới Linh, nhưng qua vài giây, hần cũng cởi áo trắng ra, xoay lưng lại phía thầy, điều khiển ý niệm khiến hình xăm xuất hiện.

Khi hình xăm xuất hiện, thầy bỗng đứng xuống, nhìn chăm chú vào lưng của Long.

- Tam Đầu Long. Kích cỡ rất lớn. Hình xăm rõ nét, chứng tỏ phù hợp đến hoàn hảo. Tuy nhiên mới chỉ thức tỉnh được đầu ở giữa, các phần khác nhạt hơn, không nhìn kĩ sẽ không thấy.

- Linh rất mạnh, rất hiếm. Nhưng cũng tu luyện khó khăn hơn nhiều người khác. Thầy cảm nhận được hơi thở chết chóc toát ra, cái chết thuần khiết. Có lẽ là Âm hệ biến dị, hoặc cao hơn là Âm hệ. Đúng chứ?

- Vâng. Mà thầy nói cái chết thuần khiết là gì vậy? Chết cũng có thuần với không thuần sao ạ?

- Tất nhiên. Mọi thứ đều bắt nguồn từ thuần sang tạp. Cái chết thuần khiết chính là sự kết thúc tự nhiên của 1 sinh mệnh. Cái chết của 1 người vì sự cố nào đó mà không phải do hết thọ mệnh, thì đó không phải là cái chết thuần khiết. Mà là cái chết khiếm khuyết. Khi chết, người ấy vẫn còn thọ mệnh, sẽ theo cái chết của họ đi chuyển thể đầu thai, thọ mệnh còn lại dài, kiếp sau thường sẽ có thể cảm giác được người âm, là vong hồn chưa tiến vào Luân Hồi. Thọ mệnh dư thừa hấp dẫn vong linh vì đó chính là thứ giúp vong linh tránh khỏi Luân Hồi. Người ta lầm tưởng rằng vong linh bám theo là sinh mệnh, là linh hồn, nhưng thực ra là thọ mệnh. Vong linh vốn đã chết, nó cần sinh mệnh làm gì? Trừ khi muốn sống lại. Mà sống lại thì đoạt xá là xong, cần gì ám theo người khác. Đây chính là điều mà nhiều người lầm tưởng. Còn cái chết thuần khiết, là khi thọ mệnh cạn kiệt, linh hồn rời đi sẽ là linh hồn thuần khiết. Nó không phải là thuần khiết về thiện hay ác, mà là về sự trọn vẹn. Càng trọn vẹn càng thuần, càng thuần thì sống lại càng khoẻ mạnh, vong linh tránh xa vì không cướp được thọ mệnh từ linh hồn thuần khiết...

- Sao nghe thầy nói giống kể chuyện ma quá vậy?

Thầy đang kể thuận miệng thì Long nói chen vào. Nghe cách thầy kể nó sắc mùi truyện linh dị Long hay đọc buổi tối cho dễ ngủ.

- Để yên thầy kể cho. Đừng ngắt lời.

- Nhưng em nghe hơi khó hiểu á. Thầy tóm gọn lại đi, em còn về ăn cơm nữa, đói muốn chết rồi. Thầy không đói à?

Long không nói không sao, nói đến thầy mới thầy đói. Biểu hiện là tiếng phản đối câu chuyện ma của cái dạ dày của Long. Dạ dày thầy cũng kêu lên 1 tiếng đáp lễ.

Xấu hổ.

Thầy Toán đang định lấy cốc chống chế thì Long lại nói tiếp:

- À, Linh của thầy là gì vậy ạ? Cho em xem được không thầy?

- Cũng được.

Rồi thầy cởi áo somi ra. Wow, lúc mặc áo thầy có vẻ thư sinh gầy yếu, cởi ra mới thấy cũng cơ bắp đầy chữ chẳng đùa. Không đồ sộ như ông Tùng, nhưng khá là hoàn hảo, tỉ lệ cân đối.

Trước ngực thầy hiện ra 1 hình con báo màu đen, có dấu hiệu tia chớp vờn quanh.

Ám Lôi Báo. Biến dị hệ Âm Lôi, mang đặc tính của cả Âm và Lôi. Hình xăm của thầy không lớn, chỉ chiếm 1 nửa ngực bên trái.

Chưa hết, cánh tay phải của thầy còn hiện lên 1 con rắn đỏ rực như lửa quấn quanh từ bả vai tới lòng bàn tay. Đầu con rắn nằm chính giữa bàn tay phải.

Song Linh tu luyện giả.

Long rất là kinh ngạc. Long nghĩ vốn dĩ chỉ có 1 Linh, không ngờ thầy có đến 2 Linh. Long càng ngạc nhiên hơn khi trên mặt thầy có hình xăm 1 bông hoa tuyết ở giữa trán. Bông tuyết 6 cánh màu lam.

Tam Linh?

Long triệt để chấn kinh. “Thầy là con quái vật sao? 3 Linh? Làm sao thầy có thể tu luyện tới cấp Tượng khi có tới 3 Linh? Khó khăn lớn gấp 3 lần người bình thường đó.”

Thầy đoán Long chắc chắn sẽ có biểu cảm này. Vì ai khi lần đầu thấy cũng như vậy cả. Thầy khẽ mỉm cười về thành tích.

Qua 1 lúc, thầy ẩn hình xăm đi. Long còn đang ngỡ ngác vì thầy giáo quá dọa người thì 1 tiếng nói cất lên khiến 2 thầy trò giật mình:

- 2 người... 2 người làm trò gì ở trường học?

2 thầy trò quay ra nhìn. Là ông bảo vệ. Chắc ông đi vệ sinh các lớp học. Đi tới phòng học lớp 9A thì bắt gặp khung cảnh hơi dễ gây hiểu lầm này.

2 thầy trò, 1 lớn 1 nhỏ cời trần đứng nhìn nhau đăm đăm. Nhỏ ngỡ ngác ngược nhìn lên, lớn mỉm cười nhẹ nhàng nhìn xuống. 2 cái áo vút trên bàn, quạt trần thổi khiến nó không còn ngay ngắn mà lung tung sắp rơi, nhìn vào tường như là vì tiện tay quăng lên. Cảnh tượng đam mỹ khiến ông bảo vệ nghiêng pòm liên tưởng đi xa thật là xa.

Cũng may là cả 2 không ai có Linh ở chân, chứ nếu ở chân thì chẳng phải sẽ...

2 thầy trò nhìn ông bảo vệ, lại quay ra nhìn nhau, rồi quay lại nhìn mình, sau đó lại quay ra nhìn ông bảo vệ. Cứ thế 2, 3 lượt thì 2 thầy trò mới nhận ra vấn đề. Thầy hắng giọng, ho khan vài cái chữa cháy, rồi từ tốn mặc áo vào, mỉm cười chào ông bảo vệ rồi bước đi. Long thì không được từ tốn như thầy, hấn rú lên 1 tiếng khi thầy từ tốn ho khan, vội vàng mặc áo rồi chạy về trước khi thầy cài xong cúc thứ 3, cũng chẳng chào hỏi gì ông bảo vệ, cứ thế mà chạy ra lấy xe rồi về.

“Đm, đm, đm, lão bảo vệ bệnh hoạn”, Long nguyên rủa lão trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hệ Thống?

12h trưa.

Long đi về qua cái ao sen làng Hoàng. Từ cái lần cảm nhận được thứ kì lạ hình người trên mặt ao, Long luôn tận lực né tránh đi qua chỗ này. Hấn hiểu kì, muốn tìm hiểu nguồn gốc cận kề những bí ẩn, nhưng cũng không ngu. Vì mấy thứ như vậy, hấn biết hấn còn chưa đủ tư cách khám phá. Khá nhiều tấm gương trong truyện vì tò mò mà ăn quả đắng rồi. Đến main cũng còn phải nén tò mò, đợi đủ thực lực, có lòng tin đủ chắc bảo vệ bản thân mới dám dính vào. Long cũng thế. Nhưng có lẽ cái số main mặc định là phải dính rắc rối mới chịu. Khi đi qua đây, dù cố né xa xa mép ao, nhưng hấn vẫn đưa mắt nhìn về phía mặt hồ, trong đầu tưởng tượng lại hình ảnh cái thứ kì lạ kia.

Ma xui quỷ khiến thế nào, hấn lại thả ra tinh thần lực, ý định quan sát 1 phen. Nhưng hấn nhìn thấy không phải là cái thứ hình người trong suốt kia nữa, mà là 1 lớp màn chắn màu vàng đất, phủ kín mặt ao theo chiều ngang. Tinh thần lực của Long chạm vào lớp màn chắn màu vàng đất ấy thì bị đẩy ra, không tiến vào được. Dự cảm có chuyện không hay, Long thu lại tinh thần lực, đạp xe thật nhanh về. Long không biết rằng lúc hấn vừa thu lại tinh thần lực, thì ở trên màn chắn, hình bóng mà hấn từng thấy hiện lên, dõi theo bóng lưng Long rồi từ từ tan biến vào không khí.

Long đọc truyện nhiều, biết màn chắn đó là cấm chế, chỉ cần động là người bày trận sẽ cảm ứng được nên cơ giò chạy thật nhanh. Long không biết có nên báo cho ông Tùng hay thầy Toán không, vì hiện Long chưa có thực lực bảo vệ bản thân trước những kẻ như vậy. Đối đầu người bình thường còn được, nhưng gặp mấy kẻ không bình thường, hấn vẫn quá nhỏ yếu. Theo truyện, đụng chạm cấm chế người khác bày ra, chứng tỏ dám khiêu khích chủ nhà. Khi tức người khiêu khích đã bị màn chắn ghi lại, trừ khi phá cấm chế trước khi chủ nhà xuất hiện thì còn có cơ hội chạy thoát. Nhưng một khi còn lưu lại khí tức, thì chỉ cần trong phạm vi cảm ứng của chủ nhà, người khiêu khích sẽ bị phát hiện. Long cũng vậy, đã bị thứ hình người kì dị kia biết được khí tức, nếu không phải nó còn vương bận, hấn sẽ đuổi theo Long – kẻ 2 lần dám trêu người nó. Nhưng đợi khi nó xong việc, nhất định đi tính sổ thẳng ranh con này.

Long về đến nhà Hoàng, vừa kịp bữa cơm, nhà Hoàng vừa mới dọn xong.

Ăn cơm nghỉ ngơi chốc lát, Long với Hoàng lại đi học. Trên đường đi, Long nhìn về cái ao, có chút lo lắng, sợ bị phát hiện. Nhưng lại nhớ đến hình ảnh

bé Nhi chèo thuyền hái sen, vốn định hỏi thằng Hoàng từ lâu mà quên khuấy mất. Nên bây giờ tiện trên đường đi Long hỏi:

- Ê, làng mày có đứa nào tên Nhi không?
- Nhi? Có 3 Nhi cho mày chọn. Mày hỏi Nhi nào?
- 3 Nhi cơ à? Ừm... Ít tuổi hơn anh em mình, nhưng không học trường mình, có lẽ là học Trung Trắc.
- Học Trung Trắc? Đều có.
- A ừ... có thể ẻo phải Trung Trắc, vậy ít tuổi hơn thì sao? Khoảng 1 – 2 tuổi.
- Ít hơn có 1 đứa. Mà nó xấu vãi l**, mày hỏi làm gì?
- Xấu á? Thế ẻo phải đứa tao hỏi rồi. Thế làng mày có nhà ai mới chuyển đến không?
- Không rõ. Mà mày hỏi làm gì? Có con Chi rồi còn hỏi thăm gái? Chi nó cũng được mà, vừa xinh vừa ngoan vừa hiền. Mày bây giờ là nhiều em thích lắm nhá.
- Biết sao được, đẹp trai khoai to, lại cool ngầu. Đúng là đại họa cho nữ nhân thiên hạ mà.
- Ơm bỏ ẹ, bỏ lại bắt đầu tự kỉ rồi.

...

2 đứa đưa đẩy câu chuyện, tỏ lải qua rất nhiều chủ đề cho đến tận khi vào lớp. Buổi học diễn ra như bình thường.

...

Đêm nay là lần dung hợp ý thức, lần này là lần đầu đón nhất trong 8 lần, không tính lần cuối. Long lò mò đoán có lẽ sẽ 1 lần nữa phải chia tách ý thức hoặc linh hồn cho cuốn sách, rồi khắc ấn kí gì đó. Suy luận của hắn cũng đúng, vì lần dung hợp này chính là ban cho cuốn sách 1 ý thức có thể giao tiếp với hắn, 1 linh hồn có thể tự chủ phát triển, và phải làm vậy để sự hoà hợp của hắn và cuốn sách đạt cao nhất.

10h30, đến hẹn lại lên, con đầu dung hợp lại bắt đầu. Long đã đưa ý thức vào thể giới linh hồn từ sớm. Hắn không biết con đầu này sẽ khiến hắn, hay cuốn sách thay đổi thành dạng nào, nhưng đều là chuyện tốt cả.

Khi con đầu chuẩn bị tới, cuốn sách hiện ra trước mặt Long. Thả ra lực hút, kéo ý thức Long tiến vào bên trong. Ý thức của Long tiến vào cuốn sách, bao vây hắn là 1 thể giới tối tăm. Không nhìn thấy bất kì điều gì, ngoài bóng tối. Long thậm chí còn chẳng thể nhìn thấy bản thân, vì mọi thứ đều bị bóng đen bao phủ, không có thứ gì tồn tại ngoài bóng tối vĩnh cửu.

Khi ý thức của Long tiến vào trong cuốn sách, nó tiếp tục xuất hiện trên đầu Linh. Con Rồng như cảm thấy nguy hiểm, há miệng gầm rống, 1 quả cầu năng lượng màu tím tích tụ lại tại miệng của nó. Nhưng chưa hoàn thành thì cuốn sách đã lao vào cơ thể Linh, tiến tới trái tim của nó. Trái tim của Linh, chính là linh hồn của người tu luyện. Trước đây khi chưa có Linh, hồn của Long phân tán khắp thể giới linh hồn, là đoàn sương khói màu tím mà Long nhìn thấy lần đầu tiên tiến vào, rải rác khắp mọi nơi. Khi Linh xuất hiện, linh hồn của Long được cô đọng lại, trở thành trái tim của Linh. Theo sự phát triển của Linh, linh hồn của Long cũng mạnh mẽ theo. Cuốn sách tiến tới gần trái tim Linh. Trái tim của Linh không phải máu thịt mà là 1 viên thủy tinh nhon hai đầu, có 24 mặt đều nhau, toả ra ánh sáng màu tím yếu ớt. Có những dòng năng lượng màu tím thoát ra từ thủy tinh, toả đi khắp cơ thể Linh, cũng có những dòng năng lượng từ cơ thể Linh chảy về thủy tinh. Vòng tuần hoàn năng lượng này không khác gì của 1 cơ thể máu thịt.

Cuốn sách lại toả ra lực hút, hút đi các dòng năng lượng kia, đến khi viên thủy tinh chỉ còn 1/3 thể tích so với ban đầu mới dừng lại, rồi biến mất, trở lại trên cao. Con Rồng bị hút đi 2/3 sức mạnh, nằm gục xuống đầy mệt mỏi. Trong quá trình bị hút đi sức mạnh, nó gầm rống kêu gào vang vọng khắp mọi ngóc ngách trong thể giới linh hồn. Giờ đây nằm gục đầy bất lực, nhưng miệng vẫn gầm gừ không cam lòng. Tự nhiên từ đây chui ra thằng ác ôn ăn cướp sức mạnh của nó.

Ý thức Long dù không nhìn thấy gì, nhưng khi linh hồn bị rút đi, hắn vẫn cảm thấy đau thấu trời. Mà nguồn cơn đau đớn ấy không phải từ ý thức, mà từ sâu thẳm linh hồn của hắn. Con đầu rất đều, liên tục. Không mạnh hơn cũng chẳng yếu đi, cứ giữ nguyên cường độ như vậy trong 45 phút thì ngưng lại. Đau đớn không phải ở ý thức nên Long dĩ có kêu gào thảm thiết cỡ nào, cũng chẳng thay đổi gì. Ý thức trống rỗng, chẳng còn suy nghĩ nào có thể tồn tại trong hắn lúc này cả. Mọi sự chú ý, mọi sự cố gắng đều dồn hết vào để duy trì sức chịu đựng lúc này. Long cảm giác như mỗi giây mỗi phút bây giờ như dài hơn bình thường gấp mấy lần. Chẳng còn hơi đâu mà để ý tới xung quanh, theo thời gian dần sáng lên, ánh sáng màu tím giống như màu của linh hồn hắn.

Sau khi hút đủ linh hồn lực, cuốn sách trở lại trên cao, lặng yên không dao động lên xuống như bình thường nữa. Khi Long cảm nhận cơn đau chấm dứt, nhìn xung quanh mới thấy sự biến đổi. Không còn là màu đen vô tận bao phủ mọi thứ, không còn mù mịt không nhìn thấy gì, mà đã có ánh sáng tím ở mọi nơi. Nhưng màu tím tà tà, hơi tối tối khiến cảm giác có chút rờn rợn. Long đang đứng trên 1 cái bệ hình tròn. Không có bất kì họa tiết gì, chỉ là 1 bệ hình trụ tròn dẹt nhẵn thín. Cũng màu tím nốt. Xung quanh hắn tuy đã có ánh sáng nhưng vẫn trông trải đến lạ. Ngoài hắn và cái bệ dưới chân thì không còn gì khác. Sau thoáng chốc bàng hoàng, từ cái bệ bên dưới, 1 luồng hấp lực, hấp thu tinh thần lực của Long rất mạnh mẽ. Giống như không hút hết không dừng lại vậy. Còn mãnh liệt và đau đớn hơn lần ở Đan Điền rất nhiều.

Nhưng, đau đớn hơn nữa thì đã sao? Chỉ là dung hợp thôi, cũng không thực sự muốn lấy mạng hắn. Chỉ cần hắn luôn giữ vững tinh thần tỉnh táo, không gục ngã, buông xuôi nửa chừng thì cuốn sách cũng sẽ chỉ hút đủ lượng nó cần. Chỉ cần Long ngừng chống cự cơn đau, thả lỏng tùy ý cuốn sách hút chắc chắn nó sẽ hút khô luôn tinh thần của Long. Lần dung hợp này chính là quyết định xem ý chí của Long có đủ mạnh để sở hữu nó không. Long không biết ần ý đằng sau ấy. Long cũng đã thử buông lỏng chống cự, nhưng chỉ cần hắn buông lỏng, tinh thần lực trôi đi càng nhanh hơn, mặc dù đau đớn giảm đi nhiều. Đây chính là cái bẫy, nếu Long vì sợ đau mà hi sinh tinh thần lực quý giá, hắn chắc chắn sẽ rơi vào bẫy của cuốn sách, số phận Long đến đây coi như là hết. Rất may cho hắn, hắn đủ tỉnh táo để nhận thức buông xuôi không bao giờ có kết quả tốt.

Lúc này tinh thần lực hắn còn 3/5. Hắn không biết cuốn sách sẽ hút đi bao nhiêu, còn duy trì trong bao lâu. Nên nếu buông tha chống cự, sẽ không thể duy trì đến khi dung hợp kết thúc. Nên hắn càng tích cực chống cự lại.

2/5, vẫn tiếp tục hút.

1/3, vẫn chưa dừng lại.

1/4, vẫn chưa dừng.

...

Mãi tới khi chỉ còn 1/9, ý thức của Long gần như sụp đổ thì cuốn sách mới dừng lại. Vậy mới thấy, giữ vững tỉnh táo, đón nhận đau đớn mà còn suýt hi sinh thì nếu rơi vào hố mà cuốn sách đào sẵn, hi sinh là chắc chắn.

Hắn nằm gục trên bệ tròn, hoàn toàn không còn quan tâm tới xung quanh nữa. Miệng há ra, mắt vô thần nhìn lên trên cao, nơi màu tím ngự trị mọi nơi.

Long không biết đã trải qua bao lâu, có thể là vài giờ, cũng có thể chỉ trong vài phút, hắn không biết. Nhưng khi ý thức hắn trở lại, có thể tư duy bình thường trở lại dù vẫn còn rất yếu ớt, đánh thức hắn chính là Nguyệt.

Phải, là Nguyệt, cô đang cúi đầu nhìn hắn, mái tóc của cô rủ xuống chạm vào mặt hắn, nhột nhột, nhưng cảm giác rất chân thực.

- Nguyệt! Là em phải không?

Hắn mở miệng thì chào, đưa cánh tay lên chạm nhẹ vào má Nguyệt. Đưa tay chạm vào tóc Nguyệt trên mặt, tham lam hít lấy hương thơm còn vương.

- Là em! Hương thơm này, Nguyệt!

Từ đầu tới cuối, Nguyệt không nói gì, chỉ ngồi đấy cúi đầu nhìn hắn.

Long nhắm mắt lại, hoài niệm những ngày xưa. Nhưng rồi thực tại kéo hắn trở lại khỏi kí ức.

- Không phải là Nguyệt. Chỉ là Nguyệt trong kí ức của mình, mà không phải chân chính là cô ấy. Cô là ý thức của cuốn sách phải không?

Lần này, Nguyệt mới trả lời:

- Phải. Ta là hiện thân của Vô Danh Dị Khí. Ta lấy hình dạng này vì đây là người người có tình cảm nhiều nhất, thân thuộc nhất với ngài.

- Chọn hình dáng khác đi. Nguyệt là duy nhất, không ai có thể dùng hình ảnh của cô ấy.

- Ngài muốn ta mang hình hài của ai?

- Tùy ý đi. Cũng đừng có ngài ngài ta ta mãi, nghe rất không tự nhiên.

Hình ảnh Nguyệt mờ dần, tan thành làn khí màu trắng. Rồi làn khói ấy tổ hợp lại thành Huy, thằng bạn từng vào sinh ra tử với hắn ở kiếp trước, anh em tốt nhất hắn từng có.

- Yô, như này được chứ bro?

Long cười lên 1 cái, nói:

- Không chỉ hình dáng, đến cả tính cách lẫn giọng nói đều giống hệt. Cứ để như vậy đi. Dù sao gặp lại mày cũng tốt, Huy ạ.

Huy đỡ Long dậy, rồi bước lên phía trước 1 bước.

- Chà, lâu lắm rồi mới lại có chủ nhân. Cảm giác này thật tốt.

Huy vươn vai, dang tay nói lớn sáng khoái. Rồi quay lại nhìn Long, nói:

- Chào mừng chủ nhân đã trở thành người nắm giữ Tổ Khí thần kì nhất nhân loại. Ta không phải là 1 cuốn sách ghi chép, mà là 1 hệ thống tri thức vô tận. Thứ ta ghi lại chính là tinh hoa của toàn nhân loại. Chủ nhân thật là may mắn.

Long mới hơi hồi phục lại, nghe Huy Ba Hoa giới thiệu về cuốn sách, phì cười. Quả thực thằng này dù nó có đánh nhau thì cũng sẽ đánh nhau 1 cách hài hước. Ý nghĩa câu nói thì không có vấn đề. Vấn đề là lại thót ra từ cái miệng môi dày 8 lạng, giọng ồm ồm như vịt đực bị cắt tiết, thêm cái biểu cảm vui vẻ, nịnh nọt như anime girl trên khuôn mặt góc cạnh, thô ráp của 1 thằng đàn ông thì thực sự không thể yêu thương nổi.

- Haha, thật sự là quá giống mà, Huy ơi là Huy, haha.
- Ta không phải là Huy, ta là Dị Khí. Là hiện thân của Dị Khí thần kì nhất thiên hạ.
- Ê, thôi gọi chủ nhân được không, thực sự nghe không có quen. Gọi Bro như thằng Huy hay gọi là được.
- Ok bro. Chào mừng đến với Hệ Thống Tri Thức Thần Kì.

Hệ Thống?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

- Hệ Thống?
 - Yes bro. Là Hệ Thống.
 - Là loại hệ thống có level với kinh nghiệm các thứ như trong truyện à?
 - Hey, đừng so sánh tao với mấy thứ hạ đẳng gò bó đẳng cấp chủ nhân chứ. Không có level, cũng không có kinh nghiệm, đánh quái cũng không có rơi ra loot đâu.
 - Vậy là cái thể loại Hệ Thống gì? Mày đừng ồm ồm ở nữa, nói thẳng ra đi.
 - Nóng tính quá bro, được rồi để tao giải thích. Như tao đã nói, tao là Hệ Thống Tri Thức Thần Kì, đúng không? Mà tri thức, nó bao gồm rất nhiều lĩnh vực. Nếu không có Hệ Thống, làm sao mày tìm được thứ mày muốn giữa mênh mông tri thức? Hệ Thống sinh ra là để sắp xếp, phân loại, quản lí mọi thứ 1 cách khoa học nhất, thuận tiện nhất với chủ nhân. Nói ngắn gọn vậy hiểu chưa?
 - Hiểu rồi. Mày là Hệ Thống quản lí tri thức. Thế “Thần Kì” là ở chỗ nào?
 - Sở hữu tri thức toàn nhân loại còn chưa thần kì?
 - Chả có gì thần kì. Mày nhìn mấy Hệ Thống mày bảo là hạ đẳng đi, có cái nào mà không có đặc sắc riêng? Hệ Thống Nhẫn Giả có Huyết Mạch, Huyết Kê Giới Hạn,... mày có gì? Đến cái đơn giản nhất, Hệ nào cũng có là Cửa Hàng, mày cũng không có. Thần Kì chỗ nào hả Huy? Nhảm, Dị Khí?
 - Haha, easy mà bro, cần gì nóng. Hệ Thống Tri Thức Thần Kì ở chỗ, có thể biến tri thức thành hiện thực. Tất cả mọi thứ thuộc phạm vi Tri Thức, đều có khả năng. Mấy thứ ông nói kia, có thì cũng có đặc sắc, nhưng đều là giả tưởng cả. Mà giả tưởng là sao, là do con người sáng tạo ra, đã do con người sáng tạo, dĩ nhiên thuộc về tri thức nhân loại rồi. Chú hiểu ý anh chứ?
- Nghe Huy Ba Hoa giải thích, Long mới ngó người. “Đm nó nói đúng ha, cái mình đọc cũng là tri thức, mà là tri thức thì thuộc quyền quản lí của nó. Vậy nó là tổng hợp tất cả Hệ Thống, các vị diện, các nhân vật? Đều... BA.”
- Đâu xanh bá vậy mày? Tức là cứ thuộc về tri thức, là thuộc quyền quản lí của mày?
 - Chuẩn. Nếu đủ sức mạnh, thậm chí tao có thể hiện thực hoá cả 1 thể giới giả tưởng.
 - Gì? Cả 1 thể giới? Ví dụ như kiểu One Piece có tính là 1 thể giới không?
 - Tính. Nhưng One Piece là tiểu thể giới. Còn có nhiều đại thể giới cao cấp hơn.
 - Như kiểu trong Đế Bá?
 - Đế Bá, uh. Nó là 1 trong các đại thể giới.
 - Vậy tao xuyên không vào trong đó được không?

- Được chứ sao không. Mày là chủ nhân, chỉ cần mày có thể nghĩ đến, thì tao có thể làm ra. Không sợ không làm được, chỉ sợ không nghĩ được.

- Về lò.

Long không ngờ, cuốn sách thần bí này lại có công năng phải gọi là siêu cấp bug. Nó bug như vậy, không mạnh không được. Nhưng, có 1 điều hấn thắc mắc, đó là nắm giữ cuốn sách nghịch thiên như này, những người nắm giữ trước hấn, số phận họ ra sao? Không lẽ thực sự không có trường sinh bất tử?

- Ê, cho tao hỏi cái này

- Hỏi gì?

- Tao không phải chủ nhân đầu tiên phải không?

- Ừ. Không phải đầu tiên. Có vấn đề gì à?

- Vậy những người trước, họ thực sự... chết rồi à?

- Đúng vậy. Chết hết rồi.

- Như mày nói, mày có nhiều năng lực nghịch thiên như vậy, sao họ lại không thể vĩnh sinh bất tử? Chẳng lẽ thực không thể bất tử?

- Mày vẫn còn ngây thơ lắm. Thử nghĩ đi, lịch sử nhân loại, đời trước có thể nào hơn đời sau không? Tri thức nhân loại càng về sau càng nhiều, quyền năng của tao cũng theo đó lớn mạnh lên. Mày vụ xuyên không giả kia, mới xuất hiện trong mấy chục năm gần đây. Liệu mấy người trước có biết được?

- Nhưng tri thức tu chân giới, lâu đời như vậy, không lẽ cũng không thể trường sinh?

- Ai có thể nói trước là không thể trường sinh? Tao không thể. Nhưng người đời sau, sau nữa, có lẽ sẽ có người tìm ra. Hoặc, có thể là mày.

- Tao?

- Biết sao được tương lai? Dù mày có khả năng nhìn lên thiên cơ, xem thấu thời gian, nhưng mỗi lần mày làm vậy, luôn có cơn sóng tác động làm chệch đi quỹ đạo vốn có, mọi điều mày nhìn thấy, đều là vô nghĩa. Bởi có thể giây trước là thế này, nhưng chỉ cần mày nhìn thấy, giây sau tương lai đã rẽ sang 1 hướng khác.

- Như mày nói thì liệu có thể nào tồn tại thế giới song song với thế giới này không?

- Không có thể giới song song như mày nói. Nếu có, vậy chắc chắn 2 thế giới ngăn cách cực kì mạnh, không có phương pháp vượt qua, vì tao không bắt kì thông tin gì về thế giới ấy.

- Vậy à. Thế mày có biết vì sao tao hồi sinh không?

- Thông tin liên quan đã bị xoá. Rất tiếc, tao không thể giải đáp cho mày.

Nhận được câu trả lời không như ý, Long cúi đầu, không nói gì. Sương mù về nguyên nhân trùng sinh trong hấn vẫn chưa được giải đáp. “Đã bị xoá, haha, xoá rồi cũng tốt. Dù sao thì còn sống là tốt rồi. Vẫn nên cảm ơn, dù là vì lí do gì đã khiến mình sống lại, có cơ hội thứ 2.”

- Mày có thể trở thành bất kì Hệ Thống nào phải không?

- Không thể trở thành. Tao không việc gì phải trở thành ai, hay thứ gì khác. Nhưng có thể mô phỏng lại. Tuy nhiên, thời gian mô phỏng rất lâu, và cần nguồn năng lượng khổng lồ để chuyển đổi các qui tắc, giới hạn, công năng từ thế giới ảo ấy sang thế giới thực. Tao không khuyến khích mày làm trò mô phỏng này đâu bro.

- Vậy nên làm thế nào?

- Hãy tự sáng tạo lấy, coi các Hệ Thống ảo ấy là nguồn tham khảo, tự tạo lấy 1 cái phù hợp với mày, với thế giới thực này.

- Như vậy được không? Có lỗi quá không?

- Mọi thứ tùy thuộc vào khả năng của mày.

Long thực sự rất là khó nghĩ. “Là tự tạo Hệ Thống cho bản thân, chứ không phải được Hệ Thống lựa chọn. Nhưng các Hệ Thống kia, thứ mạnh nhất chính là Công Pháp, Luyện Khí, Luyện Đan, Huyết Mạch, mấy mục này chắc chắn phải có. Vài loại Hệ Thống Game thì có level và chỉ số cụ thể, dễ dàng quản lí. Còn có Cửa Hàng và Quay Số May Mắn, là 2 mục đặc sắc nhất của các Hệ Thống. 2 mục này chính là 2 thứ gần như trợ giúp main nhiều nhất. Cửa Hàng thì luôn luôn hữu dụng, còn Quay Số May Mắn thì khi main còn yếu là thứ buff cực mạnh, nhưng tỉ lệ vào đồ tốt hơi thấp. Nếu có thể thay đổi tỉ lệ, vậy không khác gì hack rồi. Haha”. Long cực kì phấn khích, nếu mọi thứ đúng như suy nghĩ của hấn thì quả thực hấn có thể đi ngang cái thế giới này rồi. Nhưng như đọc được suy nghĩ của hấn, Huy lên tiếng vui đập vỗ cánh tươi sáng kia:

- Thì lẽ sẽ do tao quyết định, bớt ảo tưởng đi nhé con.

Long giật mình:

- Đù, mày đọc được à?

- Dung hợp ý thức, ý thức của tao là từ mày mà có, tao đọc được suy nghĩ của mày là đương nhiên.

- Vậy sao tao không đọc được của mày?

- Vì tao có suy nghĩ đâu mà đọc?

- Đâu... Vậy như ý kia của tao, có thể làm không?

- Có thể, nhưng tao là người quản lí Hệ Thống, mày không can thiệp được bất kì thứ gì, và tạo rồi thì không thể xóa đi đâu, nên suy nghĩ kĩ vào.

- Có thể Update đúng không?

- Có thể.

- Vậy thì quát đi, có các mục chính là Thông Tin Cá Nhân, Túi Đồ, Kỹ Năng, Lò Luyện, Pet, Linh, Cửa Hàng, Vòng Quay May Mắn.

Thông tin cá nhân có các mục Sinh Mệnh/Linh Lực/Tinh Thần Lực/Linh Hồn Lực, các chỉ số về Cơ Bắp/Nhanh Nhẹn/Tinh Thần/Linh Hồn/Hồi Phục.

Kỹ Năng sẽ có mục Tâm Pháp, Đấu Pháp, Bí Pháp. Tâm Pháp là thứ tăng trưởng tu vi, Đấu Pháp là thứ dùng để chiến đấu, Bí Pháp là những thứ không dùng để chiến đấu.

Lò Luyện chia ra thành Luyện Đan, Luyện Khí, Luyện Phù.

Pet thì như trong game đi.

Về Linh, nếu có thể thì đánh số thứ tự phần thức tỉnh, ví dụ đầu ở giữa là 1, đầu trái là 2, phải là 3,... Thức tỉnh có thể tự do nếu đủ điều kiện.

Cửa Hàng và Vòng Quay May Mắn mày tự làm chủ, hợp lí tí nhé, đừng có kiểu gian thương.

- Về cơ bản thì tao hiểu rồi. Sẽ mất khoảng 1 tuần để có thể tạo ra Hệ Thống như mày muốn, tao sẽ chỉnh sửa cho hợp lí. Về gian thương, tao là Hệ Thống Tri Thức, không phải Hệ Thống Buôn Bán, nên khỏi lo đi. Qua ngày mai, nếu mày còn trụ được vững thì tao sẽ bắt đầu chế tạo Hệ Thống ấy cho mày.

- OK. À, tao đặt tên là...

- Sống qua ngày mai rồi đặt.

- ...

Long đưa ý thức trở lại cơ thể. Bây giờ là gần 3 giờ sáng. Vậy là hắn ở trong đó cũng hơn 5 tiếng đồng hồ rồi. Hôm nay là thứ 7, vẫn phải đi học sáng “Tranh thủ nghỉ ngơi hồi phục để đêm còn có sức nào”, nói rồi hắn lại chìm vào trong Cửu Quyết.

6h30, như thường lệ, Long và Hoàng 2 thằng đi học. Khi đi qua cái ao sen, Long có cảm giác nó khác khác, hắn không biết khác chỗ nào, nhưng nó không giống mọi ngày. Hình như thằng Hoàng cũng nhận ra gì đó nên quay ra nhìn mặt nước xanh dập dềnh nhẹ nhàng, nhìn bình thường đến không thể bình thường hơn.

- Hoàng, mày nhìn gì đó? – Long hỏi dò.

- Tao thấy hơi lạnh lưng khi nhìn mặt ao mày ạ. Mày có cảm nhận được gì không?

Nghe Hoàng nói vậy, Long cũng chú ý cảm nhận xung quanh, nhưng không thấy lạnh lưng như Hoàng nói. Long không dám thả tinh thần lực ra, sợ đánh động tới chủ nhân cầm chế, nên đành dựa vào ngũ giác.

- Không, có thấy gì đâu, chắc gió sớm đấy. Yên tâm đi, không có gì đâu, anh gánh hết.

- Đm gánh gánh cc. Tao cần mày gánh quá?

Miệng thì chửi vậy, nhưng khuôn mặt Hoàng vẫn đầy vẻ nghiêm trọng, nhìn mặt ao 1 cái rồi quay đi. Nó tin trực giác của nó, cái ao này có vấn đề. Nó cảm thấy bất an.

- A, kia nhìn kia mày, con Nhi tao hỏi mày đấy, kia, đi xe đạp điện trắng kia.

Tiếng gọi của Long khiến Hoàng di dời sự chú ý tới bóng dáng mà Long chỉ. Áo trắng, ống tay xắn gọn gàng, tóc cột kiểu đuôi ngựa, theo gió bay phất phơ, rất nên thơ. Hoàng cố nhớ, xem con bé kia là con nhà ai. Nhưng hần bó tay, chưa gặp bao giờ.

- Tao không biết, chưa gặp bao giờ. Mà có chắc là nó làng tao không?
- Không chắc, nhưng tao thấy nó chèo thuyền ở ao làng mà sen nên chắc là người làng mà.
- Thằng hăm, biết đâu nó đến nhà người thân chơi thì sao? Mà sen làng tao ai hái chả được.
- Thôi để lần sau gặp tao hỏi vậy, nó phóng đi mất rồi. Từ hướng đi thì chắc chắn là từ làng mà. Nên có lẽ nó sống ở làng mà, rồi sẽ gặp lại thôi.
- Ừ.

Long cứ cảm thấy rất là băn khoăn, không hiểu cái cảm giác thân thuộc mà Nhi gây cho hần vì đâu mà có. 2 người mới gặp 2 lần, đều là tình cờ gặp gỡ.

“Có lẽ nào tiền kiếp là có thật?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Vong Linh Trả Thù

Sáng đó, vẫn là 1 buổi sáng bình thường như bao ngày khác. Buổi học vẫn nhàm chán như thế, và cũng sẽ kết thúc như thường lệ, bằng những hồi tiếng trống trường giòn giã. Nhưng, không đợi buổi học kết thúc thì đã có chuyện khiến cho buổi sáng yên bình trở nên hỗn loạn hơn bao giờ hết.

Lúc này đã là tiết 3, chỉ 2 tiết học nữa là buổi học kết thúc, ai về nhà nấy. Long đang ngồi nói chuyện riêng với Chi. Không hiểu sao, cnagf ngày hần càng thấy thích nói chuyện với cô bé. Nó không có xô xát, thô lỗ như nói chuyện với mấy thằng súc vật kia. Mỗi câu nói, mỗi nụ cười của Chi như 1 làn gió mát lạnh, thổi tới tâm hồn Long khiến hần cảm thấy muốn đắm mình trong làn gió đó mãi. Với hần, Nguyệt và Chi đều dịu dàng như vậy, nhưng lại có nét gì đó rất khác nhau. Nguyệt luôn hiền hoà, chấp nhận đứng sau hần, đợi hần trở về, cô không biết làm trò khiến hần vui, nhưng cô biết an ủi hần, vỗ về hần, làm dịu đi ngọn lửa hiếu sát trong hần. Chi cũng luôn chờ đợi hần, cô bé cũng vẫn luôn dịu dàng như vậy, nhưng Long cảm thấy khi bên cô bé, hần không thể nào nổi lên được chút nóng giận, phần nộ nào. Chưa cháy đã tàn. Hần thích cảm giác yên bình này. Giá mà hần có thể lựa chọn sống yên bình mãi như vậy, nhưng hần không thể. Kiếp trước hần nợ nhiều người, hần chưa kịp trả đã vội đi, kiếp này hần phải trả, và con đường tới đích luôn đầy chông gai, thử thách.

- Hìhì, anh nhìn gì mà chăm chú vậy? Mặt em có vết bầm à?

Gần đây, cô bé cũng đã bỏ qua mọi ngại ngùng mà xưng hô anh em với hần. Lúc đầu Long vẫn còn cụt cụt tứ tứ cơ, nhưng sau rồi cũng đáp lại, anh em thân mật với cô bé.

- Không có, chỉ là nhìn em, anh có nhiều suy nghĩ.

- Suy nghĩ gì vậy? Nói cho em...

- CẦN THẬN!

Phập!

Long vừa hét lên vừa lao tới ôm lấy Chi, đồng thời quay lưng lại che chắn cho cô bé. Vừa nãy, khi Chi đang nói chuyện, 1 cái bóng trắng bấn trong suốt hiện lên, đưa bàn tay lên, bàn tay trắng tấp, móng dài sắc nhọn như mũi dao. Động tác co tay lên sức lực để đâm xuống, đích đến chính là trái tim của Chi. Long cũng không kịp nhìn bóng trắng đó là gì, theo phản xạ hét lên và ôm lấy, che chắn cho Chi. Mọi thứ diễn ra chỉ trong vòng chưa tới 1 giây. Chi nghe tiếng Long hét lên thì giật mình, khi cô định thần nhìn lại thì đã nằm trong vòng tay của Long, cô thấy trước ngực Long có thứ gì đó lòi ra, màu nhuộm đỏ khiến hình ảnh bàn tay vô hình hiện rõ. Từng ngón tay dài nhọn, từng móng tay sắc lẹm đều hiện ra rõ mồn một trước mắt cô, bị nhuộm đỏ bởi máu. Máu của Long.

Cả lớp đang bình thường, giáo viên vẫn đang giảng bài trên bục giảng, nhóm ngồi học, nhóm ngồi chơi, nhóm ngồi nói chuyện. Không khí hơi hỗn loạn, nhưng là không khí bình thường của 1 lớp học bình thường. Tiếng hét của Long khiến cho không khí ấy bị đánh vỡ. Giáo viên ngừng giảng, quay ngoắt đầu, nhẩn mà nhìn xuống nơi phát ra tiếng hét. Cả lớp cũng vậy, đều nhất tề quay đầu, tập trung nhìn lại nguồn cơn tiếng hét.

- Aaaaaaaaaaaaa! LONG!

Là tiếng hét của Chi. Khi cô bé định thần lại thì kinh hoàng hét lên. Máu của Long chảy ra như xối. Cú đâm kia quá nhanh và mạnh khiến bắn lên người cô rất nhiều. Trên mặt, trên áo, trên tay. Máu đỏ vẫn nhỏ từng giọt xuống áo cô bé, cái áo trắng tinh bây giờ đã ướt đầm máu tươi. Nhưng cô như không

quan tâm tới, cô bé vẫn dán mắt vào lồng ngực của Long, vào thứ mà bàn tay kia đang nắm. Trái tim của Long vẫn còn đang đập từng nhịp, từng nhịp. Máu vẫn tiếp tục chảy ra.

- Aaaaaaaaaaaaa!

Tiếng hét của cô bé nào đó đã đánh thức cả lớp đang ngủ ngà. Sự ngỡ ngàng, bàng hoàng đến cực độ khi tận mắt chứng kiến khung cảnh kinh dị ấy. Và như điều tất yếu, tất cả mọi người đều đứng lên chạy thật nhanh ra khỏi lớp học, để mặc Chi và Long ở đó. Duy chỉ có thằng Hoàng là chạy sau cùng. Nó chạy thật nhanh tới chỗ Chi, kéo cô bé cùng chạy ra ngoài.

Chi lúc này đã mất hết sức lực. Sự kinh hoàng đó dường như vẫn còn đang ám ảnh, tái diễn liên tục trong đầu cô bé. Nên dù có bị Hoàng lôi ra ngoài, cô bé cũng vẫn mãi nhìn vào trái tim đỏ tươi ấy.

Long lúc này, đang rất là đau đớn. Dù là hiện tại có mất trái tim hẳn cũng vẫn sống, nhưng cảm giác đau đớn khôn cùng đó thì không cách nào loại bỏ. Ngay khi che chắn cho Chi, cảm giác đau đớn theo tiếng “Phập” ngọt xót ấy rất nhanh lan rộng ra toàn bộ cơ thể. Long có thể cảm nhận được sinh mệnh của mình đang trôi đi rất nhanh theo từng giọt máu, nhưng vì hần hồi phục quá nhanh, nên máu cứ tuôn ra mãi không ngừng, nên sự đau đớn ấy giày vò hần liên tục không ngừng, hần cảm nhận rất rõ ràng cái lạnh của bàn tay kia, đang lan toả ra khắp cơ thể hần, thấm thấu vào từng mạch máu, thối thối.

Phục!

Cái bóng kia rút tay lại, trên tay nó là trái tim Long vẫn còn đập cố vài nhịp cuối cùng, hơi nóng vẫn toả ra cho đến khi... Bep...Nó bị bóp vỡ. Cơ thể Long cũng run rẩy theo cái rút tay kia. Cảm giác thoát lực khiến cơ thể hần mềm nhũn, đổ gục xuống sàn nhà. Suy nghĩ đầu tiên của hần là: “Sẽ chết sao?” Dù đã qua dung hợp, nhưng khi ấy cuốn sách chưa thể giao tiếp với hần, nên không ai báo với hần rằng hần gần như bắt tử. Nên bây giờ, trả lời hần là tiếng nói của cuốn sách trong hình hài Huy: “Mày không chết được đâu. Trái tim mất rồi có thể tái tại lại. Chỉ khi linh hồn bị phá hủy thì mày mới thực sự chết. Gắng lên, Long. Huy đang chờ mày, Nguyệt đang chờ mày.”

“Đúng vậy. Nguyệt đang chờ tao. Nguyệt đang chờ tao.”

Long tự nói với chính mình.

Sự nhốn nháo của lớp 9A và những tiếng la hét chói tai của cả học sinh lẫn giáo viên đã sớm kinh động tới toàn trường. Chỉ vài giây sau thì 2 cửa ra vào và cửa sổ đã kín đầu người lộ nhô nhòm vào trong. Đập vào mắt họ là 1 cái bóng trắng, bán trong suốt. Dưới đất có 1 nam học sinh đang nằm gục trong vũng máu đỏ tươi. Cái bóng thì cầm trên tay 1 trái tim còn đang đập. Không phải nói thì ai cũng hiểu trái tim kia là của nam sinh đang nằm kia. Tiếng “Bep” phát ra khi trái tim bị bóp vỡ khiến tất cả học sinh đều hoảng sợ, chạy trời chết. Chạy xuống sân trường, chạy về lớp học, chạy lên tầng trên,... Đám đông nhốn nháo mất trật tự như ong vỡ tổ.

Cái bóng trắng ấy chính là thứ mà Long nhìn thấy ở mặt ao. Vài giờ trước, khi Long đi học qua ao, nó đã cảm nhận được khí tức của thằng ranh con dám vuốt râu hùm 2 lần. Nhưng nó đang đến thời khắc quan trọng, nên tạm thời tha cho Long. Bây giờ nó đi đòi nợ. Khi cảm nhận được khí tức của Long, nó đã lao tới đây, ý định của nó là tận hưởng bữa tiệc máu người và nỗi sợ hãi của những kẻ phạm nhân yếu đuối.

Nó lựa chọn Chi làm đĩa khai vị, “con bé này có vẻ rất thân với thằng ranh con kia, để thằng ranh kia đau khổ rồi mới giết, cảm giác sẽ thú vị như nào?” Nó nghĩ. Nhưng nó không ngờ Long phản ứng nhanh vậy, nó không muốn giết Long ngay, điểm tâm bao giờ cũng ăn sau. Nhưng dù sao cũng ăn, ăn sớm ăn muộn đều như nhau cả.

Khi sự hỗn loạn bao trùm lên toàn bộ trường học, thầy Toán mới đi nhanh lại phòng học lớp 9A. Tới gần phòng học, thầy mới cảm thấy hơi thở của vong linh, nồng đậm mùi huyết tinh. “Tại sao vong linh xuất hiện ở gần như vậy mà ta lại không có cảm ứng? Không phải vong linh bình hường Có lẽ nó đã giết hại được ai đó rồi. Phải nhanh chóng ngăn chặn, không thể để nó hoành hành được.” Thầy vừa đi nhanh vừa nói thầm.

- Mọi người tránh ra, rời xa chỗ này càng xa càng tốt. Tránh ra! Tránh ra.

Thầy nói, nhưng có lẽ vì quá hoảng loạn, nên chẳng ai còn để ý tới lời nói của thầy mà chạy lo thoát thân. Bực mình, thầy điều động Linh của mình: Tuyệt Thiên Hoa. Tất cả mọi người trong phạm vi trường học đều bị đóng băng. Rồi thầy bay lên, lao nhanh vào phòng học lớp 9A. Tên vong linh kia vẫn ở đó, nó cũng bị Linh của thầy đóng băng, nhưng khi thầy đến thì nó đã phá được lớp băng mà thoát ra ngoài. Nó biết gặp đối thủ mạnh nên không ham chiến, vụt biến thành 1 làn khói trắng, tan biến.

- Muốn chạy? Băng Phong!

Cả phòng học lớp 9A bị biến thành 1 phòng giam băng băng. Tên vong linh kia chưa tan biến hết đã lại hiện ra. Lần đầu tiên trên khuôn mặt vô hồn vô cảm kia xuất hiện sự sợ hãi. Nó thực sự sợ hãi. Đối thủ kia phá mạnh, vượt khỏi đẳng cấp hiện tại của nó quá nhiều.

Thầy Toán không đợi nó có bất kì phản ứng gì, ngay khi nó vừa hiện ra đã lần nữa đóng băng cả cơ thể nó lại. Dĩ nhiên là lần này nó không thể nào thoát khỏi trong thời gian ngắn.

- Âm Lôi Báo – Lôi Kiếm

- Địa Hoả Xà – Cực Nhiệt Khí

5 thanh Lôi Kiếm sau khi được thầy triệu hồi ra thì phóng về phía vong linh nhanh như chính tên gọi của nó – Lôi. 5 thanh Lôi Kiếm phân biệt xuyên thủng 5 bộ phận của vong linh là đầu và tứ chi. Cực Nhiệt Khí, là 1 đoàn khí mang sức nóng khủng khiếp được nén ép lại, dung nhập vào trong 5 thanh Lôi Kiếm. Khi 5 thanh Lôi Kiếm găm vào cơ thể vong linh thì cũng chính là lúc Cực Nhiệt Khí tràn vào theo vết thương. Lôi và Hoả vốn dĩ là 2 thứ khắc tinh của vong linh, nên con vong linh này sau khi dính 2 sát chiêu đã cạn kiệt hết sức mạnh. Nhưng cũng vì nó vừa luyện thành 1 Bí Pháp nên chưa chết ngay.

Thầy Toán thấy nó vẫn còn sống sau 2 sát chiêu diệt vong linh của mình thì định tung thêm chiêu nữa tận diệt luôn con vong linh hại người này.

- Băng Phong – Băng Bạ...

- Khoan! Dừng tay!

Khi thầy chuẩn bị tung ra đòn kết liễu thì có 1 người đàn ông xuất hiện, cất tiếng ngăn cản.

Không ai khác chính là bố của Long.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Bố của Long ngay khi Long bị vong linh đâm xuyên lồng ngực thì đã cảm nhận được, ông bỏ mọi việc lại mà dùng hết tốc lực tới chỗ của Long. Đến nơi, cảm nhận sinh mệnh của Long vẫn còn, chưa tắt thì ông yên lòng. Chỉ cần Mệnh Hoả chưa tắt thì mọi chuyện đều có thể cứu vãn. Khi ông quay tìm thủ phạm thì thấy vong linh đã sắp bị thầy Toán dùng Băng Bạo kết liễu vội hô lên ngăn cản. Thầy Toán rất bất ngờ vì người đàn ông trước mắt, phần vì thầy cảm nhận được uy hiếp toát ra từ người đàn ông lạ mặt này, phần vì người đàn ông này ngăn cản thầy diệt vong linh. Thầy đang suy đoán: “có lẽ nào vong linh này là của người đàn ông này nuôi? Nếu không tại sao lại xuất hiện đúng lúc này?”

- Anh là ai? Vì sao ngăn cản tôi?

- Tôi là bố của cháu Long. Xin lỗi vì sự đường đột của tôi, nhưng tôi cần con vong linh này để tìm hiểu nguồn gốc mọi chuyện, vì sao nó lại tấn công con tôi. Mong anh thông cảm.

“Thì ra là bố của thằng nhóc. Vậy không lẽ đứa bị móc tim kia là thằng nhóc con? Ý, vẫn chưa chết. Thú vị lắm.” Thầy suy nghĩ trong đầu.

- Thì ra là bố cháu Long, nó bị vong linh xuyên thủng ngực, trái tim cũng đã bị móc ra. Nhưng có anh ở đây rồi thì mọi chuyện cũng không có gì nghiêm trọng. Về con vong linh này, anh định xử lí như nào?

- Suru Hồn Thuật. Chắc anh cũng biết chứ?

- Thì ra là người của tu chân giới. Tôi cũng tò mò muốn biết vì sao nó có thể thoát khỏi cảm nhận của tôi và lộng hành giữa ban ngày không có kị đây.

- Đề chuyện này cho tôi.

Nói rồi bố Long bước tới gần con vong linh lúc này đã suy yếu tới cực điểm. Ông đặt ngón trỏ lên trên trán của nó qua lỗ mà Lôi Kiếm đã đục ra. Vì vong linh là thể khí nên không có máu me khi bị xuyên thủng. Khi ngón trỏ chạm vào trán của nó, điểm tiếp xúc phát ra ánh sáng xanh, loé lên 1 cái rồi tắt. Cơ thể vong linh theo đó giật lên liên hồi. Từng đợt khói đen theo từng cơn co giật mà bốc ra qua các lỗ hổng.

Quá trình kéo dài khoảng 15 phút thì bố Long rút tay lại. Ông đã nắm rõ toàn bộ mọi chuyện, từ việc vì sao con vong linh này đeo bám theo Long, tấn công hấn cho tới lí do mà nó có thể xuất hiện vào ban ngày, khi mà Thái Dương lực dồi dào. Ông kể với thầy Toán mọi thứ. Thì ra, con Vong Linh này từng bị 1 nhóm đạo sĩ vây bắt, nhưng để nó trốn thoát, trốn tới đây, thì gặp cái ao sen làng Hoàng. Khá sâu bên dưới là khá nhiều thi cốt từ thời phong kiến, theo thời gian trôi qua lâu dài, tích tụ tạo thành Âm Sào. Nó tại đây vừa chữa thương, vừa tìm cách phục thù. Rồi Âm Sào nó tìm được 1 Bí Pháp giúp cho vong linh có thể kháng lại Thái Dương lực, đại thành có thể trở nên miễn nhiễm Thái Dương lực. Con vong linh này mới luyện được tiểu thành, nên có thể đi lại dưới mặt trời mà không hề hấn gì. Bí Pháp kia là 1 phương pháp nguy trang cho vong linh, khiến cơ thể vong linh trở nên đồng hoá với môi trường xung quanh, mượn môi trường che chắn Thái Dương lực cho bản thân. Đây cũng là 1 cách che dấu khí tức, nên thầy Toán không cảm ứng thấy cũng có thể hiểu được. Sau khi tìm hiểu xong, bố Long búng tay, 1 đạo hoả điểm màu xanh lục bay tới, thiêu rụi toàn bộ con vong linh. Sau đó ngọn hoả điểm tự chủ bay trở về với bố của Long. Thầy Toán nhìn thấy vậy, thắp nén hương tạ ơn bố Long: “bản mệnh chân hoà đã sinh ra linh trí, thật là yêu nghiệt”.

Thầy cũng giải Băng Phong cho Long. Khi 2 người tiến tới khám cho Long thì mới giật mình bất ngờ, vì vết thương ở ngực của Long đã liền lại hoàn hảo không 1 vết sẹo. Tốc độ hồi phục như vậy, trừ khi là dị năng giả hệ hồi phục, không thì không thể nào có tốc độ biến thái như vậy được. Cho dù huyết mạch Việt Tộc trợ giúp, và huyết mạch của Long nồng đậm hơn xa tất cả thành viên trong Nam Thiên Môn thì cũng không thể chỉ trong vài phút mà có thể lành lại 1 vết thương chí tử nhanh như vậy được. Tự thân hồi phục đã mạnh như vậy, nếu có thêm tu vi gia trì, thì còn biến thái tới mức nào? Cả 2 vị thiên tài của 2 trường phái khác nhau đều đặt dấu hỏi chấm to đùng trong đầu.

Nhưng Long không sao là chuyện tốt, hấn càng mạnh thì 2 người càng vui. Sau đó 2 người chia nhau ra xóa đi trí nhớ của tất cả mọi người trong trường về những thứ vừa xảy ra rồi thay bằng 1 đoạn kí ức giả. Bố Long đưa hấn về nhà, mọi chuyện ở trường thầy Toán sẽ lo liệu.

Long khi mở mắt ra thì mọi chuyện đã xong. Khi bị đóng băng, cả ý thức của hấn cũng bị thầy đóng băng luôn nên không thể cảm nhận mọi chuyện bên ngoài. Cuốn sách cũng bị lớp băng ngăn cách ý thức nên không thể dò xét bên ngoài. Khi mở mắt ra, người hấn nhìn thấy là bố và thầy Toán. 2 người đang nhìn hấn với vẻ mặt khó tin vì tốc độ hồi phục của hấn. Mọi chuyện sau đó không có phần của hấn. Mặc dù hấn cũng có thể xóa đi kí ức người khác, nhưng có 2 đại cao thủ làm việc thì mọi chuyện nhanh chóng được xử lí, không đến lượt hấn le te.

Về nhà, vì vẫn còn cách lúc tan trường hơn 1 giờ nên ở nhà chỉ có 2 bố con. Lần đầu tiên sau bao nhiêu năm 2 bố con mới lại ngồi nói chuyện riêng như thế này. Bố Long có rất nhiều chuyện muốn biết. Về nguyên thần, về khả năng hồi phục, về hướng đi trong tương lai.

Long cũng biết bố đã biết phần nào về khả năng của hấn. Nên cũng tính vào lúc nào đó nói mọi chuyện với ông. Nhưng không nghĩ sẽ đến sớm như vậy, sau khi hấn suýt mất mạng.

Bố của Long là người lên tiếng trước:

- Con có gì muốn nói với bố không?

Long khi nghe ông hỏi thì yên lặng, hấn đang suy nghĩ nên nói những gì với ông, có nên nói tất không. Mặc dù hấn biết chắc chắn ông sẽ không bao giờ làm thương tổn hấn dù chỉ 1 chút, nhưng về Tô Khí...

- Bố có từng nghe nói về... ờ... Tô Khí chưa?

Long nghĩ chắc ông sẽ hỏi “Tô Khí là cái gì”, vì theo như cuốn sách nói, Tô Khí rất hiếm hoi, và ít người biết tới, gần như không có bất kì ai ngoài chủ nhân Tô Khí biết đến sự tồn tại của nó. Bởi cơ bản, Tô Khí sẽ không bao giờ hiện thân ra bên ngoài, mà chỉ dung nhập vào trong 1 cái vỏ bọc để che đi sự thần kì của nó. Chân thân Tô Khí, luôn luôn ở bên trong cơ thể chủ nhân.

Nhưng ngay khi bố Long nghe được 2 chữ “Tô Khí”, ông gần như mất hết bình tĩnh. 2 tay đang chấp vào nhau cũng buông ra, đập xuống bàn “Rầm” 1 cái, ông đứng lên, rướn người về phía Long:

- Con nói cái gì? Tô Khí?

Giọng nói ông gấp gáp, thể hiện ông đang mất bình tĩnh đến cực điểm.

- Vâng, là Tô Khí. Bố biết ạ?

Cảm thấy thái độ mất bình tĩnh của mình, ông hít sâu 1 hơi rồi thở ra, như trút bỏ mọi xao động theo hơi thở. Ông ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm nghị, lại thở dài 1 hơi nữa rồi rút điều thuốc trong túi quần ra, rít sâu 1 hơi. Làn khói thuốc trắng xám bay bay, lan toả trong không gian như gợi nhớ về 1 kí ức nào đó trong ông. Ông ngả người ra ghế, trầm lặng hồi lâu.

Long cũng không lên tiếng, kiên nhẫn đợi ông chìm đắm trong dòng kí ức.

10 phút sau, khi điều thuốc tàn, làn khói cũng đã tan, ông mới trở về với thực tại.

- Tô Khí, là những thứ đầu tiên được nhân loại tạo ra. Nhận được chúc phúc từ chính người tạo ra nó và của cả nhân loại. Tô Khí càng nhận được nhiều chúc phúc thì càng mạnh. Chúc phúc này cũng giống như tín ngưỡng vậy. Tô Khí sẽ mãi trường tồn nếu nhân loại vẫn luôn tin vào nó, nên sẽ tan biến nếu loài người không cần tới nó nữa. Mỗi Tô Khí, đều mang trong mình 1 sức mạnh thần kì, vượt khỏi mọi giới hạn mà thường thức đặt ra.

Ông nói xong 1 hơi thì lại lặng yên, như vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi hồi ức vậy. Long cũng khá là bất ngờ bởi hấn không nghĩ ông lại hiểu về Tô Khí như vậy. “Không lẽ...bố cũng sở hữu Tô Khí?”

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Long, ông nói:

- Bất ngờ lắm hả? Ông già này có cái gì mà không biết? Haha.

- ...

“Đúng là chứng nào tật nấy mà, vẫn teen như ngày nào. Haiz” Long lắc đầu ngao ngán. Hấn tưởng hôm nay sẽ là 1 buổi nói chuyện nghiêm túc, nhưng... aiz.

- Sao bố biết rõ về Tô Khí vậy? Bố cũng sở hữu Tô Khí à?

- Thăng hăm. Mà nghĩ Tô Khí nhiều như cỏ cho mà hái à con? Bố dù sao cũng là người từng trải qua nhiều chuyện, gặp gỡ nhiều người, biết vài bí mật cũng là bình thường. Còn mà, mà nói “Bố cũng sở hữu Tô Khí”, tức là mà có Tô Khí?

- Vâng. Còn là Tô Khí thần kì nhất trong tất cả cơ sở.

Long thừa nhận. Hắn không muốn giấu bó chuyện này, hắn không muốn như mấy main tiểu thuyết, giữ bí mật với cả người thân. Bí mật được nói ra, chứng tỏ sự tin tưởng của người nói đối với người nghe. Người nghe cũng sẽ vì được tin tưởng mà giữ kín bí mật, sẽ càng thấy thân thiết hơn. Trường hợp ngược lại, thì sẽ biết được ai là người đáng tin hay không. Trụ cột của 1 mối quan hệ chính là sự tin tưởng.

- Vậy à? Con không nên để cho bất kì ai biết bản thân nắm giữ Tổ Khí, hiểu không? Tổ Khí, vừa là phúc, cũng vừa là họa. Con cũng lớn rồi, làm gì thì cũng phải suy nghĩ kĩ rồi hãy hành động, thực lực chưa đủ, tốt nhất nên an phận. Sự việc vong linh vừa rồi, con có hiểu được sự ấu trĩ của mình chưa? Nếu không có thầy Toán, thì liệu con còn có thể ngồi đây khoe khoang Tổ Khí hay không?

Long yên lặng ngồi nghe giáo huấn. Bố hắn nói đúng. Hắn còn quá trẻ con. Sự việc lần này chính là 1 hồi chuông cảnh tỉnh hắn, buộc hắn phải suy nghĩ với thân phận là 1 người tu luyện, không phải với tư cách là người phàm nữa. Mọi logic, mọi lí luận bình thường không thể áp dụng lên thực tại nữa rồi.

Bố Long nhìn khuôn mặt con trai trầm ngâm, đôi mày cau lại thì biết Long đang suy ngẫm lại về mọi thứ, nên ông dừng lại, đợi hắn tự nhận thức được về bản thân.

“Thằng con này, trưởng thành cũng quá nhanh rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Hoàn Tất Dung Hợp (P1)

Qua 1 hồi, Long mới mở miệng nói:

- Vâng. Con hiểu rồi. Con sẽ cẩn thận hơn.

Bố Long lúc này đang hút thuốc lá, rít xong 1 hơi rồi mới gật đầu:

- Ừm. Biết sai thì phải sửa. Động não trước khi hành động. Nam Thiên Môn, là 1 nơi mà trí tuệ được đề cao hơn cả, vũ lực chỉ là thứ yếu.

- Vâng. Con hiểu.

- Bố có 1 thắc mắc, mày có nguyên thần phải không?

- Nguyên thần? Con đâu phải tu chân mà có nguyên thần.

- Vậy thứ mày dùng để quan sát con vong linh kia là gì? Không lẽ mày là dị năng giả?

- Có thể coi đây là 1 loại dị năng tinh thần hệ đi ạ. À nhắc mới nhớ, thứ tấn công con là vong linh ạ?

- Ừ. Là 1 loại vong linh. Mày gặp nó ở ao sen làng thẳng cu Hoàng đấy. Mày rất may mắn đấy. Lần đầu gặp nó, là lúc nó đang tu luyện Bí Pháp, nên không thể cử động, chứ nếu không, nó 1 cào là ý thức mày nát ngay.

- Vậy ă? Sao bố biết nó đang luyện Bí Pháp?

- Tao sưu hồn nó. Mày từ sau bát tò mò đi, kẻ yếu mà tò mò thì chỉ có rước họa vào thân thôi. Cái cảm chê kia nhìn qua là biết có người dựng rồi, còn dựng vào ăn c*t à? Bình thường thì khôn mà sao lúc ý mày ngu thế Long?

Long bị chửi đành rụt cổ vào chịu trận. Quả thực là do hắn nghịch ngu nên mới dẫn tới hậu quả này. Cũng may không có ai bị giết hại. Nếu không thì gần như tội lỗi đều do hắn mà ra. Bị chửi khiến hắn lần nữa tư duy về hành động của mình.

- Bây giờ tạm thời mày tập trung học, thi cấp 3 cho tao. Xong sau đó hè này tao dẫn mày đi 1 nơi, tao sẽ rèn luyện cho mày. Sắp tới thế giới biến đổi, để mày như này bố mày không an tâm tí nào. F*ck! Sao mày lại có Tổ Khí chứ, sống an bình như người bình thường có phải tốt hơn không. F*ck!

Bố hắn sau khi chốt hạ mệnh lệnh, liền nhấn lại bảo hắn không được cho mẹ với Dững biết, cứ ở bên nhà thẳng Hoàng 1 thời gian nữa rồi ông biến mất. Long không biết ông đi đâu, nhưng thôi, kệ. Hôm nay về nhà thì cũng phải làm gì đó, nấu cơm cho thẳng đệ chẳng hạn.

...

Mọi người ở trường sau khi bị xóa đi đoạn kí ức kinh hoàng kia, thay thế bằng kí ức giả thì vẫn hoạt động như bình thường. Chỉ có cô bé Chi, quần áo ướt đầm máu và tinh thần cực độ bất ổn vẫn đang được chữa trị. Người chữa trị không ai khác chính là bố của Long, ông thuận di từ nhà tới trường học

để giúp cô bé. Các vết máu ở nền phòng học và quần áo Chi đã được thầy Toán xử lí gọn ghẽ. Chi có tổn thương về tinh thần là thầy không tiện giúp đỡ. Nếu là thương linh hồn thì thầy lại giúp dễ dàng, nhưng về mặt ý thức, thầy chịu. Nam Thiên Môn nổi danh về linh hồn lực, về ý thức đủ mạnh nhưng xử lí lại không ảo diệu được bằng tu chân. Nên mới phải nhờ đến sự trợ giúp của bố Long. Lúc này, Chi lại đang bị chấn thương tâm lí, ý thức rất mỏng manh. Xử lí hơi sai lầm 1 chút thôi cũng đủ khiến cô bé trở thành người thực vật. Chính vì thế, mọi chấn thương tâm lí, đều cần thời gian dài để hồi phục, bởi cần sự hồi phục từ chính người bệnh. Không có sự tỉ mỉ, tinh tế thì rất dễ hại người bệnh.

Bố của Long, là tu chân cường giả, nên việc này với ông cũng không khó khăn gì, tốn thời gian thôi. Mọi chuyện cũng đầu vào đó, không có gì phải lăn tăn.

...

Long sau khi nấu cơm xong thì nằm lên ghế sofa, nội thị kiểm tra cơ thể. Dù sao bị tấn công chí mạng, hồi phục nhanh nhưng vẫn nên kiểm tra lại, nhờ may có di chứng hay độc tố nào đó. Nhưng rất may con vong linh này không có độc âm như các vong linh khác. Vong linh bình thường sẽ theo đường chí âm chí tà, độc tố khi dính phải thì dù là cường giả thức thứ 5 gặp phải cũng sốt vó 1 hồi. Nhưng con vong linh này tu là chí hàn chí cương, cứng rắn như băng đá, nên ngoại trừ hàn khí ban đầu chạy vào cơ thể thì cũng không có gì đáng ngại. Khi bị thầy Toán đóng băng, cơ thể Long cũng bị hàn khí của thầy xâm nhập, đồng hoá luôn hàn khí của vong linh, nên khi thầy giải khai đóng băng, hàn khí cũng theo đó bị thầy rút đi. Hiện giờ Long cần chuẩn bị tinh thần đón nhận lần dung hợp cuối, mạng tính quyết định, nếu hàn fail thì sẽ chẳng còn bất kì cơ hội nào nữa, câu chuyện chấm dứt. Nhưng nếu lần thành công vượt qua, sẽ giống như cá chép hoá rồng, hoàn toàn lột xác.

Hắn đang rất lo lắng. Nhưng cũng rất mong chờ.

(xin lỗi mọi người vì chương này hơi ngắn, mình sẽ bù vào những chương sau. Sắp tới, mình sẽ tạm không viết trong 3 ngày tới, sẽ bù chương cho mọi người sau.)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Âm Sào (P1)

Long nằm ở ghế sofa, kiểm tra thấy không có gì bất thường thì thả trôi ý thức trong Cửu Quyết. Hôm trước dung hợp Đan Điền bị cắt đôi 1 nửa, nên tinh thần lực của hắn đã yếu đi 1/2. Tức là dù hồi phục hoàn toàn thì cũng chỉ bằng 1/2 lúc trước khi dung hợp. Rồi hôm qua dung hợp ý thức, cả linh hồn và tinh thần lực đều bị san sẻ ra với cuốn sách nên bây giờ hắn đang ở trạng thái yếu nhất. Mặc dù đã khôi phục hoàn toàn 100% lượng tổn hao, nhưng lượng tinh thần lực tối đa và linh hồn lực tối đa đều giảm xuống, nên nếu cứ như vậy mà đối đầu với đợt dung hợp cuối này thì Long dù to gan cũng không dám chắc có thể trụ vững.

“Phải làm sao đây? Linh hồn lực muốn khôi phục thì phải thông qua Linh, con Rồng này hiện tại đang suy yếu. Muốn khôi phục nhanh thì cần phải có nguồn năng lượng bổ sung. Theo logic thì nó là Âm hệ, vậy chắc phải có Âm khí cho nó hút mới nhanh hồi phục. Âm khí tìm đâu ra bây giờ? Hay ra nghĩa địa? Không được. Ban ngày, nghĩa địa cũng toàn Thái Dương lực. Dù má khó vậy? Còn tinh thần lực muốn tăng trưởng thì chỉ có tiêu hao rồi hồi phục liên tục. Mà tiêu hao rồi hồi phục, từ giờ tới lúc bắt đầu dung hợp cũng chả tăng được bao nhiêu. Ờm. Làm sao đây?”

Long vừa thả trôi vừa suy nghĩ tìm biện pháp tăng trưởng. Nhưng qua 1 hồi, hắn vẫn mù mờ không tìm được đáp án. Giá mà hắn có thể tham ngộ tri thức của cuốn sách lúc này. Nhưng không được, nhất định phải vượt qua đêm nay thì mới được động vào.

“Hay nhờ ông già? Có vẻ ông già cũng khá trâu bò, chắc sẽ có cách nào đó.”

Thế là Long gọi điện thoại cho bố. Có tín hiệu.

...

Bố Long đang trong phút cuối chữa trị cho Chi. Về cơ bản cô bé đã ổn định lại, các thương tổn tinh thần vì quá kinh hãi đã được bố Long an dưỡng. Giờ đang hồi phục và xoá đi những kí ức kinh hoàng của cô bé về sự tồn tại của vong linh kia, thay vào đó là kí ức giả.

Khi vừa mới chấm dứt chữa trị thì điện thoại reo. Long gọi. Ông nhắc máy:

- Gọi gì vậy con trai của bố?
- Giờ bố về nhà được không? Con có chuyện muốn nói.
- Sao nãy không nói luôn? Giờ bố mày đang ở bên Trung Quốc rồi, trận pháp dịch chuyển đang hồi phục. Có gì đêm nay nói chuyện nhé con trai.
- What???

Đầu dây bên kia, Long giật mình suýt ngã ngửa ra ghế, cái điện thoại cũng xem chút roi tự do xuống sàn nhà. Hắn chỉ kịp thốt lên 1 chữ “What” trong

“What the fuck”. Cũng may lí trí hấn kìm lại 2 chữ sau. Không thì hấn cũng không biết liệu khi về ông già hấn có tết đất hấn không nữa.

- Bố không đùa chứ? Mới đó mà giờ đã bên Tung Của rồi?

- Tao phải đùa mà ả? Đang chuẩn bị dự hội nghị cấp cao giới tu chân toàn châu Á đây. Biết Tập Cận Bình không? Nguyên Anh trung kỳ đấy, đang đứng cạnh tao này. Ông không biết tiếng Việt, mà cứ nói thoải mái đi.

- Đậu... bố trâu bò vậy? Chụp hình selfie với lão Tập đi con mới tin. À, chụp toàn hội nghị luôn nhé bố?

- Hội nghị bí mật, không chụp ảnh, quay phim, ghi âm dưới mọi hình thức.

- Bố chém gió đúng không? Giờ đang ở đâu thì về hộ con cái. Sinh tử thằng con này phụ thuộc vào bố đấy. Hu hu. *giọng đáng thương*

- Rồi rồi, đợi chút bố dùng Căn Đầu Vần về. Mà ở nhà đợi bố. Giờ đến giờ họp rồi. Bố cúp máy đây.

Ông tắt điện thoại. Quay ra nhìn thầy Toán đang trợn mắt kinh ngạc về màn chém gió thần sầu của mình một cách hết sức tự nhiên, bình thản. Giống như mấy câu kia ông chưa hề nói vậy.

- Có chuyện gì à thầy? Nhìn tôi ghê vậy?

Thầy Toán cũng không hổ là bậc lão luyện thành danh, trở mặt nhanh như lật sách Toán vậy. Tích tắc trước còn thất thốn trợn mắt, vậy mà chỉ 1 nốt nhạc sau đã quay lại với vẻ đạo mạo, lịch lãm, vân đạm phong khinh của bậc hiền triết. Nở nụ cười đầy lịch thiệp, thầy nói:

- À, đâu có. Tại tôi thấy anh bận rộn quá, nhưng vẫn cố tôi đây giúp đỡ học sinh của tôi nên cảm khái, nhất thời thất thốn. Anh đừng bận tâm.

- Haha, chuyện nhỏ thôi mà thầy. Cảm ơn thầy đã kịp thời cứu thằng Long nhà tôi. Ôn nghĩa này, tôi xin ghi nhớ. Nếu thầy có gì cần giúp đỡ, chỉ cần trong khả năng bản thân, tôi quyết không từ nan.

- Anh đừng nói vậy. Bảo vệ nhân dân là trách nhiệm của chúng tôi. Anh không cần phải như vậy. Thằng nhóc nhà anh, tư chất luyện Linh cực tốt, lại khá là trưởng thành. Nếu được mài giũa tốt, nhất định sẽ thành tựu bất phàm.

- Haha, thằng nhóc ấy thì tốt cái gì? Chẳng suất thì chết vì nghịch ngợm đấy à. Thôi, chào thầy, có dịp sẽ trao đổi nhiều hơn với thầy. Giờ tôi phải về xem thằng ôn kia nó có chuyện gì đây. Chào thầy nhé.

- Chào... Anh.

“Ít ra cũng từ từ nghe nốt câu chào rồi đi chứ, nói chào xong cái đi luôn. Đúng là bố nào con nấy”- Thầy Toán nghĩ.

Bố Long khi chào thầy Toán thì biến mất. Ông không về nhà ngay mà đến chỗ cái ao làng Hoàng. Âm Sào xuất hiện mà ông không có bất kì cảm nhận khí tức gì, ắt có chỗ bất phàm. Khí tức loại nào khác thì không nói, chứ riêng với Âm Khí thì ông cực mẫn cảm, vì ông tu là Thiên Ma Loạn Vũ Chân Quyết, Âm Khí là thứ cần thiết để tăng tiến tu vi nên không thể nào có Âm Sào ngay cạnh mà ông lại không cảm nhận được cả.

Khi ông xuất hiện bên bờ ao, thì cảm chế mà con vong linh kia bày ra vẫn còn, ông đứng đó, nhưng không có bất kì ai nhìn thấy ông. Như thể ông vô hình vậy. Ông nhìn xuống mặt hồ, neho mắt lại. Ông neho mắt, không phải vì cảm chế, với ông thì cái cảm chế cấp thấp này, búng tay 1 cái là xong. Ông neho mắt lại là vì bên dưới cảm chế, sâu dưới đáy ao là 1 mộ chôn tập thể. Thông qua thần thức, ông có thể nhìn rõ từng mảnh vải cũ nát vì thời gian, từng miếng sắt han gỉ vì ẩm. Nhưng bấy nhiêu chưa đủ khiến ông phải cau mày. Mà là do những thi thể được chôn ở đây. Tất cả các thi thể, đều còn nguyên vẹn. Da thịt vẫn đầy đặn, không 1 vết thương. Mà theo những mảnh sắt han gỉ thì ít nhất ngôi mộ này cũng có tuổi thọ ít nhất là 1 ngàn năm. Trải qua ngàn năm, bình thường đã sớm trở về với cát bụi rồi. Nhưng ở đây, ông nhìn sơ qua cũng có 2500 thi thể.

2500 thi thể, là 1 con số không hề nhỏ. Mà đầu giết người luyện hồn hút máu cũng chưa chắc đã có thể giết được quá 200 người trên đất Việt, chứ đừng nói tới ngàn người. Chỉ cần có động tĩnh của những kẻ này, Nam Thiên Môn và tu chân giới nước Việt sẽ ra tay ngay, tiêu diệt bất kể lí do. Vì đã ra tay với người phạm thì nhất định sẽ phải chịu hậu quả. Người phạm, có cuộc sống của người phạm. Tu sĩ, có cuộc sống của tu sĩ. Đây là nguyên tắc, là luật bất thành văn đã có từ rất lâu. Mọi đất nước, mọi vùng miền đều thống nhất tuân theo. Ai phá giới, sẽ phải chống lại toàn bộ tu sĩ khác. Không cần biết ở giới tu sĩ anh độc ác ra sao, tàn bạo thế nào, tà tu tà là đối với tu sĩ, còn với người bình thường thì tà tu cũng khinh thường ra tay. Những kẻ ra tay với người phạm không 1 chút lực phản kháng chỉ vì sức mạnh, chính đạo không dung, mà kẻ cả tà tu cũng không chấp nhận những kẻ đó. Có chăng chỉ là ngư tâm ngư, mã tâm mã. Những kẻ thói nát đạo tâm, ham muốn sức mạnh tập hợp lại với nhau, hoạt động trong bí mật.

Vậy mà ở đây, hơn 2500 người. Quả thực ông rất phần nộ. Nếu cái Âm Sào này mà ở 1 nơi hoang vắng không người, ông nhất định 1 chương phá nát, giải thoát cho những phạm nhân xấu số kia, cũng để giải tỏa cảm xúc của ông lúc này. Ông mặc dù mạnh mẽ, tu vi và tâm tính cũng đã được rèn luyện rất nhiều. Nhưng đứng trước thảm cảnh đồng bào bị dùng để gây dựng Âm Sào như vậy, dù là ai cũng phần nộ. Nhưng ông cũng chỉ tới quan sát, thăm dò. Âm Sào này, ông đoán có đến 9 phần là do kẻ khác tạo ra. Các thi thể nhìn như chồng chất bừa bãi, những miếng kim loại han gỉ lung tung, tu sĩ cảnh giới thấp nhìn vào sẽ bỏ qua. Nhưng ông thì khác, về trận pháp cũng có nghiên cứu, nên ông nhìn ra, cái sự sắp xếp lung tung kia, vốn dĩ đã mang trong mình huyền cơ mà chính ông cũng chưa hiểu. Ông chỉ cảm nhận được, nó bất phàm. Trận pháp kia đã đạt tới độ cao mà hiện tại ông không với tới. Trực giác của ông cho biết cái trận pháp kia không có sức sát thương, không có sức phòng ngự. Nhưng ông không dám thử. Càng biết nhiều, càng hiểu nhiều thì càng sợ nhiều. Chẳng ai rảnh đến mức bày 1 trận pháp vô dụng 1 cách công phu tới vậy. Nên, ông chỉ đứng nhìn.

Quan sát thêm 1 lúc nữa, ông mới về nhà. Lúc này Long vẫn nằm trên sofa nghỉ ngơi. Mắt nhắm, hơi thở đều đặn, nhìn bên ngoài như đang ngủ. Bố Long về, nhìn thấy cảnh này thì tức khí. “Sinh tử mà nó nằm ngủ ngon lành thế này đây”.

- Thằng kia! Dậy! Mày không giải thích cái câu sinh tử mày nói thì tao sẽ cho mày tử ngay bây giờ.

Long đang nằm tỉnh dưỡng, thì nghe tiếng bố bên tai, giọng điệu dữ dằn, đánh thét như muốn ăn sống nuốt tươi hẳn vậy. Thế là hẳn vùng dậy, giải thích mọi chuyện, về lần dung hợp cuối cùng này khó khăn ra sao, hướng giải quyết của hẳn như nào.

Bố của Long ngồi yên lặng nghe hẳn trình bày mọi thứ. Khi Long kết thúc, ông trầm lặng suy nghĩ. Long cần hồi phục tinh thần lực, ông có thể cắt nguyên thần cho hẳn. Nhưng về Âm Khí, ông khi tu luyện thì Âm Khí vào cơ thể ông chuyển hoá thành linh lực rồi, nên không thể cho hẳn. Chỉ còn 1 nơi.

Âm Sào!

(Mình quay trở lại rồi. Sắp tới sẽ 2c/ngày vào mỗi cuối tuần. Mình muốn đẩy nhanh tiến độ ra chương. Nếu thấy hay, mong mọi người ủng hộ, bằng bất kì điều gì mọi người có thể: đánh giá, nhận xét, like, kim cương,... Cảm ơn.)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Âm Sào (P2)

Bố của Long ngồi yên lặng nghe hẳn trình bày mọi thứ. Khi Long kết thúc, ông trầm lặng suy nghĩ. Long cần hồi phục tinh thần lực, ông có thể cắt nguyên thần cho hẳn. Nhưng về Âm Khí, ông khi tu luyện thì Âm Khí vào cơ thể ông chuyển hoá thành linh lực rồi, nên không thể cho hẳn. Chỉ còn 1 nơi.

Âm Sào!

Nói về cái Âm Sào này, ông thực sự cần phải cẩn thận. Nó quá mức huyền bí, và tiềm ẩn nguy hiểm gì, ông cũng không biết. Nên đây mới chỉ là suy nghĩ của ông, chứ ông sẽ chẳng bao giờ để Long dần thân vào Âm Sào bí ẩn này. Ông cần đảm bảo chỗ ấy không có gì có thể đe dọa đến tính mạng của con trai trước khi cho Long tới đó.

Ông nhìn đồng hồ, bây giờ là 10h30 sáng. Từ giờ tới lúc dung hợp như Long nói là còn 12 giờ nữa. Ông dự tính, bổ sung tinh thần lực cho Long sẽ mất khoảng 3 giờ, vậy là còn 9 giờ để ông vừa check Âm Sào, vừa phá giải hiểm nguy, vừa giúp Long hấp thu luyện hoá. Thời gian quá gấp gáp. Chỉ riêng cái trận pháp bằng 2500 thi thể kia đủ khiến ông đau đầu vài tháng, có khi vài năm. Nên về cơ bản thì trong 9 giờ hoàn thành mọi thứ là bất khả thi.

Ông nhìn Long, bằng 1 ánh mắt nghiêm túc. Long cảm nhận được sự nghiêm túc từ bố, nên cũng căng thẳng, vì hẳn biết ông một khi đã có ánh mắt, thái độ này thì chuyện nhất định rất khó giải quyết. Bố Long thấy con trai đã tập trung hoàn toàn thì nói:

- Về tinh thần lực của mày, bố có thể giúp. Còn về Âm Khí thì bố không thể giúp mày được. Nhưng có 1 chỗ đủ Âm Khí để giúp mày.

Long nghe thấy có nơi có Âm Khí thì mừng rỡ, gấp gáp hỏi:

- Chỗ nào hả bố?

Bố Long mới trầm giọng, nói:

- Âm Sào. Sâu bên dưới cái ao, nơi mày gặp con vong linh.

Long nghe 2 chữ Âm Sào thì giật mình. Truyện hẳn đọc đâu phải ít, nên cái gọi là Âm Sào này hẳn cũng chẳng xa lạ gì. Chính vì không xa lạ gì nên hẳn mới giật mình. Âm Sào là nơi tụ hợp của rất nhiều Âm Khí, mà Âm Khí này không phải từ thiên địa mà là từ người, từ người chết. Nên nơi gọi là Âm Sào, nhất định chết rất nhiều người. Nhưng chết nhiều cũng không nhất định có thể hình thành Âm Sào. Quá trình hình thành Âm Sào có thể có rất nhiều nguyên nhân thúc đẩy. Hoặc có người cố ý tạo nên Âm Sào. Hoặc địa phương đó là nơi Chí Âm Hung Địa, nơi mà người bình thường có cảm giác lạnh gáy, rùng mình, hoặc có thể khó thở khi ở đó. Vì vốn dĩ đã có nhiều Âm Khí, nhưng không tụ lại mà tản mát ra xung quanh, nay có thêm người chết, thêm nhiều Âm Khí sản sinh mà tạo nên sự thay đổi về chất, kết hợp linh hồn người chết chưa siêu thoát trở thành vong linh, rồi dần dần theo vong linh tu luyện, làm chủ Âm Khí xung quanh, khiến Âm Khí xung quanh tụ lại, tạo thành Âm Sào.

Dù là trường hợp nào thì Âm Sào cũng là 1 nơi đầy rẫy nguy hiểm. Bởi đây vốn dĩ là nơi không dành cho người sống. Đối với những sinh vật hệ Âm, Âm thì Âm Sào là thiên đường, nhưng với các hệ khác thì không khác gì hoang mạc khô cằn. Nơi đó ngoài Âm Khí ra thì chẳng còn bất kì loại khí nào khác. Chính vì thế, nên Long phải suy nghĩ lại, xem có nên tiến vào Âm Sào hay không.

Bố Long thấy con trai sau khi nghe 2 chữ “Âm Sào” thì im lặng, ông cũng không khỏi đánh giá cao Long thêm 1 chút về kiến thức. Thấy Long cau mày, ông đoán có lẽ Long cũng hiểu khá nhiều về Âm Sào, nên đang lo lắng, tính toán được mất. Cũng tốt, ông đỡ mất công giải thích rồi thuyết phục hẳn không nên liều mạng tiến vào.

- Bố, chỗ đó là Âm Sào loại nào? Do người tạo ra hay do vong linh xúc tiến?

- Có gì quan trọng? Dù sao cũng ngoài khả năng của mày. Hỏi làm gì?

- Nếu do người tạo ra, nhất định là dùng để cho người đó hấp thu. Nên sẽ chỉ có các bẫy rập phòng thủ chứ không có sinh vật Âm hệ hay Âm hệ tồn tại. Chỉ cần đề phòng các cái bẫy đó thì cơ bản là an toàn. Còn do vong linh xúc tiến thì vong linh ấy nhất định rất mạnh, thêm lợi thế sân nhà của nó thì trừ khi phá hủy cả Âm Sào, hoặc thực lực chênh lệch quá nhiều, không thì rất khó tiêu diệt nó. Muốn hấp thu Âm Khí ở đây thì đầu tiên phải diệt vong linh đó rồi mới hấp thu được. Nó có khác nhau mà bố.

Bố Long nhìn con trai đầy tán thưởng và tự hào. Ông cười lên vài tiếng thoải mái rồi nói:

- Mày nói không sai. Nó khác nhau. Nhưng cái Âm Sào này vẫn vượt ngoài tầm với của mày, vì người tạo ra nó, tạo nghệ trận pháp đã ở mức phản phác quy chân rồi, tiện tay bày trận cũng cực kì ảo diệu.

- Cũng không hẳn phải phá trận mà bố, hình như lúc trước bố nói con vong linh tấn công con cũng là tu luyện ở đó, vậy nhất định có cách không cần phá trận cũng có thể hấp thu.

Nghe Long nói, ông mới nhớ tới con vong linh kia. Đúng là nó không có biết gì về trận pháp, cũng không có phá trận nhưng vẫn hấp thu được Âm Khí với tốc độ khá nhanh, vết thương của nó không những hồi phục mà còn học được 1 Bí Pháp khá cao thâm. Có lẽ đây cũng là kỉ ngộ trong nguy hiểm. “Vậy thì xem nhân duyên của con đi.”

- Đúng là con vong linh kia không phá trận pháp nhưng vẫn hấp thu được Âm Khí. Nhưng nó là linh hồn thể, hấp thu Âm Khí là bản năng của nó, không thông qua công pháp như nhân loại. Không thể so sánh với nó.

Long tưởng vẫn đề ở đâu, chứ cái này thì hẳn xử lí được.

- Chắc bố không quên con còn có Linh, Linh thực chất cũng là linh hồn thể. Chỉ cần cho nó hấp thu là được mà bố.

Bố của Long cũng không có quên, chỉ là ông không chắc chắn. Nhưng thôi, sinh tử tại mệnh, phú quý tại thiên.

Sau 1 hồi im lặng, ông nói:

- Được rồi. Vì thời gian còn không nhiều, bây giờ bố giúp mày hồi phục tinh thần lực.

Nói xong, ông đứng lên, túm lấy Long rồi mang hắn đi đến 1 nơi khác. Nơi mà ông vẫn thường tới và tu luyện – Động phủ của ông.

Long bị bố túm đi, vì tốc độ của ông quá nhanh nên hắn chẳng thể nhìn rõ bất kì thứ gì. Khi tới nơi thì hắn thấy đây là 1 phòng kín, tường bằng đá, khá rộng rãi, nhưng cũng rất trống trải. Ngoài 1 cái giường đá, 1 cái bàn đá, 1 cái ghế đá, 1 ấm trà đá, 1 chén trà cũng bằng đá nổi thì không có bất kì thứ gì khác.

Bề mặt của các vật dụng kia đều bóng loáng, chứng tỏ chúng được sử dụng rất nhiều. Chỉ cần nhìn vào những chỗ được sử dụng nhiều đến bóng kia, có thể biết được chủ nhân là 1 người đơn giản, có thói quen đều đặn. Bởi ghế đá, giường đá đều chỉ bóng chỗ 2 cái mông. Chén đá bóng đúng 3 chỗ, là chỗ ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa cầm chén. Ấm trà đá thì là cái quai ấm và núm cầm của nắp ấm. Đến sàn bằng đá cũng hiện rõ các vết chân, khoảng cách đều đặn, kích cỡ y hệt nhau.

Long thực sự bị bất ngờ và ấn tượng mạnh vì điều này. Lặp đi lặp lại những hành động quen thuộc, nó mới nhàm chán như nào. Đơn sơ đến không thể đơn sơ hơn.

- Đây là động phủ của bố. Chỗ này yên tĩnh, linh khí đầy đủ, thích hợp tu luyện. Sao? Giản dị quá à?

Câu hỏi của ông khiến Long rời đi chú ý:

- Vâng. Nó hơi khác với tưởng tượng của con. Nhưng thôi, bỏ qua đi ạ. Thời gian không có nhiều, bố giúp con đi.

Bố Long cũng không nói gì, bảo hắn khoanh chân ngồi xuống giường, mắt nhắm, lưng thẳng, tâm vô tạp niệm, đặc biệt là không được dựa vào Cửu Quyết, không được để Cửu Quyết can thiệp, phải là tự thân ý thức hắn không có tạp niệm. Ông nói nếu có Cửu Quyết can thiệp thì phần nguyên thần ông chuyển sang cho hắn sẽ bị Cửu Quyết hút, nó sẽ cho rằng đó là tạp vật cần loại bỏ. Long hơi hơi hiểu, nên cũng nghe lời. Mất khoảng 10 phút để hắn tiến vào trạng thái vô niệm. Lúc này, bố Long cũng đã chia nguyên thần của mình ra. 1 lớn 1 nhỏ. Phần nhỏ chỉ bằng 10% phần lớn. Vì nguyên thần của ông mạnh, nên chỉ 10% thôi cũng là rất nhiều với Long rồi. Ông cũng không có làm động tác gì, đứng chấp tay sau lưng. Nhưng thần thức ông đã bao phủ lấy Long, đưa phần nguyên thần đã cắt kia vào bên trong mi tâm Long.

Long cảm nhận thấy bao quanh mình là 1 luồng tinh thần lực dày đặc (nó chưa biết đây là nguyên thần vì chưa lột xác từ ý thức thành nguyên thần). Long biết đó là của bố hắn nên thả lỏng cơ thể, đón nhận bất cứ điều gì sắp xảy ra thì hắn cảm giác mi tâm có thứ gì đó tiến vào. Vì hắn chưa đưa ý thức tới dẫn đường, đón nhận nên thứ đó vẫn bị kẹt bên ngoài. Lúc này thì bố hắn dùng truyền âm:

- Đưa ý thức bao bọc phần nguyên thần ở mi tâm, đưa nó tới thể giới tinh thần (nơi bao bọc thể giới linh hồn) rồi hấp thu nó.

Long làm theo lời bố, dùng ý thức bao bọc lấy phần nguyên thần kia, rồi đưa nó về thể giới ý thức. Hắn không ngay lập tức hấp thu mà cảm nhận nguyên thần bố hắn vừa đưa. Mạnh mẽ, tinh thuần hơn xa tinh thần lực của hắn. Lúc này thì bố hắn lại truyền âm:

- Hấp thu đi. Yên tâm không sợ phản phệ vì nguyên thần bố mày cao cấp hơn tinh thần lực của mày đâu. Cứ thoải mái mà hút.

Nghe bố hắn nói thế, hắn vâng 1 tiếng rồi bắt đầu hấp thu. Hắn đưa ý thức bản thân bao quanh nguyên thần, dùng hết sức, hút. Hắn cảm thấy như đang hút sữa vậy. Mặc dù không có vị ngon ngọt như sữa nhưng cái cảm giác mát lạnh, trôi đến đâu biết đến đâu thì không khác gì nhiều.

15 phút trôi qua mà hắn mới chỉ hút được có chưa đến 1/20. “Quá chậm, phải tăng tốc lên”. Hắn càng ra sức hút hơn nữa. Nhưng cũng không cải thiện được bao nhiêu.

- Huy, có cách nào nhanh hơn không?

- Chia nhỏ ra mà hút, óc chó là có thật.

- Đậu má...

Long giờ mới thấy mình ngu. Nhưng mờ lại có vấn đề nữa nảy sinh: làm sao chia?

- Huy, làm sao chia?

- Sân chơi của mày, luật của mày.

- ...

Cuốn sách trả lời vậy Long cũng đành bó tay tự lĩnh ngộ. Vừa hút vừa tìm cách, cuối cùng hắn cũng hiểu câu nói của cuốn sách. Sân chơi của hắn, luật của hắn, tức là hắn làm chủ. Mà nếu như vậy, thì chỉ cần động ý niệm, khiến cho nguyên thần tự chủ dung nhập với ý thức hắn. Đây chính là điểm khác biệt giữa dị năng tinh thần hệ của hắn với nguyên thần của tu sĩ.

Thế là hắn ngừng hấp thu, chia ý thức thành 2 phần. 1 phần tạo hình quả cầu đặc, tiến vào bên trong nguyên thần, 1 phần tạo quả cầu rỗng, bao bên ngoài nguyên thần. Hắn không dùng cách chia nhỏ nữa mà dùng lực nén ép giống lần dung hợp Đan Điền, trong đây ngoài ép, đồng thời hấp thu dung hợp từ 2 phía luôn. 4 việc trong cùng 1 lúc khiến hắn khá chật vật lúc đầu. Nhưng về sau, khi đã quen dần thì tốc độ được đẩy lên cao hơn rất nhiều, ít nhất cũng gấp 4 lần lúc trước. Càng về sau, khi hấp thu được càng nhiều thì tốc độ càng được đẩy nhanh hơn.

Sau 2 giờ 35 phút, hắn cũng đã hấp thu xong.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Âm Sào (P3)

Sau khi dung hợp, Long thấy tinh thần lực mạnh mẽ hơn trước rất nhiều. Nó như là 1 lần lột xác nhỏ vậy. Tuy không nhiều và rõ rệt như từ ý thức lên nguyên thần, nhưng rõ ràng là về cường độ thì mạnh hơn trước đây không ít. Dung lượng vẫn vậy, vẫn giữ nguyên. Nhưng về chất lượng thì tăng tiến gấp mấy lần. Long hết sức vui mừng. Định nói với bố thì hắn về sự thay đổi này thì không thấy ông đâu.

Bố của Long khi thấy cách Long dùng để dung hợp thì cũng thấy khá là mới, quan sát 1 lúc thấy không có vấn đề gì thì ông để lại 1 đạo thần niệm, khi nào Long tỉnh lại thì ông sẽ biết. Còn ông thì trở lại chỗ cái ao. Ông muốn thăm dò cái Âm Sào trước khi cho Long tiến vào. Vì Âm Sào ấy ở khá sâu dưới lòng ao, và không có lối thông ra bên ngoài nên gần như Âm Khí không thoát ra được. Chẳng hiểu sao con vong linh có thể tìm được ra 1 nơi bí ẩn như vậy. Nếu không có nó, chắc cái Âm Sào này sẽ rất lâu về sau mới được phát hiện.

Ông dùng Thổ Động Thuật, dần dần chìm xuống dưới mặt đất. Càng tiến sâu, ông càng cảm nhận được cái bất thường của Âm Sào. Bình thường thì Âm Sào vì chứa Âm Khí, không lộ dưới ánh mặt trời nên sẽ âm u, lạnh lẽo. Nhưng cái Âm Sào này lại không hề lạnh lẽo như bình thường, mà nó toả ra hơi ấm. Hơi ấm này giống như là toả ra từ cơ thể người vậy. Nó khiến ông có cảm tưởng như trước mặt không phải Âm Sào mà là 1 sinh vật sống có máu huyết, có hơi ấm cơ thể, chứ không phải nơi chứa Âm Khí lạnh lẽo, u ám.

Khi sắp xâm nhập vào Âm Sào, ông bị 1 lớp màng chắn giữ bên ngoài, không cho tiến tiếp. Cảm nhận màng chắn, có lẽ theo thời gian mài mòn, nên nó cũng không có còn chắc chắn như xưa. Nên ông dễ dàng xuyên qua. Ông không phá vỡ mà chỉ tạo 1 lỗ nhỏ vừa đủ để tiến vào, vì nếu phá vỡ, Âm Khí không có gì ngăn chặn sẽ hấp dẫn nhiều thứ tới đây, rất phức tạp. 1 phần cũng là vì ông sợ phá sẽ đánh động tới người tạo ra Âm Sào này, ông không chắc trải qua ngàn năm, người đó đã chết hay vẫn còn tồn tại, cần thận vẫn hơn.

Ông sau khi xuyên qua lớp màng chắn, thứ đầu tiên ông cảm nhận là mùi máu. Đúng vậy, là mùi máu. Nhưng xung quanh, ngoài hàng ngàn thi thể hỗn tạp và kim loại gỉ sét ra thì không có 1 giọt máu nào. Ông cẩn thận dò xét xung quanh, thực sự thì cái Âm Sào này cũng quá sạch sẽ rồi. Không 1 vết máu,

không 1 vết xước, cũng chẳng có dấu vết xê dịch do thời gian. Mọi thứ như vừa được bày hôm qua vậy.

Thả ra thần thức, ông tập trung lần theo mùi máu huyết thoang thoang. Đồng thời rà soát xung quanh xem có cạm bẫy nào không thì thấy trống, không có bẫy rập nào cả. Không có bất kì điều gì khả nghi. Ông lần theo mùi máu thì thấy được bên dưới Âm Sào này còn có 1 khoảng trống nữa, ở ngay giữa trung tâm Âm Sào sâu xuống dưới khoảng 50m. Ông không thể xâm nhập thần thức vào khoảng trống ấy. Ông phỏng đoán tại đó có thứ gì đó đang hấp thu máu huyết. Ông lại lần ngược theo mùi máu để tìm nguồn gốc, thì thấy máu này cũng không phải từ bất kì sinh vật sống nào mà từ các sinh vật đã chết trong phạm vi 13km quanh đây. Ông cũng phần nào yên tâm, vì ít nhất không gây hại cho sinh linh vô tội. Ông tạm bỏ qua khoảng trống ấy, trở lại nghiên cứu tầng Âm Khí.

Thực sự ông không thấy có điều gì nguy hiểm hay khả nghi nào. Nhưng càng là như vậy thì lại càng khiến ông phải suy nghĩ. Thử hỏi, làm gì có ai dày công chế tác ra cả 1 cái Âm Sào lớn như vậy, bỏ cục nhiều thứ mà lại không có bẫy rập? Không ít thì nhiều, đằng này không có bất kì bẫy gì. Đến cái trận pháp bằng thi thể kia, theo suy đoán của ông cũng chỉ là giúp cho Âm Khí ngày càng vượng, cũng để ngăn Âm Sào hoá linh, tự sinh linh trí. Mục đích chắc chắn là để hấp thu Âm Khí. Nhưng càng là như vậy, càng phải có biện pháp phòng hộ chứ? Đây là điều ông khó hiểu.

Bên kia, Long vẫn chưa tỉnh lại nên ông thử hấp thu Âm Khí tại đây xem có vấn đề gì không thì càng ngạc nhiên. Âm Khí phải nói là thuần tới cực điểm. Tuy sâu dưới lòng đất nhưng không hề pha tạp Thổ Linh Khí. Chất lượng phải nói là cực phẩm. Ông ngồi tu luyện thêm 1 lúc thì Long tỉnh lại, ông cũng ngừng hấp thu.

- Không có vấn đề gì. Có lẽ cho thằng Long hấp thu được.

Vậy là ông trở lại động phủ. Lúc này, Long mới tỉnh lại được 5 phút, và đang thử nghiệm sự tăng tiến của tinh thần lực. Hắn đang luyện lại mấy skill tấn công và phân tâm đa dụng. Bỏ hắn về, chứng kiến quá trình luyện tập của hắn cũng thầm tự hào. Phải biết là mới tuần trước, ông vẫn chưa hề cảm nhận được bất kì điều gì từ con trai mình, chứng tỏ lúc ấy nó vẫn còn là 1 thằng nhóc cấp 2 bình thường. Nhưng chỉ sau 1 tuần, hắn có thể trở nên mạnh mẽ như vậy. Theo cảm nhận của ông thì có lẽ Long hiện đang có chiến lực của Trúc Cơ trung kì. Về tinh thần lực của hắn thì mạnh hơn Trúc Cơ rất nhiều. Tuy nhiên cơ thể thì quá yếu. Cần rèn luyện nhiều. Tuy nhiên tốc độ phát triển như vậy quả thực quá kinh người rồi. Chỉ 1 tuần trôi mà mà thôi. Ông có 1 thắc mắc là thằng nhóc này lấy đâu ra Tô Khí khi mà ông luôn có 1 đạo thần niệm trên người? Nhưng thắc mắc rồi cũng để đó, không bao lâu sau bị ông quăng đi mất tăm. Thay vào đó là tự hào và hãnh diện. Ông được coi là thiên tài tu đạo của miền Bắc, nhưng ông là được tu luyện từ nhỏ, độ tuổi tốt nhất để phát triển, tài nguyên sung túc mà cũng mất đến 3 tháng mới có thể đạt tới Trúc Cơ sơ kì. Còn Long, mới qua có 1 tuần, nhưng chiến lực đã vượt qua Trúc Cơ sơ kì. Và còn là trong thời kì mật thể, linh khí thiếu thốn như hiện nay. Cho dù phương pháp tu luyện không phải tu chân pháp quyết nhưng tiến độ phát triển cũng quá nhanh đi. Đó là mới chỉ xét từ khía cạnh tinh thần lực chiến lực, chưa tính Cửu Thức. Ông cũng khá tò mò về Linh của con trai, lúc trưa ông quên không hỏi Long, giờ càng khiến ông tò mò.

Nam Thiên Môn không như tu chân, che che giấu giấu công pháp của mình vì sợ đối phương biết được sẽ khai thác điểm yếu. Nam Thiên Môn luôn tự hào về Linh, không hề giấu diếm. Đơn giản vì Linh vừa là công pháp, vừa là đấu kĩ, vừa là linh thú, vừa là hiện thân của họ. Các thức trong Cửu Thức giống với các cảnh giới tu luyện, khẩu quyết tu luyện hơn là chiêu thức, nên nó có biến hoá rất lớn, phụ thuộc vào sự vận dụng của mỗi người, không gò bó vào 1 khuôn khổ nào cả. Vì vậy dù đối thủ có biết được Linh là gì đi nữa cũng chẳng thể biết được hết sự biến hoá của Cửu Thức.

Ông đứng nhìn Long luyện tập, Long cũng biết bỏ đang quan sát mình nhưng hắn không dừng lại mà vẫn tiếp tục làm quen với sự thay đổi, bắt kịp sự tăng tiến về tinh thần lực. Bố của Long cũng không có làm ra động tác gì, chỉ yên lặng quan sát. Ông hiểu rõ khi luyện tập, phân tâm là tối kỵ đối với tu luyện giả. Nên ông kiên nhẫn đợi Long.

20 phút sau, Long dừng lại. Lúc này ông mới tiến tới vỗ vai hắn.

- Khá lắm con trai của bố. Nhưng bên cạnh rèn luyện tinh thần lực và tu vi thì phải rèn luyện cơ thể nữa. Cơ thể mạnh mẽ thì mới phát huy được toàn bộ sức chiến đấu.

- Vâng, con hiểu. Con cũng muốn tìm 1 chỗ để luyện tập nhưng sợ kinh động mọi người, nên đang rèn luyện sức bền trước. Này bố đi đâu vậy?

- Đi tới Âm Sào kia 1 chuyến. Có lẽ nó an toàn. Bố thử hấp thu Âm Khí rồi, cực phẩm.

- Khoan đã, bố nói... có lẽ là sao ạ?

- Thì tao vào, thấy chả có nguy hiểm gì. Nhưng chưa thể khẳng định là an toàn tuyệt đối. Không nói có lẽ thì sao?

- Vậy ạ? Dù sao cũng phải thử 1 lần, chắc bố cũng dò xét kĩ càng rồi mới nói có lẽ an toàn. Giờ bố đưa con đi đi, sớm lúc nào hay lúc ấy bố ạ.

- Từ từ. Trước tiên nghe bố dặn. Vào đó chỉ được hấp thu, không được động vào bất kì thứ gì. Bố mày cũng không chắc chắn lắm về cái chỗ ấy nên phải tuyệt đối an phận. Cầm tay máy.

- Vâng.

Sau khi dặn dò hắn 1 hồi, ông đưa hắn đi.

Nhưng ngay lúc Long đặt chân xuống Âm Sào, thì dị biến phát sinh. Tất cả thi thể đang nằm ngổn ngang bỗng mở bừng mắt, nhìn thẳng vào Long. Rồi từng thi thể bỗng đứng dậy, đi lại, trao đổi vị trí cho nhau như có sự sắp đặt nào đó. Khi di chuyển, mắt chúng vẫn luôn nhìn vào Long. Chúng di chuyển nhưng cơ thể vẫn hướng về phía Long, không phải bước đi mà là bay là là mặt đất.

2 bố con nhìn thấy cảnh này cũng khá hãi hùng. Không dung có hơn 2500 cặp mắt nhìn chăm chăm, lại còn là từ thi thể người chết. Dù là ai thì cũng có cảm giác lạnh sống lưng, rợn gai đít. Nhất là Long, trung tâm của mọi ánh mắt. Hắn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bố Long thấy dị biến xảy ra khi Long tiến vào thì cũng giật mình tỉnh mang Long chạy đi. Nhưng quan sát 1 lúc, thấy ngoài bị nhìn chăm chăm ra thì mấy ngàn thi thể kia cũng không có làm gì. Chỉ đứng yên đó, nhìn vô hồn vào con trai ông. Khiến ông chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đang lúc suy đoán lung tung thì dưới chân ông và Long, các mảnh kim loại gì sét kia đã xuất hiện, tạo thành 2 vòng tròn bao quanh 2 người từ bao giờ.

Sơ xuất!

Khi ông định vươn tay ra kéo Long chạy đi thì đã không kịp nữa. Ông bị dịch chuyển đi mất rồi. Cũng chỉ vì mấy cái thi thể quá mức gây chú ý, nên mấy mảnh kim loại gì sét nho nhỏ kia đi động tới bên dưới chân lúc nào ông cũng không hay. Long cũng bị dịch chuyển đi, nhưng không đi đâu xa mà chính là khoảng trống phía dưới, nơi huyết khí tụ tập kia.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Truyền Tông - Phúc và Hoạ

Long cũng rất là bất ngờ, vì hắn không có được phản ứng như của bố hắn. Sự tập trung của hắn dành hết cho đám thi thể phía trước nên những mảnh kim loại nhỏ gì sét kia đi chuyển, lợi dụng bụi đất lúc đám thi thể đi chuyển tạo thành mà kết trận dịch chuyển khiến hắn không kịp trở tay. Thậm chí bị dịch chuyển đi như nào hắn cũng không rõ. Người biết là bố hắn thì đã bị chuyển đi xa rất xa nơi này.

Long thoáng chốc mất tầm nhìn, khi có lại thì thấy bản thân đang ở một nơi khác, không còn là hàng ngàn thi thể rợn người nhìn chăm chăm nữa. Ở đây chỉ có duy nhất 1 bệ đá cổ. Cao chừng 1,5m. Phía trên là 1 quả cầu màu đỏ. Xung quanh liên tục là các dòng huyết khí không ngừng tiến nhập. Quả cầu to cỡ quả bóng đá, bay lơ lửng, nhấp nhô, lên xuống đều đặn, nhịp nhàng. Từ nó không có bất khí gì tức nào tỏa ra. Cũng không có mùi tanh nồng của máu huyết. Nhưng Long cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ nó. Long cảm nhận được hình như, giữa hắn và quả cầu này có mối liên hệ gì đó. Hắn có suy nghĩ rằng có lẽ quả cầu này đang đợi hắn vậy. Nó như đang kêu gọi Long tiến tới, chạm vào nó, sử dụng nó. Càng ngày hắn càng thấy hoang đường, vì hắn thấy quả cầu này thân quen cực kì. Giống như nó từng là 1 phần của hắn.

Long cứ mãi đứng nhìn quả cầu. Hắn không bước tới. Hắn còn đang chìm trong những suy nghĩ, những giả tưởng về cảm giác thân thuộc kia. Rồi cuối cùng hắn cũng bước tới. Vươn tay về phía quả cầu. Quả cầu kia cũng như chỉ đợi cái vươn tay này của hắn vậy. Nó bay tới, từ từ, giống như xúc động vì gặp lại người thân, để rồi khi tiếp xúc với bàn tay của hắn, nó tỏa sáng đỏ rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ cái động nhò.

Như 1 đứa bé xa cha lâu ngày, lúc gặp lại ríu rít kể lể. Quả cầu nhấp nháy ánh sáng đỏ, bay lượn xung quanh hắn, thỉnh thoảng bay là là, cạ cạ vào mặt hắn như âu yếm. Khiến hắn bất giác cũng cảm thấy vui vẻ. Nở 1 nụ cười sáng khoái, hắn đưa tay ra trước mặt. Qua cầu cũng thôi bay nhảy, bay tới lòng bàn tay hắn. Từ quả cầu, 1 dòng thông tin truyền tới ý thức hắn.

Huyết Sát, đây là tên của nó.

Nó là 1 món vũ khí vô định hình. Nó có thể là 1 thanh kiếm, 1 thanh đao, 1 cây thương, hay 1 cây cung. Vì được cấu tạo từ máu huyết nên nếu xét về cứng rắn thì không so được với các pháp bảo khác, nhưng về sự linh hoạt và đa dụng, chắc chắn Huyết Sát đứng hàng đầu. Tấn công tâm xa tâm gần đều chơi tốt. Đặc biệt, thử làm nên cái tên Huyết Sát chính là nó có thể hút đi máu huyết của sinh vật chết để lớn mạnh bản thân. Máu huyết càng tinh thuần, càng mạnh mẽ thì nó càng phát triển mạnh. Nhưng, nó không có kí ức. Nên việc tìm hiểu lí do vì sao nó xuất hiện ở đây, vì sao nó có mối liên hệ với hắn là bất khả thi. Cảm giác thân thiết với Long chỉ là theo bản năng của nó. Và nó biết nó ở đây chính là vì đợi hắn tới. Vậy thôi.

Hắn càng ngày càng cảm thấy mù mờ, kiếp trước chả thấy gì, mà về kiếp này thì liên tục gặp chuyện, đều liên quan tới hắn mà hắn chẳng thể hiểu được bất kì chuyện gì. Suy đoán của hắn là có người sắp đặt mọi thứ, tính toán mọi thứ liên quan tới hắn. Suy đoán nữa là có liên quan tới tiền kiếp của hắn. Bởi cái kịch bản này khá quen thuộc với fan tiên hiệp như hắn. Nhân vật chính bị sắp đặt số phận, rồi cày cuốc, rồi đánh bại kẻ sắp đặt ấy, rồi happy ending. Tất cả chỉ là phỏng đoán của hắn, nên dù đúng dù sai thì ít ra hắn cũng có thứ để tin, bớt mù mờ đi. Và chắc chắn là khi có đủ thực lực thì mọi bí mật đều sẽ được hắn khám phá. Thứ hắn cần là thực lực. Thực lực đủ mạnh để bảo vệ người thân, đây là điều đầu tiên hắn phải làm, sau đó mới là truy tìm bí ẩn về bản thân.

Long cắn đầu ngón tay, nhỏ máu nhận chủ với Huyết Sát như các kịch bản tiên hiệp thường thấy. Đây là lập Huyết khế. Cao hơn là Linh khế, dùng linh hồn để lập khế ước nhận chủ. Khi giọt máu của hắn rơi xuống Huyết Sát thì nó nổ tung ra. Từ 1 quả bóng đá, nó trở thành 1 quả cầu rỗng ruột, bao quanh Long, chỉ trong vòng vài tích tắc khi giọt máu của Long chạm vào. Nó giữ nguyên kích thước như vậy trong vòng 5 giây rồi lại đột ngột co lại bé bằng quả bóng tennis. Sau vài giây, nó dung nhập vào bên trong trái tim của hắn. Theo từng mạch máu đi khắp cơ thể. Nó dung hợp với huyết mạch Việt tộc của Long. Trở thành máu huyết của hắn. Hắn chả biết vậy là tốt hay xấu, theo logic của hắn thì nếu dung hợp như vậy, cái lợi là dễ điều khiển, hắn mạnh, nó mạnh, và ngược lại. Cái hại là vận dụng Huyết Sát thì không khác gì hắn trả giá bằng máu của chính bản thân. Đó là suy đoán của hắn, còn thực tế có như vậy không thì còn phải thử mới biết.

Sau khi dung hợp Huyết Sát, cái bệ đá kia cũng trở thành 1 cái bệ truyền tông, mở ra 1 cánh cửa bằng năng lượng. Long dù chưa nhìn thấy truyền tông

môn ngoài đời bao giờ, nhưng xem phim cũng nhiều rồi, nhìn cũng na ná nhau, hẳn đoán đại khái đây chính là lối ra. Nên chả ngại ngần gì bước vào cửa truyền tống. Dù sao cũng chả có chỗ nào khác để đi.

Và hẳn được đưa quay trở lại Âm Sào. Gặp lại hơn 2500 xác chết. Hơn 2500 cặp mắt lúc này không nhìn hẳn nữa, đã nhắm lại từ bao giờ. Hẳn cũng chẳng quan tâm nữa. Chúng nó nhìn hay không nhìn thì trước mắt hẳn vẫn cứ phải hấp thu Âm Khí cái đã.

Vận dụng ý niệm, kêu gọi con Rồng, đáp lại hẳn là 1 tiếng rống vang vọng toàn thân. Con Rồng dần dần hiện lên. Lần đầu tiên hiện diện thế gian. Long bay lơ lửng, vị trí là trái tim của con Rồng, cũng là nơi linh hồn Long tồn tại. Hiện nay kích thước con Rồng khá là đồ sộ. Cũng may Âm Sào này nóc khá cao. Nên con Rồng có thể thoải mái ngẩng cao đầu, không cần phải cúi cúi. Hiện tại chỉ là 1/4 kích thước thật của nó thôi. Nhưng 1/4 cũng cao tới 15m, dài rộng khoảng 10x35. Chưa tính lúc nó sải cánh ra. Long nhắm mắt, chìm vào trong thế giới linh hồn, thả trôi ý thức trong Cửu Quyết. Tại Đan Điền, Long Nhị đang rất nồn nóng, mong chờ đột dung hợp sắp tới.

Con Rồng gầm lên 1 tiếng, chấn động toàn Âm Sào, khiến nó rung lên dữ dội, cảm tưởng như sắp sập, bụi đất từ trên rơi xuống. Mấy ngàn xác chết cũng vì tiếng gầm mà hơi rung rung, nhưng không mấy may mở mắt hay xuy xuyển. Có lẽ nhiệm vụ của chúng nó là kết trận, không có ý thức nên chả sợ gì.

Sau khi gầm 1 tiếng đầy bá khí, thấy thị uy với lũ xác chết chán quá, nó không gầm rống nữa. Nó há miệng ra, hút Âm Khí vào. Cái miệng của nó như cái động không đáy, hút như máy nước. Tốc độ hút rất nhanh. Âm Khí trong Âm Sào phải nói là cực nhiều. Trải qua ngàn năm tích lũy, chất lượng và trữ lượng chắc chắn khỏi phải bàn. Đến bố của Long là Nguyên Anh trung kỳ cả buổi test lúc này cũng không thể nào hấp thu được nhiều Âm Khí bằng cái hút này của con Rồng. Chỉ 1 lần mở miệng mà Âm Khí nơi này nhoáng cái đã vơi đi 1%. Cứ đà này, duy trì liên tục thì không quá 2 phút, cái Âm Sào này sẽ khô kiệt Âm Khí.

Nhưng không có chuyện đó, con Rồng sau khi hút 1 ngụm thì dừng lại, có lẽ là để tiêu hoá. 3 phút sau, nó lại mở miệng làm ngụm nữa. Rồi cứ đều đặn 3 phút 1 ngụm, mỗi ngụm 10 giây.

...

Bố của Long bị truyền tống đi tới Nam Cực. Ông không thể nào mà ngờ được tại sao cái truyền tống trận bé bé con con ấy lấy đâu ra nhiều năng lượng để dịch chuyển ông đi xa như vậy. Đến Nam Cực đã đành, nó còn dịch chuyển ông vào trong 1 động băng. Là động băng bình thường đã dễ nói, động băng này lại chìm sâu dưới bên dưới mặt nước biển. Cứ như đã có tính toán từ trước vậy. Nhiệt độ lạnh khiến ông phải vận linh lực phòng hộ, đồng thời tìm lối ra. Bởi ông ngoại trừ biết Thổ Độn Thuật, Phong Độn Thuật, Lôi Độn Thuật ra ông không có nghiên cứu Băng Độn. Mà băng ở Nam Cực này cũng chẳng phải băng bình thường. Là Ngàn Năm Hàn Băng. Độ cứng rắn có thể so với kim cương, Thiên Văn Thần Thạch. Nên muốn phá vỡ mà ra, với tu vi Nguyên Anh trung kỳ của ông hiện hơi quá sức. Nên ông chỉ có thể lần mò bên trong cái động băng này, tìm lối thoát. Ông không dám thả nguyên thần ra xa, bởi Hàn Khí nơi đây khá là mạnh, có thể đóng băng nguyên thần. Nên ông phải liên tục vận dụng linh lực hộ thân, chống lại cái lạnh xâm nhập. Ông hiện rất lo lắng cho Long. Không biết nó có bị truyền tống đi nơi nào đó khắc nghiệt giống ông hay không. Nếu là nơi cùng đẳng cấp với nơi này, thì với tu vi nhỏ bé của nó làm sao có thể tồn tại? Nên ông càng nóng lòng muốn trở về. Gia đình là tất cả đối với ông. Ông li khai gia tộc vì gia đình, vì vợ ông là người phạm, vì con trai ông bị đánh giả là không có căn cơ luyện đạo. Dù không ai nói ra, nhưng bản thân ông hiểu sâu trong lòng mỗi người trong gia tộc đều khinh bỉ 2 mẹ con họ, chỉ là cổ kị ông. Ông là thiên tài tu đạo ngàn năm nay của miền Bắc. Ông bỏ qua mọi vinh diệu, mọi lời gièm pha để sống cuộc sống của phạm nhân, ngừng tu luyện hơn 20 năm cũng chỉ vì 2 mẹ con. Nay nếu Long xảy ra chuyện gì, ông thực không biết sống sao, không biết đối diện sao với vợ.

Ông lần theo lối đi có sẵn bên trong động băng. Ông suy đoán có lẽ đây từng là động phủ của 1 vị tiền bối nào đó. Cảm thấy bước đi như vậy không biết bao giờ mới tới nơi, ông bèn bay tăng tốc độ. Nhưng càng đi xa, ông càng cảm thấy sự bất thường. Sau mỗi bước chân, cơ thể ông như nặng hơn. Dù thay đổi rất nhỏ, nhưng trên con đường không biết điểm cuối ở nơi nào kia thì là cả 1 vấn đề. Và càng chạy, áp lực càng tăng. Nó tăng theo cấp số nhân theo mỗi bước chân ông.

Sự sốt ruột vì lo lắng cho con trai khiến ông càng đẩy nhanh tốc độ. Bên cạnh đó là linh lực tiêu hao càng nhanh. Ở nơi này, chỉ cần ông hết linh lực thì chắc chắn sẽ bị Hàn Khí đóng băng. Có thể với sinh mệnh lực của Nguyên Anh trung kỳ tu sĩ ông sẽ không chết được, nhưng cũng chẳng thể thoát nổi. Bởi cái động băng này, giống như 1 nhà tù vậy. Với người tu không phải là Hàn Băng hệ thì không khác địa ngục là mấy. Với ông cũng vậy. Người lấy Âm hệ linh khí làm chủ tu thì ở đây không khác gì tra tấn.

Nhưng ông vẫn tăng tốc. Ông hi vọng, sẽ tới đích trước khi cạn linh lực. Ông hi vọng sẽ tìm được lối ra trước khi bị Hàn Khí xâm nhập. Ông hi vọng gặp lại vợ con trước khi bị cầm tù vĩnh viễn.

Ông hi vọng..

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Long ở Âm Sào hấp thu Âm Khí, sau gần 6 giờ đồng hồ thì cũng hấp thu hết toàn bộ Âm Khí chỗ này. Mà không phải Long hấp thu, là con Rồng hấp thu mới đúng. Nó đúng là như cái động không đáy. Mỗi lần há miệng hút vào là cả 1 mảng lớn Âm Khí bị nó hút lấy. 3 phút luyện hoá, 1 nửa cho bản

thân nó, 1 nửa bồi bổ linh hồn của Long. Linh hồn của hắn được bồi bổ liên tục. Sau khi cái Âm Sào bị hút hết, con Rồng mới hú vang 1 cái rồi biến mất, quay trở lại thế giới linh hồn. Sự biến đổi của nó Long không cảm nhận được rõ rệt. Nhưng biến hoá của linh hồn bản thân hắn thì hắn cảm nhận sâu sắc. Dù vẫn là viên tinh thể màu tím yếu ớt, vẫn nhẹ nhẹ toả ra những dòng năng lượng đi khắp cơ thể con Rồng nhưng cái sự nhẹ nhẹ này nó mạnh hơn lần trước ở mức độ, ở chất lượng. Nếu trước kia là 1 làn khói mỏng manh, nhẹ nhàng thì bây giờ nó là 1 dòng nước, vẫn dịu dàng và nhẹ nhàng, nhưng nó cô đọng hơn gấp nhiều lần. Sự khác biệt trước và sau là 1 trời 1 vực. Hắn cảm nhận rõ ràng, cái sự bàng bạc, mênh mông của linh hồn lực bản thân. Qua đó, hắn cũng đánh giá được 1 phần về sức mạnh của con Rồng. Trước đây hắn cũng từng nghĩ nó rất mạnh, nhưng mạnh đến nỗi Âm Sào ngàn năm mà nó hút cứ như uống nước là thế này thì cũng trâu bò quá thể rồi. Mà nhìn nó vẫn nhàn nhây bay lượn, hú hét trong thế giới tinh thần thì chắc hẳn con Rồng này cũng chưa có gì là áp lực, ít nhất đối với nó cái Âm Sào này chỉ như 1 cái ao hơi lớn 1 tí. Uống nước Âm Khí nhiều 1 chút.

Long vẫn lơ lửng giữa không gian Âm Sào dù con Rồng đã biến mất. Hắn cũng chưa đưa ý thức từ thế giới linh hồn trở lại cơ thể. Hắn lúc này đang chìm trong 1 trạng thái khá đặc biệt. Thiên Nhân Hợp Nhất. Đến cả Long Nhị ở tại Đan Điền cũng không biết được việc này. Cơ thể hắn tự tiến vào cảnh giới ấy, mà không có sự can thiệp của ý thức. Cảnh giới ấy là điều mà biết bao nhiêu người muốn mà không được. Đây hẳn chỉ vì luyện hoá Âm Khí mà vô tình tiến vào, dù chỉ là cơ thể, không phải chủ động ý thức tiến vào nên tác dụng không rõ ràng, nhưng có tiền đề là cơ thể, sau này hắn sẽ bớt đi nhiều khó khăn bởi cơ thể cũng có kí ức. Sau này có chạm vào ngưỡng cửa của Thiên Nhân Hợp Nhất thì hắn chỉ cần lần theo cảm nhận của cơ thể, dù lúc ấy theo thời gian phai nhạt, nhưng với tu sĩ thì 1 tia mong manh đôi khi cũng có thể làm nên chuyện lớn. Điều đó xảy ra không phải là ít, đã được chứng thực qua nhiều bộ tiên hiệp giả tưởng.)

Hắn vẫn đang ở trong thế giới linh hồn. Khi ý thức trở lại cơ thể thì sự thay đổi đột ngột này chắc chắn sẽ chấm dứt Thiên Nhân Hợp Nhất. Để vài phút sau, khi trở lại cơ thể, đón hắn là 1 cú rơi từ 4m xuống đất. Đầu óc quay cuồng, Tinh thần lực, linh hồn lực mạnh thật nhưng cơ thể hắn thì vẫn chỉ là thằng học sinh lớp 9 thôi. Nên rơi tự do từ hơn 4m xuống đất khiến hắn trợn mắt há mồm, tức ngực đau tim, nằm im như suyết chết. Qua vài giây, khi cơn đau vơi dần, khả năng hồi phục biến thái phát huy tác dụng thì hắn mới phui mông đứng dậy. Hắn thực sự tò mò về chiến lực bản thân sau khi hấp thu hết Âm Khí tại đây. Ngàn năm tích lũy đâu phải chuyện đùa? Nhưng hắn không có thời gian để vui mừng. Bởi hiện tại chỉ có mình hắn tại Âm Sào quanh quẩn này. Chẳng còn các xác chết lơ lửng kết trận, chẳng có kim loại hạn gì. Và cũng chẳng có bồ hắc ở bên cạnh.

Hắn rất lo lắng, vì cái Âm Sào này là từ ngàn năm trước. Ai biết được bồ hắc sẽ bị dịch chuyển đi đâu? Hắn đọc truyện nhiều, nên càng lo lắng hơn. Bởi hắn biết, phúc và hoạ luôn song hành. Hắn nhận được Huyết Sát, nhận được Âm Khí là phúc thì phần hoạ nhất định sẽ do người còn lại gánh. Người còn lại không ai khác chính là bồ hắc. Thêm 1 vấn đề nữa là hắn không thoát ra được. Hắn không biết Thổ Độn Thuật. Hắn không biết bày truyền tống môn. Lựa chọn duy nhất là ở lại đây, dung hợp cho xong rồi học lấy 1 cái Thổ Độn Thuật, thoát khỏi nơi này trước rồi tính.

Hắn hỏi cuốn sách:

- Huy, mày dung hợp ngay bây giờ được không?

- Ngay bây giờ? Được chứ. Tao cách ra 1 khoảng thời gian để mày có thể hồi phục. Bây giờ mày được buff thì làm luôn cũng được.

- Vậy bắt đầu luôn đi. Tao sẵn sàng rồi.

- Được rồi. Vì ý thức và linh hồn mày mạnh lên nên đau đớn cũng sẽ tăng theo. Như vậy thì sau này cái hệ thống tao làm cho mày cũng sẽ mạnh hơn và có lợi cho mày hơn. Nhưng phải vượt qua được, vì mày mạnh lên 1 thì cơ đau mạnh lên 1,5. Cần thận.

- Cảm ơn đã nhắc nhở. Bắt đầu đi.

Long cảm thấy rất là đau đầu. Vì mọi cố gắng trở nên mạnh mẽ của hắn, để vượt qua lần dung hợp cuối dễ dàng hơn giờ đều thành công cốc. Thậm chí đau đớn còn tăng lên gấp rưỡi. Nhưng cuốn sách nói kết quả nhận được cũng sẽ vì thế mà tăng lên thì cũng dễ hiểu. Long không có thời gian để trách móc hay phàn nàn gì nữa, bây giờ hắn muốn càng nhanh dung hợp càng tốt, hắn càng sớm có thể thoát ra. Về phần bồ hắc, hắn đoán với tu vi của ông, có lẽ sẽ hoá nguy thành an được. Hắn tin vậy.

...

Bồ của Long khi hắn vừa thoát ra khỏi không gian của Huyết Sát thì ông cũng sắp tới cực hạn. Tốc độ của ông đã chậm đi nhiều. Ông lúc này đi từng bước chậm chạp. Quần áo vì hơi lạnh mà trở nên khô cứng, khiến ông cử động càng thêm khó khăn. Ông cũng không thể nào ngăn cản được hết Hàn Khí thấm thấu vào nữa, chỉ có thể miễn cưỡng dùng linh lực đã thông kinh mạch, giúp máu huyết lưu thông. Dù vậy, cơ thể ông thỉnh thoảng vẫn run lên vì lạnh. Ông đã từng suy nghĩ sẽ thử luyện hoá Hàn Khí nơi này, dùng nó để luyện Thiên Ma Loạn Vũ Chân Quyết. Nhưng hấp thu được mà kết quả không khả quan, càng khiến Hàn Khí tích tụ. Nếu là bình thường thì có lẽ ông có thể luyện hoá, dù chậm hơn Âm Khí nhưng tại đây, tốc độ luyện hoá không theo kịp tốc độ xâm nhập. Càng khiến ông tiêu hao tâm lực và linh lực. Nhưng cũng làm chậm tốc độ Hàn Khí xâm chiếm. Tuy thế, ông cũng không thể kiên trì hơn được nữa.

Cơ thể ông lúc này đã bị đóng băng. Linh lực ông đã cạn. Nguyên thân không thể thoát ra, đành ở lại bên trong thức hải (thế giới tinh thần + thế giới linh hồn hoà làm 1). Ông không chết, nhưng cũng không thể làm gì được.

Làm sao đây?

(tranh thủ viết được mấy dòng, tuy ngắn nhưng có hơn không phải không các bạn:D)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Mặc Kẹt

Long đang bắt đầu lần dung hợp cuối cùng. Hắn ngồi dựa vào vách tường, thả lỏng cơ thể, còn ý thức thì tiến vào bên trong cuốn sách. Vẫn bệ đá cũ kĩ đó, vẫn là hình ảnh thẳng Huy Ba Hoa bạn hắn. Nhưng không cười cười nói nói như mọi lần. Lần này, cả 2 đưa vẻ mặt đều rất nghiêm trọng. Long nhìn Huy, gật đầu. Nó gật đầu đáp lại rồi biến mất. Long nhắm mắt lại, ngồi xuống khoanh chân.

Thình thịch!

Tiếng tim đập mạnh vang lên, báo hiệu quá trình dung hợp đã bắt đầu. Ngay khi nghe tiếng thình thịch, hắn cũng chẳng còn biết gì nữa. Ý thức hắn bị đánh tan ngay giây đầu của quá trình dung hợp. Nhưng đây là bên trong thế giới linh hồn của hắn, nên bị đánh tan du bao nhiêu lần, ý thức hắn vẫn sẽ lại tụ tập lại, mỗi lần ngưng tụ thì ý thức của hắn sẽ nhạt đi 1 ít. Ngưng tụ – tan vỡ, ngưng tụ – tan vỡ,... lặp đi lặp lại, tuần hoàn dường như vô hạn.

Khi nào thì một người được cho là đã chết? Khi không còn ý thức. Bây giờ, Long đang trải qua cảm giác chết đi sống lại tuần hoàn liên tục. 1 quá trình mài mòn ý thức đáng sợ. Mà cái cảm giác nhói thấu trời trước khi chết chắc hẳn chẳng ai muốn thử vì nó chẳng dễ chịu chút nào. Nhưng Long phải nếm trải hết lần này tới lần khác. Không chỉ hắn, Long Nhị cũng phải gánh chịu cảm giác tương tự. Con Rồng cũng chẳng thoát khỏi cảnh đoạ đầy. Linh hồn của Long là trái tim của nó. Nên mỗi lần ý thức Long tan vỡ là 1 lần linh hồn hắn vỡ vụn theo. Trái tim bị vỡ ra, rồi lành lại, lại vỡ ra,... khiến cho con Rồng gục ngã, nằm yên thoi thóp như sắp chết.

...

Chẳng biết qua bao lâu, khi Long lần nữa mở mắt ra thì cảm giác cả cơ thể mệt mỏi đến cùng cực. Hắn còn chẳng thể nhìn thấy bất kì thứ gì, mọi thứ tối đen như mực. Đưa tay lên cũng chẳng thể nhìn nổi nữa. Trước khi dung hợp, hắn vẫn còn nhìn thấy được mọi thứ nhờ ánh sáng màn chắn toả ra, bây giờ không còn ánh sáng, chứng tỏ rằng đã không còn màn chắn nữa. Bụng đói cồn cào, mí mắt trĩu nặng. Hắn lại nhắm mắt lại lần nữa, thở dài 1 hơi.

- Vậy là vượt qua rồi hả Huy? *hít hà*

Không có tiếng trả lời.

- Huy? Sách? Mày đâu rồi?

1 lúc sau mới có tiếng thì thầm suy yếu vang lên trong đầu hắn:

- Tao đây... tao đang... rất yếu... tao... cần nghỉ ngơi.

Tiếng nói ngắt quãng, nhỏ bé khiến Long cảm nhận được cuốn sách đích thực suy yếu nghiêm trọng. Điều đó khiến Long hiểu thêm rằng hắn sẽ phải ở lại đây thêm 1 khoảng thời gian nữa. Không thức ăn, không nước uống. Hắn không biết mình có thể trụ lại được bao lâu, người trưởng thành bình thường có thể không uống nước khoảng 7 ngày, không ăn khoảng 1 tháng thì sẽ chết. Hắn cũng không biết ở đây có đủ oxi cho hắn hít thở không. Thế nên hắn phải hít thở nhẹ nhàng, đều đặn, tránh thở dốc. Hắn cũng không rõ khi nào cuốn sách mới trở lại bình thường, khi nào mới có thể quay trở ra.

- Trước khi mày nghỉ có thể truyền cho tao 1 bộ pháp quyết cơ sở và Thổ Động Thuật cơ bản được không?

Không có hồi âm, nhưng vài phút sau trong hắn nhận được thông tin về 1 bộ pháp quyết tu luyện cơ sở là Thổ Nạp Thuật cùng Thổ Động Thuật sơ cấp.

- Cảm ơn mày, nghỉ ngơi đi.

Nói xong câu đó với cuốn sách, hắn cũng yên lặng lại. Hắn muốn ngủ 1 giấc trước khi chìm đắm trong tu luyện.

Hắn ngủ 1 giấc ngon lành mặc kệ dạ dày biều tình. Khoảng 9 giờ sau, hắn tỉnh dậy. Cậy cậy ghèn mắt, hắn đưa ý thức vào Đan Điền, gặp lại Long Nhị. Long Nhị khá hơn hắn 1 chút, không quá suy yếu nhưng cũng mệt mỏi hiện rõ. Lúc hắn tiến vào thì thấy lão nhị đang điều khiển Đan Điền ngồi tu luyện rồi. Thì ra khi hắn ngủ thì lão nhị ngồi nghiên cứu Thổ Nạp Thuật rồi tu luyện. Đến bây giờ là được 3 giờ rồi. Hắn không có làm phiền lão nhị nữa, trở lại thế giới linh hồn. Con Rồng cũng đã bình thường trở lại. Dù vẫn suy yếu nhưng đã có thể đi lại, bay lượn nhẹ nhàng được. Giờ nó đang uống nước, nhìn thấy Long tiến vào thì hé miệng gặm 1 cái chào hồi rồi lại cúi xuống uống nước tiếp. Long gật đầu chào nó, lúi Thổ Động Thuật ra nghiên cứu. Theo thông tin hắn nhận được thì đây chỉ là bản sơ cấp. Chỉ có thể khiến bản thân giống như bơi trong đất chứ không phải chân chính hoà nhập vào như bố của Long từng làm. Vì chưa có nhiều linh lực để thi triển nên hắn cứ nghiên cứu bản sơ cấp này trước, rồi thử nghiệm bên trong thế giới linh hồn. Vì trong thế giới linh hồn của hắn cũng có mặt đất, bầu trời,... nên cũng có thể mô phỏng một hai.

Long Nhị tại Đan Điền khi tu luyện Thổ Nạp Thuật thì thấy rất là dễ dàng. Khá trơn tru. Vì xung quanh Thổ linh khí rất nhiều. Không còn đám xác chết bày trận, nên lớp màng chắn cũng đã biến mất. Thổ linh khí hiền lành hơn các hệ khác. Nó và Mộc linh khí là 2 loại linh khí dễ hấp thu nhất. Nên Long Nhị hấp thu rất thuận lợi. Sau 3 giờ tu luyện, lượng linh lực có được cũng khá nhiều, theo cảm nhận của hắn là thế.

Vậy là cứ 1 thăng tu linh lực 1 thăng tu Độn Thuật.

Thâm thoát thoi đưa, sinh tử bể dâu. 3 ngày sau, 2 đũa mới dừng tu luyện. Long và Long Nhi quyết định gặp nhau và thử vận dụng độn thuật. Lần đầu, hắn có thể chìm nửa người xuống đất, rồi sau đó vì bị phân tâm do cảm giác lạ từ chân truyền lên nên fail. Lần hai thì vì rút kinh nghiệm, nên không có bị phân tâm do môi trường dưới chân biến đổi gây cảm giác lạ nữa, mà bị dạ dày phá quấy. Nên vẫn chỉ chìm được nửa người. Hắn cũng không nản chí, vì giờ mà nản là chết chắc. Nên thử lại lần 3. Bước đầu thuận lợi, hắn chìm được cả cơ thể vào đất. Rồi đột nhiên nhớ tới điều gì đó, hắn vội vàng trồi lên lại. Chính vì vậy nên hắn chỉ ngoi được mỗi cái đầu lên, cả cơ thể mắc kẹt dưới lòng đất. Hắn chợt nhớ ra trong đất không có oxi để hít thở. Nên là phải dự trữ oxi, rồi 1 mạch xuyên lên mặt đất. Nếu không hết oxi giữa chừng, hắn sẽ được ném thử cái cảm giác bị chôn sống, thường vé xuống thăm quan Âm Phủ và ở lại vĩnh viễn, không khứ hồi. Mới nghĩ đến thôi đã khiến hắn mồ hôi chảy ròng ròng. Mà lúc nào cũng chảy chứ không phải bây giờ mới chảy. Đang trong lòng đất mà, nóng là đương nhiên. Quá trình mất nước diễn ra càng nhanh hơn. Hắn buộc phải đẩy nhanh tốc độ thoát ra. Vậy là lần này, hắn suy tính kỹ càng, từng bước một.

Thứ nhất là về linh lực, cần phải đầy đủ, nửa đường hết xăng thì kết quả chỉ có chết.

Thứ hai, dưỡng khí. 1 hơi nín thở sâu nhất hắn có thể bây giờ là 2 phút 34 giây, lúc đó là đầu vầng mắt hoa, chân tay bủn rủn không làm được bất kì điều gì, ý thức hắn dù mạnh cũng không thể nào chèo chống 1 cơ thể chết được. Hắn chưa đạt tới cảnh giới ấy.

Thứ 3 là phương hướng, tất nhiên là nhanh nhất chính là đường thẳng đứng. Nhưng thẳng đứng không thể lúc nào cũng là đất, có thể sẽ có đá chắn, hoặc tệ hơn là sinh vật nào đó sống dưới lòng đất. Hắn phải đề phòng trước mọi thứ, đề tiết kiệm thời gian, linh lực.

Thứ 4 là tốc độ. Phải đạt được tốc độ di chuyển nhanh nhất. Nếu chỉ dựa vào Thổ Độn Thuật thì tốc độ rất thông thả, sơ cấp mà. Nên hắn sẽ phải dùng tinh thần lực làm lực đẩy, đồng thời tạo 1 mũi nhọn rẽ đất để giảm lực cản lúc tiến lên.

Phải phân tâm đa dụng. Hắn phải làm được, làm được ngay lần đầu tiên. Nếu không đợi hắn là cảnh chôn xương nơi này. Qua thêm 1 ngày để lấy tinh thần, chuẩn bị mọi thứ, diễn tập nhiều lần trong không gian tối đen như mực, cuối cùng hắn cũng không thể chịu hơn được nữa. Hắn phải vượt. Cơ thể thiếu dinh dưỡng đang báo động.

Hắn quyết định lúc này sẽ thoát ra.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thoát Ra

Tinh thần thả lỏng

Gạt bỏ tạp niệm

Thoát li xúc giác

Khí vận Đan Điền!

Rítttt...

Long lẩm nhẩm mấy câu khẩu quyết của tuyệt kỹ thả bom, 3 ngày không ăn nên dạ dày cồn cào, buồn là đương nhiên. Nín gì thì có thể nín được chứ nín thả bom khó lắm. Gần như không thể nào nín nổi. Nên, đã thả thì phải hoành tráng. Phải thật thư thái.

Trong hoàn cảnh này, thực sự cú thả bom này khiến tinh thần hắn buông lỏng rất nhiều, vì áp lực mấy ngày qua mà hắn luôn trong tình trạng tu luyện, không hề ngừng nghỉ. Nên cú thả bom này là sự trút bỏ mọi ưu phiền, căng thẳng những ngày qua để tập trung vượt ngục.

- Sảng khoái.

- Mà thôi quá vậy? Dù... thoát ra nhanh không ngạt thở chết bây giờ.

Thế là hắn chạy ra chỗ khác, hít sâu 1 hơi, rồi nín thở. Vận chuyển Thổ Độn Thuật, bắt đầu quá trình ngụp lặn.

Tốc độ lúc này của hắn là 6m/s, tức là chỉ khoảng 21km/h, rất là chậm. Chính vì thế nên hắn mới phải dùng thêm tinh thần lực làm lực đẩy và rẽ đất giảm ma sát. Sau khi dùng thêm tinh thần lực, tốc độ hắn tăng lên gấp 3 lần.

1 phút trôi qua, hắn vẫn còn trong lòng đất. Trong quá trình vượt lên. Tinh thần lực của hắn từng đưng phải vài thứ khá cứng, nên hắn phải đổi hướng vài lần. Nên bây giờ hắn cũng chẳng biết lúc ngoi lên sẽ là ở chỗ nào.

1 phút 30 giây, vẫn chưa ra khỏi lòng đất. Hắn có chút sốt ruột. Bởi thời gian không còn nhiều. Định tăng tốc thì hắn cảm nhận nguy hiểm. Đúng như hắn

dự tính, quả thực dưới lòng đất có tồn tại sinh vật. Hình thể rất lớn. Ý thức Long dùng để rê đất như 1 ngọn giáo nhọn, xuyên phá đất đai. Nhưng dưới tốc độ cao, khi chạm vào sinh vật kia chỉ kêu lên “keng” 1 cái, ý thức hẳn bị cảm ở bên ngoài. Đồng thời cũng đánh động tới nó.

Kiri! Kiri!

Nó kêu lên 2 tiếng khi có thứ động chạm vào phần bụng của nó.

Long không biết nó thuộc dạng nào, nhưng chắc chắn sức phòng ngự của nó rất trâu. Có thể là loài giáp xác. Nên hẳn đổi hướng sang ngang ngay lật tức, tăng hết tốc lực trong 4 giây rồi lại bắt đầu di chuyển thẳng lên phía trên. Long có cảm giác hình như đất đá phía sau rung động ngày càng lớn. “Không lẽ nó đuổi theo?” Thế là hẳn lại càng ra sức di chuyển nhanh hơn. Tốc độ lúc này đã lên tới 23m/s rồi. Nhưng cái dư chấn phía sau vẫn theo sát hẳn không ngừng.

“Đ*т mẹ to xác mà nhanh thế? Bỏ mày xin lỗi.”

Hắn la hét trong đầu. Thế nhưng cái con vật to lớn kia vẫn bám sát theo sau. Hẳn áng chừng khoản cách 2 bên chỉ khoảng 15-20m, nên chỉ cần hắn dừng lại 1 giây thôi là cả cái cơ thể to hơn cỗ xe tăng, cứng hơn đá hoa cương kia sẽ tông thẳng vào cái vóc dáng gầy gò, ốm yếu, suy dinh dưỡng vì đói ăn mấy hôm của hắn. Kết quả vụ tai nạn là gì thì khỏi phải tả, ai cũng có thể hình dung ra được.

2 phút kể từ khi xuất phát. Long vẫn đang bị con vật kia đuổi theo, và chưa có dấu hiệu nào là hắn sắp thoát khỏi lòng đất tăm tối này cả. Tốc độ vẫn duy trì ở mức 23-24m/s. Vậy là đến giờ hẳn đã di chuyển được khoảng 2800m, một khoảng cách phải nói là quá sâu. Trái Đất luôn biết cách tại ra những chuyện vượt ngoài sự hiểu biết của con người.

Lúc này Long không có thời gian mà ca tụng mẹ thiên nhiên vĩ đại, mà đang dốc hết sức thoát khỏi sinh vật giáp xác thù dai kia. Nó đã bám theo hắn cũng ngót 1200m rồi, nhưng vẫn chưa thấy nó giảm tốc độ mà ngược lại, khoảng cách giữa hắn và nó đang dần thu hẹp lại. Giờ chỉ còn khoảng 10m. Không phải nó nhanh lên mà vì Long đang chậm đi. Hẳn sắp cạn linh lực, Thổ Độn Thuật không còn giữ được tốc độ ban đầu. Bây giờ hắn đang dùng tinh thần lực để bù vào.

2 phút 30 giây. 600m nữa qua đi, hẳn lúc này đã muốn gục rồi. Nhưng áp lực sinh tử khiến hắn buộc phải tỉnh táo. Và thành quả của sự kiên trì chính là hắn cảm nhận được hơi ẩm trong đất. Chứng tỏ gần đó là nguồn nước. “không lẽ là ao làng? Sắp thoát rồi.” Long nghĩ thầm.

Hi vọng khiến hắn tỉnh táo hơn, tốc độ lại được tăng lên.

...

Ở 1 con sông nào đó, 1 lũ trẻ đang tắm sông. 4 thằng ôm 4 cây chuối, chân vẫy đạp lung tung. Nụ cười vui vẻ luôn hiện diện trên khuôn mặt chúng. Nhưng đột nhiên mặt đất rung dữ dội, khiến mấy đứa nhóc hoảng sợ, kháo nhau vào bờ chạy về thì có 1 thằng nhóc quá chân, trôi ra giữa sông, càng quẫy càng dạt ra xa thì mấy thằng mới hốt hoảng. Lúc thằng nhóc khóc thét lên thì bỗng mặt nước nổi “Bùm” 1 cái. 1 bóng người lao lên từ mặt nước. Nước văng ra tung toé, đầy luôn thằng nhóc dạt vào bờ. Mấy đứa còn lại cũng ngẩn ngơ nhìn theo bóng người trên không trung kia. Không ai khác chính là Long vừa mới thoát ra từ lòng đất. Hắn bay lên với tốc độ 24m/s, xuyên thẳng qua lòng con sông sâu 10m, bay lên không trung 5m nữa rồi mới rơi xuống. Con vật giáp xác thù dai kia không biết vì lý do gì mà không đuổi theo Long nữa. Hắn thở phào nhẹ nhõm vì thoát được cục nợ ấy.

Vì ở lâu trong bóng tối nên khi tiếp xúc với ánh sáng khiến mắt hắn cảm giác chói lóa. Ngụp lặn mấy nhịp trong dòng nước, hắn tham lam cảm nhận sự mát lạnh bủa vây cơ thể. 3 ngày dưới lòng đất khiến hắn ngột ngạt, nóng bức đến khó chịu. Bây giờ đón hắn là cả 1 dòng sông tươi mát, bảo sao hắn không vui cho được? Hắn thả lỏng cơ thể, để dòng sông cuốn mình đi nhẹ nhàng, hẳn thì nổi ở phía trên. Hít thở không khí trong lành, dù vương vấn mùi tanh của nước sông nhưng với hắn thì không khác gì O₂ nguyên chất. Không gì khiến hắn vui sướng hơn là lại được trở lại với thế giới mặt đất âm áp này.

4 thằng nhóc nhìn dị nhân bay ra từ lòng sông mà không chớp mắt lấy 1 cái. Khi Long nằm ngửa mình trên mặt sông tận hưởng, mấy đứa mới hú hét inh ỏi, ra chiều phấn khích lắm. Long nghe tiếng hò hét của bọn trẻ mà mỉm cười.

Hắn nằm ngửa trên mặt sông, để dòng nước đưa hắn đi, mắt nhắm lại cảm thụ thế giới. Chưa bao giờ hắn thấy yêu cái cuộc sống này đến thế. Phút trước hắn còn ở trong lần ranh sinh tử, bây giờ được thả lỏng, dù là ai cũng sẽ có cảm xúc như vậy. Hắn cứ vậy nhắm mắt, thả lỏng theo dòng nước đến khi có thứ gì đó cứng cứng chọc vào hông hắn. Rồi sau đó là 1 giọng đàn ông:

- Anh Tư, có thằng chết trôi này. Trẻ con anh ạ.

Người đàn ông tên Tư nói vọng ra:

- Nó gặp thuyền mình, tức là hữu duyên. Chôn cất đàng hoàng, hương khói đầy đủ thì nó sẽ phù hộ mình. Người chết trôi thiêng lắm, đừng có đại mà phi báng họ.

- Vâng, em vớt nó lên nhé?

- Không vớt lên thì mai táng nó kiểu gì?

Long nằm nghe mà buồn cười không chịu được. “Chết trôi cơ đấy. Có thằng chết trôi nào hồng hào, đẹp trai như tôi không mấy ông?” Thực sự thì chỉ có hắn nghĩ hắn còn hồng hào thôi, chứ hiện tại mặt hắn trắng bệch ả. Đói quá nên mặt chẳng còn chút huyết sắc. Thêm nữa là tiêu hao tinh thần lực, linh

lực quá độ. Rồi ngâm nước lâu. Nên nói thật, ngoại trừ chưa chường phình ra như xác chết 3 ngày thì hân quả thực không khác gì thằng chết đuối.

Nghe ông anh kia nói muốn vớt hân lên thì Long mới mở mắt ra, bơi lại gần thuyền. Ông kia thì giật nảy mình, la hét ồm ồm lên:

- Ma! Có ma anh Tư ơi. Thằng chết trôi nó sống lại kìa! Cứu!

Người tên Tư nghe tiếng hét thì chạy vội ra, thấy Long đang bơi lại gần thì cũng hoảng sợ, vội vớ lấy cái sào, chọc chọc muốn đẩy Long ra xa, miệng nói lớn:

- Mày sống khôn chết thiêng, tại tao không có làm điều gì ác. Lâu lâu trộm mấy con vịt bơi lạc nhậu chơi thôi. Đừng lại gần tao.

Long dờ khóc dờ cười, không ngờ mấy ông nhà thuyền này lại nhát đến vậy. Nên mở miệng giải thích:

- Cháu chưa có chết. Nãy cháu nằm nghỉ chút cho đỡ mệt thôi. Bác đừng sợ.

Nghe tiếng Long cất lên, ông Tư kia mới định thần lại: “Ừ nhỉ. Có con mà nào biết bơi chó không?” Thế là ông không sợ nữa. Ông mới quay ngoắt 180 độ, ông cười:

- Đ*t mẹ mày, thằng oắt con. Ăn no rửng mỡ đi dọa ma người khác à? Ông xiên cho cái chết mẹ mày luôn bây giờ.

- Ấy ấy, bác bình tĩnh. Cháu có dọa gì đâu. Anh kia tự la lên đấy chứ. Bác cho cháu lên thuyền với.

- Thằng Sơn, kéo nó lên. Nhát như thỏ.

Long cũng bó tay với ông bác này. Rõ ràng mấy giây trước còn run như cầy sấy mà bây giờ đã oai phong lẫm liệt, đường hoàng trách người khác nhát gan. Trình độ diễn cũng cao quá cơ. Anh chàng tên Sơn này đáng người nhỏ bé, chỉ cao hơn Long 1 chút, khác hẳn với người tên Tư kia. Cao to vạm vỡ. Sơn có lẽ vẫn chưa hết sợ nên chỉ chìa cây sào ra cho Long túm lấy mà lên chứ không vươn tay ra kéo hân. Sơn khi thấy Long bước lên thuyền thì mới run run giọng hỏi:

- Mày còn sống thật hả?

Long lắc đầu cười khò:

- Sống, nhưng sắp chết đói rồi anh. Có gì không cho em ăn đi, không em chết đói em ám anh cả đời.

Hành động tiếp theo của Sơn nhát gan này thì mọi người cũng biết rồi đấy. Tác lười không muốn thức nữa, khuya quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Mất Tích

Sơn lọ mọ đi kiểm đồ ăn cho Long. Thực sự thì lão Sơn này sợ ma cực kì. Ngồi nghe kể chuyện thôi mà hân cũng có thể sợ đến rúm ró người. Nãy cũng chẳng hiểu lấy can đảm ở đâu dám vớt cái “xác chết trôi” lên. Chứ bây giờ bảo hân làm lại, có mờ quỷ xuống vãi 3 cái cũng chẳng dám vớt. Trên thuyền thì lúc nào cũng có đồ ăn. Nên Long được vài quả táo, mấy miếng thịt, ít bánh mì. Nước lọc thì chắc chắn không thiếu. Nên hân ngồi luôn trên boong thuyền, đánh chén ngon lành. Lão Tư nhìn thấy cũng không nói gì. Lão thấy Long ốm yếu, gầy còm, đoán chừng có lẽ thằng nhóc vì đói ăn mà đi ăn trộm bị bắt nên nhảy xuống sông chạy trốn. “Nhìn cái tướng ăn của nó kìa. Như quỷ đói đầu thai vậy. Khổ thân, còn bé vậy mà đã mồ côi cha mẹ, lao vào con đường trộm cắp. Haiz.”

Long cũng mặc kệ lão nghĩ gì. Hân bây giờ chỉ quan tâm tới đồng đồ ăn trước mặt. Vài phút sau, khi đánh chén no nê, hân mới ợ 1 cái rõ vang. Quay sang hỏi Sơn:

- Anh Sơn này, đây là ở đâu?

Tên Sơn gãi gãi đầu, nhìn Long như nhìn thằng mất trí:

- Mày bị nước vào não à? Mất trí nhớ luôn rồi hả? Đề tao hỏi anh Tư xem gần đây có bệnh viện nào không.

Long đầu đầy hắc tuyến, “hình như thằng này bị thiếu năng”.

- Không phải mất trí, mà là em hỏi đây là làng nào, xã nào, huyện nào ấy.

Lúc này tên Sơn mới hiểu mà trả lời:

- À à, làng A, xã A1, Huyện A2.

“Xã A1? Cũng không xa lắm” - Long thắc mắc. Hắn không ngờ lộ trình vốn dĩ là thẳng đứng lên trên mà lại bị chệch quỹ đạo đi gần 1km. Tuy nhiên 1km cũng không tính là xa. Ít nhất hắn có thể tự đi về được. Hắn bây giờ đang lo lắng ở nhà không biết mẹ hắn giờ thế nào. 3 ngày liền không có bất kì tin tức gì của hắn, chắc bà lo lắm. Cả bố hắn nữa. Long không biết ông bị dịch chuyển đi đâu, hắn có linh cảm không tốt. Đã 3 ngày rồi, bố hắn vẫn chưa về. Hắn còn nhớ, tốc độ của ông rất nhanh. Từ nhà hắn, tới ao làng thẳng Hoàng, cách nhau cũng hơn 1km. Nhưng chỉ trong chớp mắt ông đã tới đó rồi, tức tốc độ của ông ít nhất là 1km/s. Vậy là 3 ngày chưa thấy về, 3 ngày là 72 giờ = 259 200 giây, là khoảng hơn 6 lần chu vi Trái Đất rồi (Chu vi Trái Đất: 40075km). Không có lí nào không về được. Long nghĩ như vậy cũng không sai, bởi ông lúc ấy là sử dụng Phong Động Thuật, nên tốc độ nhanh vậy là đương nhiên. Chứ thực sự tốc độ tối đa của Nguyên Anh trung kì chỉ khoảng 600-700km/h, ông là 1 trong số ít người luyện Động thuật đạt thành tựu cao như vậy (ít nhất 3600km/h với Phong Động nhẹ).

Như vậy ông đang gặp điều gì đó không may, giữ chân ông nên chưa thể về. Hắn nào đâu biết rất lâu sau ông cũng sẽ không về, đúng hơn là không thể về. Nhưng hắn biết, hiện tại lo lắng cho bố hắn cũng không giải quyết được chuyện gì, hắn chỉ có thể tin vào ông. Tin rằng ông sẽ vượt qua được mọi chông gai và 2 cha con lại được gặp lại nhau. Giờ hắn phải mau chóng quay về gặp mẹ. Hắn không thể để bà lo lắng thêm nữa.

Long cảm ơn 2 người Sơn và Tư, xin phép họ rời đi. Hiện tại hắn đang cách nhà khoảng hơn 900m, theo đường chim bay. Nhưng nếu đi theo đường bộ thì khá vất vả, lên đến khoảng 1,5km. 1,5km đối với hắn cũng chẳng là gì. Hắn có thể chạy bộ về. Sau lần dung hợp cuối cùng kia, khả năng hồi phục và hấp thu chuyển hoá năng lượng của hắn được gia tăng mạnh lớn. Bây giờ nhìn hắn đã trở lại bình thường, dù còn hơi gầy, hốc hác. Hắn không biết khi về, mẹ hắn sẽ lo lắng và đau lòng thế nào khi thấy hắn như hiện nay.

...

Khi về đến nhà, sắc trời cũng đã hơi xẩm tối. Nhưng nhà hắn chẳng có ánh điện nào. “Quái lạ, chẳng lẽ thằng Dũng chưa về?” Long ở trong Âm Sào, không biết ngày tháng nhưng hỏi thăm tên Sơn thì cũng biết hôm nay là thứ 3, ngày 29/3/2016. Là 1 ngày bình thường, hắn nhớ thằng Dũng cũng không có đi học thêm vào hôm nay, theo lí là nó phải ở nhà mới đúng.

Hắn mở cửa bước vào nhà. Bật đèn lên. Ngôi nhà vẫn như cũ nhưng không có bất kì ai ở nhà.

- Có lẽ thằng này mãi chơi đâu rồi. Mẹ có lẽ chưa làm về. Thôi tắm rửa nấu cơm vậy.

Bây giờ là 6 giờ chiều. Đứng giờ cơm. Hắn tắm rửa, nấu cơm các thứ. Đến hơn 7h30, hắn vẫn ngồi đợi Dũng và mẹ về. Nhưng không có ai về.

Trong đầu suy nghĩ vẩn vơ, hắn đặt ra nhiều giả thiết, nhưng đặt ra bao nhiêu, hắn lại gạt bỏ bấy nhiêu. Bởi hắn luôn hi vọng mọi thứ bình thường, rồi mẹ hắn sẽ về, sẽ vui mừng phát khóc ôm chặt lấy hắn mà mừng vì đã để bà lo lắng, rằng thằng Dũng sẽ mau chóng chạy lại ôm hắn mà kể lể.

1 giờ trôi qua, hắn vẫn chờ họ về.

2 giờ trôi qua, hắn bật tivi xem để giết thời gian.

3 giờ trôi qua, hắn không thể nào chịu nổi nữa.

Có chuyện xảy ra rồi. Điện thoại của hắn vì dưới lòng đất không có sóng, sau đó lại bị nước ngâm vào nên không thể gọi cho ai được. Mở máy tính lên, bật facebook. 99+ tin nhắn chưa đọc, 99+ thông báo chưa đọc.

Hắn mở phần tin nhắn, tìm tên mẹ hắn. Bà online 2 ngày trước. “Vậy là khoảng 2 ngày trước có chuyện gì đó đã xảy ra”. Hắn lướt qua những dòng tin nhắn hỏi thăm, làm quen từ những người không mấy quan trọng đối với hắn. Hắn thấy Chi, cô bé gửi cho hắn 50+ tin nhắn trong mấy ngày qua, 30+ cuộc gọi bị lỡ. Hắn thấy Hoàng, gửi cho hắn 3 tin với nội dung như nhau: “Mày có ổn không?”, mỗi ngày 1 tin vào 22 giờ. Hắn trả lời 2 người. Hoàng nhận được tin nhắn của Long cái liền nhắn lại ngay:

- Mày không sao chứ? Mấy hôm mày biến đi đâu? Nhà mày cũng không có ai cả.

- Tao không sao. Có chút việc gia đình thôi.

- Ừ. Không sao là tốt. Mai đi học chứ?

- Ừ. Mai đi học.

- Ok mai nói chuyện, tao ngủ đây. Nn

- Nn.

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi của 2 thằng bạn thân. Nói thì ít nhưng tình cảm hắn cảm nhận được thì nhiều gấp vạn lần. Hắn cảm nhận được sự quan tâm thật lòng từ Hoàng, đứa mà hắn mới thân có hơn 1 tuần. Có lẽ khi hiểu nhau đến trình độ nào đó, chẳng cần phải nói nhiều cũng biết cảm xúc của nhau.

Chi không thấy trả lời. Chắc cô bé đã ngủ. Con gái thường hay ngủ sớm. Hắn cũng trả lời tin nhắn hỏi thăm của mọi người, cũng hỏi dò có biết mẹ hắn

và Dũng đi đâu không thì chẳng thấy tin tức gì. Chỉ bảo thấy lần cuối là cách đây 2 hôm, khi mẹ hắn đi chợ, thằng Dũng đi học. Qua tới đó là không gặp nữa.

Qua đó, hắn có thể xác định rằng khoảng thời gian từ tối cho tới rạng sáng 2 hôm trước, tức là ngày chủ nhật, 27/3/2016, đã xảy ra chuyện gì đó khiến mẹ hắn và Dũng biến mất không 1 dấu vết. Không 1 tin nhắn để lại, không có dấu vết xô xát. Mọi thứ đều hoàn hảo.

Chính vì vậy nên hắn càng đau đầu, càng phải điều tra. Lúc này đã muộn, ở quê thường đóng cửa sớm, chưa ngủ nhưng vẫn kín mít, nên hắn không thể hỏi thăm hàng xóm. đành để dành đến ngày mai vậy.

Hắn đi khắp nhà, tìm mọi góc ngách để xem có gì có thể điều tra không nhưng không có gì. Quay lại phòng mình, hắn nằm lên giường, ý thức tiến vào trong cuốn sách.

Hắn xuất hiện trên bệ đá cổ. Nhưng xung quanh hắn lúc này là dày đặc các kí tự mà hắn xem không hiểu. Nó nhiều đến nỗi mà hắn chẳng thể nhận ra được trọn vẹn 1 kí tự nào, dù quen thuộc hay xa lạ. Nhưng vì quá nhiều và dày đặc nên chúng cứ xếp chồng lên nhau, lẫn lộn. Hắn lên tiếng gọi cuốn sách, không thấy nó hồi âm. Dùng tâm cảm ứng, hắn cảm nhận được luồng ý thức của nó yếu tới cực điểm. Ở trên bệ đá, nhưng nó mờ nhạt đến nỗi, không cảm ứng thì hắn chẳng thể nhận ra được. Dù hắn cố gắng câu thông với nó nhưng dường như nó đang quá yếu, chẳng thể nào nổi lên dù chỉ 1 tia ý nghĩ để giao tiếp nên Long cũng đành bó tay, trở về với thế giới linh hồn. Hắn lại tiếp tục thả trôi ý thức trong Cửu Quyết.

...

Sáng hôm sau, hắn dậy sớm đi học. Hắn cũng hỏi mấy người hàng xóm xem có biết mẹ và em hắn đi đâu không thì đáp án nhận được đều là cái lắc đầu. Có người hào tâm thì hỏi thăm, hắn cũng chỉ đáp qua loa. Đến trường, chào đón hắn đầu tiên vẫn là cô bé Chi. 1 cái ôm ấm áp, nồng nàn khiến mọi cháu xung quanh đều gato. Sau rồi mới là những câu hỏi thăm liên tiếp nhau từ Chi và các bạn. Hắn có hỏi thử, cũng chẳng có ai biết 2 mẹ con biến mất như thế nào, hắn mù thông tin để lần theo thực sự.

“Mẹ ơi, rốt cuộc có chuyện gì? Mẹ và em đi đâu? Gia đình mình giờ chia cách, biết bao giờ mới gặp lại nhau? Mẹ ơi!”

(Cảm ơn đạo hữu tangtuvodich đã tặng 4 & 5 NP. Những NP đầu tiên của ta. Chương này là bonus cho đạo hữu, không tính vào mấy chương bù nhé)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bác Họ, Cháu Gái?

Buổi sáng hôm ấy, Long lại nhận được rất nhiều lời hỏi thăm, từ các giáo viên, bạn bè, fan. Nhưng hắn chẳng có tâm trí đâu mà để ý nhiều tới mấy thứ đó. Hắn cần phải xoay sở với tương lai không có bố mẹ, anh em, không có tiền bạc. Có lẽ, với hắn ở kiếp trước thì mọi chuyện rất dễ dàng giải quyết, vì hắn là người trưởng thành rồi. Còn bây giờ, hắn mới chỉ là 1 thằng nhóc cấp 2. Vị thế xã hội 2 kiếp khác nhau. Hắn cần phải nghĩ ra cách kiếm tiền, một cách ổn định.

Chi ngồi bên cạnh thấy Long cả ngày cứ mặt cau mày có thì thấy lạ, mới hỏi:

- Anh có chuyện gì mà cau mày vậy? Đừng cau mày, sẽ xấu đó.

Nói rồi cô bé cầm lấy tay hắn, lay lay. Long bị cô bé làm nũng, cũng tạm thời không suy nghĩ tới chuyện kia nữa. Hắn nắm lấy bàn tay của Chi, nhìn cô rồi mỉm cười thật ấm áp.

- Anh yêu em

Chi nhìn Long, đôi mắt mở lớn, miệng mở ra, không nói lên lời. Cô bé đợi câu nói này từ hắn lâu lắm rồi. Nhưng hắn cứ mãi yên lặng, không bày tỏ. Cô cứ ngây ngốc nhìn hắn như vậy. Như để khắc sâu khoảnh khắc này, giống như với cô bé thì thời gian dừng lại ngay khi 3 chữ kia được nói ra vậy. Những tiếng A...a...a đứt quãng phát ra từ miệng cô bé, như cảm xúc vỡ oà. Chi đưa tay lên che miệng, mắt rung rung, lệ chực trào.

Long thấy vậy thì mới đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu yên lặng, không được khóc. Chi mới gật gật đầu, nhưng khoé mắt đã ươn ướt, híp lại thành hình trăng khuyết. Hai má vốn đã phúng phính, nay vì nụ cười mà nhô lên, theo từng cái gật đầu mà rung rinh. Long thấy cô bé gật đầu mới yên lòng, xoa đầu cô bé.

Đàn ông là vậy. Khi mọi thứ trở nên quá căng thẳng, gánh nặng trên vai quá lớn, họ chỉ cần 1 câu hỏi thăm dù là vô tư vậy thôi cũng đủ rồi. Đâu cần phải là những lời ngọt ngào? Chỉ cần 1 câu quan tâm nhẹ nhàng, đúng lúc, họ sẽ có thêm sức mạnh để vượt qua. Chỉ cần 1 cái nắm tay ấm áp thôi cũng đủ để họ có động lực bước tiếp. Những lúc khó khăn nhất, là lúc người đàn ông yếu mềm nhất. Mỗi tác động dù nhỏ, cũng có thể đưa bước chân họ đi sang 1 hướng khác. Nên, hãy biết quan tâm tới người đàn ông của đời mình nhé các chàng trai.

...

Long về nhà. Chuẩn bị bữa trưa, ăn trưa rồi vạch ra những điều cần làm trong tương lai gần và tương lai xa. Mục tiêu thấp nhất là cuộc sống ổn định, sau đó là điều tra về mẹ và Dũng, rồi tìm kiếm bố. Hắn không gọi mẹ là u nữa. Không vì lí do gì mà vì tác giả muốn. Bên cạnh thu thập thông tin về gia đình thì phải nâng cao thực lực.

Hắn đang có 2 hướng phát triển, thứ nhất là dựa vào Nam Thiên Môn, tiến vào cao tầng Nam Thiên Môn, lợi dụng mạng lưới tình báo sẵn có của Nam Thiên Môn. Thứ 2 là tự lập thế lực riêng.

Hướng thứ nhất thì khá là đơn giản. Chỉ cần đầy đủ thực lực, tiến vào tầng thứ 7 của Cửu thức. Nhưng hắn không biết được làm như nào để thức tỉnh thêm mấy cái đầu của con Rồng. Nên không biết đến bao giờ mới có thể hoàn thành.

Hướng thứ hai thì cần 3 thứ: tiền vốn, quyền lực, nhân lực. Hắn hiện tại không có bất kì thứ gì. Tiền không, quyền không, nhân lực càng không. Khó khăn đặt ra ngay trước mắt là hắn mới lớp 9, nhiều chuyện không tiện làm.

Kiếp trước tiếp xúc hắc đạo, hắn cũng hiểu làm sao để xây dựng 1 thế lực, bởi hắn từng đi thu phục vài tiểu thế lực, quản lí vài tiểu bang hội, thực hiện vài phi vụ,... Muốn có tiền, cách nhanh nhất chính là ăn cướp. Nhưng ăn cướp tuy nhanh nhưng không ổn định. Muốn có thế lực, cách nhanh nhất là thôn tính thế lực khác. Nhưng cách này tuy nhanh phát triển thế lực nhưng nhân tâm thì lại phải thuyết phục. Muốn có quyền thì đầu tiên phải có 1 trong 2 thứ trên. Chuyện học hành với Long lúc này chẳng còn quan trọng nữa. Thế giới hắn bước vào, không có chỗ cho những kiến thức cơ bản ấy, và hắn cũng đã có rồi. Hắn thiếu là kiến thức về nơi hắn đang dần thân.

Giờ là lúc những kĩ năng kiếp trước của hắn có dịp áp dụng. Lăn theo dấu vết, không có dấu vết vẫn lăn theo. Thu thập thông tin thì không đâu tốt bằng chốn ăn uống. Tin vỉa hè thì ra quán trà đá, tin ăn chơi thì vào quán bar, tin tổng hợp thì vào quán ăn. Và hắn cần phải nghỉ học để có thể bám sát được tiến độ công việc. Việc học này ngôn của hắn phân nửa thời gian trong ngày rồi, mà chẳng bổ ích được gì. Cái gì không cần thiết thì phải bỏ, nhường thời gian cho những chuyện khác. (Nyc cũng vậy). Hắn quyết định sẽ hỏi thầy Toán về việc này. Nhưng không biết có được không.

Vậy là chiều nay đi học hắn quyết định ghé qua phòng thầy Toán hỏi thăm. Nhưng khi đang cất dọn bát đĩa đi rửa thì có tiếng cóc cóc ngoài cửa.

“Giữa trưa ai lại qua gõ cửa?”

- Ai đó? Chờ chút.

Hắn ra cửa, đứng đó là 2 người. 1 nam 1 nữ, 1 trẻ 1 trung niên. Người trẻ tuổi là người nữ, trung niên là người nam. 2 người mặc đồ chuẩn mùa hè. Nữ quần soóc, áo thun cộc tay, mũ lưỡi trai thụng lể, mắt đeo kính râm. Nhìn tổng thể thì có vẻ còn khá trẻ, khoảng 16, 17. Ngực mới nhú, nhưng làn da trắng mịn màng hút hồn thì đẹp khỏi chê. Nhất là cặp chân, mặc quần soóc nên nó cứ lồ lộ ra, đập thẳng vào mắt người nhìn. Vừa dài vừa trắng, vừa mịn vừa căng. Long không khỏi ngừng lại vài tích tắc ở cặp đùi tròn lẳn trắng muốt ấy. Khuôn mặt cô cũng thuộc dạng xinh xắn không phải dạng vừa. Mũi cao, nhỏ. Môi đỏ, hình trái tim. Cằm V-line, má đầy đặn. Lông mày mảnh nhưng đậm. Nói chung là pơ-phêch.

Còn về người đàn ông thì dáng người trung bình, không cao không thấp, khoảng 1m68. Cơ thể bình thường, không to không nhỏ, khoảng 56-57 kg. Khuôn mặt không xấu không đẹp, nhưng tổng thể khá ưa nhìn.

Thấy Long đi ra, không mở cửa mà đánh giá hai người thì người đàn ông lên tiếng:

- Chào cháu, cháu có phải Long không?

Long đề phòng, 2 người lạ mặt, xuất hiện vào thời điểm nhạy cảm, biết tên hắn thì rất đáng cảnh giác.

- Bác tìm ai ạ?

Người đàn ông kiên nhẫn mỉm cười hỏi lại:

- Cháu có phải là Long, con bố Lam không?

- Phải. Bác hỏi có mục đích gì ạ?

Người đàn ông mới quay sang cô gái, cô gái nhìn ông, gật đầu như xác nhận gì đó. Lúc này ông mới nói tiếp:

- Thực ra bác là bác của cháu. Bố cháu là em họ bác. Đây là Quyên, cháu gái bác. Nó phải gọi cháu là chú đấy.

“Gi? Có nghe nhầm không? Họ hàng? Không phải ông già là cô nhi à? Sao lại đầu ra ông bác với cô cháu xinh gái này?” Long thắc mắc, nhưng ngoài mặt vẫn bảo trì nguyên thái độ không mặn không nhạt.

- Làm sao mà tôi tin được mấy người? Chứng minh đi?

Người đàn ông mỉm cười hiền lành:

- Cháu không thắc mắc mẹ và em trai đâu sao?

Long biến sắc, sắc mặt trầm xuống. Tinh thần lực đã vận sẵn, chỉ cần câu tiếp theo mang giọng đe dọa thì hắn chắc chắn sẽ ra tay, bởi hắn không chạy được, chưa tu luyện thì hắn không có thể mạnh nào khác ngoài tinh thần lực và Địa Ngục Tam Quyền. Tam Quyền cần sức lực, không thể dùng để đánh bất ngờ.

- Không cần cảnh giác. Cháu không định mời bác và Quyền vào nhà nói chuyện sao?

- Đây và đó, có khác gì nhau? Nói luôn tại đây đi.

- Haha, thằng cháu cứng lắm, đủ cảnh giác, đủ thông minh. Được rồi, bác kể cháu nghe.

Chuyện là 3 ngày trước, ông nội của cháu thông báo xuống rằng bố của cháu đang gặp nguy hiểm, điều động nhân lực tới đây giúp đỡ. Ta cũng chẳng rõ câu chuyện thế nào, chỉ nghe ông nói mệnh hoá của bố cháu đang yếu đi, yêu cầu ta và 3 người nữa dẫn người tới đây hỗ trợ bố cháu. Nhưng tới nơi thì chỉ có mỗi mẹ cháu và em cháu. Bọn ta quan sát 2 mẹ con cả ngày, đến tối không thấy có gì bất thường định tản ra xung quanh tìm kiếm thì nhận được lệnh bảo vệ 2 người họ, mang họ an toàn về gia tộc. Vì không tìm thấy cháu nên chúng ta tản ra khắp tỉnh tìm kiếm, nhưng cũng không có kết quả. Hôm qua chúng ta quay lại đây để đặt cấm chế bảo tin thì phát hiện có người. Nhưng vì thấy cháu đang ngủ, ta không đánh thức cháu. Chúng ta quan sát cháu cả ngày nay. Xác định đúng là cháu chúng ta mới xuất hiện để mang cháu đi. Vì bố cháu an nguy chưa rõ, kẻ thù không phải ít, nên an toàn của gia quyền phải đặt lên hàng đầu. Cháu đã hiểu chưa?

Long ngẫm lại, giọng nói đều đặn, mạch lạc, nhịp độ bình thường, không nuốt nước bọt giữa chừng. Ánh mắt cũng không đảo nhiều. Có thể tin tưởng. Hắn tin lời người đàn ông nói khoảng 70%. Ít nhất hắn không cảm nhận được địch ý từ người đàn ông này.

- Thế giờ họ đang ở đâu?

- Ở một nơi bí mật. Ta cảm nhận được cháu cũng tu luyện, có lẽ bố cháu dạy hả? Luyện khí tầng 5. Không tệ.

- Đưa tôi đi gặp họ, tôi mới tin.

- Nay Long, dù gì bác cũng là bác của cháu, lễ phép chút đi. May mà cháu gặp bác nhé, chứ gặp 3 người khác thì họ đánh trước dạy sau rồi. Không dễ nói như bác đâu.

- Vậy, bắcccc cho cháuuuuuu gặp mẹ và em được không aaaaaa?

- Thằng ranh! Mày..

Người trung niên định nắm cho Long 1 cái thì cô gái này giờ yên lặng tiến lên can, túm lấy tay của người trung niên.

- Ông, chú còn trẻ con, ông đừng chấp. Và chuyện cũng khá bất ngờ, có lẽ chú chưa tiếp nhận được. Ông để từ từ, khi nào gặp bác gái chẳng phải mọi chuyện đều dễ nói sao?

Người đàn ông mới hừm 1 cái nhìn Long. Rồi không nói gì.

- Vậy mà bảo là dễ nói chuyện.

- Chú, đừng có chọc tức ông nữa. Ông nổi giận thì không ai can được đâu. Vào nhà rồi nói chuyện đi chú. Ngoài này không tiện.

Long thấy cô gái này nói chuyện ngọt ngào, dễ nghe nên cũng nguôi ngoai đi con tức. Hắn tức vì lúc này, khi nói tới luyện khí tầng 5, do bố dạy hã thì lão nhếch mép cười khẩy 1 cái. Hắn cảm nhận được sự khinh thường. Lờ mờ hình dung ra nguồn gốc khinh thường, theo truyện, 15 tuổi mới luyện khí tầng 5 thì chính là phế vật. Hắn không hiểu lắm, ngoài đời không biết có đúng như vậy không nhưng chắc cũng không khác nhiều, cái cảnh này cũng quen thuộc lắm. Người từ gia tộc tới gặp main, khinh thường tu vi thấp. Nên hắn tức, quyết định trừu cho bố tức. Nhưng bên cạnh lại là 1 cô gái ngọt ngào, nhẹ nhàng như nước vậy khiến con tức của hắn tắt ngấm trong vài câu nói.

Hắn mở cửa, mời 2 người vào. Đóng cửa lại, hắn định hỏi chỗ của mẹ với em thì cô gái kia mới lấy từ trong người ra 1 cái hộp gỗ. Cô mở ra, ánh sáng chói lòa chiếu khắp phòng khách.

Khi ánh sáng không còn chói nữa, Long mới kinh ngạc. Trước mắt hắn, không ai khác chính là mẹ và Dừng. Tuy nhiên, họ đang hôn mê. Long hét lên:

- Chuyện này là sao?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Có Biến

Long hét lên:

- Chuyện này là sao?

Rồi hấn chạy lại chỗ 2 người, đặt tay lên cổ, lên mũi kiểm tra. Thấy vẫn bình thường, không có dấu hiệu loạn nhịp thì cũng hơi nguôi ngoai. Nhưng lòng cảnh giác đã hạ thấp khi nãy giờ lại được kéo lên. Ánh mắt Long sắc lạnh nhìn 2 người, chờ lời giải thích. Người đàn ông kia chạm phải ánh mắt của Long thì cơ thể cứng lại trong thoáng chốc. Nhưng chỉ thoáng chốc đó cũng khiến cho lão phải đánh giá lại về thằng ranh trước mắt. Người có thể dùng 1 ánh mắt khiến cơ thể lão đông cứng lại, từ trước đến nay lão mới chỉ gặp có 4 người. Người thứ nhất là cha lão, cũng là Tộc trưởng gia tộc họ Vũ. Người thứ hai là em út của lão, Vũ Thiên Lam, cũng là bố của Long. Người thứ 3 là 1 người trẻ tuổi nói giọng miền Nam, điểm đặc biệt của hấn chính là mái tóc dài quá cổ bạc trắng vuốt ngược ra sau, lão không biết tên người thanh niên đó nhưng theo điều tra thì lão biết hấn là lão đại 1 tổ chức Hắc đạo. Người thứ 4 là 1 lão béo không có tu vi, nhưng đầu óc của lão thì không ai có thể khinh thường, lão rất nổi tiếng, nhưng không ai biết tên thật của lão, chỉ gọi lão là lão Trần, thầy bói khét tiếng cả trong và ngoài nước. Bây giờ thêm Long nữa, là người thứ 5. Phải biết, chỉ dùng ánh mắt mà chế trụ được lão, tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, không phải việc dễ dàng. Nhưng Long làm được. Làm cho lão phải đặt vị trí của Long cao lên vài bậc.

Cô gái tên Quyên thì khi đụng phải ánh mắt của Long, giật mình đánh thót 1 cái, lão đảo lù lại mấy bước, được ông đưa tay ra đỡ mới miễn cưỡng đứng vững. Cô chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ đỉnh, nên không thể định thần nhanh bằng ông của cô. Thêm nữa là cô chưa có trải đời, tâm trí vẫn khá non yếu.

Long cũng không biết trong cái lùm cớ ý ấy, hấn vô tình thả ra Sát Khí. Nên Sát Khí theo ánh mắt hấn loé ra, mang hiệu quả chấn nhiếp. Sát Khí của hấn tinh thuần đến mức cùng cực, lại phát ra trong chốc lát nên ngay khi ông bác họ của hấn từ trạng thái bị chế trụ trở lại bình thường thì nó đã biến mất, lão cũng không cảm nhận được, chỉ có thể đoán già đoán non. Đạt được hiệu quả này cũng vì lão buông lỏng cảnh giác với Long, và bị Sát Khí ập tới quá bất ngờ, tới nhanh, đi cũng nhanh. Chứ nếu bây giờ bảo hấn làm lại lần nữa, dùng ánh mắt chế trụ lão dù chỉ 0,1s thôi cũng chưa chắc thành công. Tu vi chênh lệch quá cao mà.

Lão khi trở lại bình thường thì đỡ lấy cháu gái, cũng truyền 1 luồng tinh thần lực vào ổn định tinh thần cô. Qua vài giây, lão mới trả lời câu hỏi của Long.

- Mẹ cháu sau khi được Quyên giải thích thì vì lo lắng cho 2 cha con nên mất ăn mất ngủ, ngoài khóc ra thì không có làm gì nữa. Nên bác dùng An Thần Thuật giúp mẹ cháu ngủ 1 giấc. Nhưng sáng nay tỉnh lại, nó lại ngồi khóc sụt sùi. Nên bác lại cho mẹ cháu ngủ, đến giờ chắc cũng sắp tỉnh rồi.

- Còn thằng Dũng? – Long hơi nguôi ngoai, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng, vô cảm

- Nó thấy mẹ khóc thì cũng khóc theo, rồi khi thấy bác thì triển thuật pháp bảo bác là người xấu, nó nhảy lên cắn vào tay Quyên ở gần đó. Bất đắc dĩ, bác cũng phải cho nó ngủ. – Vừa nói lão vừa đưa bàn tay trái của còn mờ mờ dấu răng trẻ con của Quyên ra.

Long bế thằng Dũng đặt lên ghế, còn hấn ngồi xuống, đặt đầu mẹ hấn lên đùi mình.

Lách tách.

Hấn khóc. Nước mắt đã khô cạn từ lâu nay lại được dịp tuôn rơi. Có lẽ vì kìm nén quá lâu, nên bây giờ nước mắt hấn cứ thi nhau rơi xuống. Rơi xuống gò má cao, gầy của mẹ hấn. Hấn đưa tay lau nước mắt rơi trên mặt bà, cũng chùi nước mắt đang chảy ra từ khoé mắt hấn. Nhưng lau 1 giọt, 2 giọt lại rơi xuống. Hấn cứ lặp đi lặp lại hành động ấy. Không 1 lời nói, không 1 tiếng nấc. Chỉ có nước mắt từng giọt tuôn rơi.

Có lẽ vì bị nước mắt đánh thức, nên 1 lúc sau, mẹ hấn từ từ mở mắt ra. Hình ảnh đầu tiên bà nhìn thấy là hấn, hấn đang khóc, hấn khóc trước mặt bà. Mi mắt rung rung, nước mắt bà lại tuôn ra lần nữa, hoà cùng nước mắt của hấn, lăn dài xuống, ướt đẫm mái tóc đen dài. Cánh tay bà run run, đưa lên thật chậm, như sợ rằng đây chỉ là mơ, chạm vào sẽ vỡ. Bà đưa lên, áp vào má hấn.

- Là thật. Con,... con không sao chứ?

Hấn gạt đầu, đưa tay lên nắm lấy tay mẹ hấn. Hơi ấm từ mẹ hấn toả ra, khiến hấn thấy thật yên bình.

2 mẹ con cứ nhìn nhau khóc, khiến Quyên đứng bên cạnh nhìn thấy mà khoé mắt cũng ươn ướt. Bác hấn đứng bên cũng quay đầu nhìn chỗ khác như sợ nhìn vào thì cũng kim lòng không được.

1 lúc sau, mẹ hấn mới ngồi lên ghế, ôm thằng Dũng vào lòng. Thằng Dũng vẫn chưa tỉnh lại. Bà xoa xoa đầu nó, Long ngồi bên cạnh không nói gì, lặng yên ngược lên nhìn trần nhà. Ông bác hấn và Quyên ngồi đối diện cũng không lên tiếng phá vỡ không khí gia đình. Vài giây sau, mẹ hấn mới mở lời:

- Cảm ơn bác và cháu đã mang thằng Long về. Vậy có tin tức nào của bố nó không bác?

- Xin lỗi thím. Vẫn chưa có tin tức gì của thằng Lam, nhưng nó vẫn còn sống, chỉ là không biết ở đâu thôi. Thím yên tâm, thằng Lam mệnh lớn, không có gì đáng ngại đâu. Còn thằng Long là nó tự về.

- Vậy à... Cảm ơn bác đã chiếu cố tới gia đình em. Long, rót nước mời bác đi con!

- Vâng ạ. – Long đứng lên định đi rót thì ông bác lại nói:

- Thôi không phải nước nôi gì đâu. Tôi vừa mới nhận được thông báo, có biến, nên chúng ta phải di chuyển càng nhanh càng tốt.

- Chuyện gì hà bác? Mà chuyện đi đâu? Sao lại phải chuyện? Bác nói rõ giúp em với.

- Chuyện khá dài, chúng ta phải đi ngay bây giờ. Nếu không sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng của cả thím và 2 đứa. Cụ thể vừa đi tôi sẽ vừa nói cho thím nghe. Hãy tin tôi. Thím vào trong đi.

Lão nói xong thì đưa cái hộp gỗ ra, lần lượt đưa mẹ Long và Dũng vào bên trong. Khi chuẩn bị đến lượt Long thì hắn đưa tay ra ra hiệu dừng lại. Hắn hỏi:

- Liên quan chuyện bố cháu mất tích?

Lão khá bất ngờ khi Long hỏi câu đó. Lão không nghĩ 1 thằng nhóc lớp 9 có thể đoán bừa mà ra được, nên thêm 1 lần nữa lão lại phải thay đổi suy nghĩ về hắn.

- Đúng vậy. Liên quan tới bố cháu. Giờ không có thời gian nói chuyện đâu. Tạm thời vào trong với mẹ đi.

Nói rồi lão cũng cho Long vào nốt. Còn lại lão và Quyên. Lão nói:

- Quyên, cháu cũng vào trong quan sát 3 người họ. Chuyện này lớn rồi, không có việc của cháu nữa.

- Vâng, thưa ông.

Sau khi thu Quyên vào bên trong, lão cất cái hộp đi. Lão biến mất khỏi nhà Long. Khi xuất hiện lại thì đã là 1 bãi đất trống, ở đó có 3 người đã đợi sẵn từ lâu. Người già nhất trong 3 người lên tiếng:

- Bọn Thiên Địa Hội sắp tới rồi. Đội hình khá đông đảo. Chỉ dựa vào 4 người chúng ta chưa chắc có thể đánh thắng nên phải chia nhau ra mà chạy. Chạy về gia tộc, xin viện binh. Gia đình thằng Lam phải an toàn tuyệt đối, là lệnh từ Tộc trưởng. Lão Khang, nhớ bảo vệ mấy đứa nó cho tốt. Chúng ta sẽ đánh lạc hướng cho chú chạy, phải chạy về gia tộc nhanh nhất. Không được chiến đấu, không cần quan tâm chúng ta. Thằng Lam quan trọng hơn rất nhiều. Hiểu chưa?

- Em hiểu. Mọi người cũng cẩn thận. Em đi trước. Tạm biệt.

- Ừ đi đi.

Trao đổi ngắn ngủi vài câu, lão Khang biến mất. Còn lại 3 người, về mặt mọi người ai nấy đều trầm trọng, căng thẳng tốt độ. 1 người lên tiếng:

- Bác Nam, vì sao phải bảo vệ họ kĩ như vậy? Thằng Lam mới là người quan trọng chứ đâu phải 3 người họ? Có đáng để hi sinh chúng ta, 3 Kim Đan đổi lấy 3 người thường?

- Đáng. Mà còn trẻ, chưa tiếp xúc nhiều với thằng Lam. Nhiều chuyện phức tạp, mà không hiểu được đâu. Chỉ cần biết là, nếu thằng Lam trở lại mà thấy gia đình nó bị làm sao, nó sẽ lật tung không chỉ cái họ Vũ này đâu, mà là cả cái nước Việt Nam này cũng bị nó khuấy đến đục ngầu. Nên, sự hi sinh này là đáng giá. Lam nó là người trọng tình trọng nghĩa, gia tộc hi sinh vì gia đình nó, nó sẽ dùng sức mình bảo đáp gia tộc. Đem máu 20 năm trước mà biết chứ? Ừ. Biết là tốt. Sợ không? Do thằng Lam đấy. Nên cổ mà bảo vệ gia đình nó.

Câu chuyện kết thúc tại đây, không có ai nói gì nữa. Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình. Người còn lại chưa lên tiếng từ nãy tới giờ, vẫn tiếp tục bảo trì im lặng. Thấy không còn ai ý kiến gì, người tên Nam mới ra lệnh:

- Đi chuẩn bị đón bọn Thiên Địa Hội đi. Tranh thủ cho thằng Khang chút thời gian. À, Nguyên, mày chạy theo thằng Khang, âm thầm theo sau nó, bác nghi ngờ sẽ có đứa chặn đường thằng Khang. Đi hỗ trợ nó đi, bên này có bác với thằng Vũ được rồi.

Lão Nam quay ra nói với người từ đầu tới giờ vẫn yên lặng – Nguyên. Tên Nguyên này có lẽ là 1 kẻ kiêu lời, nên khi nghe lão Nam phân bổ, cũng chỉ gật đầu 1 cái rồi biến mất. Từ đầu tới cuối, không nói 1 lời.

- Vũ, đi theo bác.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chạm Trán Thiên Địa Hội (P1)

Ở 1 nơi khác, tại 1 phòng khách sạn, có 1 thanh niên tóc trắng, dài ngang vai buộc túm đuôi ngựa. Hắn đang cầm trên tay điều thuốc lá, đứng bên cửa sổ, phóng tầm mắt về 1 hướng. Mặc dù trong phòng chỉ có mình hắn nhưng hắn vẫn nói:

- Bọn Thiên Địa Hội đã triệu tập rồi. Anh em cũng đến lúc xuất hiện thôi. Bảo vệ gia đình Thiên Lam. Và đừng để lộ thân phận. Đi đi.

- Rõ!

Và đáp lại lời hấn là 1 tiếng nói vọng ra từ hư vô, không rõ là nam hay nữ.

...

Bên trong chiếc hộp gỗ.

Mẹ Long có lẽ đã quay trở lại với thường ngày, nên hấn phải ngồi chịu trận, nghe bà mắng. Long cũng vui vẻ quỳ gối chịu trận. Hấn yêu những câu mắng yêu thương của mẹ. Sau hơn chục ngày không ăn mắng, hấn lại thấy nhớ nhớ. Bà hỏi hấn về 3 ngày qua hấn đi đâu? Làm gì? Vì sao mới 3 ngày lại gầy như vậy. Tất nhiên, làm sao hấn có thể trả lời thật được. Nên hấn phải chém gió rằng ham chơi, trốn đi net. Khiến Quyên ở bên cạnh vì hấn chém gió mà tưởng làm là sự thật, từ cảm động vì tình yêu hấn dành cho mẹ thành khinh bỉ. “Bỏ đi chơi net 3 ngày để gia đình lo lắng không liên lạc gì, gặp lại còn khóc lóc cái nỗi gì?” Đó là suy nghĩ của cô về Long. Long từ đứa con hiếu thảo thành thằng nhóc chơi bời trong mắt cô. Dường vẫn nghĩ, có lẽ do còn là trẻ con, ý thức còn non nớt nên An Thần Thuật hơi kéo dài hơn so với qui định.

Bà hỏi Long, có gặp bố không, biết bố đi đâu không thì hấn đành phải nói dối là không gặp. Hấn biết bố hấn hiện đang gặp khó khăn, chưa biết có nguy hiểm hay không, nhưng chắc chắn nói ra thì mẹ sẽ rất lo lắng. Thà rằng hiện nay cứ để bà đoán mò lung tung, còn hơn cho bà biết sự thật. Quyên ngồi bên cạnh lại đánh giá hấn thấp hơn, thêm 1 điểm trừ nữa dành cho hấn: không quan tâm tới bố mẹ. Hình ảnh của hấn hiện xấu tới cực điểm. Tư chất kém, chơi bời, vô tâm, được mỗi cái mặt khá đẹp trai, ngoài ra chả có điểm cộng nào.

...

Sau khi tách ra, lão Khang – ông Quyên – bay hết sức, đích đến của ông là 1 điểm truyền tống của gia tộc, cách nhà Long 400km. Lão rất bất ngờ vì mới có bao lâu thời gian, mà Thiên Địa Hội đã có thể có được vị trí cụ thể của 3 người họ mà truy bắt, phải biết chính lão mới gặp được mẹ Long cách đây có hơn 1 ngày. “Không lẽ có người báo tin? Kể nào lại ngu ngốc đến mức muốn trở thành kẻ thù của thằng Lam chứ?” Lão vừa bay vừa đau đầu suy nghĩ. Chặng đường 400km đối với lão là gần 2 giờ bay, dốc hết sức thì còn khoảng 1 tiếng rưỡi. Trong 1 tiếng rưỡi đó, lão không biết Thiên Địa Hội đã bày ra nhưng gì chờ đợi lão. Lão biết chắc chắn kiểu gì trước mắt cũng có phục kích, nhưng không thể không xông vào. Truy binh phía sau theo ông đoán có lẽ chỉ là mũi giáo lừa bọn họ vào bẫy. “Nếu không phải có nội gián thì chuyến đi này có lẽ sẽ tránh được nhiều phiền phức vì truyền tống của gia tộc rất bí mật, người gia tộc cũng ít khi hiện thế, nên có lẽ không có phục binh. Nhưng nếu có nội gián thì mọi chuyện sẽ khác, lão sẽ phải đối mặt với những chuyện không thể nào đoán trước được”.

Đang mãi suy tính phương án đối phó, thì lão cảm nhận có người theo sau. Tốc độ rất nhanh. Lão tập trung tinh thần, trên tay hiện ra 3 thanh phi đao, tiến vào trạng thái chiến đấu. Lão là cao thủ âm khí, vũ khí của lão chính là 3 phi đao kia. Chúng không phải là do kim loại hay gạch đá tạo nên mà là do chân khí ngưng tụ mà thành. Lão chuẩn bị tư thế phóng đao, chỉ cần người tới vào đúng tầm là sẽ phóng ra. Nhưng lão thu đao lại. Người tới là Nguyên, cháu họ lão. Thằng cháu này tư chất khá cao, 30 tuổi Kim Đan trung kỳ đỉnh. Tốc độ càng có thể so với Kim Đan hậu kỳ đỉnh. Hấn bay tới, không nói lời nào, chỉ gật đầu. Nhưng lão Khang vẫn hiểu hấn tới là để hỗ trợ theo sự phân phó của Nam lão.

(ta dính mura, giờ đau đầu quá. Sáng mai có đỡ cổ viết tiếp vậy T-T)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chạm Trán Thiên Địa Hội (P2)

2 người không nói gì, bảo trì im lặng mà bay về phía trước. Cả 2 ai cũng không muốn nói chuyện, bởi hiện tại con đường phía trước có gì, họ không biết. Nên không thể phân tâm dù chỉ 1 chút.

Lúc này là 10 phút sau khi 4 người gặp nhau.

Nam lão và người tên Vũ kia đang tạo dấu vết giả, đánh lạc hướng nhóm sát thủ của Thiên Địa Hội. Nam lão là anh họ của Khang lão, cũng là 1 trưởng lão trong gia tộc họ Vũ có kiến thức khá sâu về trận pháp, đến cả bố của Long cũng chưa chắc đã tham ngộ được sâu bằng lão. Lão lúc này đang bày trận pháp che dấu khi tức trên diện rộng thông qua những cơn cơn trùng mà lão nuôi. Lão là 1 người nuôi trùng, tuy tu vi chỉ có Kim Đan hậu kỳ, chưa tới đỉnh nhưng chính vì đám trùng lão nuôi mà ngay cả Nguyên Anh tu sĩ cũng sẽ lựa chọn không đánh nhau với lão. Lão không khó đối phó, nhưng đám trùng của lão thì sức sống biến thái vô cùng. Không chỉ khó giết chết mà một khi bị đám trùng xâm nhập cơ thể, chân khí bản thân sẽ bị chúng lấy làm thức ăn. Hết chân khí thì sẽ sang sinh mệnh lực, hết sinh mệnh lực thì tới linh hồn lực. Thực sự không hiểu làm sao mà lão có thể dưỡng ra được đám trùng ghê tởm này.

Lúc này lão cũng đang cảm ứng nhóm sát thủ của Thiên Địa Hội thông qua lũ trùng. Ngay khi có người tiến vào phạm vi cảm ứng thì lão có thể cảm nhận được chính xác tu vi của người đó thông qua dao động chân khí, lũ trùng cực kỳ mẫn cảm.

- Vũ, có 27 tên, 15 Kim Đan trung kỳ, 10 Kim Đan hậu kỳ, 2 Kim Đan đỉnh. Sắp tới đây rồi. Mày tập trung quán lấy 15 thăng kia. Cầu giờ, đừng đánh sống chết. Hình như mấy thăng đó vài thăng có dị năng đó, dao động rất đặc biệt, phải cẩn thận.

- Vâng, thưa bác. – Tên Vũ nhỏ giọng trả lời.

Nam lão sau khi nói xong thì biến mất tại chỗ, nơi lão xuất hiện là trên bầu trời, trước mặt 27 tên Thiên Địa Hội. Lão buộc phải ra mặt chặn đường, bởi không hiểu sao chúng luôn biết mà né những khu vực lão bày trận. Nên nếu không ra mặt thì chúng sẽ vượt qua, công sức 2 người trở thành công cốc.

Khi lão xuất hiện trên trời, dường như đã biết trước nên đón lão là 10 đạo Phong Nhận từ nhiều hướng. Đó chính là phong cách của Thiên Địa Hội. Đánh trước nói sau, giết trước tính sau. Nam Lão cũng đã đoán trước sẽ xảy ra chuyện này, nên khi vừa xuất hiện, lão cũng không nói nhiều mà huy động Bạo Trùng - loại trùng có thể tự bạo bản thân để sát thương đối thủ đồng thời theo vụ nổ có khí độc gây choáng - tấn công tất cả, 27 tên của Thiên Địa Hội. Có thể lão thiếu sát thương đòn thật, nhưng câu kéo kim chân thì đúng sở trường của lão.

Hàng trăm ngàn con trùng nhỏ cùng phát nổ, khung cảnh có chút hoa lệ. Giống như hàng ngàn cây pháo bông cùng loé sáng lên trong tích tắc vậy. Khi xác lũ Bạo Trùng nổ, máu huyết của chúng gặp nhiệt độ cao, bốc hơi tạo nên những đám khói xanh dày đặc. Bên trong máu của chúng là độc tố mê hoặc thần kinh, đối với tu sĩ không phải Nguyên Anh kỳ thì tác dụng mê hoặc khá tốt.

Ngay sau khi Nam lão cho nổ tung đám trùng, Vũ nấp gần đó cũng bắt đầu lao vào chiến đấu. Hấn nhắm thẳng mục tiêu là 15 tên Kim Đan trung kỳ, 1 chiêu Lôi Tiễn được phóng ra. Ngay lập tức, hàng chục mũi tên bằng sét nối đuôi nhau lao vào bên trong đám khói bụi. Từng tiếng linh lực bùng nổ vang ra, vang vọng khắp cả 1 vùng. Cũng may vì chiến đấu trên trời, lại đang là ban trưa nên người dân không thể nhìn rõ được chuyện gì đang xảy ra. Nếu không chắc chắn sẽ có nhiều chuyện phức tạp kéo theo.

Nam Lão sau khi thả Bạo Trùng, tiếp tục thả Thực Trùng, ngay khi cơn mưa tên qua đi, đám Thực Trùng nhưng nhúc nhích đen kịt bay vào. Đám Thực Trùng này chuyên dùng để phá hộ thân chân khí, rồi bám lấy địch thủ, thông qua mắt, mũi, miệng, tai, rốn, hậu môn mà tiến vào cơ thể chúng, ăn tất cả mọi thứ từ cả bên trong lẫn bên ngoài, vừa ăn vừa sinh sản, khiến cho số lượng Thực Trùng ngày càng gia tăng. Chúng chính là nỗi ám ảnh trong chiến tranh, nơi mà xác chết chất đống, hiệu quả của chúng càng được thể hiện rõ ràng.

Vũ vẫn liên tục tạo ra Lôi Tiễn, tấn công không ngừng, hiện hẳn chẳng còn cố định là trung kỳ hay hậu kỳ nữa, mà cứ bắn bừa vào trong vụ nổ.

Vài phút sau, khi đám khói màu xanh tan đi, chiến cuộc mới lộ ra. 27 tên Thiên Địa Hội sau khi trải qua oanh tạc liên tục, thì có 5 tên Kim Đan trung kỳ bị thương nặng, còn đâu đều chỉ bị thương nhẹ, có kẻ không bị thương. Mấy tên Kim Đan hậu kỳ và đỉnh thì không sát hại gì. Nhưng chúng tạm thời vẫn bị đám Thực Trùng bủa vây. Nói gì thì nói, đội hình 27 tên Kim Đan thấp nhất là trung kỳ, quả thực là 1 đội hình khá mạnh. Lại thêm đây là 27 sát thủ, đã trải qua huấn luyện khắc nghiệt, thực hiện nhiều nhiệm vụ sinh tử đường tơ, nên dễ bị thương nặng 5 tên đã là tốt rồi. 5 tên đó cũng chỉ là 5 tên yếu nhất trong đó, cùng là 5 tên có năng lực đặc biệt, có thể cảm nhận được biến đổi của môi trường, qua đó dự đoán có bấy phức kích mà né tránh. Nhưng chúng chỉ bị thương nặng, chứ chưa mất đi khả năng chiến đấu, và chúng cũng đã băng qua hết những trận pháp lão bày ra, coi như nhiệm vụ đã hoàn thành xuất sắc.

Nam lão biết lũ Thực Trùng của mình, nếu tập trung vào đối phó mấy tên trung kỳ kia thì dư sức, nhưng vì phải chia ra phần lớn quán lấy 10 tên hậu kỳ, 2 tên đỉnh phong nên hiệu quả chỉ có thể cầm chân, không thể gây sát thương thực chất. Và đám trùng vì san sẻ ra tấn công nhiều đối thủ nên lực lượng phải chia mỏng ra, đám Thiên Địa Hội trở nên dễ dàng chống đỡ hơn. Chúng vừa chống đỡ vừa dùng đầu kỹ tiêu diệt bọn trùng. Đám trùng mặc dù sức chịu đựng khá trâu, sinh mệnh lực cũng rất dai dẳng, nhưng dưới sự công kích điên cuồng của nhóm Thiên Địa Hội, sau 15 phút tất cả đám Thực Trùng đã bị tiêu diệt. Tuy nhiên, 5 tên bị thương từ trước cũng đã bị đám Thực Trùng nuốt gọn, không còn 1 mảnh xương vụn. Đi cùng với chúng là 4 tên Kim Đan trung kỳ khác.

Trước khi đám Thực Trùng bị tiêu diệt, Nam lão ra hiệu cho Vũ lui lại, vừa đánh vừa chạy. Trước khi rút, Nam lão dùng đám Trùng Biến Hình, biến thành 2 người lão và Vũ, ra lệnh cho chúng chạy về 1 hướng, còn lão và Vũ chạy hướng khác.

Khỏi phải nói, mục tiêu truy đuổi của sát thủ Thiên Địa Hội chắc chắn là chân thân của 2 người rồi. Từ khi tức toả ra, dù giả mạo ảo diệu như nào cũng không thể giống hoàn toàn 2 người được, nhất là khi 2 người vừa mới thi triển thuật pháp chiến đấu, khí tức đã bị chúng nắm bắt. Nên chúng đâu có ngu gì đuổi theo phân thân? Tên cầm đầu ra lệnh:

- Bên này, đuổi theo chân thân chúng nó. Phân thân khá tinh vi nhưng chỉ là đánh lạc hướng thôi. Đuổi theo!

Một chiêu đánh lạc hướng này vô hiệu với chúng. Chúng bám riết lấy 2 người. Từ phía sau, hàng loạt công kích đủ loại bay về hướng họ. Nào là Phong Nhận, tiêu Hoả Cầu Thuật, Hàn Băng Châm, Lôi Tiễn, Đạo Khí, Kiếm Khí,... đủ loại đều nhằm thẳng 2 người mà lao tới. Bên cạnh đó, có cả pháp bảo như Phi Kiếm, Tiêu Dao, Huyết Châu,... cũng bay tới với 1 mục đích duy nhất: Lấy mạng hai người.

Nam lão và Vũ chạy trốn khổ sở cực điểm. Vì công kích quá dày đặc nên dù họ có né trái hay né phải cũng đều vào tầm công kích cả. Họ chỉ có thể lựa chọn dùng hộ thân chân khí đón nhận, và tránh những chỗ chí mạng. Thêm nữa là họ vừa trải qua 1 đợt công kích đủ chỉ chop nhoáng nhưng đã tổn kha khá linh lực, và còn phải vừa chạy vừa đỡ. Nên những công kích nếu không gây nhiều sát thương, chỉ lướt qua, họ cũng lười bật hộ thân chân khí. Máu chảy vài giọt, với khả năng của tu sĩ Kim Đan kỳ thì chả có gì lo. Thứ cần lo là chạy được bao xa, cản được bao lâu kia.

...

Sau 20 phút truy đuổi, Thiên Địa Hội cũng đã khiến cho Nam lão và Vũ phải nằm lại mặt đất. Khi cạn linh lực thì cũng là lúc sinh mệnh họ chấm dứt. Họ đã hoàn thành điều họ cần làm, là kéo chân Thiên Địa Hội, dẫn chúng đi sai đường. Ngay từ đầu, lão đã tính trước rằng bọn chúng sẽ bám theo chân

thân 2 người không bỏ. Nếu chia ra mỗi người 1 hướng, chúng sẽ chia quân làm 2, mục đích chỉ đạt được 1 nửa, là làm giảm lực lượng chúng đi. Còn cách của lão thì có đến 70% là dụ hết toàn bộ đội hình địch đi xa khỏi hướng lão Khang đi. 30% còn lại xảy ra khi lão và Vũ bị hạ trước khi thực hiện kế hoạch. Bởi Thiên Địa Hội, tổ chức sát thủ này rất đa nghi, càng đa nghi thì càng dễ dính bẫy. Có thể nói Nam lão đã trên cơ tất cả, tính toán tất cả đường đi nước bước của Thiên Địa Hội. Lão chấp nhận hi sinh để dụ chúng đuổi theo tới tận đây, sau 20 phút di chuyển hết sức, quãng đường lão kéo dài ra được phải nói là rất có giá trị. Chưa kể lão dẫn chúng đi cũng không phải là đi thẳng, mà lão quay 1 góc 90 độ, nhưng độ uốn rất nhỏ, nên bọn Thiên Địa Hội không phát giác rằng chúng đã sai đường lạc hướng bởi chính sự đa nghi của mình. Giờ chúng có quay lại cũng tốn kha khá thời gian để tìm đường, lúc tìm được thì cũng đã qua rất lâu, có lẽ lão Khang đã về tới gia tộc. Nam lão có thể nhắm mắt xuôi tay, mỉm cười nơi chín suối.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chạm Trán Thiên Địa Hội (P3)

Hôm nay là 1 ngày đặc biệt với Long. Là cái ngày mà hắn sẽ chẳng thể nào quên được. Gặp lại mẹ và em, biết về sự tồn tại của gia tộc, chạy trốn kẻ thù của bố, và còn nhiều chuyện nữa xảy ra...

...

2 giờ trưa.

Khi đám sát thủ của Thiên Địa Hội đuổi theo Nam lão, thì phía lão Khang cũng có biến.

Lão Khang và Nguyên đang bay đi rất nhanh thì phải dừng lại vì sự xuất hiện đột ngột của 6 kẻ quái dị này. Gã ngoài cùng bên trái đáng to cao, theo thường thức thì hắn là 1 gã đàn ông thô kệch, phía sau áo chùng gồ lên 1 khoảng, có lẽ đeo theo thứ gì đó, có thể là vũ khí. Bên cạnh gã là 1 kẻ dáng dong dỏng cao, cao bằng gã nhưng không đồ con mà khá mảnh mai, vì áo chùng mà không rõ giới tính. 2 kẻ kế bên thì dáng người trung bình, cao thấp bằng nhau. Tiếp nữa là 1 kẻ vóc dáng nhỏ bé, chỉ bằng thằng nhóc 6 – 7 tuổi. Cuối cùng bên phải là 1 cô gái, sở dĩ nhận được ra là vì vòng 1 lòi hẳn ra, hẳn là kích cỡ không có nhỏ a. 6 người với 6 dáng người khác nhau, 6 khí tức khác nhau, nhưng trong vô hình, 6 luồng khí tức khác biệt đó lại hoà vào nhau làm 1 thể. Chỉ là cảm giác, nhưng lại có thể huyền diệu như vậy. Lão Khang cảm giác như đối diện không phải là 6 người phân biệt, mà là 6 phần của 1 cơ thể tách ra vậy. Tuy độc lập, nhưng luôn hoà hợp lẫn nhau. 6 người đứng đó, nhưng lại khiến lão và Nguyên cảm giác như có như không. Giống như cái khí tức kia chỉ là ngụy tạo, là cố ý tạo ra cho người ta cảm nhận, nhưng lại không rõ ràng. Nửa thật nửa ảo.

2 người căng thẳng tới độ. Bởi nếu họ đoán không sai thì có lẽ đây chính là Lục Đạo của Thiên Địa Hội. Tiếng tăm của chúng không ai không biết, bởi mọi nhiệm vụ, chỉ cần có sự xuất hiện của Lục Đạo thì khó khăn thế nào cũng xong. Nghe đồn, Lục Đạo khi mới chỉ là Kim Đan trung kỳ đã có thể giết chết 1 Nguyên Anh trung kỳ. Nhưng đó chỉ là đồn, bởi không có bất kì ai chứng kiến cuộc chiến ấy. Hoặc có thể có, nhưng đã không còn tồn tại để xác minh. 6 người, đại diện cho 6 đạo, nên tên cũng bỏ mà chuyển thành hiệu, theo thứ tự từ trái sang là Địa Ngục, Nga Quỷ, Nhân, Súc Sinh, Asura (A Tu La), Thiên. 2 người bị suy đoán của mình làm hoảng sợ, bởi họ không ngờ rằng sẽ gặp 6 con quái vật này ở đây. Nguyên mặc dù là thể hệ, nhưng cũng không cản được hắn biết tới Lục Đạo của Thiên Địa Hội – tổ chức sát thủ lớn nhất châu Á. Bản thân 2 người thực sự sinh ra thoái ý. Bởi họ chắc chắn, không có bất kì cơ hội nào để vượt qua được 6 kẻ biến thái này, chạy trốn là điều duy nhất họ có thể nghĩ tới. Nhưng họ trốn thì không sao, quan trọng là lại liên lụy tới gia đình Long. Nhiệm vụ bảo vệ họ an toàn về gia tộc sẽ thất bại. Hai người đang suy nghĩ làm sao trốn thì gã đồ con bên trái – Địa Ngục – lên tiếng:

- Giao ra gia đình Lam Thiên Sát, tha mạng cho 2 người. Câu trả lời là đồng ý, hoặc xuống Địa Ngục. 10 giây đếm ngược.

2 người cảm nhận được sự kiêu ngạo, sự khinh bỉ mà gã dành cho họ. Như việc giết 2 người là si nhục đối với chúng vậy. Nhưng chúng có vấn đề để kiêu ngạo, để khinh bỉ. Và 10 giây, lựa chọn giữa bản thân và gia tộc, giữa sinh và tử, gánh nặng đè nén lên đôi vai 2 người. Nguyên luôn không bộc lộ cảm xúc ra mặt, suy nghĩ của hắn cũng rất đơn giản, vì gia tộc mà sống, vì gia tộc mà chết. Nên hắn đã rút ra thanh kiếm đất bên hông, hành động thay lời nói.

“Từ chối chắc chắn chết. Nhưng đồng ý, cũng không có gì đảm bảo họ sẽ sống. Tất cả chỉ là lời nói của Địa Ngục”. Lão Khang, trước ranh giới sinh tử, lão lựa chọn sinh. Suy nghĩ của lão là: “hi sinh vì gia tộc bao nhiêu năm qua vậy là quá đủ, bây giờ lão nên lựa chọn cho bản thân. Không phải lão không muốn cứu gia đình Thiên Lam, mà là không có sức cứu. Lão cũng đã tận lực, nhưng chương ngại quá lớn, lớn đến không thể vượt qua. Vậy thì sao phải cố gắng tiến lên vô ích, mà không chấp nhận lùi lại? Còn mạng là còn tất cả, còn mạng về thông báo cho gia tộc, giải cứu gia đình Thiên Lam sau. Giờ mà chết thì chẳng còn cơ hội nào.”

Địa Ngục thấy Nguyên rút kiếm, có vẻ đã xác định câu trả lời, định tuyên bố án tử thì lão Khang lên tiếng:

- Thật sự không giết chúng ta chứ?

Địa Ngục gật đầu xác nhận:

- Lục Đạo chưa bao giờ nuốt lời. 2 Kim Đan không đáng để chúng ta ra tay.

- Được, ta giao người.

Nguyên nghe lão Khang nói vậy thì quay lại nhìn lão đầy xa lạ và bất ngờ. Thực hiện nhiệm vụ lần này, gia chủ đã lựa chọn những người tuyệt đối trung thành với gia tộc, nguyện hi sinh vì nhiệm vụ, nhưng hẳn không ngờ lão Khang, lại chấp nhận làm ngược lại, hi sinh nhiệm vụ tối quan trọng để giữ mạng như vậy. Nguyên nhìn lão, sau vài giây ngẩn ngui, Nguyên đưa mũi kiếm lên chỉ vào lão. Lạnh giọng:

- Lão hồ đồ, từ khi nào người Vũ gia trở nên yếu mềm như vậy?

Lão Khang đưa tay gạt mũi kiếm của Nguyên ra khỏi chớp mũi, giọng nói đã không còn lạnh nhạt nữa, mà tràn đầy cảm xúc bất kham:

- Mềm yếu hay không mềm yếu, đó không phải là vấn đề. Kẻ còn sống mới là kẻ mạnh. Không phải chú không muốn cứu họ, mà là không thể cứu. Thử nhìn đi, là Lục Đạo đó. Nếu không giao ra, cả 2 chú cháu ta đều chết. Nam lão và Vũ đã hi sinh để chúng ta chạy, không thể tất cả đều chết. Hiểu cho chủ. Không còn lựa chọn nào khác đâu.

Nguyên nổi điên lên, đây là lần đầu tiên hắn nổi điên trong đời, hắn hét lên đầy tức giận, cũng có cả bi thương:

- Lão còn biết 2 người họ hi sinh sao? Họ hi sinh vì gì? Vì để chúng ta bảo vệ gia đình Thiên Lam. Nay lão giao người, làm sao ăn nói với họ? Mấy lời vô nghĩa như vậy mà lão cũng nói ra được? Để tôi cho lão 1 kiếm, rồi mình tôi chạy. Tôi quyết không giao họ cho chúng.

Nguyên thu kiếm lại, rồi đâm ra 1 nhát nhằm thẳng tim lão Khang. Nhát kiếm nhanh, dứt khoát cũng giống như con người hắn vậy. Đã nói là làm, đã làm là dứt khoát. Lão Khang nghiêng người né kiếm, trong tay cũng hiện ra phi đao. Lão phẩy tay, 3 ngọn phi đao xé gió lao đi về phía Nguyên, vị trí nhắm tới là giữa trán, họng, và tim. Có thể thấy được lão đã bị nhát kiếm kia của Nguyên kích động, cũng đã quyết tâm đáp trả. 2 người kẻ qua người lại, chiêu chiêu thức thức đều là muốn giết đối phương. Cục diện biến hoá quả thực không thể lường, 2 chú cháu, trước lần ranh sinh tử và vinh diệu gia tộc, lại lựa chọn quyết đấu bất chấp kết quả.

Lục Đạo ở bên cạnh, cục diện trở thành như vậy cũng khiến chúng bất ngờ. Chúng đoán sẽ chỉ có 2 lựa chọn, hoặc hoàn thành nhiệm vụ nhẹ nhàng, trở về báo cáo mà không dính giọt máu nào, hoặc hoàn thành nhiệm vụ nhẹ nhàng, trở về báo cáo với 2 cái xác đằng sau. Chúng cũng không có nghĩ sẽ phát sinh chuyện nội chiến này. Nhưng như vậy cũng tốt. Lâu lâu giải trí chút cũng không sao. Chúng có tự tin là nhiệm vụ lần này, chắc chắn sẽ thành công. Vậy nên chúng cũng không can dự vào.

Lão Khang và Nguyên đã đấu với nhau hơn 100 chiêu. Hiện giờ khoảng cách 2 người là 10m. 2 người đang đứng thở dốc. Rồi bỗng bất ngờ, như có báo hiệu trước, 2 người lao đi. Chạy xa khỏi Lục Đạo.

Thì ra từ nãy họ chỉ đóng kịch. Đóng 1 vở kịch để kéo giãn khoảng cách với Lục Đạo, cũng để chúng lơ lửng sát ý. Mỗi lần họ tung chiêu, mỗi lần họ né tránh đều là cố ý cả. Tung chiêu chí mạng, để có cơ né tránh kéo khoảng cách hợp lý. Và rồi khi khoảng cách đã đủ để Lục Đạo trở tay không kịp, thì họ bắt ngờ chạy đi thành 2 phía.

Kế hoạch này là lão Khang nghĩ ra, và truyền âm cho Nguyên khi hắn nhìn lão, ngẩn ngui trong vài giây trước. Lão biết, nếu ngay từ đầu chạy trốn thì chẳng thể nào chạy thoát, bởi chúng đã đề phòng trước, cần phải giảm sự tập trung chú ý của chúng trước. Rất may cho lão là Nguyên diễn rất đạt. Khiến cho vở kịch này trở nên hoàn hảo, và qua mặt được Lục Đạo Thiên Địa Hội, mở ra 1 cơ hội trốn chạy. Nếu đối lại không phải Nguyên mà là Vũ, thì không thể nào làm nổi. Vũ vốn sợ chết, biểu cảm phong phú, nên rất dễ có sai sót để Lục Đạo nhìn ra. Nguyên thì đơn giản hơn, bộ mặt lạnh lùng thành danh, ít nói, ít biểu cảm đến đặc trưng.

Lục Đạo cũng không ngờ được, màn chiến đấu kịch liệt ta sống người chết kia chỉ là 1 vở kịch, nên để cho 2 người chạy 1 khoảng thì chúng mới đuổi theo. Nhưng đã lỡ 1 nhịp. Chúng cảm thấy bị xúc phạm nặng nề, nên càng gia tốc đuổi theo. Nhưng 2 người tốc độ cũng không chậm, đặc biệt là Nguyên. Hắn chủ tu tốc độ nên càng nhanh. Lục Đạo buộc phải chia thành 2 hướng. Đuổi theo lão Khang là Địa Ngục, Thiên, Asura. Đuổi theo Nguyên là Ngạ Quỷ, Nhân, Súc Sinh, vì 3 tên này tốc độ nhanh nhất, nên lựa chọn Nguyên để đuổi theo.

Thoát chết trong gang tấc khiến 2 người càng cố sức chạy. Vừa chạy vừa tính toán làm sao giữ mạng trước mấy con ác quỷ kia. Nhát thời, diễn biến trở thành đuổi bắt. 2 bên có khoảng cách nhất định, chưa rút ngắn được bao nhiêu. Nếu cứ tiếp tục, có lẽ cuộc truy đuổi này sẽ còn kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chạm Trán Thiên Địa Hội (P4)

Lão Khang và Nguyên tách ra mỗi người 1 đường, chia ra 2 hướng khác nhau mà chạy. Lục Đạo cũng chia quân làm 2. Cục diện truy đuổi kéo dài. 2 người chỉ có thể kéo dài thời gian, chờ đợi kì tích không biết khi nào mới tới. Ngoài chạy ra thì cũng chỉ biết chạy. Nguyên thì không sao, hẳn chết cũng không sợ. Nhưng lão Khang lại khác. Lão nhất định phải sống. Lão mà chết thì gia đình Thiên Lam cũng sẽ rơi vào cảnh đọa đày. Dù không ư gì 3 mẹ con họ, nhưng dù sao cũng là máu mủ gia tộc, là con của Thiên Lam, là lệnh của gia chủ. Nên lão bằng mọi giá phải bảo vệ họ. Quả thực khi nãy lão có ý định giao người thật. Nhưng chính vì cái suy nghĩ giao người đó mà lão nghĩ tới kế hoạch đóng kịch. Lão nghĩ tới phản ứng của Nguyên, và sau đó thì đúng như lão đoán. Lục Đạo mạnh thật, nhưng chúng quá kiêu ngạo. Chúng có thể dày dạn kinh nghiệm chiến đấu, nhưng kinh nghiệm đóng kịch, nắm bắt nhân tâm thì không thể so với lão được.

Lúc này lão đang di chuyển rất nhanh, có thể sánh với 130% lúc chưa gặp Lục Đạo, vậy mới thấy áp lực sinh tử luôn là cách nhanh nhất để vượt qua giới hạn thường thức mà lí trí đặt ra. Và từ này tới giờ cũng 15' trôi qua rồi, nhưng khoảng cách giữa lão và nhóm Địa Ngục vẫn chưa rút ngắn được bao nhiêu. Chúng lại không dám mạnh động tấn công lão, vì sợ lỡ tay đã thương, thậm chí giết chết gia đình Long. Khi đó thì bao nhiêu công sức đều đổ sông đổ biển, chuyến đi này trở nên vô ích. Nắm được cổ kị đó của chúng nên lão Khang dồn hết linh lực vào để di chuyển.

Cảm thấy cứ đuổi mãi như vậy không thể đạt được mục đích, Địa Ngục sốt ruột, vung bàn tay thô to, cơ bắp, hất về phía trước rồi nắm lại:

- Ngục Tù Vô Hình, bắt!

Theo tiếng hô của hắn, 1 khối lập phương vô hình xuất hiện xung quanh lão Khang. Lão Khang mặc dù dùng toàn bộ linh lực để tiêu hao cho di chuyển tốc độ cao, nhưng linh giác vẫn đề ý nhóm Địa Ngục phía sau. Khi nghe thấy 4 chữ Ngục Tù Vô Hình, lão đã đoán trước có lẽ đây là 1 chiêu thức giam cầm đối thủ, nên ngay khi chữ “bắt” thành lời, lão vội vọt ngang sang trái 1 góc 90 độ. Ngục Tù của Địa Ngục mới chỉ xuất hiện dạng linh khí, chưa thành thực chất để giam giữ lão, và đây là thi triển khi đang di chuyển tốc độ cao, không phải đấu solo mặt đối mặt nên lão dễ dàng né tránh hơn. Tuy vậy, do phải bẻ lái đột ngột mà khoảng cách 2 bên bị kéo sát lại khá nhiều. Áp lực của lão lại lớn hơn 1 khoảng.

Địa Ngục sau khi giam cầm lão thất bại cũng không tiếp tục ra chiêu, mà người ra chiêu là Asura. Gã đồng tử kết ấn liên hồi với tốc độ mắt thường khó thấy, 2 bàn tay thoăn thoắt để lại những tàn ảnh. Kết thúc ấn, gã đưa ngón cái tay phải lên miệng, cắn 1 cái cho chảy máu rồi vung giọt máu đỏ ra ngoài. Giọt máu sau khi vung ra thì càng bay tốc độ càng nhanh. Càng bay xa càng lớn. Chỉ sau 10 giây, từ 1 giọt máu nhỏ, nó đã trở thành 1 quả cầu máu lớn, thừa sức chứa cả Địa Ngục bên trong đó. Chỉ 1 lát sau, nó tới phía sau lão Khang. Lão cũng cảm nhận được sự tồn tại của huyết cầu, vung tay đánh ra 1 chưởng về phía sau, ý định làm chậm tốc độ tiến tới của huyết cầu thì lão mới kinh ngạc. Bởi chưởng lực lão đánh ra đã bị huyết cầu hấp thu. Nó càng to hơn, càng nhanh hơn sau chưởng lực của lão.

- Không!

Lão hét lên 1 tiếng, rồi bị huyết cầu bao phủ. Bị giam cầm bên trong, lão cố gắng vung chưởng hồng phá tan lồng giam nhưng lão càng đánh chỉ càng khiến lồng giam trở nên mạnh hơn. Lão tuyệt vọng, lão không ngờ Lục Đạo lại có thuật pháp giam cầm bá đạo như vậy. Lão bị giam cầm, tầm nhìn của lão chỉ là màu đỏ của máu. Không trong suốt nên lão không thể quan sát được bên ngoài, nhưng lão có thể nghe thấy tiếng đánh nhau. “Vì sao đánh nhau? Bọn chúng nổi điên giành công lao mà nội đấu sao? Hay có người tới cứu viện?” lão cố gắng lắng nghe, nguyên thần đã bị lồng giam bằng máu ngăn trở, nên không thể dùng, chỉ có thể sử dụng thính giác. Lão nghe thấy có tiếng vũ khí va chạm, có tiếng keng keng nhanh, dứt khoát như tiếng đao kiếm giao phong. Có tiếng keng keng trầm đục vang vọng như tiếng vũ khí nặng va chạm. Có tiếng quyền kinh vũ vũ, bịch bịch. Thông qua đó, lão đoán là có 3 cặp đấu. Hắn là 3 trong Lục Đạo đang đấu với người khác. “Có lẽ thực sự là cứu binh”. Lão cố gắng nghĩ cách phá lồng giam máu này, nhưng có vẻ như ngoài đánh bại kẻ thi pháp ra thì không có cách nào khác. Lồng giam này có khả năng hấp thu linh lực, trừ khi 1 đòn đủ mạnh, vượt qua giới hạn hấp thu của nó. Nếu không sẽ ngày càng mạnh, ngày càng khó phá. Lão loay hoay tìm giải pháp.

...

Trong lúc đó thì bên trong chiếc hộp gỗ, lúc này Long đang ngồi nghe mẹ hắn và Quyên nói chuyện. Quả thực người xưa nói cấm có sai. 2 người đàn ông và 1 con vịt, kết quả là ra nòi lâu. Còn 2 người đàn bà mà cho thêm con vịt, thì thành cái chợ. 2 bà cháu nói chuyện đủ thứ chuyện, khiến Long ngồi cạnh chỉ biết lắc đầu. Cũng may thằng Dũng đã tỉnh, có nó để hắn nói chuyện chứ không thì hắn chán chết.

Đang ngồi ba hoa về chiến tích tán gái vô thực của mình, thì Long cảm thấy máu huyết cơ thể sôi sục. Đúng hơn là Huyết Sát sôi sục. Nó truyền tới cho hắn cảm giác thèm khát. Nó cảm nhận được có thứ cực kì ngon lành gần đó. Mà Long lại chẳng cảm thấy gì. Hộp gỗ ngăn cách thần thức, mọi thứ hắn thấy là những đồ dùng có sẵn, giống như cho búp bê vậy, và hắn đang trong thế giới của búp bê.

Càng ngày, cảm giác sôi sục kia càng lớn, khiến máu huyết trong cơ thể hắn nóng lên, cơ thể hắn dần chuyển sang màu đỏ. Quyên liếc sang nhìn thấy dị trạng này của Long thì giật mình, lo sợ chuyện gì xảy ra nên quay sang nói với mẹ hắn:

- Bà trẻ, bà nhìn chú bị sao kia?

Mẹ Long nghe Quyên nói thì quay ra, thấy cơ thể Long đỏ như hòn than, còn có từng đợt khí trắng toát ra thì hết hoảng, đứng nhanh dậy định chạy tới thì Quyên nắm tay bà giữ lại, cô nói:

- Bà để cháu xem cho.

Rồi cô đi tới gần Long. Thằng Dũng thì đang chạy lăng xăng nghịch các thứ quanh đó, không để ý. Thấy mẹ với chị gái xinh đẹp kia đi lại chỗ anh nó thì cũng chạy lại nhìn. Thấy hiện trạng của Long thì nó cũng khá lo lắng, hỏi mẹ:

- Mẹ, anh bị làm sao vậy ạ?

Mẹ hắn cũng không biết trả lời con như nào, đành lắc đầu.

Long thấy Quyên tiến lại, hắn sắp không chịu đựng được nữa, hét lên với cô:

- Có cách nào ra ngoài không? Nhanh lên tôi sắp không chịu được rồi!

Quyên bỗng dưng bị quát, có chút bất mãn:

- Chú đang ra lệnh cho cháu à?

Long sắp không áp chế nổi cảm giác thèm khát máu huyết đang dâng trào trong cơ thể, lại được Quyên đổ dầu vào lửa, mới gần giọng:

- Thả tao ra, không thì mày sẽ là người giải toả cơn khát của tao.

Cùng với đó là Sát Khí của hắn toàn diện bộc phát, nhằm thẳng vào Quyên. Cô làm sao có thể chống lại được thứ Sát Khí tinh thuần đó chứ? Nên cảm giác ngột thở, kinh sợ lan tràn khắp cơ thể cô. Cô có ảo giác, trước mắt không phải là Long, cậu bé kém cô mấy tuổi hư hỏng nữa mà là 1 con ác quỷ khát máu, đang dùng đôi mắt đỏ lòm đầy tà ác nhìn cô, khoá chặt lấy cô. Cô không thể cử động dù chỉ 1 ngón tay. Cũng may, có mẹ Long ở bên cạnh, bà thấy Long có biểu hiện lạ, lại thấy Quyên đứng yên như trời trồng thì đưa tay đặt lên vai cô. Cái vỗ vai của bà đã thức tỉnh cô bé từ trong ảo giác đáng sợ đó. Khi lấy lại được quyền kiểm soát cơ thể, cô thờ dốc lấy bình tĩnh, rồi không dám nhìn vào Long nữa. Cô quay mặt sang 1 bên trả lời:

- Đề cháu liên hệ với ông.

“Người đâu mà đáng sợ, mới mấy tuổi ranh? Đúng là không phải người mà” cô bé nghĩ thầm. Cùng lúc đó thì tay cô lấy ra 1 lá bùa. Cô kẹp giữa 2 ngón tay, đặt lên trán. Qua vài giây, cô cất lá bùa đi, nói với hắn, vẫn không dám nhìn thẳng:

- Cháu vừa bảo với ông, ông nói hiện bên ngoài đang đánh nhau. Ông bị giam cầm trong 1 lồng giam bằng máu. Không thể đưa chú ra vì quá nguy hiểm.

Long nghe 4 chữ “lồng giam bằng máu” thì kích động:

- Lồng giam máu? Bảo lão thả tao ra nhanh lên.

Quyên quả thực bị Long dọa cho sợ chết khiếp, nên không dám trái lời. Cô lại thông báo cho lão Khang.

...

Long được thả ra, xung quanh vẫn là lồng giam bằng máu. như vậy là Asura vẫn chưa bị đánh bại. Long không nói gì với lão Khang, mà đặt 2 tay lên lồng giam. Ý thức vận chuyển Huyết Sát, bắt đầu hấp thu lồng giam máu. Từ cơ thể hắn, từng dòng khí đỏ dọc theo 2 cánh tay mà lan tới lồng giam, bắt đầu hấp thu. Lão Khang ở bên cạnh nhìn thấy Long làm vậy, thì thấy lạ. Lão 1 tu sĩ Kim Đan hậu kỳ còn không làm gì được lồng giam này, thì 1 tu sĩ Luyện Khí tầng 5 liệu có thể làm nên trò trống gì? Lão thắc mắc.

Nhưng 5 phút sau, lão phải chuyển từ thắc mắc về hành động của Long sang thắc mắc về khả năng của hắn. 5 phút, chỉ trong 5 phút, lồng giam máu kiên cố, quý dị vậy khốn lão đến khốn đốn đã bị Long hấp thu đến không còn 1 giọt. Lão đã phải trợn mắt há mồm khi chứng kiến chuyện đó diễn ra. Trong đầu liên tưởng tới Thiên Lam, “đúng là cha nào con nấy”. Càng khiến lão suy nghĩ đắn đo tự từ là tu vi của Long, để tăng chóng mặt trong vòng 5 phút ngắn ngủi, từ Luyện Khí tầng 5 tới Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh, liền 1 lèo mà không hề vấp vấp. Lão thực sự có ý định tự sát vì chứng kiến Long tăng lên tu vi.

Phải biết từ Luyện Khí tới Trúc Cơ thì cần phải cảm nhận được thiên địa linh khí, cô đọng lại ở Đan Điền chứ không phải dùng để tẩy lễ cơ thể như Luyện Khí kì. Luyện Khí kì là cảm nhận linh khí trời đất, đưa chúng vào cơ thể, khiến cơ thể quen với sự tồn tại của linh khí, từ đó thích ứng cho phù hợp để tu luyện, hấp nạp linh khí nhanh hơn. Qua đó cơ thể khỏe mạnh hơn, chứ chưa thể cô đọng, và Đan Điền cũng chưa được mở, nên việc cô đọng lại là không thể nào. Linh khí tiến vào, rồi sẽ lại trở ra. Luyện Khí kì cơ bản chỉ là khỏe mạnh hơn người bình thường, không thể thi triển bất kì thuật pháp gì. Khi đạt Luyện Khí tầng 10, cơ thể đã quen thuộc với linh khí, vào thời điểm thích hợp, Đan Điền sẽ mở. Lúc Đan Điền mở, chính là thời cơ đột phá lên Trúc Cơ kỳ. Phải trong lúc Đan Điền mở ra, hấp nạp linh khí vào bên trong và giữ chúng ở đó, tích trữ càng nhiều, thì Đan Điền càng tốt, quá trình tu luyện sau này càng thuận lợi. Công pháp tu luyện sinh ra cũng vì giúp cho cảm nhận linh khí, thu nạp linh khí, điều khiển linh khí tốt hơn. Chứ lúc khởi nguyên, đâu có công pháp gì? Người đầu tiên tu đạo, thử hỏi lấy đâu ra công pháp? Do đó, tu luyện, không nhất thiết phải cần tới công pháp. Mà cần chữ “tạo”, là sáng tạo. Tự tạo ra con đường đi của bản thân, tự tạo ra công pháp phù hợp với bản thân, tự tạo ra lịch sử của bản thân, tự tạo ra Truyền thuyết của bản thân.

Trong 5 phút đó, Long cảm nhận được có từng dòng sức mạnh theo cánh tay chạy vào cơ thể. Hắn có thể cảm nhận được sự tăng trưởng của máu huyết bản thân, theo đó là lượng linh khí khổng lồ không ngừng tiến vào Đan Điền, được Long Nhị điều khiển, dẫn dắt theo lộ tuyến Thổ Nạp Thuật. Chỉ trong vòng 5 phút, khi hấp thu hết toàn bộ lồng giam, tu vi của hắn đã tăng từ luyện khí tầng 5 đến Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh, không có bình cảnh. Đan Điền hắn trải qua cải tạo, đã không còn là Đan Điền bình thường nữa, nó đã siêu việt mọi lí lẽ bình thường. Đan Điền hình người, tự chủ tu luyện, không có bình cảnh. Cơ thể theo sự tăng trưởng của máu huyết mà cũng trở nên mạnh hơn.

Trận đấu của 3 người Lục Đạo với 3 người áo đen bịt mặt cũng vì lồng giam biến mất mà dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chạm Trán Thiên Địa Hội (P5)

Trận đấu của 3 người nhóm Lục Đạo cùng với 3 người bị mất mặt mặc đồ đen cũng vì động tĩnh khi Long đột phá Trúc Cơ gây ra mà dừng lại.

...

Quay về 5 phút trước

Ngay khi lão Khang bị bắt giữ bên trong cầu máu, thì lập tức có 3 bóng đen lấy tốc độ kinh người lao lên chắn giữa 3 người Lục Đạo. 3 người nhóm Lục Đạo thấy cơ hội chắn đường thì dừng lại đánh giá. Chúng không cảm nhận được khí tức tỏa ra từ 3 người. Vì thế Địa Ngục đâm ra 1 đâm thăm dò. Nhưng đáp lại chúng là sự phản công của cả 3 kẻ bị mất. Không 1 lời nói, không phân trần bất kì điều gì. Điều này cũng hợp ý Địa Ngục. Lời nói chỉ là vô nghĩa. Chỉ kẻ chiến thắng mới có quyền được nói. Nên cuộc chiến nổ ra.

Địa Ngục bị 1 tên đáng người thư sinh dùng trường kiếm quán lấy. Asura bị 1 kẻ dùng song đao, cầm ngược đao tay phải theo kiểu sát thủ, còn tay trái vẫn cầm thuận như cầm kiếm tấn công. Thiên thì bị 1 kẻ to con tấn công tay không.

Địa Ngục đâm ra 1 đâm thăm dò lúc này, tên cầm kiếm không rút kiếm cũng dễ dàng hất bay lên trời, nổ tung như báo hiệu cuộc hỗn chiến bắt đầu. Qua thăm dò, Địa Ngục biết đối thủ chẳng phải hạng tôm tép. Cứ nhìn cái biểu cảm lạnh nhạt, hời hợt gạt bỏ 1 đâm kia của hắn thì cũng đủ biết thực lực không dưới hắn. Tên cầm kiếm sau khi hất bay nắm đấm của Địa Ngục thì lao lên, rút kiếm. 1 chém chém từ trên xuống. Tốc độ của hắn nhanh đến nỗi chỉ để lại tàn ảnh nơi hắn đứng, khi tàn ảnh chưa tan hết thì đã xuất hiện trước mặt Địa Ngục. Thanh kiếm của hắn khi rút ra thì vẫn là 1 thanh kiếm sắt nhìn có vẻ bình thường. Nhưng khi sắp chạm vào cơ thể của Địa Ngục thì bùng lên những tia lửa điện màu vàng. Theo nhát chém mà tạo ra 1 vết vàng giữa không trung. Địa Ngục vì bị tập kích bất ngờ mà hắn không thể né kịp, chỉ kịp vận hộ thân linh lực lên, đồng thời bắt chéo 2 tay, đưa lên đón đỡ nhát chém. Kiếm của tên áo đen va chạm với hộ thân linh lực của Địa Ngục thì như chém vào giấy vậy. Nhát chém ngọt lịm, không chút cản trở tiến lên phía trước.

Máu bắn ra. Địa Ngục đã chảy máu. Sau bao năm làm sát thủ thì đây là lần đầu tiên hắn chảy máu trong vòng 5 năm qua. Nhưng kiếm của tên áo đen xuyên tay dưới của Địa Ngục thì như chém vào tinh thiết vậy. Không thể tiến thêm. Hắn ghi chặt cán kiếm, 2 cánh tay thư sinh để lưỡi kiếm xuống, quyết tâm dùng man lực cắt xương Địa Ngục. Kết quả thật không thể tưởng tượng. Kẻ thư sinh nhìn không mấy khỏe mạnh kia có thể hất bay Địa Ngục xuống dưới đất như thiên thạch rơi tự do vậy. Tranh thủ lúc Địa Ngục rơi xuống đất chưa kịp trở lại cuộc chiến, hắn đảo sang tấn công Asura hỗ trợ tên dùng song đao.

Asura cũng đang chịu thiệt từ đối thủ. Ngay khi tên cầm kiếm lao vào Địa Ngục thì tên dùng song đao còn nhanh hơn tên cầm kiếm 1 nhịp. Hắn vòng ra sau Asura, vung tay phải, nhắm vào cái cổ bé nhỏ của Asura mà chém. Mặc dù bị tập kích bất ngờ nhưng Asura đã huyết hoá bản thân, khiến cho lưỡi đao cắt xuyên qua cổ của hắn. Nhưng ngay khi thanh đao xuyên qua cổ Asura thì kẻ dùng song đao thuận đà, lấy chân phải đạp 1 cái thật mạnh vào lưng Asura, khiến hắn bắn về phía trước. Tên dùng song đao lao theo với tốc độ nhanh hơn, tay trái giơ lên cao, bỏ thẳng xuống đầu Asura. Cơ thể Asura bị hắn chặt thành 2 nửa. Gã vẫn chưa dừng tay, cơ thể xoay 1 vòng, lưỡi đao bên tay phải lại chém 2 phần kia ra làm 4. Rồi dựa đà xoay mà hắn khua 2 thanh đao liên hồi, khiến cho cơ thể Asura bị cắt thành từng mảnh nhỏ. Nhưng Asura không có chết. Hắn đang trong trạng thái huyết hoá toàn thân. Trong trạng thái này thì cơ thể hắn miễn nhiễm mọi sát thương, nhưng khả năng tấn công lẫn phòng thủ các thuật pháp của hắn khi trong trạng thái này đều giảm xuống khá nhiều. Asura đang bị tên cầm đao điên cuồng tấn công khiến hắn không thể nào loại trừ huyết hoá để kéo giãn khoảng cách. Chỉ cần hắn ngừng huyết hoá thì chắc chắn sẽ bị thương. Tên dùng song đao thấy tấn công như vậy không hiệu quả, thì không chém nữa, mà thay vào đó là sử dụng đầu gối. Nhưng cũng chính cái lúc hắn ngừng tay đó đã cho Asura cơ hội thoát khỏi ách tấn công mà kéo giãn khoảng cách. Asura chớp thời cơ, trước khi tên dùng song đao thực hiện xong đầu gối thì lao nhanh ra ngoài.

Cùng lúc đó thì tên cầm kiếm hất bay Địa Ngục, lao sang chỗ Asura. Asura lao ra ngoài được thì bị tên cầm kiếm lao tới. Trước sau giúp công, chỉ cần 0,1 – 0,2 giây nữa thì kiểu gì hắn cũng chịu thiệt với 2 kẻ này. Nên hắn sử dụng Huyết động, lao tới bên cạnh Thiên. Thiên cũng đang bị tên đồ con không kém Địa Ngục kia áp chế gắt gao. Cô chủ tu là Huyền Thuật và Mị Thuật. Về cận thân chiến đấu thì không thể bằng được với 5 người khác của Lục Đạo. Nhưng cũng may cho cô vì mặc dù Huyền Thuật và Mị Thuật của cô không mấy tác dụng với tên đồ con này, nhưng hắn cũng không nhanh, ít nhất là không nhanh bằng cô, nên cô có thể né tránh được các đòn đánh của hắn. Nhưng chỉ cần cô sai lầm, dính 1 đòn thôi thì chắc cũng mất đi sức chiến đấu. Bởi mặc dù có thể né tránh, nhưng quyền phong và dư ba linh lực của các đòn đánh cũng khiến cô có cảm giác rất da. Đòn nào đòn này mạnh mẽ, trầm trọng. Khiến cho cô không thể không cẩn thận né tránh. Asura xuất hiện phía sau tên đồ con, 2 tay nhanh thoăn thoắt kết ấn, rồi chạm 2 bàn tay nhỏ xíu xuống lưng tên đồ con. Tên đồ con không kịp làm gì, đành gồng lưng lên đón đỡ.

Bùm!

Lưng tên đồ con ngay khi bị 2 bàn tay của Asura chạm vào thì có 1 vụ nổ xảy ra. Máu huyết của hắn như ngàn cân thuốc nổ, còn cái chạm kia là đóm lửa kích hoạt. Hắn bị chính máu huyết của mình nổ bị thương. Hắn bị vụ nổ bắn xuống mặt đất, mặc dù bị thương không nặng, nhưng cũng khiến cơ thể nhện nhạo 1 lúc.

Nhất thời 2 tên đồ con của 2 bên đều bị đánh bay xuống dưới. Trên trời còn lại 4 người. Lần này Thiên bị tên dùng song đao bám lấy, Asura bị thư sinh cầm kiếm tấn công. Ưu thế của Asura là huyết hoá cơ thể không thể dùng, vì mỗi nhát chém của tên kia đều có tia lửa điện, là sát thương chí mạng khác chế huyết hoá. Asura chỉ có thể né tránh, thỉnh thoảng dùng vài pháp thuật công kích từ xa, không dám cận thân chiến đấu với tên cầm kiếm. Thiên bị tên cầm song đao hành cho ra bã. Trên cơ thể đã có vài vết đao chém ngọt xót, máu chảy ra. Cô mặc kệ máu chảy, mấy vết thương này không khiến cô nhả mặt, nhưng tốc độ của tên kia thì thực sự khiến cô phải cau mày. Hắn quá nhanh đi. Hầu như cô chỉ có thể bắt được bóng dáng của hắn qua nguyên thần, chứ không thể nhìn rõ ràng, cũng may là sát thủ lâu năm, trải qua sinh tử rèn luyện khiến phản xạ cơ thể cô khá tốt, nên tránh được nhiều nhát chém chí mạng. Nhưng nếu cứ duy trì như vậy, cô không biết có thể chống đỡ được bao lâu. Hắn hoàn toàn khắc chế cô.

Địa Ngục vốn dĩ có thể trở lại cuộc chiến từ sớm, nhưng vì hiệu quả tê liệt mà thanh kiếm kia gây ra, kèm theo đó là bị đánh bay xuống đất, chấn thương khiến hắn cũng hoa mắt 1 hồi. Khi bay lên định gia nhập chiến cuộc thì tên đồ con kia bị Asura đánh bay xuống. Vậy là hắn lao tới tên đồ con. Tặng 1

đắm vào bả vai hắn. 1 đấm đánh bay tên đô con, Địa Ngục lại dùng Ngục Tù Vô Hình, bắt giữ tên đô con, kéo hắn lại gần bản thân. Thanh đại đao đeo trên lưng bây giờ mới được hất tháo xuống, cầm trên tay. Thanh đao còn dài hơn cả người hắn nữa, nhìn hình dáng thì chắc chắn không nhẹ. Nhưng Địa Ngục chỉ cầm bằng 1 tay, và cánh tay đó vừa bị tên cầm kiếm chém vào tận xương. Hắn vùng tay ra đằng sau, sức lực cho nhất chém ngang, hòng chém đôi cơ thể gã đô con. Nhưng gã đô con mặc dù dính phải Ngục Tù Vô Hình, không di chuyển được nhưng vẫn có thể sử dụng đấu kỹ. Và đấu kỹ tự hào nhất của hắn chính là La Hán Kim Cương Biến, khiến cơ thể hắn trở nên cứng rắn đến biến thái, gần như bất hoại. Hắn tự tin dưới Nguyên Anh kì, không có bất kì ai có thể phá vỡ phòng ngự của mình. Đến chính tên cầm kiếm cũng tự nhận không phá nổi, nên hắn có tự tin có thể đỡ 1 đao này. Địa Ngục cũng đã vùng đao, tiếng gió rít ghê tai như tiếng oan hồn đòi mạng. Có thể thấy lực lượng 1 đao này mạnh đến thế nào. Tên đô con cũng vùng ra nắm đấm, hướng tới lưỡi đao. Cuộc đấu độ lực lượng giữa 2 con trâu. Và người chiến thắng là Địa Ngục. Va chạm tạo ra vụ nổ lớn, phản lực khiến cả 2 phải lùi lại. Nhưng Địa Ngục lùi lại 3 bước, tên đô con lùi lại 5 bước, trên nắm tay màu vàng có vạch máu màu đỏ, từng giọt máu trào ra chảy xuống đất. Lần giao phong này Địa Ngục thắng, nhưng càng khiến hắn khó chịu là vì hắn dùng vũ khí, lại chỉ có thể gây ra 1 vết chém nhỏ trên nắm tay đối phương. Điều này khiến hắn khó chịu tới cùng. Hắn muốn vứt thanh đại đao đi, đấu 1 trận thống khoái với tên kia. Chỉ dùng quyền đối quyền. Nhưng hắn vẫn hiểu, nhiệm vụ là nhiệm vụ, tiên quyết vẫn là phải bắt giữ gia đình Lam Thiên Sát. Nên hắn đành nén xúc động, bỏ qua tên đô con mà lao lên trên trời, nơi mà Asura và Thiên đang bị áp chế gắt gao.

Lục Đạo chỉ thực sự mạnh khi có đủ cả 6 người. Còn nếu tách ra, thì cũng chỉ là những tu sĩ mạnh hơn đồng cấp bình thường nhờ sự khổ luyện, kinh nghiệm chiến đấu, không thể phát huy hết sức mạnh, thứ tạo nên cái tên Lục Đạo.

Địa Ngục thấy đáng ngại nhất chính là tên cầm kiếm. Tên này không chỉ tốc độ nhanh dọa người, mà man lực cũng thuộc dạng quái vật. Không chỉ thế, thanh kiếm của hắn mang theo Lôi hệ lực lượng, khiến cho đối thủ tê liệt, phản ứng chậm hơn. Tiếp theo đó mới tới tên cầm song đao, tên này có lẽ chú tu tốc độ, nhanh đến cực điểm, nhưng công kích theo Địa Ngục thấy thì yếu hơn tên cầm kiếm khá nhiều. Hắn chưa thấy tên cầm song đao thi triển bất kì thuật pháp nào, từ đầu đến giờ mới chỉ toàn thuần thể thuật, nên Địa Ngục đặt tên cầm song đao ngang hàng với tên cầm kiếm. Cuối cùng mới tới tên trâu bò kia. Lực lượng lớn, phòng ngự mạnh, tuy nhiên hơi chậm hơn so với đồng bọn, tuy khó giết nhưng bớt nguy hiểm hơn 2 tên trước.

Địa Ngục lao vào cuộc chiến, ngay sau đó là tên đô con. Nhưng vì sự xuất hiện của Địa Ngục và tên đô con mà 2 bên kéo ra khoảng cách với nhau, tạm thời ngừng tay.

Lúc này cũng là lúc Long hấp thu xong huyết cầu giam giữ hắn và lão Khang.

Asura thực sự bất ngờ vì Huyết Hồn Tù Lung của mình bị phá giải. Mặc dù không có hắn chủ động duy trì vì phải tập trung chiến đấu nhưng không phải Nguyên Anh kì tuyệt không thể phá nhanh chóng như vậy. Hắn có liên hệ tinh thần, biết là lồng giam đang bị giam đi nhưng chỉ vài phút không để ý mà bị phá giải, khiến hắn khá là ngoài ý muốn.

Long sau khi phá giải lồng giam thì nhìn sang phía 6 người. 3 người mặc đồ đen, 3 người mặc áo trùm màu vàng. Bên phe màu vàng có vẻ chặt vật hơn vì cả 2 kẻ đều bị thương còn bên đồ đen thì chỉ có tên đô con là quần áo rách rưới, tay rom rớm máu. 2 kẻ còn lại thì không bị thương.

Long quan sát họ, họ cũng quan sát Long. 3 luồng nguyên thần phóng về phía hắn bị 3 luồng nguyên thần chặn lại. 3 người áo đen tạo thành phòng tuyến không thể vượt qua, ngăn cản mọi nỗ lực tiến lên của nhóm Địa Ngục.

Biết không thể vượt qua, Địa Ngục mở miệng:

- Các người là của tổ chức nào?

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ân Danh

- Các người là người của tổ chức nào?

Tên cầm kiếm đứng giữa khoanh tay ôm kiếm, lạnh nhạt trả lời:

- Ân Danh.

3 người Lục Đạo nghe tên cầm kiếm nói thì hoang mang. Bởi chúng không biết bất kì tổ chức, tông môn nào có tên Ân Danh cả.

“Không lẽ là tổ chức mới thành lập? Không thể nào, 1 tổ chức mới thành lập không bao giờ có đảm lược dám ngăn cản Thiên Địa Hội. Vậy chui đâu ra cái tổ chức Ân Danh đây bí ẩn này? Không lẽ là tổ chức ẩn thế? Có khả năng.”

Đối với 3 người Lục Đạo có thể không biết Ân Danh là tổ chức nào. Nhưng với Long thì không thể nào không biết. Bởi Ân Danh, 10 năm sau chính là ông vua của Đông Nam Á. Chỉ vờn vờn trong vòng 10 năm, Ân Danh đã trở thành con quái vật có tiếng nói trên mặt bàn quốc tế. 10 năm, từ 1 nhóm sát thủ không ai biết tới, trở thành cái tên nổi tiếng trên toàn thế giới. Tổ chức mà Long tham gia kiếp trước cũng chỉ là 1 nhánh của Ân Danh, hoạt động độc lập dưới quyền kiểm soát của Ân Danh. Long thực sự không ngờ, rất không ngờ, lại gặp được người của Ân Danh ở đây, và còn ra tay cứu hắn. “Không lẽ lại dính dáng tới ông già? Bỏ chơi cũng rộng quá bố ơi”.

Địa Ngục sau vài giây lục lợi trí nhớ, chắc chắn nhớ không lầm là không có cái tên Ân Danh thì mới nói:

- Ân Danh? Chưa nghe thấy bao giờ. Biết điều thì tránh qua 1 bên, nếu không thì khi Lục Đạo tập hợp, mấy người các ngươi chắc chắn chết rất thảm.

Tên cầm kiếm vẫn không tỏ ra chút gì là quan tâm, cười khẩy:

- Haha! Buồn cười. Mà đang đợi 3 thằng Nga Quý, Súc Sinh, Nhân tới đây sao?

Địa Ngục nghe giọng điệu của tên cầm kiếm, thấy có chút không hợp lý. “Không lẽ nhóm Nga Quý cũng bị tập kích? Không ổn?”. Hắn truyền âm cho Asura và Thiên, nói với họ suy nghĩ của hắn. “3 người chúng ta không phải đối thủ của chúng. 2 người bị chúng khắc chế quá nhiều, phần thắng rất mong manh. Sinh tử đầu nhất thời khó phân, tên kia nhất định sẽ mang gia đình Lam Thiên Sát chạy trốn trong khi chúng ta chiến đấu. Nhiệm vụ lần này, thất bại rồi. Lui về, tụ họp với nhóm Nga Quý.”

- Ân Danh, tao sẽ nhớ kĩ cái tên này. Sau này còn gặp lại. Đi.

3 người Địa Ngục bay đi. 3 tên thuộc Ân Danh cũng không ngăn cản. Khi nhóm người Địa Ngục đã khuất khỏi tầm nhìn, 3 tên áo đen mới quay lại nhìn Long. Chúng bỏ qua lão Khang, cơ bản lão không lọt vào mắt chúng. Chúng cũng chỉ nhìn thôi chứ không nói gì với Long cả. Rồi chúng quay người đi. Trước khi đi, tên cầm kiếm nói:

- Phía trước không còn ai cản đường, an toàn.

Xong rồi hắn cũng biến mất. Chỉ còn lại Long và lão Khang. Cuộc chiến kết thúc.

...

Vũ gia bí cảnh

Đại sảnh Vũ gia

Lúc này đang ngồi 13 người. Ở giữa là 1 lão nhân mặc bộ vest đen, đầu tóc cắt ngắn gọn gàng, râu cũng được tỉa kĩ lưỡng. Lão nhân ngồi đó, khí thế kẻ bề trên toả ra không chút áp chế khiến người khác đối diện với lão cũng không dám nhìn thẳng vào mắt lão. Ánh mắt dạn dày kinh nghiệm, nhìn thấu sự dối của người từng trải, khiến cho dù không cố ý, vẫn luôn tạo cảm giác áp lực cho người khác. Chính là gia chủ Vũ gia đời này – Vũ Càn Khôn. Lão có 2 người anh, chính là 2 lão nhân ngồi 2 bên. Bên trái là Vũ Duy Nhất, anh trai Vũ Khôn, là Đại trưởng lão trong gia tộc, cũng chính là cha của Nam lão. Bên phải là Vũ Trọng Phụng, Nhị trưởng lão, là bố của lão Khang. 3 lão nhân ngồi chính diện đại sảnh. Còn 2 bên là thể hệ sau, đều là bậc trưởng lão trong gia tộc.

Tất cả những người trong đại sảnh này, đều xa lạ đối với Long. Nhưng với mẹ hắn thì bà không xa lạ gì. Bà từng được chồng đưa về ra mắt gia tộc, nhưng nhận lại là gì? Là những ánh mắt che bai, dè bĩu. Lí do, chỉ bởi vì bà là thường nhân, còn chồng bà là thiên tài ngàn năm nay. Bà không hiểu lí do vì sao lại bị coi thường như vậy, nhưng cái cảm giác bị coi thường, bà cảm nhận được. Dù trước mặt ai cũng tươi cười với bà, nhưng trong đáy mắt họ là gì, bà nhìn thấu. Duy nhất bà không cảm nhận được sự khinh thường, chính là từ lão nhân ngồi giữa, cũng là bố chồng của bà.

3 mẹ con Long ngồi trên 3 cái ghế, đối diện với 3 lão nhân. 4 dãy ghế quay lại thành 1 hình chữ nhật. Hắn cũng hiểu điều gì sắp xảy ra. Sẽ là truy vấn vài thứ liên quan tới bố hắn. Cứ trả lời không biết, không biết, cháu không biết là xong. Chả ai làm khó 1 đứa trẻ. Nhưng khó là mẹ hắn, bà sẽ chịu nhiều áp lực. Có lẽ sẽ vì lo lắng cho bố hắn mà lỡ miệng nói ra bí mật nào đó bố hắn từng kể với bà thì không hay.

...

Sau 3 giờ, mẹ con Long cũng được đưa tới 1 ngôi nhà để nghỉ ngơi. Là nhà của bố hắn lúc chưa rời gia tộc ra ở riêng. Qua bao năm, ngày nào cũng có người tới lau dọn nên luôn sạch sẽ, gọn gàng. Hắn khá là thích thú, vì đây chính là nơi bố hắn sống. Nhưng khi vừa bước chân vào nhà thì có người tới tìm hắn, nói là gia chủ muốn gặp hắn. Thế là hắn đành đi theo, tới gặp vị ông nội lạ mặt kia.

Không phải gặp trong đại sảnh với hàng chục con mắt nhìn chăm chăm mà là ở 1 căn phòng khác. Có lẽ đây là phòng uống trà, bởi bên trong chỉ có 1 bộ bàn ghế được điêu khắc rất tinh mỹ, 1 bộ ấm chén bằng ngọc, hắn đoán, 1 tủ để sách thì không còn gì khác. Ông hắn đã ngồi ở đó từ trước, đang nhấp môi chén trà nóng trên tay. Long bước vào, tự nhiên ngồi xuống 1 cái ghế trống. Ông hắn như không quan tâm, vẫn nhắm mắt, ngả đầu ra sau, mắt nhắm hờ như cảm nhận vị trà. Hắn ngồi đó, yên lặng đợi ông.

Sau 15 - 20 phút, khi chén trà trên tay ông cạn đáy, ông mới mở mắt ra. “Kiên nhẫn lắm thằng cháu. Hiểu lễ nghĩa, biết tôn trọng người uống trà. Khá lắm” Ông khen thầm, đang tự hào vì thằng cháu thì 1 chuối âm thanh cất ngang dòng suy nghĩ của ông.

Khò... Khò...

Tiếng ngáy đều đều vang lên. Chủ nhân tiếng ngáy không ai khác, chính là anh Long của chúng ta. Hắn ngồi ngủ từ lúc nào không hay. Ông hắn đành phải thu lại lời khen lúc nãy. Ông hắng giọng, đánh tiếng cho Long tỉnh dậy. Long lúc này mới mơ màng mở mắt ra, ngáp 1 cái thật dài, còn vươn vai, uốn người 1 cái. Đưa tay lau nước dãi dính trên mép, lại dụi dụi mắt, hắn mới ngồi thẳng dậy.

Ông hấn đặt chén trà xuống bàn, nói:

- Cháu biết vì sao ta gọi cháu tới đây không?

Long trầm sắc mặt:

- Cháu biết.

Ông hấn gật đầu, “ừm, thông minh lắm”, lại hỏi:

- Ô, cháu nói ông nghe thử.

- Vì ông có chuyện muốn nói với cháu.

Ông cạn lờ, “Không có chuyện thì tao gọi mày lên đây làm gì? Cho mày ngủ à”, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì bình tĩnh, ông hỏi tiếp:

- Là chuyện gì cháu biết không?

Long cũng không trêu đùa nữa, hấn nói:

- 1 là chuyện bố cháu, 2 là về cháu, 3 là về gia đình cháu những năm qua. Đúng chứ ạ?

Ông gật đầu, “ông biết mà, mày giống thằng bố mày, khôn nhưng thích giả ngu, thích làm mặt ngầu. Giống ông mày hồi trẻ. Khả khả”.

- Đúng vậy. Chuyện của bố cháu, tạm thời ông không nói tới, vì nó ngoài tầm can dự của cả ông và cháu. Còn về cháu, ông rất nghi vấn, về tu vi của cháu, và về dao động tinh thần của cháu. Tu vi là Trúc Cơ sơ kỳ không sai, nhưng rất lạ, không giống với Trúc Cơ bình thường, ông cũng không rõ là không bình thường ở điểm nào, có lẽ là do cách tu luyện của cháu. Cả cái dao động tinh thần kia nữa, cũng không giống nguyên thần, có phần giống dị năng hơn. Xem nào, có cả khí tức của tu Linh. Cháu cũng nhiều bí mật đấy.

Long lạnh nhạt trả lời:

- Cũng bình thường. Không bí mật bằng gia tộc.

Ông biết hấn đang nói xoáy gia tộc vô tâm những năm qua nên cũng dịu giọng lại, dù sao người sai chính là gia tộc, đã khiến cho Thiên Lam phải rời ra ngoài, sống tách biệt với gia tộc.

- Ừm, nhưng năm qua, gia đình cháu sống tốt không?

- Tốt chứ ông? Rất là hạnh phúc.

Nghe Long nói, ông càng thấy có lỗi với gia đình hấn. Là gia chủ, mà lại để cho con trai sống ở bên ngoài, dù đó là quyết định của con trai chứ không phải của ông, ông cũng thấy bản thân có phần nào trách nhiệm. Nhất thời, không khí rơi vào im lặng. Ông thực sự không biết nói gì, dù trong đầu ông có nhiều điều muốn hỏi, muốn nói. Nhưng đối diện với khuôn mặt non nớt, nhưng đầy lạnh nhạt của Long, ông lại không biết mở lời thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Khi ông còn đang bộn bề với nhiều suy nghĩ trong đầu thì người lên tiếng phá vỡ im lặng là Long. Long vươn tay rót 1 chén trà cho ông, 1 chén cho hấn. Vừa rót vừa nói với giọng rất bình thản, người lớn.

- Ông cũng không cần tự trách. Cháu biết chuyện bố mẹ cháu không phải điều ông mong muốn, lỗi không phải do ông, mà là do người trong gia tộc mà ra. Và ở bên ngoài cũng không hẳn đã là điều xấu. Ít ra anh em cháu cũng được lớn lên như 2 đứa trẻ bình thường. Áu cũng là 1 cái niềm hạnh phúc. Phải không ông?

Ông nghe Long nói, ánh mắt đang nhìn vào vô định bỗng chốc run run. Tay ông nắm chặt tay vịn của chiếc ghế. Ông nhìn hấn, nhìn thật lâu, nhìn thật sâu. Đến khi mà chén trà hấn rót cho ông đã nguội lạnh, ông vẫn ngồi nhìn hấn. Hấn cũng vừa nhăm nháp chén trà, vừa quan sát ông với ánh mắt lạnh nhạt. 2 ông cháu nhìn nhau, mỗi người 1 suy nghĩ, mỗi người 1 cảm xúc. Khi hấn uống hết chén trà, chuẩn bị rót chén thứ 2 thì ông hấn mới nói:

- Ông không biết nên vui hay buồn vì cháu nữa. Cháu quá trưởng thành so với cái tuổi này. Nhưng cháu có thể tin ông. Không cần phải đề phòng ông. Ông sẽ nói chuyện với cháu như 2 người trưởng thành. Hiện tại, cháu có dự định gì?

Long thực sự vẫn luôn đề phòng những người trong gia tộc. Vì gia tộc, luôn là 1 vũng nước đục. Hắn chả biết ai là thật lòng ai không thật lòng, nên luôn đặt 1 vách ngăn. Nhưng qua 1 hồi quan sát người ông “thất lạc” bấy lâu, hắn cũng cảm nhận được, sự quan tâm ông dành cho gia đình hắn là thật tâm.

- Cháu... xin lỗi ông.

Hắn cúi xuống uống trà, dùng cái cúi ấy để che đi sự xao động trong ánh mắt. Ông hắn cười. Ông rất vui vì hắn đã chấp nhận ông.

- Haha, không có gì. Cháu nói đi, ông có thể giúp được ông sẽ giúp.

- Hiện tại cháu muốn nhanh chóng tăng cường thực lực. Không có thực lực sẽ không đạt được mục đích cháu đặt ra.

- Tăng cường tu vi, nhanh nhất là dùng đan dược. Nhưng hiện nay, đan dược luyện ra đã không còn được tinh khiết như xưa. Nên hậu quả ngầm khi dùng đan dược hiện nay rất nhiều, rất ít người dùng cách này. Chỉ có mấy thằng ăn chửi lêu lổng, không chịu siêng năng mới dùng. Tiếp theo chính là tu luyện ở nơi có nhiều linh khí. Cách này tăng tiến tu vi nhanh, nhưng những nơi nhiều linh khí đa số đã bị các đại gia tộc, môn phái, tổ chức chiếm giữ. Số ít còn lại thì cần cơ duyên. Cho tới nay thì rất hiếm những nơi chưa được khám phá, những nơi như vậy thường hiểm trở và nguy hiểm. Còn 1 cách nữa là tu luyện công pháp đặc thù. Cái này ông không khuyến khích, vì thường những thứ gì nhanh, sẽ không ổn định. Cháu có thể vào Tu Luyện Thất của gia tộc để tu luyện, vào Tầng Thư Các đọc sách, Sân Tập để luyện thể,... bất kì điều gì cháu muốn.

Long cũng biết trước mấy thứ mà ông đã nói. Quả thực, đúng là chỉ có chăm chỉ luyện tập thì mới mạnh lên được, không nên trông chờ gì vào đan dược hay kì ngộ gì đó. Hắn cũng không sợ khổ tu, nhưng hắn không muốn khổ tu. Hắn muốn chiến đấu, mạnh lên từ chiến đấu. Huyết Sát chính là chỗ dựa của hắn. Và hắn còn cuốn sách. Nhắc tới cuốn sách, không biết bao giờ nó mới hồi đáp lại hắn đây. Hắn cũng không hiểu, vì sao cuốn sách lại suy yếu. Đáng lí ra người suy yếu là hắn mới đúng. Nhưng dung hợp xong, hắn cũng không thấy yếu lắm. Hắn cũng không để ý tiểu tiết này, giờ nhớ tới cuốn sách, hắn mới phát hiện ra.

- Cháu có thể về nhà sắp xếp nốt mọi chuyện được không ông?

- Được. Nhưng chỉ cháu được về thôi, mẹ và em cháu là phạm nhân, nhiều cái bất tiện.

- Vâng, có gì cháu sẽ nói chuyện với ông sau, cháu xin phép.

- Ừ, đi đi.

Long lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ông, với những suy nghĩ chỉ mình ông biết.

...

Trong khi đó, ở 1 nơi bí mật dưới lòng đất.

- Gì? Lục Đạo xuất trận bị ngăn cản? Nga Quỷ và Nhân trọng thương, còn lại đều bị thương nặng nhẹ mà đối thủ chỉ xây xát ngoài da? Có chuyện này? Điều tra, xem Ân Danh là cái bọn nào. Dám ngăn cản Thiên Địa Hội, gan cũng to lắm.

...

Ở 1 nơi khác,

- Anh em làm tốt lắm. Đây chỉ là phát đạn đầu tiên của chúng ta, sau này sẽ còn rất nhiều chiến dịch khác. Anh em vất vả rồi, nghỉ ngơi đi.

...

Mạch nước ngầm vốn dĩ yên lặng, nay vì sự mất tích đột ngột của Thiên Sát Vũ Thiên Lam mà bị khuấy lên. Vì sao Vũ Thiên Lam lại được nhiều tổ chức chú ý như vậy? Ông có bí mật gì khiến nhiều người gièm ngó? Người có câu trả lời hiện đang bị đóng băng ở Nam Cực, chịu sự giày vò của Hàn Khí ngàn năm, khó lòng thoát thân trong 1 sớm 1 chiều.

...

Chiều hôm ấy, Long theo lão Khang và Nguyên trở về nhà hắn để sắp xếp mọi chuyện như hắn yêu cầu. Theo sau là hơn chục vệ sĩ được ông hắn sắp đặt, bảo vệ 3 người trong bóng tối. Long hơi thắc mắc vì sao khi đi đón mẹ con hắn, gia tộc chỉ giao cho 4 người mà không phải nhiều hơn, bởi nếu không có nhóm người của Ân Danh thì chắc chắn mẹ con họ đã rơi vào tay Thiên Địa Hội. Lão Khang đã giải đáp cho hắn là bởi vì đây là nhiệm vụ tối mật, được đích thân gia chủ triệu tập ngay khi Mệnh Hoá của Vũ Thiên Lam suy yếu. Vì để đảm bảo tính bí mật, nên chỉ có 5 người họ biết, cũng là 5 người gia chủ tin tưởng nhất. Ông định đưa họ về trong bí mật, nhưng không biết vì lí do gì mà Thiên Địa Hội cũng đánh hơi được, lại còn rất nhạy bén, sắp xếp chốt chặn chu đáo mọi thứ. Nếu không phải vì Thiên Địa Hội giống trống khua chiêng, thì mẹ con họ đã có thể âm thầm tiến vào đây dưới sự bảo hộ của ông hắn.

(Deadline đến đấy, viết tạm vài dòng cho đỡ stress)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Nuốt Nước Bọt

Thực ra cũng không có chuyện gì phải sắp xếp nhiều, chủ yếu là mang nốt mấy thứ linh tinh đi, và thông báo cho phía nhà trường và bạn bè hắn, với lý do chuyển nhà, hắn sẽ chấm dứt chuyện học hành linh tinh này. Không có gì đáng quan tâm lắm. Ông Toán dạy toán hồi trưa cũng cảm nhận được nhiều khí tức lạ. Nhưng là chuyện không liên quan tới ông, nên ông cũng mặc kệ. Ông dặn dò hắn chăm chỉ luyện tập, sớm ngày thức tỉnh toàn bộ con Rồng. Hắn tới nhà Hoàng, nói 1 tiếng với nó. Rồi tới Chi. Cô bé ôm hắn mà nghẹn ngào, vì nhà bà cô bé trong hẻm nhỏ, gấp nhau tại đó nên k sợ bị người bắt gặp. Tất nhiên là sẽ có cảnh “hồ hấp nhân tạo” sâu, rồi 2 người chào tạm biệt.

...

Sắp xếp xong đầu đuôi, hắn cuối cùng cũng yên tâm mà trở lại gia tộc 1 lòng tu luyện. Cũng chẳng biết khi nào thì cuốn sách mới thức tỉnh. Ân Danh đã lộ diện, bỏ thì không biết tung tích, không mau chóng mạnh lên là không được. Với Huyết Sát, hắn có thể mạnh lên nhanh chóng thông qua chiến đấu, nên thứ hắn cần là môi trường nhiều tranh đấu. Hắn không thích ngồi lì 1 chỗ mà khổ tu cả chục năm.

...

Vũ gia, thư phòng gia chủ

- Cháu quyết định rồi thưa ông. Cháu muốn tiến vào đó.

Là giọng nói của Long, sau 1 hồi thảo luận với ông hắn là Vũ Càn Khôn.

- Chiến trường Thượng cổ là nơi đặc biệt thần bí, hung hiểm nhất thế giới. cháu chắc là muốn vào đó chứ?

Long khẳng định với giọng chắc nịch:

- Vâng. Bố cháu có thể trở ra, cháu là con trai của bố, nhất định sẽ không thua bố.

Ông hắn trầm ngâm nghĩ ngợi, rồi nói:

- Vậy cháu phải chứng minh bản lĩnh của mình. Sắp tới là cuộc thi đấu thể hệ trẻ toàn miền Bắc, dưới 18 thì đều có thể tham gia. Cháu hãy đăng kí, giành top 3 người đứng đầu, ông sẽ xem xét yêu cầu này.

- Thời gian là khi nào ạ?

- 4 tháng sau.

- Vậy khi nào tới thời gian, xin ông hãy nhắc cháu. Cháu xin phép đi luyện tập.

- Ừm.

Long ra khỏi thư phòng, tiến về Sân Tập. Bây giờ là 7 giờ tối, là thời gian ăn cơm của người bình thường, nhưng tu sĩ thì từ Trúc Cơ kỳ trở lên là đã không cần ăn uống để duy trì sự sống nữa rồi. Ăn chỉ là để thỏa mãn cái thú vui thưởng thức mỹ vị nhân sinh. Hôm nay là ngày đầu tiên hắn sống ở gia tộc, nên đường đi dù đã được chỉ dẫn, nhưng vẫn có chút lạ lẫm với hắn.

Vũ gia bí cảnh, là 1 khu vực xung quanh ngọn núi có tên Thiên Vũ Sơn. Thiên Vũ Sơn gồm 2 đỉnh, Thiên Đỉnh và Vũ Đỉnh. Vũ Đỉnh chính là nơi cư ngụ của Vũ gia. Còn Thiên Đỉnh là nơi có các phòng chức năng như Tầng Thư Các, Sân Tập, Lò Rèn, Dược Viên,... Thiên Đỉnh cao hơn Vũ đỉnh, cũng chính vì thế, để tiến tới được Thiên Đỉnh, tới phòng chức năng mình muốn thì cần phải có khả năng thấp nhất là ngự khí phi hành, hay tiếng Việt người ta gọi là bay. Không bay cũng không sao, anh có thể đi bộ leo núi, nhưng tốn thời gian và sức lực hơn nhiều, trừ khi anh muốn luyện thể lực bằng cách leo núi này. Thành viên gia tộc trừ Luyện Khí kì bắt buộc phải leo để rèn luyện ra thì chả có ai lại rảnh rỗi tới mức leo núi bằng chân cả. Chưa kể tới Thiên Vũ Sơn cũng không phải là nhỏ, ít nhất cũng bằng dãy Hoàng Liên Sơn của Việt Nam, tức là ít nhất cũng khoảng 5000 km², nên đi bộ vẫn rất có nhiều khả năng lạc đường.

- Quái, Sân Tập thì phải ở nơi bằng phẳng rộng rãi chứ? Hay nhầm đường?

Và lần này đúng là nhân vật chính của chúng ta đã bị lạc đường. Sân Tập ở hướng Đông Đông Nam của Thiên Đỉnh, thì hắn lại chạy nhầm sang Đông Nam. Là hướng mà chẳng có bất kì kiến trúc nào, chỉ có mỗi cây cỏ do hướng này địa hình không bằng phẳng, và khá là hẹp, lại nhiều cây to lâu năm, nên Vũ gia để nguyên khu này không động tới. Cũng ít người qua lại khu này, do ngoài cây gỗ lâu năm ra thì chẳng có thảo mộc gì quý giá cho cam.

Uỳnh! Uỳnh!

“Tiếng gì thế? Nghe nặng nề, trầm trọng thật”.

Long đang dừng lại để xác định phương hướng thì có tiếng động mạnh hấp dẫn hẳn. Lăn theo nói phát ra tiếng động, hẳn há hốc mồm vì cảnh tượng trước mắt. 1 cái cây cổ thụ to lớn, ít cũng 5 người ôm mới hết đang bị hành hạ dã man bằng từng nắm đấm. Thân cây đã bị lồm vào, vụn gỗ văng tứ tung. Đoán chừng chỉ sau 4 - 5 cú đấm nữa thôi, cái cây này sẽ đổ gục. Và thủ phạm gây nên tội ác với cổ thụ lâu năm này chính là 1 cô gái nhỏ nhắn xinh xắn. Vì trời tối, mà cũng không có trăng sao gì, chỉ có ánh sáng mờ mờ ảo ảo từ phía trên phát ra nên Long không nhìn kĩ được mặt nhưng từ dáng người thì chắc chắn là cực phẩm. Có lẽ cô cũng đã ở đây đấm cây cũng khá lâu rồi, trên cơ thể mồ hôi tiết ra nhễ nhại, ướt đầm quần áo khiến chúng dán chặt lên cơ thể. Trong lúc tranh sáng tranh tối, không nhìn rõ ràng từng chi tiết nhưng chính cái sự lơ mờ, ám muội này mà khiến cô gái càng thêm cuốn hút. Cô vẫn không biết có người đang quan sát mình, vẫn đều đặn đấm từng đấm chắc chắn vào thân cây. Khiến cho những chỗ “phần khởi” của cô cũng rung rinh theo từng nhịp đấm. Vòng 1, hẳn đoán với tần số dao động kia, với cái bóng nửa mờ nửa rõ kia, với cái độ nhấp nhô kia, thì chắc chắn phải là Cup E, thậm chí là F. Cái áo thun vốn dĩ đã bó sát, nay dính mồ hôi lại càng trở nên trong suốt. Nên với kinh nghiệm nhiều năm kiểm duyệt phim FBI warning thì không khó để hẳn nhận ra. Vòng eo kia, chắc tầm 60. Bên dưới là vòng 3 thì khỏi phải bàn. Quần thể thao ôm gọn, dưới sự tác động của mồ hôi thì... khỏi phải tả, trong đầu mọi người chắc cũng đã có hình ảnh cho riêng mình. Căng tròn, đàn hồi khỏi chê. Có lẽ do vận động nhiều, nên không có mồ thừa, mà khá săn chắc. Độ này rất nhẹ nhàng, không rung động quá nhiều như mấy chị MILF, cũng không quá ít như đàn ông, nó vừa phải, rất là đẹp. Long nuốt nước bọt. Thực sự lần đầu tiên trong đời hẳn nhìn thấy 1 cô gái mà phải nuốt nước bọt. Là 1 thanh niên nghiêm túc, đứa con ưu tú của Đảng, tâm trí hẳn cũng có độ kiên định nhất định. Nhưng lần này, tâm trí hẳn kiên định chưa đủ.

Hắn không lên tiếng, mà đáp nhẹ lên 1 cành cây cao gần đó mà quan sát. Ờ hèm, không phải hẳn “quan sát” mấy cái kia, mà là quan sát động tác đấm của cô gái. Dù không nhiều ánh sáng, nhưng với thị lực được tăng cường do tu vi, hẳn vẫn có thể nhìn ra những động tác mà cô gái thực hiện. Là những cú đấm rất cơ bản, đơn giản. Không cầu kì, không hoa mỹ. Nhưng những cú đấm của cô là sự kết hợp của toàn bộ cơ thể, không phải chỉ mỗi cánh tay. Đầu tiên là mũi chân chạm đất là trụ, gót chân phát lực, truyền lên tới hông khuếch đại nguồn lực từ gót, theo cơ liên sườn tiến tới bả vai, rồi mới truyền tới cánh tay, rồi tới nắm tay. Mọi thứ phải kết hợp nhuần nhuyễn, chính xác trong 1 khoảng thời gian ngắn thì mới phát huy được uy lực thật sự của nắm đấm. Và phải xác định điểm bộc phát, là nơi mà toàn bộ những nguồn năng lượng kia bạo phát, tạo thành sát thương lớn nhất. Vậy mới thấy, chỉ là những cú đấm đơn giản, nhưng hàm chứa bên trong là cả 1 quá trình phức tạp, là sự kết hợp của toàn bộ cơ thể, dồn về cho nắm đấm. Cô gái kia thực hiện tuy vẫn chưa thành thực lắm về điểm bộc phát và thời gian truyền lực từ gót chân tới bàn tay. Với kinh nghiệm của 1 thằng du côn lầy đánh nhau làm nguồn sống như hắn, không có kiến thức cơ bản về đánh đấm thì không thể nào. Và kiến thức đó được hẳn thực hành qua bao nhiêu cuộc chiến, đã sớm trở nên thuần thục. Tuy không dám nói cao tới mức lô hoả thuần thành, nhưng cảnh giới tông sư thì chắc chắn hẳn dám tự tin nhận. Cũng không phải tự xưng mà chỉ trong vài năm gần gũi, hẳn từ thằng khó rách áo ôm, chân ướt chân ráo trên đất Sài Thành trở thành 1 thằng đại ca có tiếng nói trong tổ chức, chỉ dưới Lão Đại và Ngũ Đại hộ pháp.

Quay về với cô gái quyền rũ mà bạo lực kia. Có lẽ cô cũng biết thương cái cây cổ thụ, sinh sống không dễ dàng nên không nỡ tiếp tục xuống tay, cô đổi mục tiêu. May sao, mục tiêu của cô chính là cái cây mà Long đang nấp.

- Cây này đi, đủ thô, đủ to, chắc cũng được khoảng 10 đấm.

“Trời *** .. chực đấm? Bằng sức mạnh cơ thể THUẦN TUYẾT???”

Long hoảng sợ cực độ, hẳn nhìn nhìn cái cây mình nấp, lại nhìn cái cây vừa bị hành hạ, cái cây của hắn còn to hơn 1 chút, nhưng chỉ được chực đấm của con bé kia? Vậy là mạnh cỡ nào chứ? Nhìn thoáng qua rất là trẻ, tu vi hẳn là không cao lắm.

“Khoan khoan, tiến về đây thật hả? Ờ mà bị bắt quả tang nhìn lén con gái nhà người ta, ăn 1 đấm chắc xuống uống trà với Ngưu ca Mã ca quá. Lạy chúa cho cô ta đừng nhìn lên trên”.

Long vừa ôm chặt thân cây vừa cầu nguyện. Cô gái bước từng bước lại gần. Theo từng nhịp chân, bộ ngực khủng lại rung lên rung xuống. Nhưng Long không có tâm trạng đầu mà thường thức. Nhìn thì nhìn, nuốt nước bọt thì nuốt nước bọt nhưng hẳn thương cho số phận hẳn hơn. Khi không đi lạc, đụng ngay bạo chúa.

Uỳnh! – 1 Đấm. Cây rung rinh, lá rụng, hẳn chưa rụng.

Uỳnh! – 2 Đấm. Cây đung đưa, lá rụng, hẳn vẫn bám được.

Uỳnh! – 3 Đấm. Cây lắc lư, lá rụng, hẳn còn trụ được.

Uỳnh! – 4 Đấm. Cây nghiêng ngả, lá rụng, hẳn rụng theo lá.

Bịch!

Hắn nhắm mắt không dám nhìn xuống dưới, nghĩ tới viễn cảnh bị OnePunchWoman đấm, hẳn có xúc động muốn cắn lưỡi tự tử trước, để đỡ phải chịu sự giày vò. Hẳn cũng quên luôn khả năng bay của tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà chấp nhận rơi tự do. Điểm đáp xảo diệu như duyên số tác giả sắp đặt, hẳn rơi thẳng lên người của cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Sơ Cứu Tra Tấn

Điềm đáp xảo diệu như duyên số sắp đặt, hần roi thẳng lên trên người của cô gái. Long chi có thể hét lên một tiếng hét thất thanh kéo dài “AAAAAAA” và vùng loạn tay chân

Cô gái nghe tiếng hét thì ngẩng đầu lên nhìn, nhưng cũng không có tránh kịp, mới thấy đó là 1 người con trai thì đã bị tên đó roi trúng vào người. Đáng ghét hơn nữa là tay của tên này lại quờ quạng lung tung, thế nào lại trúng vào ngực cô.

2 người ngã ra đất, lăn mấy chục vòng theo sườn núi. Cô gái đầu vàng mắt hoa, mãi 1 lúc sau mới tỉnh tỉnh lại thì nhìn thấy tên vô lại kia đang nằm trên người mình. Đầu hần đặt giữa 2 ngọn núi thịt của cô, 1 tay hần an tọa ngay ngắn trên 1 đỉnh núi, tay còn lại đặt bên eo của cô. Hần nằm yên bất động, không cựa quậy. Cô cũng ngây ngốc nhìn hần 1 hồi, mới định thần lại: “TÊN DÂM TẶC”. Hét lên 3 chữ, cô vùng dậy, hất tên háo sắc kia khỏi người. Đứng dậy phui phui bụi đất và lá cây dính trên người, khi cô nhìn lại vẫn thấy tên kia nằm trên mặt đất, không cựa quậy thì tò mò tiến lại.

Dưới ánh sáng lờ mờ, cô thấy mặt hần dính thứ gì đó. Đưa tay vén tóc hần ra, cô mới giật mình, bởi thứ dính trên mặt tên kia chính là máu. Hơn nữa còn chảy rất nhiều. Cô hoảng hốt không biết làm thế nào, bởi cô mới có 19 tuổi. 19 năm sống trong gia tộc, gần như chưa có từng gặp phải tình trạng này. Cô có bị thương cũng có người băng bó hộ, nên dính vào chuyện, lại lóng ngóng không biết làm gì. Nhưng cô cũng biết nếu không làm gì, thì tên háo sắc kia sẽ chết. Vốn bản tính thiện lương, dù vừa bị sảm sỡ ngoài ý muốn nhưng cô vẫn chọn cứu hần. Cô nhìn vào túi trữ vật. Chỉ có mỗi mấy bộ quần áo của cô. Không có thuốc thang gì. Cô luống cuống.

- Làm thế nào bây giờ? Bị thương thì trước tiên cần làm là gì? Đầu tiên là làm sạch vết thương, rồi cầm máu. Làm sạch vết thương, bên kia có 1 cái hồ nhỏ, trước mang tên háo sắc này qua đó đã. Haiz, tên mất dạy này, may mà gặp bà nhẽ, gặp người khác không khéo mất mạng rồi. Đúng là tốt quá cũng khổ mà.

Cô vừa lẩm bẩm nói xấu Long, vừa vác hần đi. Nói là vác, chứ thực ra thì hần bị cô cắp ngang hông. Nhẹ nhàng và gọn gàng.

Long thực ra đã tỉnh từ lâu. Vết máu trên mặt là do lúc ngã, hần lăn lộn thế nào đập trúng 1 cục đá mà tạo thành. Tuy nhiên hần cũng không có ngất. Nhưng phải giả ngất. Bởi cái tay hần không hiểu sao lại nhằm trúng ngực người ta mà đặt. Hần mà không giả ngất, chắc chắn sẽ bị bà cô bạo lực này truy vấn, và kiểu gì cũng bị gán cho cái mác” Háo sắc” lên mặt, không vừa lòng có khi còn ăn tẩn ngu người. Nên cách tốt nhất là giả ngất. Dù khả năng giả ngất vẫn bị hành xác khá cao, nhưng thả vậy, cũng không thể nào mang cái danh rình trộm gái bị bắt quả tang được. Im lặng là vàng.

Hần bị cô gái cắp nách mang đi, hồi nãy giả chết nghe cô gái lẩm bẩm, hần đoán cô đang mang hần đi rửa vết thương. “Chắc là không sao đâu. Cô ta có lẽ hơi bạo lực nhưng bản tính thiện lương.” Nhưng hần nhầm.

Cô gái mang Long ra tới hồ nước, thì đặt hần bên ven hồ. Hần vẫn nhắm mắt, nên không biết cô gái sau khi đặt hần xuống làm gì. Nhưng 1 lúc sau, hần lại bị nhắc lên. Rồi hần mới giật mình mở mắt.

Đầu hần bị dí xuống dưới hồ.

Cô gái tay phải nắm cổ hần, dí đầu hần xuống hồ nước. Tay trái thì đưa lên đầu hần xoa xoa vò vò như gội đầu. Long mặc dù vết thương đã khép miệng từ lâu, bị vò đầu cũng không sao. Nhưng bị tra tấn kiểu này, hần cũng có chút khó chịu. Thực sự không khác gì tra tấn phạm nhân trong phim là bao.

Qua tầm 30 giây, cô gái mới nhấc đầu hần lên. Long cảm giác đầu bị xoay trái xoay phải. Cô gái đang tìm vết thương để băng bó. Nhưng trời tối là 1, tóc hần đen là 2, vừa dính nước nên tóc bết vào là 3, cô không vạch từng chỗ mà tìm lại xoay xoay là 4. Nên dù có, cô cũng chẳng thể nào tìm được cái vết thương nó ở chỗ nào. Long nghe cô gái lẩm bẩm sau khi tha không xoay đầu hần nữa:

- Bị thương chỗ nào ta? Nhìn chẳng thấy gì cả. Không quần băng cầm máu thì hần sẽ chết, mình sẽ mang danh sát nhân.... Không... Haiz, thôi đành vậy.

Long thờ phào trong lòng. Nghe 3 chữ “thôi đành vậy”, hần đoán có lẽ cô gái sẽ bỏ mặc hần “đến chết” mà bỏ đi. Nhưng vài giây sau hần mới biết hần lại nhầm. Cô gái lấy từ trong túi trữ vật ra vài cái áo. Cô xé áo thành những mảnh vải dài, rồi bắt đầu “băng bó”. Vừa băng vừa thì thầm 1 mình:

- Thằng mất dạy. Thằng háo sắc. Tên vô lại..

Cô vừa nói vừa băng. Nếu Long có thể nhìn thấy vẻ mặt lúc này của cô gái, hần sẽ biết được lí do giải thích cho cái đầu hiện tại của hần.

Bị băng thành 1 cục, hờ hờ mắt mà mũi. So với xác ướp còn kinh dị, đặc sắc hơn nhiều, bởi quần áo cô dùng để băng cho hần, đều màu sắc phong phú. Nên nhìn hần bây giờ, quả thực rất tức cười. Bị băng tròn vo lại, không tóc không tai, chỗ xanh chỗ vàng, chấm hồng chấm đỏ. Loáng thoáng lại có hình con bướm nhỏ nhỏ xinh xinh. Cô băng cho hần, nhìn tay thì dịu dàng nhẹ nhàng lắm. Nhưng thành phẩm giống như đúc kết từ sự tra tấn đặc sắc nhất vậy.

Cô nhìn thành quả của mình, lắc lắc đầu:

- Tại sao mình không đi làm y sĩ nhỉ? Băng bó lần đầu mà đẹp như bác sĩ chuyên nghiệp lâu năm vậy. Không một kẽ hở.

Cô đầu biết, Long lúc này đang có xúc động muốn giết người. tóc ướt bị quán chặt vào đầu, miệng bị bịt kín. Khó chịu không tả nổi. Hấn lúc này mới biết cái ý nghĩ giả ngắt của hấn là ngu ngốc cỡ nào. Nhưng trót ngu giả ngắt rồi, đành diễn nốt cho trọn vai. Hấn vẫn nằm im.

Cô gái thấy hấn vẫn nằm im, trong suy nghĩ đoán có lẽ hấn bị chấn thương sọ não rồi, nhất thời không thể tỉnh lại.

- Thôi mang hấn về vậy. Vứt đây thì không chết vì mất máu cũng chết vì đói.

Hấn lại bị cô cấp nạch mang đi. Cô mang hấn về nhà cô, 1 cách lén lút. Nhà cô có 2 người, 1 người còn lại là cha của cô. Mẹ cô vì khó sinh mà mất, nên cha cô thương cô lắm. Cô là thế giới duy nhất còn lại của ông, nên ông làm mọi thứ cũng chỉ vì cô. Trong 1 lần ra ngoài, bắt gặp Hàn Chu Thảo – loại linh thảo giúp tăng trưởng căn cốt tu luyện cho nữ giới cực tốt, ông cố gắng giành lấy từ trong tay của Thiên Độc Chu – linh thú cấp 3 trung kì tương ứng với Kim Đan trung kì nhân loại, đỉnh phải độc của nó nên bây giờ, coi như nửa tàn phế. Nhưng mà ông cũng đã lấy được Hàn Chu Thảo, giúp cho cô căn cốt vững chắc hơn đồng lứa rất nhiều. Rùi cái, cô có duyên với luyện thể. Mà luyện thể, vốn dĩ đã là con đường khó khăn, đối với nữ lại càng khó. Cần điều kiện cực kì khắc nghiệt và nhiều loại dược thảo để bồi bổ thể chất, mà những kì trân dị bảo đó lại không dùng tiền mà mua được, phải đổi bằng linh thạch. Cuộc sống 2 người hiện tại đều là do công hiến những năm qua của ông mà có được, an phận bằng số tiền lĩnh hàng tháng và số tích trữ trước đó. Về phần linh thạch, hiện nay đã khan hiếm đến cực độ. Tính cả Vũ gia, mới chỉ có hơn 2000 viên linh thạch, là để bồi dưỡng những thiên tài nổi bật nhất của gia tộc. Vũ Thiên Lam chính là người nổi bật nhất thế hệ này.

Cô phải lén lút bởi cha cô rất bài xích nam nhân tiếp xúc với cô. Nên đến nay 19 tuổi, cô vẫn như 1 tờ giấy trắng. Ngoại hình xinh đẹp quyến rũ là thế, nhưng vì cha cô, nên cô không được tiếp xúc nhiều với người khác. Cô leo cửa sổ vào phòng, đặt hấn lên giường của mình, là nam nhân đầu tiên tiến vào phòng cô, nằm lên giường cô trừ cha cô. Cô đặt hấn lên giường, rồi quay đi.

Long ở trên giường, ngửi mùi thơm thoang thoảng nói đầu mũi thì đoán có lẽ đây là phòng của cô gái bạo lực, còn nơi hấn nằm thì là giường của cô. “Cũng êm ái, thơm tho phết”. Hấn hé mắt ra nhìn xung quanh đánh giá căn phòng. Tường nhà sơn mà hồng nhạt. Nhìn sang trái, là 1 tủ sách khá là nhiều cuốn sách được bày. Không biết cô có đọc hết chỗ ấy không nhưng nhìn vào tủ sách thì đa số là sách triết lí nhân sinh, ứng xử xã hội,...

Nhìn sang phải, hấn giật mình nhắm mắt lại thật nhanh. Cô gái đang quan sát hấn. “Chết rồi! Chết rồi! Bị phát hiện rồi. Ăn mất rồi!” hấn nằm mà mồ hôi tuôn ra ướt đầm cơ thể. Trong đầu khẩn gởi khẩn đất, hi vọng cô gái thương tình hấn là người bệnh mà tha cho hấn.

Cô gái lúc đặt hấn xuống giường thì định đi thay quần áo, do quần áo cô đã ướt sũng mồ hôi, quần áo dính vào cơ thể rất khó chịu. Nhưng lại dừng lại 1 lúc quan sát tên háo sắc kia. Nhìn sơ qua thì có vẻ còn nhỏ, nhỏ tuổi hơn cả cô. Vậy mà dám có胆 lược đi rình trộm con gái nhà người khác, đúng là xấu xa từ trong trứng mà. Cô nhìn 1 lúc thì thấy tên kia mờ mắt tí hí ra, nhìn lên trần nhà, nhìn xuống dưới chân, nhìn trái, rồi nhìn phải. Rồi nhắm mắt, người run lên như cây sậy, mồ hôi chảy ròng ròng. Cô thắc mắc, “hay bị trúng gió? Cảm lạnh? Sốt rét?”

Long thì vẫn nằm yên không dám cựa quậy, nhưng vẫn run lên từng đợt, mồ hôi vẫn chảy đều. Hấn nằm yên, đầu dự đoán kết cục, tim đập từng nhịp đếm thời gian. Nhưng đợi mãi 1 lúc vẫn không có gì xảy ra, hấn tí hí mắt nhìn qua phải, hấn vẫn thấy cô đang đứng nhìn hấn. Cô tiến lên, đặt tay lên trán hấn xem hấn có bị sốt không nhưng cách mấy lớp vải, lại còn là vải ướt nữa nên cô chẳng cảm nhận được gì. Không khí có chút tĩnh lặng. Long phá vỡ sự yên lặng ấy bằng câu hỏi:

- Ư ư ư ư..... ư ư!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lại Gặp Rắc Rối

(Lap của mình bị hỏng, hôm nay mới sửa xong. Xin lỗi mọi người nhé.)

Hấn phá vỡ sự im lặng bằng câu hỏi:

- Ư ư ư....?

Miệng bị bịt kín nên cái câu “Cô là ai?” trong đầu khi thoát ra khỏi miệng lại biến thành rên ư ư. Hấn bất đắc dĩ, đưa tay lên kéo miếng băng bịt miệng xuống. Rồi hỏi lại câu hỏi kia.

Trả lời hấn là cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống hấn của cô gái. Cô tròn mắt nhìn hấn, rồi xỏ 1 tràng:

- Cái gì mà cô là ai? Tên tiểu dân tộc này nhìn lên chị mày, còn dám ngẩng lên người chị mày. Không có chị mày bằng bó giúp cho thì cái mạng của tên tiểu dân tộc nhà cậu coi như đi tong rồi. Ở đó mà ngợ với ngác đầu.

Long tự dưng bị ầm mắng, nhất thời nghệt mặt. Hấn á khẩu. Vì đích thực là hấn nhìn trộm người ta thật. Cô gái bạo lực 1 câu chị mày, 2 câu tiểu dân tộc khiến hấn thực rất là đau đầu. “Nhưng sao có thể nhận cái danh dân tộc chứ. Đành chém gió vậy”.

- Bà chị này, đừng có đổ oan cho thằng này vậy chứ. Sao bà chị biết tôi nhìn lên bà chị? Nếu không phải bà chị làm đổ cái cây ấy thì chắc gì tôi đã ngã,

mà tôi không ngã thì lấy đâu ra bị thương? Không bị thương thì làm sao lại ra nông nỗi này? Tính đi tính lại thì cái vết thương của thằng này nguyên nhân là do bà chị đó. Hề hề! Chịu trách nhiệm với vết thương của thằng em khốn khổ này đi.

Cô gái bị Long phản bác, ngẩn người ra chốc lát. Bởi cô thấy hắn nói cũng có lý. Cô gắn cho hắn cái mác “tiểu dân tộc” là bởi vì khi ngã tay hắn quờ quạng trúng ngực cô. Có thể đó chỉ là ngẫu nhiên, không thể qui chụp cho hắn được. Cô thấy mình đuối lý, nhưng vẫn cứng miệng:

- Nè, ai làm bị thương tên dân tộc nguoi chứ. Đêm hôm không ở nhà mà chạy vào khu đó làm gì? Còn ở trên cây nữa? Chị mày đâu có biết có người trên cây đó. Người không biết không có lỗi. Lỗi là do cậu em quá đen thôi.

Long nghe cái câu “lỗi do cậu em quá đen thôi” thì thâm cảm thán. “Đúng là số đen thật. Định tới Sân Tập, ai ngờ chạy ngay vào chỗ khi ho cò gáy này, tuy được ăn xôi nhưng chẳng phải miễn phí, cái phí nó còn đắt chết người ý chứ”.

- Nhưng cũng không thể phủ nhận cú ngã của thằng này là do bà chị gây ra. Thằng em đang tu luyện trên đó, đâu có để ý tới ngoại giới, làm sao nói cho bà chị biết đây? Bà chị cũng nên nhận 1 phần trách nhiệm đi. À mà đừng có tiểu dân tộc này, tiểu dân tộc nọ nữa. Thằng này không có nhìn lên gì đâu nhá. Bà chị thì làm gì có... thằng này làm gì có sở thích biến thái đó.

Hắn định nói “bà chị thì làm gì có gì mà nhìn” nhưng đành phải nuốt vào vì nó trái với sự thật quá nhiều. Cô có nhiều cái để nhìn lắm chứ nào có phải ít. Khúc nào ra khúc này, nuốt cứ như con chuột. (Ừc, ta tà mà cũng phát thèm). Thực sự cô là người có dáng đẹp nhất mà hắn từng gặp, từ kiếp trước tới kiếp này. Có lẽ do là thể tu nên cơ thể cũng chuẩn hơn bình thường.

Cô gái nghe thấy cái câu cuối, cùng với ánh mắt đảo liên hồi từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên của Long thì biết tông là hắn đang nói dối, lấp liếm đi cho cái bản tính háo sắc dâm dề ngay từ khi còn nhỏ của hắn. Cô cau mày, quát:

- Nhìn gì mà nhìn. Dân tộc thì mãi là dân tộc. Không có thể nào thay đổi được. Tính rồi thì biến khỏi phòng chị mày nhanh.

Bị cô gái hạ lệnh “tiễn khách” 1 cách không thể trực tiếp hơn, hắn cũng đành lết thân đứng dậy. Thực sự thì sự cố này hắn không có mong muốn chút nào. Hắn cũng không có muốn trêu hoa ghẹo nguyệt gì, vì còn Nguyệt vẫn đang đợi hắn, còn Chi cũng vẫn đợi hắn. Hắn thấy 2 người là quá đủ rồi. Không có ước muốn cao sang, gì mà hậu cung 300, tam thê tứ thiếp,... hắn không hứng thú. Hắn muốn là sức mạnh đỉnh cao, là cuộc sống an nhàn, bình yên, vô lo vô nghĩ. Nhưng để có thể đạt được điều đó thì điều kiện cần chính là sức mạnh, phải là đỉnh cao không có bất kì ai dám động tới, không ai không biết, thì mới có thể an nhàn.

Hắn đang đưa tay gỡ mớ vải trên đầu xuống thì cô gái hỏi:

- Tiểu dân tộc này, em tên gì?

Hắn đang gỡ mớ vải dây xuống cũng phải dừng lại, ngẩn ngơ mà nhìn cô. Bởi vì giọng cô lúc nói câu ấy, nó nhẹ nhàng và ngọt ngào đến lạ, khác hẳn với lúc này. Nên hắn không thích ứng kịp, ngẩn ngơ nhìn.

Cô gái thấy hắn đứng hình nhìn mình, thì chớp chớp đôi mắt phượng đen lấy long lanh:

- Làm gì mà nhìn chị mày không chớp mắt thế? Hỏi tên gì thôi mà làm như lạ lắm vậy?

Long định thần lại, trả lời:

- Vũ Hoàng Long. Còn chị tên gì?

- Vũ Mai Phương. Sao chị chưa nghe tên em nhỉ? Em con nhà ai?

Long phân vân không biết có nên nói thật hắn là con trai Vũ Thiên Lam, cháu nội Vũ Càn Khôn không. Bởi hắn vừa mới về, nói ra nhiều cái phức tạp. Nhưng hắn lại cũng không biết nói dối thế nào, do ngoài mấy người Vũ Nguyên, Vũ Thiên Khang, Vũ Càn Khôn ra thì hắn chả biết tên ai. Nói dối mà bị bóc phốt thì nhục lắm. Nên hắn đành đánh bài chườn, kèm theo đó là để lại 1 câu:

- Sau này chị sẽ biết.

Rồi bay qua cửa sổ, mất hút. Còn lại Vũ Mai Phương. Cô cũng đành dậm chân cái bịch, rồi quay người đi tắm. Vừa đi vừa nguyên rủa ai đó lảng tránh câu hỏi.

...

Long sau khi rời khỏi nhà Vũ Mai Phương thì không có biết đi đâu để tới sân tập, bèn tìm đại 1 hướng, hi vọng gặp ai đó để hỏi đường. Bay 1 lúc thì thấy có 1 thanh niên mặc quần đùi hoa, áo thun đỏ, đang dựa vào 1 cái cây, tay đang châm thuốc trên miệng. Hắn hạ xuống đất, chạy tới hỏi:

- Anh gì ơi cho em hỏi, đường tới Sân Tập đi như nào ạ? Em là gia nhân mới được tuyển, chưa rõ đường đi lắm ạ.

Người thanh niên kia thấy có người tới, thì ngừng châm thuốc, ngẩng đầu lên nhìn. Thấy đó là 1 thằng nhóc 14, 15 tuổi thì cười cười:

- Gia nhân mới à? Đang đi đâu mà tới tận đây? Tìm Sân Tập làm gì?

- Dạ em là người mới, tới Sân Tập để... để quét dọn. Nhưng bị lạc đường nên tới đây. Anh chỉ đường giúp em với.

Tên thanh niên vút điều thuốc trên tay đi. Nhoẻn miệng cười hềnh hếch bước tới phía Long.

- Người mới à? Là do ai thuê tới dọn Sân Tập?

Long hơi sốt ruột với tên này. “Hỏi thì trả lời mẹ đi, còn tra khảo cái đmm. Thái độ vãi chó”. Trong đầu hắn nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười thân thiện:

- Dạ, do Vũ Nguyên thiếu gia thuê ạ.

Tên thanh niên như chỉ chờ có thế, liền lao lên túm cổ Long trong chớp nhoáng. Long cũng không có ngờ tên này lại phản ứng như vậy, nên không né kịp, bị hắn túm cổ nhấc bổng lên. Tên thanh niên kia nói:

- Vũ Nguyên thiếu gia? Vũ Nguyên thiếu gia sống cạnh Sân Tập, không lí nào gia nhân lại lạc được tới đây cả. Dám nói dối tao à? Mày vào Vũ gia có mục đích gì?

Long không ngờ 1 tên có vẻ ngoài ăn chơi, ngu ngơ như tên này lại có lòng cảnh giác cao đến vậy, lại rất thông minh nữa. Đúng là trên đời, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, nói dối cũng phải có cơ sở. Biết là đã bị lộ tẩy, hắn cũng không có giấu thực lực nữa, toàn diện bùng nổ.

Hắn 1 tay nắm lấy cổ tay tên thanh niên đang túm cổ hắn, 1 tay tụ Địa Ngục Tam Quyền, đâm 1 đâm vào ngực tên thanh niên. Tên kia cũng không ngờ thắng nhóc này lại dám ra tay với hắn, su khinh thường khiến hắn phải trả giá. Bàn tay đang túm cổ Long bị bóp lại, tuy không tới mức rạn xương vỡ khớp nhưng cũng khiến hắn đau điếng. Nhưng cũng chính nhờ cơn đau này khiến hắn tỉnh táo lại, không khinh thường Long nữa. Hắn kịp đưa tay còn lại lên che chắn phần ngực. Lần đầu tiên sử dụng Địa Ngục Tam Quyền khiến cho Long hơi thấy gượng gượng tay, nên xuất chiêu không được nhanh. Hắn sử dụng là quyền thứ nhất – Phá Ngục Quyền. Tích tụ sức mạnh tại nắm đấm, đâm ra 1 đâm cực mạnh, bùng nổ khi tiếp xúc, tạo ra lực phá hoại vô cùng lớn. 1 quyền này của Long khiến cho cả cánh tay tên kia đưa ra đỡ nổ tung, nhưng may cho hắn là ngực của hắn chỉ bị dư ba vụ nổ lan tới, không có sát thương thực chất. Chỉ khiến hắn nhột nhọt máu huyết. Hi sinh 1 cánh tay, đổi lấy 1 mạng, tính ra cũng đáng. Hắn vội vã buông cổ Long ra, rút tay lại nhưng tay hắn bị Long túm chặt. Không tài nào rút ra nổi. Hắn hoảng sợ cực độ. Chỉ qua có vài giây mà hắn bị Long đánh nổ 1 cánh tay, tay còn lại thì bị khoá lại. Hắn đưa chân quét ngang 1 cái. Long dùng tiếp chiêu thứ 2 trong Địa Ngục Tam Quyền – Phá Tốc Quyền, quyền có tốc độ nhanh nhất trong 3 quyền. Long đâm ra 2 đâm, đâm trúng vào xương dóng chân và đùi của tên thanh niên. 1 tiếng xương gãy vang lên khô khốc. Kết quả là chân tên thanh niên bị biến dạng hoàn toàn. Chân hắn gãy thành 4 khúc, dao động lừng lừng trên không trung trông thật quái dị. Hắn lúc này như mới bị cơn đau kích thích, hét lên đau đớn. Nhưng quanh đó chẳng có ai để nghe thấy tiếng hét của hắn cả. Mất đi 1 chân, hắn ngã ra mặt đất. Long vẫn tóm cổ tay hắn, tiếng tới:

- Thà rằng mày trả lời luôn câu hỏi của tao có phải đỡ rắc rối không? Thà rằng mày đừng bóp cổ tao, thì có phải bớt đau đớn không? Nói chuyện nhẹ nhàng thì đâu có phải chịu cảnh này?

Tên thanh niên lúc này đã không còn tâm trí đâu mà lắng nghe lời hắn nói. Hắn đang bị cơn đau từ vai và chân giày vò. Nước mắt tuôn ra như suối, khuôn mặt nhăn nhó khó coi. Hắn van xin:

- Tha cho tao. Sân Tập, tao chỉ đường cho mày. Đừng giết tao...

- Yên tâm, tao không giết mày đâu. Dù sao thì mày cũng là lo cho Vũ gia. Nhưng bóp cổ tao, đe dọa tao thì... chẹp chẹp, vẫn phải tính.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Lại Gặp Rắc Rối (Tiếp)

- Yên tâm, tao không giết mày đâu. Dù sao thì mày cũng là lo cho Vũ gia. Nhưng bóp cổ tao, đe dọa tao,... thì vẫn phải tính.

Tên thanh niên này có tu vi Trúc Cơ sơ kì, nhưng cũng không thể nào có sức phản kháng trước Long. Cơ thể hắn đã trải qua nhiều lần cải tạo của cuốn sách, rồi còn dung hợp thêm Huyết Sát, dù không phải trực tiếp cường hoá cơ bắp xương cốt, nhưng ít nhiều cũng làm tăng lên cường độ của toàn cơ thể. Nhiều lần tích lũy, dù ít nhưng cũng đủ tạo ra chênh lệch với 1 tên tu luyện nửa vời, không chú tâm như gã thanh niên kia.

Mà kể ra thì chuyện này cũng là do hắn, không dung lại cứ thích nói dối vô căn cứ như vậy. Đúng là hoạ từ miệng mà ra là có thật. Nhưng dù rằng là thế, hắn cũng vẫn không bỏ qua cho tên thanh niên kia. Tóm cổ hắn, nhiều người có tư cách đó, nhưng không phải kẻ trước mặt.

Long dùng bàn tay tạo từ tinh thần lực tóm lấy cổ tên kia, nhấc lên cao. Tay chân của gã cũng bị Long khoá cứng bằng tinh thần lực. Long đưa tay phải lên, khẽ nắm lại. Những bàn tay vô hình trên người tên kia cũng từ từ thít lại, khiến mạch máu hắn nổi gồ lên thật dữ tợn. Cổ hắn bị Long siết chặt đến ngạt thở.

...

1 lúc sau, Long rời đi, đi theo hướng tên kia chỉ. Còn lại đằng sau là gã thanh niên nằm yên 1 đồng trên mặt đất. Gã chưa chết, chỉ là bất tỉnh vì chịu đau đớn quá lớn. Long cũng không có ra tay tra tấn gì quá nặng. Từ đầu tới cuối hắn cũng còn chưa có chạm tay vào người gã. Long chỉ cho tên này bó bột tứ chi vài tuần, bó cổ vài ngày thôi.

Long thở dài, thực sự hắn thấy hành động của hắn bây giờ khá là trẻ trâu. Không dung đi nói dối, lại còn nói dối đầy sơ hở. Chả có chút phong phạm của sát thủ chút nào. “Aiz, có lẽ phải rèn luyện lại tâm tính. Mới qua có gần nửa tháng mà phong độ giảm sút nhiều quá”.

...

Sân Tập Vũ gia,

Sân Tập Vũ gia là 1 mảnh đất rộng rãi. Ước chừng gấp 10 lần sân bóng đá, lộ thiên không mái che. Ở đây, phân ra thành các khu vực luyện tập khác nhau. Có 3 khu luyện tập chính là khu Trọng Lực, khu Giả Lập, khu Đấu Luyện. Khu Trọng Lực, tên như ý nghĩa. Là nơi có trọng lực cao gấp nhiều lần bình thường, dùng để rèn luyện xương cốt và thể lực. Khu Giả Lập, là sự kết hợp giữa khoa học công nghệ và tu chân huyền ảo. Tại đây nguyên thần của tu sĩ sẽ được đưa vào 1 thể giới khác, do máy tính tạo ra. Dựa trên sự đo đạc cường độ nguyên thần, máy tính sẽ đưa ra con số chính xác. Trong thể giới giả lập ấy, nguyên thần chính là nguồn sức mạnh duy nhất. Giống như game thực tế ảo vậy, tu sĩ cũng sẽ có thể tương tác tự do với mọi thứ có trong đó. Đây chính là khu để kiểm tra nguyên thần và rèn luyện nguyên thần, còn có nhiều lợi ích nữa mà tu sĩ có thể tận dụng được tại đây. Khu Đấu Luyện là nơi để các thành viên trong gia tộc luận bàn, cũng là nơi diễn ra cuộc thi Tinh anh gia tộc mỗi năm 1 lần. Cuộc thi là cách mà lãnh đạo Vũ gia nắm bắt thực lực thế hệ trẻ, từ đó đưa ra các hướng đi trong tương lai của gia tộc. Thế hệ trẻ mạnh, thì gia tộc có thể mạnh tay bành trướng, thế hệ trẻ yếu, tất nhiên là thu tay lại ngăn ngáng trong 1 khoảng thời gian.

Hắn tới Sân Tập mục đích chủ yếu là khu Trọng Lực. Bởi cơ thể hắn quá là yếu ớt đi. Tuy có mạnh hơn cùng lứa, nhưng chưa đạt tới yêu cầu mà hắn đặt ra. Long bước vào khu trọng lực. Chỗ này không có thu phí như trong các truyện hắn đọc, cũng không có người canh giữ. Nó có dạng hình tròn. Nếu nhìn từ trên xuống sẽ thấy khu Trọng Lực này là tập hợp của 10 vòng tròn đồng tâm, cách đều nhau. Vòng ngoài cùng bán kính hơn 100m, vòng trong cùng chỉ khoảng 10m. Long cũng đã được ông nội nói sơ qua về khu này. 3 vòng ngoài là cho Trúc Cơ kì, 3 vòng tiếp là cho Kim Đan kì, 3 vòng nữa là cho Nguyên Anh kì. Còn vòng cuối cùng chính là nơi mà chỉ có tu sĩ vượt trên Nguyên Anh mới có thể tiến vào. Hiện nay, Nguyên Anh đã là đỉnh cao của thế giới, chưa từng có 1 ai đột phá được Nguyên Anh, bước vào cảnh giới cao hơn nữa là Hoá Thần cảnh. Không ai biết lí do vì sao. Giả thuyết được nhiều người tán thành nhất là do Trái Đất qui tắc có vấn đề, nên áp chế tu sĩ, không thể đột phá. Còn thực hư ra sao, không ai biết.

Long bước chân vào khu Trọng Lực. Sự có xuất hiện của hắn thu hút đa số người có trong đây, đa số là ở 3 vòng ngoài. Hắn bước vào, mặc kệ những người khác quan sát hắn, tìm chỗ trống của hắn. Ngay bước đầu tiên tiến vào trong phạm vi vòng tròn thì hắn đã cảm nhận được trọng lực trầm trọng hơn bình thường. Khoảng 3 lần. Không có gì đáng ngại lắm. Dù sao cũng chỉ là vòng ngoài cùng, là cho Trúc Cơ sơ kì. Có 1 điều mà Long cảm thấy hơi sai sai. Bởi trước đó, khi chưa tiến vào Trúc Cơ, hắn gần như chẳng có rèn luyện bất kì cái gì cho cơ thể cả, thời gian 1 tuần sau trọng sinh quá ngắn, tác dụng có thể bỏ qua. Sau đó được cuốn sách cải tạo lại ngũ tạng, được Huyết Sát dung hợp vào máu huyết, cơ thể mới có chút khởi sắc lên nhưng vẫn nhẹ nhàng chiến thắng tên thanh niên kia. Dù hắn chẳng phải loại thiên tài gì, chỉ là dạng tẹt riu, nhưng hắn cũng có trải qua Luyện khí kì, là thời kì lấy khí tẩy lễ cơ thể, khiến cơ thể mạnh mẽ lên, đủ để chứa đựng linh khí. Tính ra thì ít nhất tên thanh niên kia cũng chục năm có lẽ để rèn luyện cơ thể, nhưng lại vẫn thua Long chỉ qua vài lần cải tạo dung hợp. Hắn nghĩ sẽ có 2 khả năng, 1 là quá trình cải tạo của hắn đủ mạnh, 2 là cơ thể tên kia quá yếu. Long hoang mang. Hắn không biết là chuyện ấy vốn dĩ rất là bình thường. Bởi thân thể và tu vi nó là 2 phạm trù khác nhau. Có người tu vi là Kim Đan, nhưng cơ thể lại chỉ có cường độ của Trúc Cơ. Cũng có người tuy tu vi thấp, nhưng cơ thể lại biến thái đến đáng sợ. Sở dĩ có điều đó là do ban đầu, cơ thể luôn đi sau tu vi. Tức là tu vi Trúc Cơ sơ kì, cơ thể mới chỉ là Luyện khí trung kì. Càng về sau, khoảng cách sẽ càng lớn dần ra nếu cứ để cơ thể phát triển tự nhiên mà không tu thể. Vì vậy, Long mạnh hơn tên kia là dễ hiểu.

Hắn bước vào vòng thứ 10, cũng là vòng ngoài cùng. Tại đây, hắn cảm thấy cơ thể chậm chạp hơn bên ngoài rất nhiều, chưa đến mức khó chịu, nhưng cũng khiến hắn cau mày. “Mới chỉ gấp 3 lần bên ngoài, mà đã như vậy, không biết tiến vào bên trong sẽ thế nào.” Hắn dừng lại ở vòng số 10 chừng 10 phút để thích ứng, rồi lại bước tiếp tiến tới vòng số 9. Hắn không biết hành động của hắn khiến cho khá là nhiều người chú ý, bởi chả có ai tu vi Trúc Cơ sơ kì lại dám tiến vào vòng 9 cả, vốn dĩ đã vượt ngoài khả năng, trừ khi là thể tu. Nhưng thể tu nào lại vóc dáng nhỏ con, nhìn cũng còn chưa đến 17 tuổi? Nên mỗi bước chân của hắn lại có khá nhiều người hữu tâm vô ý quan sát. Long cũng biết, nhưng hắn cũng kệ. Hắn hôm nay chỉ tới để thăm dò, rồi lên kế hoạch rèn luyện cho bản thân, chứ không phải là tạo cú sốc hay gì.

Tới giáp ranh vòng số 10 và vòng số 9, hắn dừng lại. Chỉ 1 bước nữa thôi là hắn vào vòng số 9. Qua vài giây chần chờ, hắn cũng nhấc chân lên đi vào. Cảm giác đầu tiên của hắn chính là “nặng”. Hắn cảm giác như đeo thêm cả tấn chì vậy. Tuy nhiên đó cũng chỉ là cảm giác, chứ thực tế áp lực chỉ tăng lên gấp đôi so với vòng 10, tức 6 lần bình thường, tuy chỉ là gấp 6 lần, nhưng lại khiến hắn suýt chút ngã chúi đầu xuống đất. Hắn mới chỉ đưa 1 nửa chân sang vòng 9, chân còn đang trên không trung nhưng đột nhiên hạ xuống, khiến mất thăng bằng. Mọi người xung quanh thất thế thì cười lên ha ha.

- Haha. Tưởng nhóc con thế nào, hoá ra chỉ có vậy.

1 gã thanh niên cười lớn. Nói rồi hắn đứng dậy, bắt chước động tác của Long lúc này, nhấc chân lên rồi giả vờ suýt ngã chúi đầu, rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo. Đám bạn hắn cũng cười lớn lên, phụ họa vài câu đùa giỡn. Long thầm thở dài. “Haiz, không lẽ lúc nào mấy bọn trâu tre cũng thích đi gây sự như này sao? Trêu kiểu óc chó vậy? Cừ nghĩ chỉ có trong truyện mới có bọn như vậy, ai ngờ...” Hắn lại thầm thở dài lần 2, rồi lắc đầu ngao ngán quay đi, định trở về nhà với mẹ hắn nhưng có lẽ cái số main nó ám, rắc rối luôn biết cách tìm đến hắn. Tên thanh niên bắt chước Long kia thấy Long thở dài rồi lắc đầu thì hét lên:

- Ở đm thẳng ranh con này? Mày khinh bố mày à? Không thèm nhìn bố mày à?

Long vừa quay đi lại quay lại, nhìn tên thanh niên kia. “Cái gì đến rồi cũng đến. Biết trước sẽ có cái kịch bản này mà, lại phải đánh nhau rồi”. Ngay từ khi tên kia đứng dậy bắt chước Long thì Long đã biết rằng rồi sẽ chẳng thể nào khác. Kịch bản này quá là quen thuộc đi. Kết quả thì kiểu gì main cũng cho bọn này no hành lập uy, rồi từ đó thanh thế như điều gặp gió, phát triển với tốc độ chóng mặt tại gia tộc. Long cũng chả biết mấy gã kia mạnh yếu ra sao, nhưng ảng chừng, “ngồi vòng 10, tuổi còn trẻ, tính cách trâu trê thì hẳn tu vi từ Trúc Cơ trung kì trở xuống. Lũ kia chắc cũng thế. Cũng easy game, hơn được thằng lúc nãy 1 chút.”

Long quay lại nhìn tên thanh niên, lại lắc đầu cái 2, thở dài cái 3, rồi nở 1 nụ cười. “Chả thể tránh khỏi, thôi thì..... Những lúc như thế này, chỉ cần 1 nụ cười đầy tự tin.”

(Mình sửa lap nên có nhiều thứ phải sắp xếp và phục hồi quá, hơi bỏ bê truyện. Hi vọng không mất điểm trong mắt mọi người T-T)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Mạnh Mỗi Đầu Tiên

Long quay đầu nhìn tên thanh niên, lại lắc đầu cái 2, thở dài cái 3, rồi nở 1 nụ cười. Hắn cười mỉm, nhếch 1 bên miệng. Thực sự nhìn mặt hắn lúc này thì ai cũng có thể cảm nhận được sự khinh miệt mà hắn dành cho tên thanh niên kia. Từ ánh mắt nhìn thẳng vào mặt tên thanh niên cho tới cái đầu ngẩng cao đầy tự tin. Thêm cái nhếch mép kia thì không khác gì giọt nước làm tràn ly, là quả bom dội thẳng vào cái đầu đang nóng phừng phừng của tên thanh niên. Gã chữ:

- Thằng ranh này? Đm nó khinh anh em kia. Anh em lên đập trước nói sau, họ hàng gì cũng kệ mẹ nó, cho nó 1 bài học đê.

- Quất nó.

- Anh em lên!!!

Mấy đứa cũng hét lên hưởng ứng. Khoảng chừng 6-7 thằng tụ lại. Đội hình khá là chắc kèo. Thấp nhất là Trúc Cơ trung kì, mà đa số cũng là Trúc Cơ trung kì. Có 2 tên là hậu kì. Long chưa có biết gì nhiều về cách cảm nhận khí tức để phán đoán thực lực, nhưng hắn biết cách cảm nhận khí tức nguy hiểm. Hắn chỉ cảm nhận được từ 2 tên đứng bên rìa 2 bên trái phải. Còn mấy tên ở giữa thì không đáng để hắn đặt vào mắt, hay ít nhất là hắn không cảm thấy áp lực.

Cục diện trở nên căng thẳng, đám kia đang bước lại chỗ Long, Long vẫn đứng yên cười nhếch miệng quan sát đội hình chúng. Trong đầu hắn đang tính xem nên đánh như nào, thực lực đối phương chưa biết, bởi nếu hắn đoán không sai thì Trúc Cơ đã có thể sử dụng linh lực, thì triển thuật pháp. Đám kia thì thẳng nào thẳng nấy mặt mũi cục súc. Nhe răng trợn mắt như kiểu “bố không dạy mày bố không làm bố mày” vậy.

2 bên đang tươi cười nhìn nhau, khoảng cách đang dần thu hẹp lại thì bỗng có người xuất hiện, chen giữa 2 bên. Người tới là 1 nam nhân to cao vạm vỡ, đầu trọc. To lớn đến dọa người, khiến Long cũng giật mình. Hắn đưa lưng về phía Long, đối mặt với nhóm thanh niên kia. Khỏi phải nói thì cũng hiểu là gã muốn bảo vệ Long. Gã đứng đó, khoanh tay trước ngực, không có nói gì nhưng cũng khiến mấy tên kia không dám bước lên 1 bước. Tên lúc đầu trêu Long đưa 2 tay sang ngang ngăn đồng đội, lên tiếng:

- Anh Hùng...

Chưa nói được gì nhiều thì người tên Hùng kia đã chặn họng hắn:

- Biết tên tao thì quay lại. Thằng nhóc này tao bảo kê rồi.

Long trở mặt nhìn hắn. 2 người đầu có quen biết gì? Sao lại lôi đầu ra 1 đại ca tính bảo kê cho hắn? Nhìn có vẻ cũng trâu bò và có tiếng nói lắm. “Thôi tạm xem diễn biến vậy.”

Bên nhóm thanh niên kia thì 1 tên Trúc Cơ hậu kì nghe Hùng nói vậy, cũng lên tiếng khuyên đồng bọn:

- Anh Hùng đã lên tiếng rồi thì bọn này đành nghe vậy. Trở về tu luyện đi bọn bây.

Mấy đứa khác, đứa chấp nhận nghe theo, đứa vẫn ngang bướng đứng lại hậm hực, nhìn chằm chằm vào Long phía sau lưng Hùng. Hùng thấy có mấy đứa vẫn bướng, đưa tay lên búng tay “tách” 1 cái.

Tên kia bỗng dưng như bị ngàn cân thiết chùy đập vào ngực vậy. Khi tiếng “tách” vang lên, hắn cũng bay ngược ra sau với tốc độ nhanh đến khó tả. Khi tiếng “tách” kết thúc, hắn học ra 1 đồng máu, có thể thấy được cả mảnh vụn nội tạng theo máu tuôn ra. Chứng tỏ 1 đòn cách không này thực sự khiến cho hắn bị trọng thương nặng nề, nội tạng vỡ nát. Hắn rơi xuống đất, vị trí cách lúc đầu ít cũng 20m. Bất tỉnh nhân sự.

- Này thì bướng. – Anh Hùng said.

Màn hạ nã uy rất thành công. Đám kia nhìn thấy thảm cảnh đồng bọn thì giật mình, lấy cớ chạy lại chỗ tên đó nằm để né xa tên quái vật này. Hùng cũng mặc kệ bọn đấy, quay lại nhìn Long vẫn còn đang ngây người trước cái búng tay vừa rồi. Long rung động lắm chứ. Hắn còn chả kịp quan sát thấy gì, tên trọc trước mặt chỉ nhẹ nhàng búng tay 1 cái, thì tên kia đã “bay màu”. Không thể nào rung động hơn. Dù tự tin về đạo tâm bản thân đủ mạnh để không bị bất ngờ, nhưng vẫn bị Hùng làm cho ngây người.

Hùng thấy vậy, cũng không có tự hào gì, bước về phía Long, búng tay cái “tách” đánh thức Long. Long giật mình tỉnh lại, ngược lên nhìn tên trọc trước mặt. Hùng thực sự người cũng như tên, như 1 con gấu vậy. Không, còn lớn hơn cả gấu. Chiều cao 5m có thừa, cơ bắp cuộn cuộn, có phần quá cỡ. Thực sự không thể liên tưởng đến người được nữa rồi, mà là 1 thể loại gì đó dẻo phải người. Mà cũng đúng thật, Hùng đâu phải người thuần. Nhưng tạm không nhắc tới điều đó.

Long hiện tại đang bị choáng ngợp bởi cơ thể của Hùng. Lúc này đứng từ xa thì chưa thấy gì lắm, nhưng khi Hùng tới trước mặt, Long thấy như thế giới tối đi hẳn (đang là buổi tối mà). Hùng cúi người xuống, 2 tay chống gối, dù vậy, hắn vẫn cao hơn Long rất là nhiều, Long vẫn cứ phải ngược lên nhìn. Hùng nói:

- Nhóc là Hoàng Long đúng không?

Long gật gật đầu, lùi lại vài bước cho đỡ phải ngẩng đầu quá cao.

- Đúng là tốt, đi theo đại ca 1 chút nào.

Hùng nói xong, không đợi Long đồng ý mà xoè bàn tay to ngoại cỡ tóm lấy Long, rồi chạy đi mất hút.

Tới 1 khoảng đất không người, không rõ vị trí, Hùng thả Long xuống. Đặt xong vài cái kết giới đơn giản, Hùng ngồi bệt xuống đất, lấy trong người ra 1 bình rượu nóc ừng ực từng ngụm. Rồi sáng khoái “khà” lên 1 tiếng dài thoả mãn. Hắn ném bình rượu qua cho Long, hỏi:

- Làm ngụm chứ?

Long cũng chả có gì phải ngại. Thực sự hắn thấy cực kì có thiện cảm với mấy tên giống tên Hùng này. Đây thường là loại người thẳng tính, trọng tình trọng nghĩa, luôn thích dùng sức mạnh để nói chuyện thay vì mưu mẹo. Nên hắn cũng cầm lấy cái bình rượu to ngang người đưa lên miệng. Cũng may là cái bình rượu này là pháp bảo, tự điều chỉnh kích cỡ nên hắn không phải gồng người chặt vật. Hắn cũng làm 1 ngụm dài, rồi “khà” 1 hơi chẳng kém Hùng.

- Rượu ngon! Đủ thơm, đủ cay, đủ thấm. Uống vào sáng khoái tứ chi, đầu óc lâng lâng. Có cảm giác linh khí theo từng giọt rượu thấm vào cơ thể, xoa dịu mọi mệt mỏi. Thực muốn say 1 phen mà.

Hắn không tiếc lời khen dành cho bình rượu này, bởi thực sự nó là thứ rượu ngon nhất từ trước đến giờ hắn từng được uống. Cũng là lần uống rượu đầu tiên ở kiếp này của hắn. Hắn thực sự có xúc động muốn được say 1 lần. Trả bình rượu lại cho Hùng, hắn cũng ngồi bệt xuống đối diện với Hùng.

- Tốt lắm! Hahaha! Tốt! Đàn ông là phải sáng khoái như vậy. Haha. Trúc cơ sơ kì uống 1 ngụm rượu của ta mà còn tỉnh táo nói chuyện, còn bình phẩm về rượu, chú mày là người đầu tiên. Haha! Tới, tới. Thêm vài ngụm nữa nào.

Nói rồi hắn lại làm thêm 2 ngụm nữa, rồi quệt miệng vớt cái bình qua chỗ Long. Long cũng uống thêm 2 ngụm, lau miệng rồi hỏi:

- Rượu ngon lắm, có dịp phải say 1 lần mới được. Nhưng, lão ca gọi ta đây không phải chỉ để uống rượu chứ?

Hùng cười dài 1 chuỗi, tiếng cười sáng khoái âm vang, nếu không có kết giới hắn là vang xa cả km mất.

- Haha. Đích thực là không phải chỉ có uống rượu. Mà là còn có việc được phân phó, cần nói với chú em.

- Ồ, thẳng em xin nghe.

- Thực ra, anh là anh họ chú, anh là Vũ Anh Hùng. Bố chú và bố anh là 2 anh em ruột. Anh được ông phân phó trông chừng chú, giúp đỡ chú nếu cần thiết. Chú cũng thấy rồi đó, tiếng nói của anh cũng không phải là không có trọng lượng, nên sau này có chuyện gì, cứ nói với anh là được.

- Vậy sao? Cảm ơn ông anh trước. Nhưng thẳng em không phải trẻ con mà cần trông chừng, anh có thể bỏ qua chuyện đó. Còn về giúp đỡ, thì đích thực là em có việc cần anh giúp thật.

- Ừm, chuyện đó có cấp thiết không?

- Cũng không gấp lắm, cò chuyện gì cần nói à anh?

- Ừ, có liên quan tới chú Lam. Trước khi hoàn toàn mất đi liên kết với chú ấy, tín hiệu cuối cùng thu được là cách nơi em sống hơn 10000km về phía Nam. Tức là ở gần Nam Cực. Cách đây 4 ngày. Tin tức này chỉ có ông và anh biết. Anh nghĩ em cũng nên biết điều này. Nam Cực, là lãnh địa của Băng Yêu, chủng tộc sinh ra trong điều kiện lạnh giá, cơ thể luôn lạnh như băng, có thể đông băng nước chỉ với 1 cái chạm tay. Mọi người không hiểu vì sao bố em lại xuất hiện ở đó, cách xa nơi này chỉ trong nháy mắt như vậy, nhưng chắc chắn mọi chuyện không đơn giản. Có thể em không biết, nhưng từ

nhỏ, em và thằng Dũng đã được bố em tạo mệnh hoá, đưa về gia tộc. Nên mọi người biết hôm đó em và chú Lam ở cùng 1 chỗ. Nếu có thể thì em nên nói ra chuyện ngày hôm đó, vì an toàn của chú Lam.

Giọng Hùng trầm trầm, nghiêm túc, không còn sáng khoái, cọt nhả như vừa rồi. Long cũng yên lặng suy nghĩ cẩn thận về lời nói của Hùng.

- Vì sao ông không nói với em chuyện này?

- Anh không biết. Có lẽ ông có lí do nào đó, em nên hỏi ông. Anh cũng vì lo lắng cho chú. Bởi bố anh vì ngoài ý muốn mà mất sớm, mẹ anh cũng đã từ lâu không thấy tin tức. Chú giống như 1 người cha của anh vậy. Nếu không có chú, anh cũng sẽ không có ngày hôm nay. Nên, xin em, nếu biết chuyện gì thì hãy nói ra với anh. Em có thể tin tưởng anh, tin tưởng ông nội. Tin tức này, đến cả ông Nhất và ông Phụng cũng không biết.

- Thực sự chỉ có 2 người biết? – Long nhìn xoáy thẳng vào mắt Hùng.

Hùng bị cái nhìn của Long làm chột dạ. Dù trong khoảnh khắc nhưng Long cũng cảm nhận được rằng Hùng đang chột dạ, đang giấu điều gì đó.

- Vậy là ngoài 2 người vẫn còn người nữa. Cả 2 người anh em của ông cũng không biết, thì có lẽ chưa đủ tư cách biết, hoặc không đáng tin. Hẳn là Vũ gia còn có 1 thế lực nữa, phía trên cả trường lão đi?

Hùng bị Long nói cho toát mồ hôi hột. Bởi Long nói không có sai bất kì điều gì. Chỉ từ vài câu nói, mà có thể đoán ra rằng Vũ gia còn có thế lực càng cao hơn. Hùng đã đánh giá cao Long, nhưng không ngờ vẫn còn hơi thấp. Bất đắc dĩ, hẳn phải gật đầu.

- Đúng vậy, như em nói. Còn có Vu Tháp, là nơi mà thế hệ trước lui vào, trở thành Thủ hộ giả của gia tộc, cũng là thế lực mạnh nhất của Vũ gia, mọi chuyện liên quan tới an nguy gia tộc đều phải thông qua Vu Tháp. Trường hợp chú Lam là đặc biệt. Nhớ, không được kể với ai về Vu Tháp, đây là bí mật của chúng ta. Em hiểu chứ?

Long gật đầu:

- Em hiểu. Vậy là chuyện của bố em cũng đã được mấy vị trong Vu Tháp biết. Hiện giờ chắc đang thu thập tình báo và kế hoạch tìm kiếm phải không?

- Đúng vậy. Và em là mảnh mồi quan trọng nhất. Vì vậy, em nên nói ra toàn bộ sự tình ngày hôm đó vì an toàn của chú.

Long ngẫm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Người Giúp Việc

Long ngẫm nghĩ.

Hắn suy đoán là có lẽ, cái Âm Sào kia cũng đã bị phát hiện. Nhưng mấy cái thi thể đã tan thành tro bụi, còn lại là mấy miếng kim loại vỡ vụn đã dịch chuyển hẳn và bỏ đi. Hắn cũng đã thử tìm hiểu mấy miếng kim loại đó, nhưng không có khác gì mấy miếng đồng cũ nát cả. Có lẽ giờ chúng vô dụng, hoặc cũng có lẽ nhân lực hắn khi đó chưa đủ cao. “Tạm thời cứ tùy cơ ứng biến vậy”.

- Ngày hôm đó, em cũng không hiểu chuyện gì xảy ra. Em đang được bố dạy cách tu luyện cơ bản thì bỗng loé sáng 1 cái, rồi em không còn biết gì nữa. Khi tỉnh lại thì đã là 3 hôm sau rồi.

Long nói dối. Thực hắn không thể để lộ ra Huyết Sát. Cái chuyện giết người đoạt bảo, không phải chỉ có trong phim, mà ngoài đời đôi khi vì vài triệu đồng, vài chỉ vàng mà táng tận lương tâm. Chứ đừng nói tới loại vũ khí vô giá như Huyết Sát. Hắn tin tưởng dù có tra xét thế nào, cũng chẳng thể nào tìm ra được chút manh mối nào. Còn chuyện liên quan tới bố hắn, hẳn là ông bị dịch chuyển tới Nam Cực. Biết vị trí của ông rồi, việc còn lại là tìm kiếm thôi.

- Vậy à? Em nhớ lại thử xem, còn có chi tiết nào nữa không?

Long giả vờ nhăn mặt cau mày, cúi đầu suy nghĩ chốc lát rồi trả lời không. Hùng thở dài 1 cái, rồi hỏi về chuyện Long cần giúp đỡ. Long cần 1 nơi luyện tập riêng, 1 quyển công pháp tu luyện, 1 chút thuật pháp. Hùng nhận lời, bảo sẽ nói với gia chủ về chuyện này.

Rồi 2 người bỏ qua mọi thứ, uống rượu, đàm đạo nhân sinh.

...

Đêm đó hắn về nhà, mẹ hắn vẫn chưa ngủ, cả cu Dũng cũng chưa ngủ. Có lẽ do lạ chỗ. Hắn trở vào, mùi rượu quấn quanh thân. Và tất nhiên là mẹ hắn sẽ phát hiện ra điều đó, vì bà ở ngay phòng khách, đang ngồi trước màn hình TV.

Bà như người mộng du, nhìn vô định vào màn hình. Luẩn quẩn trong đầu bà là những suy nghĩ mà người vợ, người mẹ sẽ phải suy nghĩ trong trường hợp này. Rồi bà chợt tỉnh lại vì có tiếng người mở cửa. “Hắn là thằng Long về, khuya quá”. Bà đứng dậy, đi ra cửa. Xộc vào mũi bà là mùi rượu thuốc thoang thoang. “Chẳng lẽ....”.

- Thằng kia! Ai cho mày uống rượu?

Long vẫn còn đang phê pha trong hơi men cay cay, đầu óc quay quay. Dù có là linh tửu thì vẫn cứ là tửu, uống là phải say. Làm gì có chuyện nốc cả đồng linh tửu lại thần thanh khí爽 như trong truyện được. “Bổ lão hết! Đứa nào bảo linh tửu uống không say ông chém chết”, hắn vừa đi vừa chửi, xiêu xiêu vẹo vẹo. Thực không biết động lực nào giúp hắn có thể lê lét được trở về nhà.

- Hơ, hình như có tiếng ai đó. Mẹ hả? Hay là u?

Mẹ hắn nghe cái câu trả lời quen thuộc của bọn say thì điên tiết, quên luôn cả lo lắng, bước từng bước dài, dứt khoát lại véo tai hắn. Lôi hắn vào phòng khách, đặt hắn nằm lên ghế.

- Con với chả cái. Tí tuổi ranh đã rượu chè bê tha, không có biết mẹ là ai nữa. Hừ hừ.

Long nằm trên ghế, hắn vẫn còn nói được là may. Rượu của Hùng vốn dĩ Trúc Cơ hậu kì cũng không có dám uống quá 5 ngum, đây hắn lại solo uống chay với Hùng. Hùng 1 ngum, hắn 1 ngum. Đưa qua đây lại, đến đêm thì đã không còn có thể đếm được là đã qua bao nhiêu ngum nữa, chỉ biết là 1 bình rượu đây với kích thước thực 200 lít cứ như vậy mà voi đi quá nửa. Tính ra hắn nốc cũng 50 lít. Chà, con số thật sự nói ra đủ thành chuyện cười thiên cổ, hắn cũng sẽ được phong danh hiệu “chém gió cao thủ” được rồi. Nhưng đây là sự thật. Linh tửu, uống vào sẽ không còn là dạng lỏng nữa, mà sẽ thành dạng khí, được cơ thể hấp thu, chuyển hoá. Chính vì vậy nên linh tửu mạnh hơn rượu thường rất nhiều. Rượu thường theo máu mà đi, còn linh tửu theo kinh mạch mà đi. Tốc độ lưu thông máu thì chắc chắn không thể nhanh được bằng linh khí bên trong kinh mạch rồi, nên linh tửu say nhanh hơn. Thứ giúp hắn trụ được đề mà lê về nhà chính là cuốn sách. Phần linh khí bên trong linh tửu được Long Nhị dẫn vào Đan Điền tu luyện, còn phần men thì không. Nhưng phần men lại được cuốn sách hấp thu. Long không hiểu men rượu thì có cái gì để cuốn sách hấp thu, nhưng cũng kệ. Lần cuối cùng gặp, cuốn sách nói rất yếu, cần nghỉ ngơi. Cho đến nay thì đây là động thái đầu tiên của cuốn sách, có lẽ cũng là điều tốt. Nên Long cứ uống, uống, uống cho đến khi không biết trời trăng gì, người đưa hắn về là Hùng cũng bị hắn quên luôn. Hắn cứ ngỡ là hắn tự về bằng chính sức của mình.

Mẹ hắn đi lau mặt cho hắn, rồi đắp cho cái chăn lên người.

- Rượu có cái gì bổ béo mà bọn đàn ông lại cứ thích cơ chứ? Uống xong chả được cái tích sự gì.

Bà mắng. Mắng xong, bà lại mỉm cười dịu dàng nhìn hắn. Thằng Dũng trên phòng nghe tiếng mẹ mắng thì chạy xuống, thấy Long nằm trên ghế định chạy lại gọi hắn thì mẹ hắn dắt trở lại phòng. Bà ôm Dũng ngủ.

Vậy là chấm dứt cái ngày đầy sóng gió và rắc rối.

...

Khi Long tỉnh dậy thì đã là trưa ngày hôm sau. Hắn bị đánh thức bởi mùi thức ăn thơm thơm nơi chóp mũi. Bụng hắn kêu gào kháng nghị.

- Thơm quá, đói quá, khát nước quá.

Hắn lồm cồm bò dậy, đi thoa mỡ bắp thịt. Hắn chạy xuống nhà bếp, 1 người phụ nữ dáng dấp hình như là mẹ hắn đang đứng xào nấu gì đó. Có lẽ vẫn còn di chứng của hôm qua nên mắt hắn hơi hoa lên chút. Nhưng cũng không cần hắn bước tới ôm lưng mẹ. Miệng nói:

- Thơm quá mẹ, món gì vậy? Con đói.

Những tưởng sẽ bị ăn mắng vì phá quấy bà lúc nấu ăn như bình thường thì không, người đó lại hét toáng lên.

- Aaaaaaaa! Ai đó?

Rồi gỡ tay hắn ra, xoay người lại nhìn. Hắn cũng bị tiếng hét làm cho bất ngờ, bởi giọng này, hình như có gì đó sai sai. “Hình như không phải tone má mì, hơi trong so với qui định”. Rồi khi người đó quay người lại, Long mới nhìn rõ mặt. Đích thực, không phải mẹ hắn. Là 1 cô gái trẻ trung, xinh xắn. Hắn xoa xoa mắt rồi nhìn lại. Nhưng mẹ hắn đâu không thấy, vẫn cứ thấy trước mặt là cô gái ấy. Như để khẳng định, cô gái mới nói:

- A! Xin lỗi Long thiếu gia. Em... em... em không biết đó là thiếu gia. Tại... tại... thiếu gia... thiếu gia...

“Thôi xong. Hồng rồi. Nhận nhầm má rồi”. Long lúc này mới chịu chấp nhận rằng trước mặt là 1 cô gái khác không phải mẹ hắn. Nhưng cái cách xưng hô “thiếu gia” kia, hắn đoán có lẽ cô gái này là người giúp việc.

- Ủm, cô... e hèm! Em là người giúp việc hả?

Hắn định gọi cô nhưng nhìn lại cô gái này vẫn còn trẻ, tuy rằng dáng dấp cao gầy khá giống mẹ hắn, nhưng còn chưa có phát dục hết, mông ngực còn hơi nhỏ. Nên chắc cũng còn ít tuổi. Lại chủ động xưng em thì tội gì gọi chị?

- Vâng ạ. Em là người giúp việc được sắp xếp tới để hầu hạ phụ nhân và thiếu gia.

- Chỉ có mình em thôi hả?

- Không ạ. Ngoài em còn có Lan, Mai và Cúc nữa thưa thiếu gia.

“Lan, Mai, Cúc? Vậy là 4 người sao? Cũng tốt. Mẹ đỡ được nhiều việc lật nhật, lại có người trò chuyện, đỡ tui thân”.

- Vậy em tên gì?

- Thưa thiếu gia, em tên Trúc ạ.

Long rất là thích cô gái tên Trúc này. Bởi giọng cô rất là trong, mỗi khi trả lời hần đều nâng cao giọng lên, có chút gì đó khản trương, ngầy thơ trong sáng trong đó. “Còn nữa, cảm giác được người khác gọi là thiếu gia, cũng không tệ. Nhất là từ miệng mĩ nữ nữa chứ. Hé hé”. Kim nén cảm xúc dâng trào, hần mới hỏi cô:

- Tên hay lắm. Em đang làm món gì đó Trúc? Hình như, mùi hơi sai sai.

- Dạ, em đang làm sườn xào chua ngọt ạ. A! Thôi chết.

Trúc la lên rồi quay người nhanh lại, đảo đảo, vung vung. Long ngồi lên ghế, quan sát Trúc làm bếp. Không hiểu sao, nhìn Trúc loay hoay với món sườn xào chua ngọt “quá tay” kia, lại làm hần nhớ tới Nguyệt. Nguyệt gì cũng tốt, gì cũng giỏi. Nhưng riêng có nấu ăn là nàng không giỏi, hay không muốn nói là dở tệ. Về không hoá hay cân chỉnh thời gian, nàng làm rất tốt. Chỉ không tốt ở việc nêm gia vị. Hần nhớ bữa cơm đầu tiên cô nấu cho hần. Trứng cuộn, rau muống xào tỏi, thịt lợn rán, đặc biệt cũng có món sườn xào chua ngọt. Mọi thứ đều rất là ngon mắt, nhìn đã muốn ăn rồi. Nhưng khi ăn rồi lại ước gì mình chưa từng đổi. Trứng thì ngọt như thể cô cho cả lọ đường vào khi rán vậy, cô nói cô nhầm với lọ mì chính (bột ngọt). Ủ thì cho là nhầm đi, nhưng cũng đâu cần quá tay như vậy. Rau muống xào tỏi, hần hi vọng món rau duy nhất này sẽ khác. Ủm, đúng là cô không nhầm giữa mì chính (bột ngọt) với đường như món trứng. Nhưng cái sự quá tay lại tiếp diễn. Quá nhiều mì chính, thực còn khó ăn hơn cả nhiều đường nữa. Cô lè lưỡi, nói là do tay cô trơn, làm đổ mì chính. Tới món thịt lợn rán, món này không cần nêm nếm, muốn cho ngon thì trước khi rán ướp thịt với chút gia vị cho thấm đều, khi ăn sẽ rất là ngon. Hần từng hi vọng cô không ướp thịt. Nhưng,... cô vẫn cứ là ướp thịt. Người ta ướp với bột điều đỏ để rán cho lên màu đẹp, cô lại ướp với bột ớt. Vâng, là bột ớt. Hần mới chăm mắch đưa lên miệng liền có cảm giác khè được ra lửa ngay tức thì. Hần vội vàng uống ngụm canh cho bớt cay thì trời ơi đất hời, canh cô cho mắm, quá nhiều mắm. Vậy là hần cố nín nhịn rót cốc nước đầy, 1 ngụm hết sạch rồi mới quay lại bàn ăn. Cô biện hộ bởi bột điều đỏ và bột ớt màu giống nhau, cô nhầm. Còn cho mắm vào cho canh thơm, nhưng bị quá tay. Hần triệt để ngã gục. Trong đời chưa bao giờ hần cảm thấy ăn cơm lại cần nhiều dũng khí đến vậy. Món cuối cùng, sườn xào chua ngọt. Hần không có đủ dũng cảm để trải nghiệm nó, nên lấy cớ hôm nay ăn chay, chỉ ăn cơm trắng với mắm. Có lẽ cô cũng biết mình nấu dở tệ, nên cô cũng không có ăn thức ăn mình làm, cô nói đồ cô làm là để cho hần ăn, đó là tình cảm của cô. Còn cô ăn đồ ngoài tiệm mua về. Hần trở mắt nhìn cái hộp cơm mà cô móc ra từ ngăn bàn. Cố gắng kìm nén cảm giác muốn cắn lưỡi tự tử, nhắm mắt lại mà nuốt từng miếng cơm mà nước mắt cứ tuôn ra. Hôm ấy, bữa cơm đầu tiên nàng nấu cho hần, khiến hần cảm động đến rót nước mắt. Sự tích “cơm chan nước mắt” bắt đầu từ đó.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Lựa Chọn Công Pháp

Trúc vẫn đang hí húi nấu nướng. Có lẽ vì hơi nóng từ bếp toả ra mà mặt cô hồng lên. Cô biết Long đang nhìn mình, nhưng cũng không dám nói gì. Phần vì ngại do vừa bị Long “tập kích” bất ngờ, phần vì cô chỉ là gia nhân, không có quyền ý kiến.

Long nhìn Trúc hí húi nấu nướng, nhớ Nguyệt nên tâm trí tạm thời quên con đói. Nhưng dạ dày thì không có quên biểu tình. Nó kêu “Ọt” 1 cái rõ vang. Khiến cho Trúc cũng nghe thấy, giật mình ngưng ngưng quay lại, miệng nói gấp:

- Xin thiếu gia đợi thêm chút nữa là ăn được rồi ạ.

Xong rồi lại quay người lại. Trông rất là đáng yêu. “Không biết có phải tại mình hay không mà hình như... cô bé này đang xấu hổ? Ai có ăn thịt cô đâu mà xấu hổ? Nhưng nghĩ lại thì nãy cũng hơi nhục thật. Sao lại có thể nhận nhầm là mẹ được nhỉ?” Nghĩ đến đây, hần quan sát Trúc 1 vòng từ dưới lên trên, từ trên xuống dưới, cô tìm điểm giống nhau giữa cô và mẹ hần. Ngoài chiều cao như nhau, eo nhỏ như nhau, tóc búi giống nhau ra thì hần khôn tìm được điểm nào khác. Chỉ khác là vòng ba của Trúc hơi nhỏ hơn mẹ hần.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của sắc lang đang tắm tia mình từ phía sau, Trúc càng đỏ mặt hơn. Còn Long thì không biết, hần vẫn vô tư mà đánh giá. Trúc đang không biết làm thế nào. Dù không nhìn thấy, nhưng cái cảm giác có người nhìn chăm chăm vào bản thân, khiến cô không tài nào mà đứng yên được. Nên cứ vịn vịn, vịn vịn. Cô không biết là càng như vậy càng kích thích thị giác sắc lang hay sao?

May cho cô là vào lúc này, có người tới cứu cánh cho cô. Không ai khác chính là mẹ Long. Bà dắt tay thẳng Dũng đi vào nhà bếp. Vừa mở cửa ra thì bà thấy ngay hình ảnh ông quý tử nhà mình đang ngồi trầm ngâm quan sát người giúp việc. Trùng hợp. Tất cả chỉ là trùng hợp. Nhưng mọi sự trùng hợp đều chỉ ra rằng hần là 1 tên sắc lang. Hần thì vẫn ngầy thơ không biết gì, vẫn chăm chú quan sát, đánh giá.

- Long dậy rồi à con?

Mẹ hắn hiền từ nói từ phía sau. Như 1 bản năng, hắn bật ngay dậy, đứng thẳng người. Giống hệt tên trộm bị bắt tại trận. Ú ớ 1 hồi, hắn mới trả lời được:

- Dạ vừa dậy thôi mẹ. Sáng mẹ với Dững đi đâu đó?

Hắn vội vàng bẻ lái câu chuyện. Mẹ hắn nhìn hắn 1 hồi, có lẽ cũng không định điều tra hắn. Bà ngồi xuống ghế. Thăng Dững ngồi bên cạnh. Trúc rót cho bà chén nước, rồi quay lại công việc bếp núc sắp hoàn thành của mình.

- Đi thăm ông nội. Ông nói, thăng Dững rất có căn cơ tu luyện, tư chất cũng là hạng thiên tài, bảo nên cho nó theo ông luyện đạo.

Long hơi ngạc nhiên. Hắn không nghĩ Dững lại có căn cơ tốt như vậy, được đích thân ông nội mở lời. Hắn lúc trước gặp ông, cũng không có được ông đưa ra đề nghị gì, chứng tỏ tư chất hắn không bằng Dững. Hắn thấy, như vậy cũng tốt. Thăng Dững tư chất cao, có thêm Vũ gia trợ giúp, sau này nhất định sẽ làm nên sự nghiệp, hắn cũng không cần phải lo lắng cho Dững nhiều, có thêm thời gian để chuyên tâm tu luyện.

- Con thấy cho thăng Dững tu luyện theo ông là chuyện tốt. Có ông bên cạnh, nó sẽ nhận được nhiều thứ. Hiện giờ nó vẫn đang còn trong độ tuổi tốt nhất để đặt nền móng. Con ủng hộ việc cho nó theo ông.

Thăng Dững ngồi bên thì cái hiểu cái không, nhưng cũng biết điều im lặng. Nó cũng biết Long và mẹ đang nói tới tương lai của nó. Mẹ Long nhìn Dững rồi lại nhìn Long. Bà hiểu, những gì Long nói bà hiểu hết. Chỉ có tu đạo mới có thể khai thác hết tiềm năng cũng Dững, mới cho nó 1 tương lai tốt đẹp hơn. Ngay từ ngày đầu bà tiếp xúc với Thiên Lam, thì đã biết thế giới của ông không đơn giản. Càng ngày, bà càng hiểu nhiều hơn, dù ông giấu bà, nhưng với trực giác của 1 người phụ nữ thì bà cũng hiểu ít nhiều. Chỉ là bà không nói ra, bà muốn sống cuộc sống bình thường, ít tranh chấp, đầu đá nhau. Nay nghe lời Long thuyết phục, bà cũng quyết định cho Dững bước chân vào con đường tu đạo.

...

Ăn xong bữa trưa, Long mang Dững tới gặp ông nội. Hắn tới là để nhận công pháp tu luyện, tiện đưa Dững qua. Khi tới, ông bảo người đưa Long tới Tàng Thư Các lựa chọn bất kì loại nào hắn muốn. Coi như là vì công hiến của Thiên Lam với gia tộc nên đặc cách cho hắn. Đổi lại là thành viên khác, thì phải đạt được yêu cầu, thành tích nào đó mới có thể. Long đi theo người kia, còn lại Dững với ông.

Tàng Thư Các, là nơi cất chứa rất nhiều bí điển, công pháp, đấu kỹ. Nên lực lượng bảo vệ cũng đặc biệt được chú trọng. Tàng Thư Các là 1 toà nhà 4 tầng, ứng với 4 cấp độ của những thứ cất chứa bên trong là Hoàng, Huyền, Địa, Thiên. Mỗi tầng lại có 1 người thủ thư, là 1 vị tiền bối thế hệ trước, trước cả thế hệ của Vũ Càn Khôn nên không có bất kì ai dám làm điều gì trái qui tắc đặt ra. Long được người kia đưa tới, đưa cho hắn 1 lệnh bài của gia chủ, bảo hắn có thể lựa chọn 1 Công Pháp, 3 Đấu Kỹ, 1 Thân Pháp. Chỉ cần đưa lệnh bài gia chủ ra là ổn. Hắn cảm ơn, rồi bước vào bên trong.

Cũng không có khác nhiều so với tưởng tượng của hắn. Không khác thư viện trường. Cũng là các kệ sách, xếp ngay ngắn. Nhưng thay vì dày đặc sách là sách thì lại là nơi sách đặt sách, nói đặt những viên thủy tinh mà hắn đoán là ngọc giản trong truyền thuyết. Phía dưới cuốn sách hay ngọc giản chính là chú thích. Hắn bỏ qua tầng 1, đi thẳng lên tầng 2. Hắn không tin trên đời có chuyện skill hiếm bị xếp nhầm vào mấy tầng thấp cho main gặp được. Chỉ có trong truyện thôi.

Lên tầng 2, số lượng giá sách cũng bớt đi. Như vậy hắn là càng lên cao, số lượng càng ít. Hắn dạo qua 1 lượt, nhắc cái này lên xem thử, nhắc cái kia lên quan sát, rồi đi lên tầng 3. Hắn chăm được vài thứ ở đây, nhưng muốn lên tầng 3 xem sao. Ở cầu thang lên tầng 3, có 1 lớp cấm chế, ngăn cản hắn đi lên. Đưa ra lệnh bài gia chủ, từ tấm lệnh bài toả ra 1 vòng bảo hộ, giúp hắn có thể xuyên qua lớp cấm chế. Ở tầng 3, chỉ có 4 giá sách, mỗi giá có 4 cuốn sách. Số lượng giảm đột biến. Tầng 1 ít nhất cũng có 30 giá sách, tầng 2 thì khoảng 20. Nhưng lên tầng 3 thì lại chỉ còn có 4. Vậy mới thấy Địa cấp công pháp hiếm có như nào. Đặc biệt là bên dưới cũng không có chú thích rõ ràng, chỉ nêu đại khái. Nên hắn cẩn thận nghiên cứu từng thứ 1. Qua 2 giá đầu, hắn không chăm được cuốn nào. Vì không hợp với phong cách của hắn. Hắn theo trường phái nhanh-gọn-lẹ, nên mấy thứ đồ chơi lấy câu kéo thời gian kia hắn không thích. Sang giá thứ 3, cuốn sách đầu tiên, thu hút hắn ngay từ cái tên.

“Ấn Sát

Một bộ kiếm pháp kiêm thân pháp, lấy tốc độ làm chủ yếu. Tới vô ảnh, đi vô thanh, lấy Sát làm đạo, lấy Nhanh làm gốc.”

Đó là toàn bộ lời giải thích. Nhưng nhiều đó cũng đủ để hắn buộc phải chọn. Hắn vốn là sát thủ, mà sát thủ thì cần nhất chính là nhanh. Nên bộ Ấn Sát này thực rất hợp với hắn. Đưa tay lấy Ấn Sát xuống, hắn tiếp tục nhìn tiếp cuốn tiếp theo. Là 1 cuốn sách màu xanh da trời.

“Quy Nguyên Hồn Khí

Vạn vật quy nguyên, thiên sinh hồn khí.”

Lời giải thích ngắn gọn, súc tích, không cho người đọc chút gợi ý nào. Nhưng có thể đoán ra rằng đây là 1 cuốn công pháp tu luyện. “Hồn khí có thể là hỗn độn khí, theo truyền thì là loại max cường. Cứ cái gì dính tới Hỗn Độn thì y như rằng bá. Còn Vạn vật quy nguyên chắc là cách tu luyện, tổng hợp khí vạn vật để diễn sinh thành Hồn Độn khí” Long suy đoán. Ủ, hắn đoán cũng không có sai, chính là như vậy. Nếu theo đến cuối, thì thực có thể tạo ra Hỗn Độn Khí. Nhưng từ trước tới nay, chưa có ai luyện được ra Hỗn Độn Khí tới cường. Nhưng có người từng luyện ra được Âm Dương Nhị Khí. Dù sau đó bạo thể mà chết do không thể cân bằng Âm Dương, nhưng cũng chứng minh được rằng con đường này là đúng. Xét về độ cường hãn, cuốn này là Thiên cấp công pháp. Nhưng vì sự bất ổn trong đó, và thời gian tu luyện dài lâu hơn bình thường gấp nhiều lần nên nó chỉ là Địa cấp mà thôi. Long

đang đắn đo không biết có nên đánh cược hay không. Bởi trong truyện, main đánh cược bốc thăm thể loại bí ẩn này, sau này bá đạo cũng là do đó mà nên. Nhưng đây là thể giới thực, không phải trong truyện, khiến hần đắn đo mãi. Rồi hần quyết định xem mấy cuốn sau rồi tính tiếp.

Liên tiếp mấy cuốn, hần không thích. Tới cuốn cuối cùng, là 1 quyển trực bằng kim loại.

“Thủy Huyết Thệ

???”

Lời giải thích còn ngắn gọn hơn cả Quy Nguyên Hỗn Khí công pháp. Mấy dấu hỏi chấm kia chứng tỏ chưa có ai từng tu luyện, nên không thể đánh giá. Không rõ là công pháp, đấu kĩ, hay loại nào khác. Long đọc đi đọc lại cái tên Thủy Huyết Thệ này, cố gắng giải thích nó ra, nhưng ngoài suy đoán nó có liên quan tới nước (Thủy 0, máu (Huyết) và ràng buộc nào đó (Thệ) thì hần chịu chết. Ràng buộc máu và nước? Chả có ý nghĩa gì. Nhưng có điều gì đó xui khiến hần, bảo hần đánh cược 1 lần. Hần không biết mình có thể may mắn như main trong truyện được không, nhưng dù sao cũng vẫn còn cuốn sách thần bí kia mà, chọn bừa đi. “Cùng lắm là sau này tu lại.”

...

Vậy là hần lựa chọn:

Công pháp: Quy Nguyên Hỗn Khí (Địa cấp)

Đấu kĩ: Ân Sát (Địa cấp), Táng Phong Kiếm Pháp (Huyền cấp)

Thân Pháp: Lăng Vân Bộ (Huyền cấp)

Thủy Huyết Thệ (???)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Vậy là hần lựa chọn:

Công pháp: Quy Nguyên Hỗn Khí (Địa cấp)

Đấu kĩ: Ân Sát (Địa cấp), Táng Phong Kiếm Pháp (Huyền cấp)

Thân Pháp: Lăng Vân Bộ (Huyền cấp)

Thủy Huyết Thệ (???) (Địa cấp)

...

Tại 1 góc nào đó, có 4 lão già nói chuyện với nhau.

- Con cả của nhóc Thiên Lam đây sao? Thật là kém cỏi.

- Tất cả là do ả phạm nhân kia, nếu không thì con của Thiên Lam cũng không có kém cỏi vậy.

- Khi mới sinh ra nghe nói không có linh căn, hần Thiên Lam vì mở ra con đường tu luyện cho nó mà lao lực. Nhưng xem ra kết quả thật khiêm tốn.

- Tu luyện thì hỗn tạp, nửa tu chân, nửa tu linh, nửa dị năng. Có tạp mà không có tinh.

- Lựa chọn đều là những loại khó tu luyện nhất. Aiz, coi như món quà tặng xoa dịu Thiên Lam về chuyện kia đi.

- Nhắc tới Thiên Lam, nó chạy tới đất Băng Yêu làm gì chứ? Nó đang suy tính điều gì?

- Ai mà biết được nó nghĩ gì.

4 lão già này chính là 4 thủ hộ giả của Tàng Thư Các, đại diện cho 4 tầng. 4 lão đã theo dõi Long ngay khi hần còn ở trước cửa Tàng Thư Các. Mọi

hành động của hắn, 4 lão đều trông thấy rõ mồn một.

...

Long thực sự là đánh cược rất nhiều vào lựa chọn của mình. Cả Thủy Huyết Thệ lẫn Quy Nguyên Hồn Khí công pháp. Lựa chọn điều bản thân không rõ ràng, chắc chắn luôn là thứ mang lại cảm giác hồi hộp cực điểm. Không biết liệu cuộc đời sẽ nở hoa, hay là cuộc sống bế tắc. Về phần Táng Phong Kiếm Pháp và Lăng Vân Bộ, là 2 thứ hắn cảm thấy hợp với bản thân nhất. Táng Phong Kiếm Pháp, là môn đấu kỹ vận dụng Phong lực lượng. Nên nó cũng có ưu điểm là nhanh. Nếu chỉ nhanh thôi, thì đã không gọi là Táng Phong. Điều làm nên cái tên Táng Phong, chính là Sát Khí kèm theo trong mỗi đường kiếm. “Kiếm chưa tới, Sát Khí đã tới. Máu chưa rơi, hồn đã rời khỏi xác.” Mặc dù chỉ là Huyền giai, nhưng Long cảm thấy nếu tu luyện đúng cách, vận dụng hợp lý thì Huyền giai, Hoàng giai, Địa giai gì cũng như nhau. Long thấy các truyện thì main thường có 1 câu rất hay, là “không có mạnh nhất, chỉ có phù hợp nhất”. Và hắn thấy đúng là như vậy, sự thật cũng đúng là như vậy. Chỉ có phù hợp nhất, thì mới có thể phát huy hoàn toàn tiềm năng của bản thân. Nhưng khó là ở chỗ, tìm được thứ phù hợp đầu phải dễ.

Hắn rất may mắn vì được tự do lựa chọn, và lựa chọn công pháp bên trong Vũ gia – gia tộc nổi tiếng về vũ kỹ đất Việt Nam. Không nói nhiều nhất, nhưng tuyệt đối là tinh phẩm nhất. Không dám so với các đại gia tộc Trung Quốc, nhưng ở trong Đông Nam Á, thì tuyệt đối Vũ gia có quyền lên tiếng về Vũ kỹ nhất. Vũ gia, thành viên chính chỉ thì ít nhưng bàng chi thì nhiều gấp mấy lần chính chi. Và còn phân nội gia, ngoại gia. Nội gia là những người của giới tu chân, ngoại gia là thuộc về phạm nhân lo chuyện tài chính các thứ. Cũng sẽ có những tu sĩ vì lý do gì đó bị đẩy tới ngoại gia, nơi mà chả có ai mong muốn.

Còn về Lăng Vân Bộ, đây là bộ thân pháp dùng để chạy trốn và truy tung. Tốc độ bộc phát không được nhanh cho lắm, nhưng chạy đường dài thì tuyệt đối thích hợp. Tốc độ bộc phát đã có Ân Sát rồi, nên không cần nữa. Dẫn sao sát thủ thì cũng không thể nào tránh khỏi chuyện phải truy đuổi mục tiêu, hay bị mục tiêu đuổi ngược. Mà hiện tại không còn là ở thế giới người phạm đầu người phạm nữa. Nên mọi thứ đều phải được tính toán. Đánh được, thì phải chạy được. Chứ đánh xong bỏ mạng lại thì quá tầm thường.

Long chọn xong thì cũng học mấy main trong truyện, chấp tay vái hư không 1 cái thật sâu rồi quay về. Hắn về chỗ ông. Định đón thẳng Dũng nhưng nó và ông đã đi đâu mất tiêu. Vừa lúc gặp Vũ Nguyên ở đây, Vũ Nguyên hắn cũng tìm Vũ Càn Khôn nhưng không gặp. Long tới bắt chuyện với hắn, nhưng có vẻ Vũ Nguyên người này tiếc chữ như vàng. Ngoài gật đầu khi Long chào hắn thì hắn luôn bảo trì im lặng suốt quãng đường đi. Nên hắn cũng chán, cáo từ rồi lui thui ra về.

Long trở về nhà liền chui luôn lên phòng, chốt cửa lại. Hắn bỏ mấy cuốn bí kíp vừa mới mượn được của Tàng Thư Các ra xem. Thời hạn mượn là 7 ngày, nên trong 7 ngày này, hắn buộc phải thuộc nằm lòng yếu quyết của mấy cuốn Địa cấp bí kíp. Còn Huyền cấp thì là dạng ngọc giản truyền thừa, không cần phải đọc. Hắn đầu tiên là mở Quy Nguyên Hồn Khí ra xem. Vì là công pháp tu luyện nên phải học đầu tiên để nâng cao tu vi. Tu vi hiện tại của hắn là Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh, mặc dù có Long Nhị tu luyện không ngừng nghỉ bất kể thời gian nhưng vì tu là Thổ Nạp Thuật, loại tối cơ bản nên tốc độ như rùa rùa bò vậy nên vẫn chưa thể tiến lên Trúc Cơ trung kỳ. “Hi vọng sau khi thay đổi thành Quy Nguyên Hồn Khí thì sẽ đột phá.”

Về nguyên lý thì cũng không có gì đặc biệt, vẫn là hấp thu thiên địa linh khí, bất kể chủng loại đều có thể hấp thu. Rồi trải qua 1 quá trình dài dòng gọi là Hoá Khí, những thứ hấp thu sẽ được chuyển hoá thành linh lực tinh thuần và tiên thiên khí của chủng loại đã hấp thu. Linh lực tất nhiên là dùng để đề thăng tu vi và chiến đấu. Còn các loại tiên thiên khí kia sẽ được cất giữ bên trong Đan Điền, dung hợp với nhau để trở thành loại tiên thiên khí mạnh hơn. Người tu luyện sẽ vẫn có thể dùng tiên thiên khí này để chiến đấu, có điều cần phải nhớ rằng, dùng 1 phần là ít đi 1 phần, sẽ lại phải hấp thu và luyện hoá lại từ đầu. Càng là tiên thiên khí bậc cao thì càng khó tạo ra. Tuy nhiên, uy lực của những loại tiên thiên khí đó so với linh lực bình thường thì mạnh mẽ hơn nhiều, bởi chúng mang theo cả thuộc tính của bản thân chúng, không phải vô thuộc tính như linh lực. Ví dụ, Long hấp thu là Hoá linh khí, sau khi luyện hoá sẽ là tiên thiên Hoá khí, khi dùng để vận dụng các loại đấu kỹ Hoá hệ thì uy lực sẽ được đề thăng rõ rệt, hiệu quả thiêu đốt vốn có của Hoá hệ cũng được nâng cao. Nhưng đó cũng chỉ mới là bước thứ 2, Hoá Khí. Còn bước thứ 3 nữa là Dung Khí. Là tập hợp những tiên thiên khí đã luyện hoá được để tạo nên tiên thiên khí mạnh hơn. Không phải bất kỳ loại nào cũng có thể kết hợp được với nhau, nên sẽ cần lựa chọn, hấp thu loại nào, hấp thu bao nhiêu. Bởi nếu không thể cân bằng lượng các loại khí, bạo thể là điều xảy ra tất yếu. Chính vì nguyên lý rủi ro cao này mà phẩm giai của nó chỉ là Địa giai. Người tu luyện không nhất thiết phải bước bước thứ 3 này, có thể chỉ dừng lại ở bước thứ 2. Nhưng bước thứ 2 so với các loại công pháp khác thì chậm hơn khá nhiều trong việc đề thăng tu vi bởi linh khí đi vào sẽ chia ra làm 2, suy ra là chậm đi 1/2 so với bình thường. Nếu bước thành công bước thứ 3, tu vi cũng sẽ được đề thăng nhanh chóng. Vì đã thành công dung hợp ra loại tiên thiên khí mạnh hơn nên sẽ cần nhiều linh khí tiến vào để bổ sung cho loại tiên thiên khí mới hình thành được ổn định, từ đó mà tốc độ tu luyện sẽ được nâng cao 1 cách tự nhiên. Đây cũng chính là điều đặc biệt của Quy Nguyên Hồn Khí. Rủi ro cao, nhận lại cũng cao. Ấu cũng là lẽ thường tình. Vậy là về Quy Nguyên Hồn Khí, hắn cũng đã hiểu về cách tu luyện.

Tiếp đến sẽ là Ân Sát. 1 bộ cận chiến đấu kỹ kiêm thân pháp. Nguyên lý của bộ Ân Sát này khiến hắn thấy hơi mâu thuẫn ở chỗ, nó có 1 câu là: “... Cực động tức tĩnh, cực tĩnh tức động. Cực nhanh tức chậm, cực chậm tức nhanh. Động – Tĩnh, Tĩnh – Động, Nhanh - Chậm, Chậm – Nhanh, nhất niệm hoá cực tốc.” Cái gì mà “cực nhanh tức chậm, cực chậm tức nhanh”? Nhanh và chậm, vốn dĩ là 2 cực đối lập và riêng biệt. Nhanh là nhanh, chậm là chậm. “Động” và “tĩnh” cũng vậy. Và còn cả “Vô hình vô ảnh, hữu hình hữu thức, vô hình hữu hình, nhất niệm hoá hư vô”. Hắn không hiểu. Về phần biến hoá chiêu thức, nó không có chiêu số cố định, chỉ đưa ra các yếu tố cần biết, làm sao đề xuất được 1 kiếm mạnh nhất, tinh chuẩn nhất, nhanh nhất. Hắn có thể hiểu sơ sơ, còn về nguyên lý tu luyện thì thực sự khá là thâm ảo so với hắn hiện tại. “Trước cứ học thuộc cái đã, có lẽ vấn đề thâm ảo, không thể nào nhìn cái hiểu ngay như mấy cái quyển sách lớp 9 được, không thì bá quá. Cũng may siêu trí nhớ của anh vẫn dùng tốt. Hô hô”. Hắn ghi nhớ rất nhanh. Tiếp đó là cuốn cuối cùng, cũng là cái thứ mà hắn đánh cược nhiều nhất: Thủy Huyết Thệ.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Biển Động Bermuda

Nơi nào đó ở Nam Cực

- Không được bỏ cuộc! Không được bỏ cuộc!

Đó là những lời tự an ủi, tự động viên chính mình của Vũ Thiên Lam. Chỉ có không ngừng suy nghĩ, không ngừng nhắc nhở bản thân gắng gượng, ông mới có thể giữ vững được tinh thần. Chỉ cần 1 giây phút buông lơi ý thức, kết quả của ông chính là bị đóng băng mãi mãi. Ông không muốn nhắm mắt chờ đợi ai đó tới cứu, bởi biết tới khi nào mới có người cứu? Thà rằng tìm cách tự cứu bản thân còn thiết thực hơn. Vì vậy, suốt từ khi bị đóng băng tới nay, đã qua 4 ngày nhưng ông vẫn luôn chiến đấu với Hàn Khí Ngàn Năm xâm nhập. Nhưng gắng gượng vậy mãi không phải điều tốt, chẳng biết ông còn duy trì tình trạng này được đến khi nào.

...

Đại Tây Dương, sâu dưới đáy biển.

Đáy đại dương không tăm tối như chúng ta vẫn tưởng tượng. Có những sinh vật có khả năng phát sáng 1 cách tự nhiên. Và lúc này, có 2 nhân ngư đang chơi đùa. Nam đẹp trai anh tuấn, nữ xinh đẹp mỹ lệ. Họ cũng có chân tay giống người mặt đất, nhưng chân tay họ có màng giống chân ếch, hai bên cổ là 3 cái rãnh, có lẽ là mang. Ở chân và cánh tay của họ là những chấm lấp lánh giống vảy, nhưng không phủ hết mà chỉ phủ 1 nửa mé bên ngoài. Bên cạnh họ là thứ nhìn giống quần áo nhân loại, nhưng thay vì là vải, chúng được tạo thành từ vảy, khá là sắc sỡ, đa sắc. Hiện tại 2 người đang thoát y và làm điều gì thì ai cũng rõ rồi. 2 nhân ngư đang “quần lấy nhau” thì từ dưới lòng đất, 1 tiếng giống như đá vỡ vang lên. Rất nhanh rồi biến mất. Nhưng nam nhân ngư đã nghe thấy, hắn dừng việc đang làm lại, khiến nữ nhân ngư tỉnh lại từ cơn mê mẩn:

- Sao vậy baby? Tôi đi nào.

- Anh vừa nghe thấy gì đó. Em không nghe thấy sao?

- Không có mà. Ở đây chỉ có 2 đứa mình, làm gì có tiếng gì chứ. Thôi nào, c’mon baby! C’mon.

Chàng trai đang định “xách thương nhập trận” thì phía dưới chân truyền tới từng đợt rung động. Lần này thì cả cô gái cũng cảm nhận được. Họ vội vàng mang lại quần áo. Như cảm nhận được gì đó, chàng trai kéo tay cô gái lùi đi.

- Chậm lại Luke, đợi em với.

- Hurry up, Millie! Anh thấy có gì đó không ổn.

- Đợi em với. Có chuyện gì vậy?

- I don’t know.

2 nhân ngư tộc tên Luke và Millie đang bơi rất nhanh về 1 hướng. Dường như phía sau có gì đó rất đáng sợ đang đuổi theo họ vậy. Khi đã bơi được 1 khoảng khá khá, tầm 3 – 4 km, từ phía sau họ, 1 vụ nổ mạnh mẽ khiến cho 2 người không thể không ngoảnh lại nhìn.

Từ dưới lòng đất, 1 công đá đậm màu năm tháng, cổ kính đang trôi lên. Bởi vì kích thước quá lớn, nên theo sự chuyển động của nó mà mặt đất bên dưới bị chấn động mạnh. Bụi đất hoà với cát, theo dòng nước toả ra tứ phía. Rung chấn dữ dội diễn ra suốt nửa tiếng đồng hồ mới dừng lại. Nhưng chấn động đột ngột xuất hiện này đã khiến cho rất nhiều thế lực chú ý. Chấn động không chỉ ảnh hưởng tới đáy biển, mà đất liền cũng có thể cảm nhận được. Hệ quả của việc này chính là sóng thần cao tới gần 200m. Bầu trời cũng biến đổi ngay từ khi rung chấn bắt đầu. Mây đen che phủ ánh mặt trời khiến thiên địa trở nên tăm tối. Gió lớn nổi lên, sấm chớp rền vang rung trời.

...

- Tin bão khẩn cấp! Hiện tại ở khu vực Tam Giác Quỷ Bermuda đang có 1 cơn bão siêu cấp. Đây là cơn bão lớn nhất từng được ghi nhận lại trong hàng trăm năm qua. Đề nghị mọi người sơ tán khẩn cấp theo sự chỉ đạo của cơ quan địa phương.

- ... Sự xuất hiện đột ngột đầy bí ẩn của siêu bão Bermuda hiện tại vẫn chưa có lời giải đáp. Vài người nói thế giới sắp tới ngày tận thế, loài người đã khiến Chúa nổi giận, Ngài đang trừng phạt loài người. Cũng có người nói rằng đây là điềm báo của ngày Khải Huyền (Apocalypse Day), yêu ma sẽ từ Địa Ngục tràn lên thống trị Trái Đất. Tuy nhiên, đây chỉ là tin đồn thất thiệt. Đề nghị mọi người không nên nghe theo để tránh...

Giới truyền thông thế giới đang bị cơn siêu bão Bermuda khiến cho nóng hơn bao giờ hết. Mọi kênh truyền hình đều có tên của siêu bão Bermuda, và giới khoa học vẫn chưa hiểu vì sao nó lại xuất hiện.

Tuy nhiên, vẫn có vài người biết được điều gì đó, và họ thuộc về 1 thế giới nơi phạm nhân không nên biết tới.

Sự xuất hiện đầy bí ẩn của công đá cổ khiến cho thủy tộc Đại Tây Dương nâng cao cảnh giác. Không có bất kì thông tin gì về nó từng được ghi lại. Hay, đã bị quên lãng.

...

Trong lúc đó thì Long đang tìm hiểu bộ Thủy Huyết Thệ. Nghe tên thì khá giống với 1 loại đấu kỹ nào đó. Từ khi Vũ gia thu thập được Thủy Huyết Thệ, cũng từng có người tu luyện. Nhưng, mỗi người luyện thì lại có 1 loại biểu hiện khác nhau. Có người thì nó là công pháp, có người lại trở thành đấu kỹ hoặc Thủy hệ hoặc Huyết hệ, có người lại tu ra độn thuật. Và uy lực của nó luôn ở mức trên Huyền giai dưới Địa giai. Nên khiến cho Vũ gia không biết xếp nó vào loại nào. Tổng hợp chung lại, Vũ gia xếp chung vào Địa giai. Vũ Thiên Lam trước đây cũng từng có suy nghĩ tu luyện thử, nhưng lại thôi, bởi ông có kì ngộ riêng của mình, và nó không hợp với Thủy hay Huyết.

Yếu quyết tu luyện Long đọc qua, thấy cũng không có nhiều cái khó hiểu cho lắm, nhưng tại sao lại chú thích “???” thì hắn không biết. Nhưng hắn đã ghi nhớ được hết mọi thứ ghi trong Thủy Huyết Thệ.

Bây giờ hắn bắt đầu tu luyện Quy Nguyên Hồn Khí. Lúc này Đan Điền hình người của hắn mới lộ rõ sự hữu dụng. Long Nhị điều khiển Đan Điền ngồi xếp bằng, tư thế tu luyện tốt nhất. Còn hắn thì đi tới khu rừng hôm trước gặp Vũ Mai Phương để luyện Tảng Phong Kiếm Pháp và Lăng Vân Bộ. Ăn Sắt hắn định sẽ tu luyện 1 lúc nào đó khác, ít nhất không phải vào ban ngày.

Hắn di chuyển bằng Lăng Vân Bộ ngay từ nhà cho tới đó. Khoảng cách cũng kha khá. Ban đầu khiến hắn không quen, khiến linh lực hao cực nhanh mà khoảng cách đi được không xa. Nhưng cũng dần dần quen dần, ổn định hơn. Tới nơi thì hắn đã làm quen được cơ bản.

...

Skip qua 7 ngày tu luyện của hắn vì ta buồn ngủ vì rồi!

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Hết chương rồi!

(Mọi người đoán công cô đại kia dẫn tới đâu?:v)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Sau 1 tuần luyện tập, Long cũng đã ngộ ra được vài phần tinh túy của 4 bộ thuật pháp hần luyện. Hôm nay hần sẽ phải tới Tàng Thư Các trả sách. Như thường lệ, hần bay thẳng 1 mạch tới Tàng Thư Các, không tạt té giữa đường. Nhưng hôm nay có vẻ như gia tộc có chuyện gì đó nên bàn tán rôm rả hơn mọi ngày thì phải. Dù vậy hần cũng mặc kệ mà đi qua, vì bản tính hần là không thích hóng hớt chuyện người khác. Nhưng vô tình hần nghe được trong Tàng Thư Các có 2 cô gái nói chuyện, nội dung đại khái là về công đá cổ đại nào đó ở khu vực Đại Tây Dương. “Xàm, tận bên Đại Tây Dương mà cũng bắt sóng được, con gái đúng là best mà”. Rồi hần đi thẳng tới nơi đặt những cuốn sách kia, tra chúng về vị trí cũ. Rồi tay chấp hư không vãi 1 cái.

Lần này hần quay trở lại khiến cho mấy lão thủ hộ giả Tàng Thư Các cực kì bất ngờ và kinh hãi. Đó là về tu vi của hần. 7 ngày trước là Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh, mà 7 ngày sau đã là Trúc cơ hậu kì. Tốc độ tu luyện như vậy, dù là bố của Long, Vũ Thiên Lam cũng không làm được. Chính vì điều đó nên mấy lão giả ấy mới bắt đầu để ý tới Long hơn. Cảm nhận về khí tức của hần, so với mấy ngày trước thì không mấy khác biệt, nhưng thêm phần nội liễm. Không còn giống như 1 tên nhóc chân ướt chân ráo vào tu chân giới nữa, mà tự nhiên, phóng khoáng như 1 lưỡi kiếm không vỏ. Phô bày tất cả cho người ta nhìn, từng đường nét chạm khắc, từng tắc lưỡi kiếm, khiến cho người ta cảm giác nhu nắm rõ về nó. Nhưng thực chất lại không phải. Cái họ thấy, là cái hần cho phép thấy. Cái hần giấu đi, mới là thứ đáng sợ nhất – Sát Khí của 1 thanh kiếm. Kiếm không có Sát Khí, không thể hoàn chỉnh là 1 thanh kiếm. Và thứ hần bày ra, chính là 1 thanh kiếm vô dụng, lúc cần thiết sẽ bộc phát kinh người. Hay trong dân gian người ta thường gọi là “giã heo ăn thịt hổ”.

Long cũng biết không thể giấu được tu vi của mình trước mấy lão giả này, bởi hần đâu có tu luyện thuật pháp liễm khí nào. Hần quay trở về nhà, đã 1 tuần rồi hần chưa về, có lẽ mẹ nhớ hần lắm. Hần cũng tò mò chuyện tu luyện của cu Dững, không biết bây giờ nó đã về chưa hay vẫn theo ông nội tu luyện.

Hần về nhà, người hần gặp đầu tiên xáo hợp thay, chính là Trúc. Cô nàng đang quét dọn ngoài cửa, nên hần về cô thấy ngay. Cúi đầu nghiêm trang, cô chào:

- Chào mừng thiếu gia trở về nhà!

Long cũng tận hưởng cảm giác làm thiếu gia này. Đầu hần ngẩng cao, bước đi thông thả... à, hần bay là là mặt đất 1 cách thông thả, 2 tay chấp sau lưng. Ưu nhã gật đầu “ừm” 1 cái cool ngầu.

Long mờ thần thức, tìm kiếm mẹ hần thì thấy bà đang ngồi xem TV, dáng vẻ hưởng thụ phải nói là không thua kém gì vương phi phong kiến. Đằng sau có 1 cô gái bóp vai, phía trước 1 cô bóp chân, bên cạnh 1 cô bưng đĩa hoa quả, trên bàn 1 chai rượu vang đỏ. Long đứng hình vài phút. “Đây...đây có phải là mẹ thật không vậy?” Nhìn bộ dạng lưỡi biếng của bà, thực hần không thể liên tưởng tới người phụ nữ đảm đang chịu khó nuôi dạy hần mấy chục năm trời (tính cả kiếp trước nà). Xem bà có vẻ rất là hưởng thụ. Mấy cô gái kia cũng tươi cười tiếp chuyện, hầu hạ bà như con gái với mẹ chồng vậy (nên cho làm con dâu không ta?). Long mở cửa đi vào. Bà vẫn không ngoái lại, chăm chú nhìn vào bộ phim Tru Tiên hot nhất hiện nay, bà nói:

- Trúc à cháu, lại đây ngồi xem với cô nào.

Hoá ra bà tưởng lầm người vào là Trúc. Long háng giọng 1 cái. Bà quay mặt lại, thấy người vào không phải Trúc cũng không có biến sắc mặt, mà nhẹ nhàng nói:

- À, Long về rồi à con? Tuần qua tu luyện được những cái gì rồi?

Không có 2 tay chấp hông mắng hần tới tắm mặt mũi như hần tưởng tượng. Tiu ngiuu ngồi xuống ghế, hần tự rót cho mình 1 cốc rượu vang đỏ. Định cầm lấy cốc rượu thì mẹ hần giành cầm trước, rất tự nhiên mà uống. Ánh mắt còn liếc liếc hần trên người. Hần bắt đấm đĩ, đành cầm cả chai tu ngục 1 hơi.

- 1 tuần không gặp mẹ không nhớ con à?

Mẹ hần đáp tình bơ:

- Mà không nhớ mẹ thì thôi, sao mẹ phải nhớ mày?

Giọng nói chất chứa mùi khiêu khích. Long biết bà lại đang bắt đầu đá xoáy hấn vì 7 ngày không về. Hấn hiểu mẹ quá mà, khởi đầu yên bình rồi sau mới là bão tố.

- Mẹ, con là con của mẹ mà?

- Mày cũng biết mày là con mẹ cơ đấy. Con nào mà đi 1 tuần không nói năng gì như mày không? Không đi luôn đi? Về làm gì? Không có mày mẹ càng nhàn.

Long cúi đầu. “Bảo nôi, bảo nôi.” 3 cô gái đứng xem cười khúc khích với nhau. Khiến Long thấy què vãi nôi.

...

(lược bỏ 1000 chữ vàng mẫu thân main truyền thụ)

...

(Có lẽ ta không thể đảm bảo mỗi ngày 2k chữ/chương đều đặn được. Nên là có dài up dài, có ngắn up ngắn mỗi ngày nhé)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ân Linh Kiếm Thể

Hôm nay về nhà, sau khi nói chuyện với mẫu thân 1 cách “vui vẻ”, hấn bật máy tính và online facebook. “Đã 1 tuần không có nói chuyện với Chi, không biết em có nhớ mình không nhỉ???”

Hấn mở máy lên, bật khung chat thì thấy thông báo của Chi: cô chuyển nhà. Cô chuyển lên Hà Nội, bố mẹ cô chuyển tới sống ở Royal. (về độ sang chảnh của Royal - Vingroup thì chắc ta không phải nói nhiều nữa). Nhưng tin nhắn không dừng lại ở đấy. Hơn 50 tin, chắc chắn không chỉ là đề thông báo vậy. Khoảng 15 tin tiếp theo là về việc hấn offline, cô nhớ hấn, muốn nói chuyện với hấn. Nhưng những dòng tiếp theo thì khác. Cô nói cuộc sống ở nơi này khiến cô cảm giác lạ lẫm, không quen. Không có hấn khiến cô thấy mọi thứ đều buồn tẻ. Nhưng khiến hấn chú ý hơn cả, cô nhắn cho hấn rằng cô bị mấy đứa ở trường quấy rối. Có 1 thằng trông có vẻ nghịch ngợm số má của trường tuyên bố đồng đặc cô là người yêu của nó. Cô rất sợ, cô muốn có hấn bên cạnh, bảo vệ cho cô, an ủi cô. Tin mới nhất là ngày hôm qua, cô hỏi hấn có phải đã hết yêu cô rồi không, có phải hấn đã thay đổi facebook, số điện thoại hay không mà cô không gọi được. Cô hờn dỗi, trách móc, nói hấn vô tâm...

Hấn đọc mà buồn. Lần đầu tiên hấn mới hiểu khoảng cách giữa hấn và cô là gì. Là khoảng cách giữa phạm nhân và tu sĩ. Với tu sĩ, một vài tháng, một vài năm có khi mới chỉ là 1 giấc ngủ ngắn nhưng với người phạm, thì đó là cả 1 khoảng thời gian không phải là ngắn. Đòi người được bao nhiêu cái vài năm? Lần đầu tiên hấn thấu hiểu sâu sắc đạo lý này. Hấn vội reply inbox của cô, nói hấn sẽ sớm tìm tới gặp cô, hãy chờ hấn. Trong đầu hấn nổi lên suy nghĩ muốn ra ngoài tìm cô ngay, nhưng hấn biết, hiện tại chỉ cần hấn thò đầu ra khỏi tầm mắt Vũ gia thì chờ đợi hấn chính là Thiên Địa Hội. Nên hấn an ủi, động viên cô cố gắng, và tin tưởng rằng hấn không bao giờ bỏ rơi người hấn yêu thương.

Thêm 1 động lực nữa để hấn nỗ lực luyện tập hơn. Hấn quyết tâm, trước khi tới Kim Đan, không rời khỏi Vũ gia. Hấn tự tin, với tốc độ tu luyện hiện tại của hấn, nhờ vào Đan Điền biến dị, thì nhiều nhất khoảng 1 tháng hấn sẽ kết đan thành công.

Bên cạnh đó, trong 1 tuần tu luyện, nhờ vào Quy Nguyên Hỗn Khí, hấn hấp thu linh khí thiên địa khu vực quanh đó, thử tiến hành bước thứ 3 của Quy Nguyên Hỗn Khí là dung khí. Hấn cũng đã tạo ra được hàn khí từ phong khí và thủy khí. Đây là thứ duy nhất hấn thành công tạo ra, và có tác dụng thực dụng. Ngoài ra hấn từng thử dung hỏa và thủy khí giống trong truyện, nhưng thứ hấn tạo ra lại là hơi men. Và hơi men bị cuốn sách hấp thu hết sạch. Dù không hiểu vì sao, nhưng hấn cũng cố công dung hợp, tạo thêm càng nhiều hơi men cho cuốn sách hấp thu. Vì cuốn sách càng sớm hồi phục, hấn càng nhanh chóng phát triển hơn. Rốt cuộc công sức của hấn cũng không uổng phí, mới hôm qua, hấn nhận được thông báo đầu tiên từ cuốn sách, rằng nó không cần hơi men nữa, cần một linh khí. Rồi lại chìm vào yên lặng, mặc hấn kêu gọi.

...

Vũ gia mật cảnh,

Hiện tại đang có 1 già 1 trẻ trong đó. Già chính là Vũ Càn Khôn, gia chủ Vũ gia. Trẻ chính là Vũ Văn Dũng, em trai Long. Vũ Càn Khôn đang dạy Dũng tu luyện. Lúc này Dũng đang cầm trên tay 1 thanh mộc kiếm nhỏ, vừa với kích cỡ của nó, rồi múa theo 1 bộ kiếm pháp nào đó. Vũ Càn Khôn đứng bên cạnh vuốt râu mỉm cười. Thình thoảng nói vài câu chỉ bảo, không khí thập phần hoà nhã. Lão rất là vui mừng vì Dũng thực sự là 1 thiên tài đúng nghĩa. Qua 1 tuần, nó đã tới Luyện Khí tầng 9, thêm chút nữa là có thể Trúc Cơ, chính thức bước vào con đường tu chân. Và nó cực kì có ngộ tính với kiếm. Ban đầu lão cho rằng đó là do ngộ tính của Dũng, nhưng về sau, lão mới phát hiện rằng không phải. Trong lúc 2 người đối luyện, Dũng đang cố hết sức tấn công lão thì đột nhiên từ 1 kiếm bổ chéo từ trên xuống, lão nhìn thấy hư ảnh 1 thanh kiếm màu đỏ, bản trong suốt bọc bên ngoài thanh mộc kiếm của Dũng. Tuy mờ nhạt gần như không thấy, và kiếm chiêu cũng rất nhanh nhưng với nhãn lực Nguyên Anh trung kì đỉnh thì không thể nào lão không thấy.

Hư ảnh thanh kiếm kia xuất hiện trong chốc lát đến chính Dũng cũng không biết. Sau khi về tra các điển tịch, thì lão mới phát hiện ra Dũng là Ân Linh Kiếm Thể. Người sở hữu Ân Linh Kiếm Thể thì thể nội tiên thiên đã tồn tại 1 thanh kiếm. Đối với kiếm đạo, ngộ tính của họ hơn hẳn người khác. Sách cổ từng viết: “Nguyên Thiên Kiếm Tôn, lấy kiếm xưng tôn, sở hữu Ân Linh Kiếm Thể hiếm có, dùng Nghịch Hàn Kiếm, từng lấy sức 1 người đánh hoà 10 Nguyên Anh đỉnh phong. Khi ấy, Nguyên Thiên Kiếm Tôn mới chỉ bước chân vào Nguyên Anh hậu kì.” Như vậy đủ biết sức mạnh của Ân Linh Kiếm Thể. Vũ Càn Khôn lão từng so sánh Dũng với bố nó là Vũ Thiên Lam, về ngộ tính thì Dũng không bằng bố, nhưng về sức chiến đấu thì hơn hẳn bố. Có lẽ Vũ gia sẽ lại có thêm 1 Lam Thiên Sát thứ 2, à không, phải là Kiếm Thiên Sát.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Cổng Bermuda

Ngày hôm ấy Long ăn trưa cùng mẹ. Bữa ăn diễn ra vui vẻ. 4 cô hầu gái cũng được mẹ hắn gọi lại ăn cùng nên cả bữa ăn luôn luôn có tiếng cười nói của phụ nữ. Long chỉ biết cắm đầu vào ăn, không dám xen mồm vào, sợ lại bị ngu nữ hợp công.

Sau khi ăn xong, hắn gọi điện cho Hùng, hỏi về chuyện phòng tập. Hùng bảo hắn có thể dùng phòng lúc trước của bố hắn – Vũ Thiên Lam. Nhưng cần cải tạo 1 chút cho phù hợp với việc luyện thể cường độ cao. Vì trước đó bố hắn chỉ sử dụng phòng tập khi là Trúc Cơ kì, lên cao thì không dùng nữa mà ra ngoài lịch luyện. Mà hắn thì đã là Trúc Cơ hậu kì rồi, nên phải điều chỉnh cho phù hợp.

Mọi chuyện diễn ra cũng khá là bình yên với trong mấy hôm tiếp theo. Cả ngày hắn dùng để tu luyện. Long Nhị luyện Quy Nguyên Hồn Khí, hắn luyện tinh thần lực. Có lẽ theo tu vi tăng tiến mạnh nên hắn cảm thấy điều khiển tinh thần lực càng thêm thuận tiện, thuần thục.

Chi đã nhận được tin nhắn của hắn, 2 người gọi điện nói chuyện rất lâu. Cô bé vừa nói vừa khóc, giọng mếu máo, nũng nịu khiến hắn dù sắt đá cũng phải mềm nhũn ra như bún. Hắn hứa trong vòng 1 tháng sẽ tới gặp cô. Khi ấy, Chi mới yên lòng. Thực sự thì gặp Chi cũng chỉ là 1 phần mục đích của hắn. Hắn không quên ý tưởng ban đầu của mình, là xây dựng 1 thể lực riêng cho bản thân. Ngay từ khi thăng Hoàng trở tài thì hắn đã nảy ra ý định ấy, nhưng vì hạn chế nhiều, nên cần tính toán. Nhưng hiện tại, hắn đã có đủ thực lực để đi chiêu mộ nhân tài. Không cần mạnh, mà cần tố chất. Hắn hiện tại nếu muốn lấy sức phục chúng thì hơi khó. Nên biện pháp tốt nhất là lấy được tình cảm của người. Mà muốn vậy, thì cần phải gần gũi, tiếp xúc. Và không có thời điểm nào tốt hơn khoảng thời gian này, khi học sinh hiện nay đều có tư tưởng tiến bộ, cởi mở. Đặc biệt lứa tuổi cấp 2 cấp 3, nói hơi khó nghe nhưng là độ tuổi dễ lừa nhất. Chúng đều ham thích cái mới lạ, tò mò khám phá, lại mới bắt đầu có tư duy về tự do riêng tư, muốn làm theo ý thích nên rất dễ bị dắt mũi, lợi dụng. Long thì không phải muốn lợi dụng chúng, nhưng muốn chiếm được cảm tình thì không gì hơn lúc này. Nên kế hoạch đã chốt, trong vòng 1 tháng ít nhất hắn phải là Kim Đan kì.

...

3 ngày sau

Long đang ngồi trên phòng tu luyện thì chuông điện thoại reo lên. Là số của Hùng. “Có lẽ đã cải tạo xong”, Long đoán. Đúng là vậy thật. Hắn được Hùng gọi tới 1 hang động trong lòng đất, khá là bí mật. Nếu không chủ đích thì rất khó phát hiện ra vì xung quanh miệng hang là đá tảng to lớn che khuất, cửa vào bị che khuất rất kín đáo. Hang động dẫn xuống sâu trong lòng đất, nên không khí hơi có chút ẩm. Có tiếng róc rách của nước chảy vang vọng từ đằng trước tới.

- Đây là nơi luyện tập của chú Lam. Sau khi chú rời đi thì anh thường tới đây. Nhưng anh cũng đã bỏ khá lâu rồi. Nay tới lượt chú. Ở đây chú cứ thoải mái đập phá, có kết giới bảo hộ và cách âm, không lo có người phát hiện. Nhưng cường độ kết giới hình như không còn mạnh như xưa. Anh không biết về trận pháp nên không thể tu bổ, mời người ngoài lại rất rắc việc nên giờ nó chỉ có cường độ của Kim Đan đỉnh phong. Bên kia là các thứ hỗ trợ việc luyện tập. Có gì không hiểu cứ gọi cho anh. Ok?

- Ok anh. Anh bận thì đi trước đi, em ở đây được rồi.

- Vậy anh đi trước, cũng vì cái cổng Bermuda mà gia tộc bận rộn hẳn lên.

Long nghe Hùng nhắc tới cổng Bermuda thì hiếu kì. Vì mấy ngày nay hắn nghe cái cụm từ này khá nhiều, nhưng không hiểu ra làm sao. Nay có Hùng thì hắn mới đành hỏi chuyện:

- Ủa, cho em hỏi, cổng Bermuda là sao anh? Đạo này em cũng nghe thấy người ta bàn về nó nhiều mà không rõ. Anh giải thích hộ em phát.

Hùng nghe Long nói thì hơi ngạc nhiên, vì cổng Bermuda đang là thứ gây sốt trong cộng đồng thể giới ngầm.

- Mà em không biết thật à Long?

Long ngây thơ chớp chớp mắt đáp:

- Không. Nó là cái gì?

Hùng mới ngồi xuống 1 tảng đá gần đó, Long cũng tới ngồi vào 1 viên đối diện chuẩn bị nghe kể chuyện.

- Cách đây khoảng chục ngày, tại đáy biển Đại Tây Dương khu vực Tam Giác Quỷ Bermuda bỗng dưng xuất hiện bão lớn. Cường độ bão phải nói là kinh khủng, đến cả Kim Đan kì không cần thận bay lạc vào đó cũng có thể bị miểu sát trong chốc lát. Mặt ngoài chỉ là giông bão bình thường nhưng dao động linh khí tại đó đã tạo nên 1 luồng năng lượng cực lớn, ngăn cách hoàn toàn nơi đó với thế giới bên ngoài. Tuy nhiên, dưới biển thì lại không có hiện tượng bão như vậy. Vẫn sóng yên biển lặng. Và sự kì lạ đó xuất hiện là do cổng đá Bermuda này. Vì tộc ta có 1 người trong lúc đi du lịch gần đó, khi đang lặn dưới biển thì thấy rung chấn đáng ngờ, tiến lại gần quan sát thì thấy được sự xuất hiện của cổng Bermuda. Khi cổng xuất hiện toàn diện thì bão cũng dừng, nhưng luồng năng lượng linh khí kia thì vẫn còn, tại ra 1 vùng bất ổn, không thể phi hành, chỉ có thể bơi dưới biển. Mà thủy tộc, vốn dĩ có xích mích với loài người từ thời thượng cổ, nên ngăn cản bất kì ai có ý định tới gần. Thời gian đầu không có động tĩnh gì nhiều, và cánh cổng sau khi xuất hiện vẫn luôn đóng nên sự việc không có nhiều biến hoá. Nhưng sau đó, không biết là ai tung ra tin đồn rằng đó là cánh cổng dẫn tới Vực Thẳm của Địa Ngục, nơi được cho là thông với Chiến trường Thượng cổ của nhân loại. Nên với sức hấp dẫn từ hi vọng đối với các loại kì ngộ giống Chiến trường Thượng cổ, đang có khá là nhiều người tiến tới nơi đó. Thủy Tộc Đại Tây Dương cũng không thể nào độc chiếm được. đành lui về bỏ mặc mọi thứ, thu mình lại hòng bảo vệ bản thân.

- Nhưng đó cũng chỉ là tin đồn, sao lại có nhiều người tin vậy anh?

- Nếu chỉ là tin đồn thì đúng là không mấy người dám mạo hiểm. Nhưng ngay sau khi tin đồn kia lan ra, thì liên tiếp có người tìm được bảo vật, chính vì vậy mà càng ngày càng nhiều người tiến vào. Chúng ta cũng phải nhanh chóng có kế hoạch đối với việc này.

Long ngẫm nghĩ. “Liệu có phải là 1 âm mưu vô cùng lớn? Theo như truyền, thì mấy thứ từ trên trời rơi xuống, từ dưới đất mọc lên nhưu này thì phía sau luôn luôn có 1 kẻ chủ mưu. Liệu có thể giống trong truyền không?”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Sắp Đột Phá

Cuộc sống ở Vũ gia nói chung là khá yên bình đối với gia đình Long. Có gia chủ bảo kê, có uy Lam Thiên Sát, chả có kẻ nào dui mù dám tới làm phiền. Long thời gian này vẫn luôn luyện tập ở khu rừng nơi hắn gặp Vũ Mai Phương. Có thể nói là 2 người khá là thân thiết. Hắn và cô cũng đã đối luyện khá nhiều. Tuy tu vi cô thấp hơn, chỉ có Trúc Cơ trung kì nhưng cơ thể lại mạnh mẽ vô cùng, ít nhất là đủ để đánh ngang với Trúc Cơ hậu kì. Nên khi đối luyện, hắn luôn bị đánh cho bầm dập, bởi thứ hắn luyện là dùng để giết người, không phải để luyện tập. 1 phần cũng là vì cô là con gái, lại rất là xinh đẹp, hắn có chút không nở ra tay. Và đây cũng là cách nhanh nhất để rèn luyện cơ thể. Từ khi trùng sinh tới nay, hắn chưa từng luyện thể 1 cách đúng nghĩa. Và bởi bản chất của sự phát triển, là không ngừng luyện tập, để cho cơ thể thích nghi với cường độ luyện tập. Và cơ thể hắn thì khả năng thích nghi, hồi phục phải nói là cực nhanh. Nên ăn hành nhiều, nhưng cường độ cơ thể hắn cũng được cải thiện rất nhiều. Tới nay thì đã có thể so sánh với Vũ Mai Phương chuyên tu cơ thể từ nhỏ. Cô cũng cực kì là bất ngờ và ghen tị với hắn. Thực sự cô bị đả kích rất là lớn. Thành quả mà bản thân cô phải dùng gần chục năm mới đạt được thì hắn lại chỉ dùng có chưa tới 1 tháng. Và đó là cô đã phục dụng Hàn Chu Thảo, đối với tu sĩ từ Trúc Cơ trở xuống tác dụng có thể nói là cực mạnh. Nhưng vẫn không bằng hắn. Từng có lúc cô muốn xé xác hắn ra làm thí nghiệm toàn thân, xem hắn có bí mật gì. Cô cũng nghiêm nhiên coi hắn trở thành em trai của mình. Nên thường xuyên trêu chọc, “kiêu khích” hắn, khiến hắn chỉ biết kìm nén (kìm cái gì và nén cái gì thì ai cũng biết).

(Giải thích thêm, tu vi và cơ thể bình thường sẽ không song hành với nhau, tu vi luôn mạnh hơn cơ thể. Ví dụ, 1 người tu vi là Trúc Cơ sơ kì, thì cơ thể người đó mới chỉ ở cảnh giới luyện thể tầng 5-6. Trúc Cơ hậu kì thì cơ thể cũng mới chỉ chạm tới Trúc cơ sơ kì. Trường hợp của Long thì càng là chênh lệch lớn hơn, hắn không có bình cảnh để tích súc, nên tu vi dù đã là Trúc Cơ hậu kì nhưng cơ thể mới có luyện khí tầng 9. Đây cũng là cái hại của việc không có bình cảnh. Bình cảnh cản trở bước chân tu sĩ, làm tu sĩ tốn thời gian, nhưng cũng giúp họ củng cố chắc chắn thực lực bản thân hơn. Nên, như ta đã nói, phúc và họa luôn song hành.)

Cô ghen tị với hắn nhưng cô đâu có biết quá trình luyện tập gần như địa ngục của hắn trong thời gian qua? Trong hơn 20 ngày qua, hắn gần như luyện tới suýt chết vài lần. Chuyện là Địa Ngục Tam Quyền của hắn là thể thuật, cần khá nhiều thể lực để có thể thi triển. Sau khi luyện thì cơ thể hắn đã khá là kiệt sức. Nhưng hắn lại tiếp tục luyện Ấn Sát và Tảng Phong Kiếm Pháp khiến mạch máu trong cơ thể nứt vỡ, trọng thương khá nghiêm trọng. Lần đó là lần đầu tiên, hắn bị phản phệ vì kiệt sức bất tỉnh 1 ngày tròn. Lần thứ 2 là lúc luyện Quy Nguyên Hồn Khí, hắn thử dung hợp Lôi – Hoả 2 loại linh khí, bị mất cân bằng gây ra bạo nổ. Cũng may Long Nhị nhanh trí lấy nguyên khí bao bọc lấy vụ nổ, nếu không hắn là Đan Điền hắn không còn để tu nữa. Nhưng du chấn cũng khiến hắn nhột nhạo cả người, vài ngày tiếp tu luyện tiến độ cực chậm.

Còn vài lần nữa, hắn đạt được kết quả như hiện tại cũng không phải là ngẫu nhiên hay gì, mà đều là bất chấp tất cả để luyện tập. Động lực của hắn chỉ có duy nhất, là bảo vệ người thân. Bảo hắn là mục tiêu lớn đầu tiên, Chi và Nguyệt là mục đích phụ.

...

Hôm nay là ngày hắn Kết Đan. Theo như hắn đọc trong sách của gia tộc thì Kết Đan là cô đọng linh khí từ phân tán về cô đọng, tạo thành 1 viên kim

đan trong Đan Điền, từ đó hấp thu linh khí nuôi dưỡng, bồi bổ cho kim đan để sau này sinh ra Nguyên Anh, trùng kích Nguyên Anh kỳ. Hắn không được cuốn sách thần bí giải thích, chỉ dẫn nhiều nên tất cả những bước đầu tiên này hắn phải tự mình bước. Hắn cũng không biết rằng Đan Điền hắn hiện không hề có bình cảnh, chỉ cần đủ điều kiện là có thể thăng. Nên hắn khá lo lắng về việc kết đan này. Long Nhị cũng vậy, hắn vốn dĩ là 1 phần của Long, nên Long không biết thì hắn cũng không biết. Nhưng hắn lại không thể áp chế hơn nữa, Long Nhị đã tổng hợp được khá nhiều tiên thiên linh khí, đột phá sẽ tới trong thời gian ngắn. Thêm nữa là Đan Điền hắn hiện nay không phải là Đan Điền giống mọi người, nên quá trình kết đan có sai khác gì không, hắn cũng không biết luôn. Nhưng không thể nào kìm chế được nữa.

(Thực sự định viết chương này 5k chữ ăn mừng nếu VN win, nhưng thua, mất 2tr tiền bet nên chả có tâm trạng viết nhiều. Anh em nào bet VN không?: (. Hi vọng VN nhiều, nhiều nhất trong các năm nhưng buồn quá.)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Yo, I'm Back!

Đêm hôm đó, trong cái hang mà cha hắn từng tu luyện, hắn bắt đầu quá trình đột phá Kim Đan kỳ của mình. Không thể không nói là tốc độ tu luyện của hắn quá nhanh đi. Mới qua có 1 tháng, từ phạm nhân trở thành Kim Đan Kỳ thực sự chắc từ trước đến nay chỉ có mình hắn. Phụ thân hắn được cho là thiên tài tu đạo ngàn năm có một, 13 tuổi Kim Đan, 27 tuổi Nguyên Anh. Tức là ông cũng mất 7 năm mới có thể Kết Đan. Mà hắn mới chỉ có 1 tháng đã đạt tới ngưỡng cửa ấy, lại không thể không nói Đan Điền biến dị của hắn thực sự rất rất bá đạo. Tuy có chút tác dụng phụ, nhưng vẫn có cách khắc phục. Hắn thì dù sở hữu thứ Đan Điền biến dị ai cũng muốn nhưng lại không rõ hết tác dụng của nó.

Hắn và Long Nhị tinh thần căng thẳng, 2 đứa nhìn nhau, gật đầu rồi bắt đầu quá trình kết đan. Bên trong Đan Điền hình người, ở vị trí Đan Điền của nó đang có xảy ra 1 con lốc xoáy, cuốn hút mọi loại linh lực vào trung tâm. Kết Đan, là kết tụ tinh hoa linh lực lại thành 1 viên cầu bên trong Đan Điền. Và viên cầu này chính là Kim Đan như người ta vẫn hay gọi. Gọi là Kim, không phải vì nó có màu vàng kim mà bởi vì nó rất là cứng, cứng và nhẫn bóng, có ánh kim giống kim loại. Chứ Kim Đan màu sắc tùy thuộc vào thuộc tính công pháp và thể chất của tu sĩ. Hoả là đỏ, Mộc là lục, Thuỷ là lam, Kim là vàng, Thổ là nâu, Lôi thì màu lam có tia điện vờn quanh, Âm thì màu đen có hắc khí lượn lờ,...

Còn Long, Quy Nguyên Hồn Khí của hắn không có thuộc tính. Hấp thu mọi loại linh khí nên Kim Đan hắn tạo thành cũng chẳng có màu sắc gì mà trong suốt như pha lê vậy. Không có ánh kim, cũng chẳng cứng rắn. Hắn không biết của người ta như nào nhưng của hắn thì giống như quả cầu pha lê trong suốt, giống pha lê nhưng nhìn thì lại có cảm giác mềm như cao su. Và lực hút là từ nó mà ra. Các loại linh khí đang bị nó hút vào bên trong, lẫn lộn, quấn lấy nhau xoay vòng với tốc độ cực nhanh. Cả linh khí bình thường lẫn tiên thiên linh khí. Hắn chỉ biết nghiêm túc mà quan sát Long Nhị làm, không hề lên tiếng. Bên trong viên cầu pha lê, linh khí hoà trộn vào nhau, ngẫu nhiên, giúp hắn thực hiện bước thứ 3 của Quy Nguyên Hồn Khí 1 cách tự nhiên. Và lần này còn phức tạp hơn rất nhiều, bởi đây là trộn lẫn nhiều loại khác nhau vào làm 1.

Quá trình này được Long Nhị duy trì ổn định trong suốt 3 giờ đồng hồ. Chỉ 3 giờ nhưng để vừa giữ ổn định các luồng linh khí riêng biệt, vừa duy trì hấp thu linh khí bên ngoài bổ sung cho viên cầu, vừa để ý sự hoà trộn bên trong viên cầu, thực sự khiến hắn tiêu hao tinh thần lực rất nhiều. Tới nỗi Long phải không ngừng truyền tinh thần lực qua cho Long Nhị, để Long Nhị có đủ sức duy trì quá trình tới khi kết thúc. Hắn không dám lơ là 1 giây nào, Long Nhị cũng thế. Chỉ buông lơ 1 chút, khiến quá trình mất cân bằng thì Đan bạo, hết truyện.

Sau hơn 3 giờ đồng hồ vật lộn, cuối cùng cũng kết thúc. Viên tiểu Kim Đan đã ổn định. Trong suốt, toả sáng lấp lánh khắp cả Đan Điền hắn. Rất đẹp. Ngoài từ đẹp ra, hắn không biết dùng từ nào khác để nói. Đến hắn là đàn ông, không ham châu báu ngọc ngà nhưng không thể nào không rung động. Sau khi ổn định, nó giảm bớt cường độ sáng đi, không rực rỡ như khi mới thành hình nữa. Và từ nó, 1 luồng khí mát lạnh toả ra khắp Đan Điền, rồi từ Đan Điền, lan ra toàn thân hắn. Hắn cảm thấy cơ thể lâng lâng. Huyết Sát cũng truyền tín hiệu tới cho hắn bày tỏ sự thoải mái. Tinh thần lực mà hắn tiêu hao cũng được hồi phục với tốc độ cực nhanh. Tuy nhiên, Đan Điền hắn hiện trống trơn, không có 1 giọt linh khí nào. Tất cả đã cô đọng lại thành viên ngọc trong suốt kia.

Khi dòng khí mát kia lan tới đầu hắn thì bị cuốn sách hấp thu. Giống như trẻ đói gặp đồ ăn, nó hút 1 cách mạnh mẽ.

Khi dòng khí kết thúc, cuốn sách cũng toả sáng chói lòa. Ý thức Long bị kéo vào bên trong cuốn sách. Vậy là sau gần 1 tháng, cuối cùng cuốn sách cũng hồi phục. Huy xuất hiện trước mặt hắn, nở nụ cười thô kệch mà đậm đàng với hắn:

- Yo, I'm back!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Bí Mật Mạt Thế

Cuốn sách đã hồi phục trở lại.

Long đoán có lẽ là do dòng khí kia, nó là tổng hợp của nhiều loại linh khí, ắt hẳn phải có Mộc linh khí mà cuốn sách muốn. Hắn cười chào lại Huy:

- Hồi phục rồi à? Đúng lúc lắm này.

- Không phải vì mây thì tao cũng đâu có tổn thương nghiêm trọng vậy. Thực sự tao cũng không hiểu nổi, mây thực sự là ai.

Đáp lại hắn là về mặt có phần trách móc của Huy.

- Là ý gì? – Hắn nghi hoặc.

- Có nhớ lần dung hợp cuối không?

- Nhớ, lần ấy khi dung hợp bắt đầu, tao đột nhiên bị mất ý thức, khi tỉnh lại thì đã kết thúc dung hợp rồi. Có chuyện gì xảy ra trong khi tao bị mất ý thức à?

- Mây không nhớ gì thật hả?

- Không, xảy ra chuyện gì? Nói đi.

Huy đắm chiều 1 lát, rồi bắt đầu kể lại:

- Ý thức tan vỡ khi dung hợp lần cuối là điều bình thường. Tất cả chủ nhân trước đây đều vậy. Ban đầu, mọi thứ diễn ra khá suôn sẻ. Nhưng đột nhiên tao nghe thấy một giọng nói vang lên bên trong ý thức của mây, là nữ, gọi tên mây. Ban đầu, tao cũng không chú ý nhiều. Nhưng càng ngày, giọng nói ấy càng lớn, rồi bỗng nhiên ý thức mây đang trong trạng thái vô thức đột nhiên ngưng tụ lại thành hình dạng 1 con quỷ với cánh dơi, cơ thể đỏ rực như lửa. Mây trong trạng thái ấy thực sự khiến tao bất ngờ, vì khi ấy, tinh thần lực của mây mạnh đột biến, suýt chút nữa thì chính mây tự tay phá hủy thế giới linh hồn của mây. Cả Long Nhị cũng bị biến thành quỷ giống mây vậy. Tao phải cố hết sức mới có thể áp chế cả 2 đứa, nhưng bị hao tổn năng lượng quá nhiều, rơi vào ngủ đông. Nhưng cũng may cho mây, là khi mây hoá quỷ, quá trình dung hợp vẫn tiếp tục diễn ra, và mây đủ mạnh để chống đỡ. Nên coi như trong cái rủi có cái may.

Long nghe Huy kể lại, thì nửa tin nửa ngờ. “Hoá quỷ? Sao có thể?” Hắn thực không thể nào tin được bản thân hắn, là con người, người Việt thuần huyết, làm sao có thể hoá quỷ? Và giọng nói vang lên kia, là từ đâu? Hắn không nhớ rằng trước đây, trong mơ hắn cũng đã từng nghe thấy giọng nói ấy.

- Hoá quỷ? Thật sự là tao hoá quỷ? Mây có tìm được ra nguyên nhân là gì không?

- Tao không rõ. Vì sự việc xảy ra khá đột ngột, nên rất khó truy tìm. Nhưng tao đoán có lẽ đây là ảnh hưởng từ tiền kiếp của mây. Có thể là 1 loại chú ấn hay nguyên rủa nào đó. Mặc dù mây đã trải qua Luân hồi tẩy lễ, nhưng vẫn còn sót 1 chút bám theo mây. Khi ý thức mây yếu nhất thì nó bùng nổ, biến mây thành ác quỷ cuồng sát, sinh để diệt mọi thứ trong tầm mắt.

- Thực là như thế sao? Vậy có cách nào xoá đi được không?

- Cách thì có. Nhưng với trình độ hiện tại của mây thì không đủ.

Hiện Long thực sự khó chịu. Khi không tự nhiên mọc đầu ra lời nguyên từ tiền kiếp. Dù là ai khi biết mình bị dính nguyên rủa thì cũng đều khó chịu cả, dù lời nguyên có yếu ớt đến mấy thì nó vẫn tồn tại, vẫn sẽ ảnh hưởng tới chủ thể.

- Tao biết với tao hiện tại thì khó mà xoá bỏ, nhưng mây thử nói cái cách mà mây biết đi, tao còn tính.

- Nói ra cũng được, cách thì có vài cách. Trực tiếp nhất là dùng tu vi mạnh mẽ xoá bỏ nguyên ấn. Nhưng tao thấy, cách này không được. Vì loại nguyên rủa có thể vượt qua Luân hồi, thì ít nhất phải là nguyên rủa cấp Hoá Thần. Mặc dù hiện tại nó còn nhỏ yếu, nhưng trải qua Luân hồi lực tẩy lễ, nó cũng đã có biến đổi nhất định để thích ứng, nên dù nhỏ yếu, nhưng càng khó tẩy trừ hơn. Yêu cầu tu vi mây phải cực kì mạnh mẽ. Đợi tới lúc ấy thì không chỉ mây mạnh lên, mà nguyên rủa cũng mạnh theo. Càng để lâu, càng khó trừ.

Long nghe Huy nói, cũng hình dung ra được sự bất phẩm của nguyên rủa này. Đợi tới khi hắn trở thành Hoá Thần thì không biết đến bao giờ.

- Vậy cách thứ 2 là?

- Cách thứ 2 là chuyển lời nguyên này sang cho người khác. Nhưng cách này cũng không khả thi, vì muốn chuyển, cũng yêu cầu người chuyển phải có tu vi mạnh mẽ chống đỡ. Mà thời này, Nguyên Anh đỉnh phong đã là cực hạn thì thực rất là khó.

- Cách thứ 3?

Huy nghe Long hỏi, liền mỉm cười nhẹ nhàng đáp:

- Là xuống Âm Phủ 1 chuyến.

- Hà? Mày rửa tao chết à? *** mẹ.

- Bình tĩnh nào. Người chết nhất định phải xuống Âm Phủ, đây là thường thức. Nhưng người xuống Âm Phủ không nhất định phải là người chết.

- Là sao? Bố nói thẳng luôn hộ con. Vãn về.

- Haha, cách này nói đơn giản thì cũng đơn giản, nói khó thì cũng khá là khó. Là xuống Âm Phủ, dùng nước của Hoàng Tuyền tẩy rửa linh hồn 1 lượt là được. Nghe có đơn giản không?

- Nghe thì cũng đơn giản. Vậy khó chỗ nào?

- Khó là ở cách xuống Âm Phủ. Thời xưa, khi mà mặt thể chưa xuất hiện, Âm Phủ - Nhân Gian - Tiên Giới được nối thông với nhau bởi các Giới Môn. Nhưng chính vì sự tồn tại của Giới Môn nên Tam giới thường xuyên có xung đột. Và vì nhiều lý do, Âm Phủ luôn bị coi là tà đạo, bị cả Nhân Giới và Tiên Giới hợp lực, bắt buộc phải tự hủy Giới Môn thông tới Nhân Giới. Thời gian trôi qua, Âm Phủ luôn tách biệt, chỉ mở cửa nhỏ cho âm hồn xuống. Âm Phủ không hiện khiến liên minh Nhân Giới và Tiên Giới tan vỡ. Tiên Giới cũng dần tách biệt với con người vì Tiên Tộc tự cho rằng nhân loại hèn kém, không đáng giao lưu nên cũng đóng cửa Giới Môn kết nối Nhân Giới và Tiên Giới. Từ đó Tam Giới tách biệt. Nên mày muốn xuống Âm Phủ, thực còn khó hơn lên trời.

- Cái đm,... Không xuống được thì mày còn kể ra làm gì?

Huy nhếch miệng:

- Tao có nói là không xuống được à? Tao bảo khó, chứ không phải không thể.

- Vậy nói thử coi. - Long giục.

- Tao vừa biết được rằng Giới Môn kết nối Âm Phủ và Nhân Gian đã tái hiện. Vị trí là tại Tam Giác Quỷ Bermuda, Đại Tây Dương. Nhưng có vẻ Giới Môn này nguy hiểm hơn xưa nhiều lắm.

- Hiện tại tao có đủ để tới đó không?

- Mày à? Mới chỉ là Kim Đan sơ kỳ, coi như là Kim Đan hậu kỳ đi thì sức bảo vệ bản thân cũng còn phải xem xét. Đạt đến Nguyên Anh đi rồi tính. Âm Phủ không trải qua mặt thể, nên là hiện tại nó mạnh hơn Nhân Gian rất nhiều. Tiên Giới thì không biết, nhưng có lẽ cũng không thể nào so sánh được. Tam giới tồn tại giống như là 1 toà tháp, Âm Phủ dưới cùng, cũng là rộng lớn nhất, rồi tới Nhân Gian là trung gian, cầu nối giữa Âm Phủ với Tiên Giới ở trên cùng. Tiên Giới nhỏ nhất. Đó là về diện tích, còn về thực lực thì Âm Phủ số lượng đông nhưng không mạnh, còn Tiên Giới thì ngược lại, mạnh nhưng không đông. Có lẽ hiện nay, Nhân Gian là yếu nhất trong Tam giới vì bị mặt thể kim hãm.

Nghe Huy giải thích, Long cũng hiểu dần về Tam Giới. Nhưng có điều hần thắc mắc:

- Nghe mày nói từ nãy, 2 chữ “mặt thể” mày nhắc đi nhắc lại. Vậy, mặt thể là gì?

- Uh, hỏi hay lắm. Mặt thể là gì? Là sự suy giảm cả về số lượng lẫn chất lượng của tu sĩ. Nguyên nhân là do đâu? Là do Tam giới chiến lẫn cuối, chiến trường là tại Nhân Giới. Cuộc chiến thảm khốc đến nỗi khiến cho thiên địa biến đổi, không gian bất ổn làm cho linh khí bị thất thoát ra ngoài hư vô. Vết nứt không gian ấy hiện nay vẫn còn, vẫn tồn tại tại 1 nơi mà nhân loại gọi là Chiến Trường Viên Cổ, chính là nơi diễn ra trận đánh định mệnh ấy. Vì vậy mà linh khí của Nhân Gian ngày càng ít, tương lai không xa sẽ không còn linh khí, không còn sự sống nếu không đóng vết nứt ấy lại.

- Ok, hiểu. Vậy vì sao Nguyên Anh lại là cực hạn mà không thể đột phá lên Hoá Thần?

- Vấn đề này cũng là do cái vết nứt kia tồn tại. Mày hãy tưởng tượng, thế giới này là 1 quả bóng, bên trong chứa đầy khí. Khí này chính là linh khí, còn vỏ quả bóng chính là thứ ngăn cách thế giới với hư vô bên ngoài. Vỏ quả bóng được tạo thành từ nhiều mắt xích quy tắc khác nhau. Bây giờ 1 mắt xích hỏng, cả hệ thống sẽ bị đứt quãng. Vì vậy khiến cho quá trình tu luyện của tu sĩ chỉ tới Nguyên Anh mà không thể đạt đến Hoá Thần. Vì con đường đã bị cắt đứt. Hiểu chưa?

- Uh, hiểu rồi. Vậy tức là tại Nhân Gian không thể đột phá Hoá Thần, nhưng nếu qua Âm Phủ hay Tiên Giới thì vẫn có thể. Vấn đề là do quy tắc của Nhân Giới chứ không phải do tu sĩ. Đúng không?

- Chính là như thế.

Long đã hiểu sơ sơ về cái thế giới này. Hần đoán có lẽ ngoài hẳn ra thì ít người có thể biết được những thông tin trên, thời gian quá dài dòng, đủ để khiến cho nhận thức con người thay đổi. Nếu không phải cuốn sách nắm giữ tri thức toàn nhân loại thì thực không biết khi nào hẳn mới có thể biết được những điều trên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Dị Tượng

Trong khi Long và Huy nói chuyện thì bên ngoài hang động nơi hần tu luyện đang vậy kín người. Bởi vì động tĩnh lúc đột phá của hần khiến cho những người xung quanh chú ý. Mặc dù nói không có bình cảnh, nhưng dị tượng khi đột phá Kết Đan kỳ vẫn có, còn rất lạ nữa.

Người bình thường khi đột phá sẽ khiến linh khí xung quanh bị thu hút lại, tùy thuộc vào độ mạnh yếu của tu sĩ mà lượng linh khí này nhiều hay ít. Nhưng luôn luôn có. Còn hần khi đột phá, không có linh khí tụ lại, nhưng phía trên hang động lại có hư ảnh 1 quả cầu tỏa sáng trắng, không chói chang nhưng ánh sáng truyền đi rất xa. Gần như toàn bộ Thiên Đình đều có thể nhìn thấy được. Bên Vũ Đình cũng nhìn thấy nhưng rất khó, nếu không phải là tu sĩ có cảm nhận mạnh mẽ thì không thể thấy.

Những người nhìn thấy thì đều có suy nghĩ trong đầu là "có báu vật xuất thế". Và chạy tới đây với tốc độ bàn thờ, vì đều sợ mình tới muộn mà mất bát cơm. Nhưng khi tới nơi, thả ra thần thức thì bảo đầu không thấy, thấy 1 thẳng nhóc đang ngồi tu luyện.

Ông A bực mình hỏi:

- Chẳng lẽ thẳng nhóc này gây ra dị tượng?

Ông B đáp:

- Có thể, như vậy thì Vũ gia lại có thêm 1 hạt giống.

Ông C hấp tấp:

- Báo cho gia chủ, báo ngay cho gia chủ. Thằng D đâu, nhanh. Tìm hiểu xem dị tượng như vậy là đại biểu điều gì. Nhớ báo gia chủ trước rồi hần tra.

Người thanh niên tên D tức tốc đi báo tin:

- Thưa gia chủ, Long thiếu gia đột phá gây dị tượng. Trưởng lão C kêu con tới thông báo cho ngài ạ.

- Long nó đột phá? Là đột phá Kim Đan hả?

Vũ Càn Khôn ngạc nhiên hỏi. Ông không nghĩ hần đột phá nhanh như vậy. "Hần mới tới Trúc Cơ hậu kì được 1 tháng thôi mà? Làm sao có thể?" Ông vừa thoáng nghĩ vừa biến mất khỏi phòng, tới chỗ Long tu luyện. Chẳng phải hỏi thì ông cũng có thể biết được hần bế quan ở đâu. Dị tượng dễ thấy quá mà. Trên đường đi ông còn gặp 1 thủ thư giả Tàng Kinh Các cũng đang tới chỗ Long.

(Ta say quá viết vội vài dòng. Mấy ngày lễ ăn uống liên miên, hông có khi nào tỉnh hết. Anh em nào còn theo dõi xin cho 1 cái cmt điểm danh, thấy mỗi znh97z độc thoại thôi à.)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 64: Lại Chuyện Bái Sư

Thư phòng gia chủ Vũ gia hiện nay đang có 3 người. 2 già và 1 trẻ. Trẻ thì không ai khác, chính là Vũ Hoàng Long, thủ phạm gây ra dị tượng cách đây ít lâu. Già chính là Vũ Càn Khôn, ông nội của Long, gia chủ của Vũ gia cùng với lão thủ thư.

2 người Vũ Càn Khôn và lão thủ thư ngồi ghế nhìn chăm chăm vào Long. Ánh mắt như kiểu hần không thể lờ đi mà xem xét, mổ xẻ 1 phen vậy. Nếu đây là truyện sắc thì chắc chắn sẽ có thể vài dòng tả lả sang hoa cúc nở và liên tưởng về anh chàng mập mạp đáng yêu nào đó tên Minh, nhưng không phải nên sẽ lược bỏ.

Long lúc này cũng đã biết vì sao khi hần ra khỏi cái động thì lại gặp rất nhiều người đứng sẵn ở đó. Nên hần cũng lờ mờ đoán được ông hần sẽ hỏi gì. Và phần vì tâm trí không có còn là thẳng nhóc 14 tuổi nữa nên cũng chẳng xoắn quây hay hồi hộp gì cho lắm.

- Nhóc, cháu tu thực là Quy Nguyên Hỗn Khí?

“Vừa hỏi mà đã trực tiếp vậy? Không lòng vòng như mấy lão cáo già thích khoe chữ hả?” Long nói trong đầu.

Người vừa lên tiếng đầu tiên đó chính là lão thủ thư. Cảm giác của lão lúc này thực lẫn lộn. Vừa mừng vừa tiếc. Mừng vì Vũ gia lại có thêm 1 thiên tài, thậm chí còn mạnh hơn cả Vũ Thiên Lam cha nó nữa. Nhưng tiếc cũng là vì hẳn chính là con của Vũ Thiên Lam, hẳn cũng là đứa nhóc ngày xưa chính lão đã nói không thể tu luyện, vì vậy cha hẳn mới mang 2 mẹ con rời xa khỏi chốn thị phi của tu sĩ mà an nhàn cuộc sống phàm nhân. Chính vì câu nói không thể tu luyện của lão mà “đêm máu” 10 năm trước xảy ra, nên ngọn ngành nguyên nhân mà Vũ Thiên Lam không hề nhắc tới gia tộc chính là do lão. Nên lúc này khi đối diện với lão là Long, lão không biết nên nói gì. Phần vì tự trách, phần là muốn gạt bỏ cảm xúc dâng trào, nên lão đành lấy việc công ra để nói. Lão sợ nói tới cuộc sống của hẳn bấy lâu nay sẽ ảnh hưởng tới đạo tâm của mình. Lão đâu biết rằng kể từ khi “đêm máu” xảy ra, thì cảm giác tự trách nó đã bén rễ, tới nay khi gặp Long thì đã hoá thành tâm ma, cản bước chân lão bước tiếp trên con đường tu đạo. Không trừ tâm ma, khó mà bước thêm được bước nữa.

Long không có biết những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu lão, hẳn đáp:

- Vâng ạ. Là Quy Nguyên Hồn Khí lần trước cháu mượn của Tàng Thư Các.

Ngắn gọn, đủ ý. Hẳn chả muốn nói nhiều với mấy lão già này, vì nói càng nhiều càng dễ khiến mấy lão nắm bắt được bản thân. Dù hẳn không biết mình có gì để lão nắm không nhưng hẳn cũng không thích trả lời nhiều. Hỏi thì nói, không hỏi thì thôi.

- Vậy là cháu đã chính thức có chỗ đứng trên tu chân giới. Kim Đan 14 tuổi, trẻ hơn bố cháu 1 tuổi, nhưng bố cháu mất 7 năm mới Kết Đan, còn cháu chỉ dùng 1 tháng. Ấn tượng lắm. Đúng là hồ phụ sinh hồ tử. Con hơn cha là nhà có phúc. Hahaha!

Người nói chính là ông của hẳn. Nhận thấy không khí có chút nghiêm túc, ông nói 1 câu để hoà hoãn lại không khí.

- Cuộc thi thiếu niên toàn miền Bắc sắp tới cháu nắm chắc đầu bảng rồi. Thiên Vũ Sơn đúng là địa linh nhân kiệt mà, 1 nhà 3 thế hệ đều là thiên sinh dị phú.

Ông nói tiếp.

- Cũng bình thường thôi ông.

Vũ Càn Khôn lại cười ha hả. Hẳn noi vậy, ông chả biết nói gì, đành cười lấp liếm. “Moá, 3 con quái vật nhà này còn bình thường, thì chúng ông chắc là rác rưởi hả? Bình bình cái *beep*”.

Lão thủ thư yên lặng từ này, lúc này mới nói:

- Cháu có muốn nhận ta làm sư phụ không?

Long hơi ghét ghét lão, vì lão luôn nói thẳng thừng và rất là đột ngột. Kiểu bình thường ít nói, nhưng một khi nói là nói hết sức thẳng thắn, nên có chút vô duyên.

- Không ạ, cháu không dám.

“Tất nhiên là déo. Déo, dẻo, và dẻo. Sư phụ gì chứ? Có thể hơn được cuốn sách sao? Tào lao. Ai biết ông là ai? Đùng cái mở mồm muốn làm thầy người khác.” Đó là suy nghĩ của hẳn. Với ai đó trong Vũ gia thì có lẽ làm đồ đệ của 1 thủ hộ giả là cơ hội may mắn hiếm có, dù có đánh đổi cả gia sản thì cũng đáng đồng tiền bát gạo. nhưng với Long thì không. Hẳn có thể gọi ông Tùng là sư phụ, vì hẳn thấy được sự chân thành trong lời nói của ông. Còn với lão già trước mặt, hẳn luôn thấy lời nói của lão có gì đó bất thường, không được tự nhiên. Và tu chân này không như tu linh, tu linh thì sư phụ mở đường, đệ tử tự bước. Nhưng tu chân thì quan hệ sư đồ chặt chẽ hơn, gần như môn đồ luôn dưới sự giám sát của sư phụ. Vô hình chung mất đi tự do. Nhưng đổi lại là sự chỉ bảo, kinh nghiệm của sư phụ, giúp cho đồ đệ bớt được nhiều lối vòng trong tu luyện. Và khi đột phá hay tu luyện cũng sẽ được sư phụ giúp đỡ. Long thì chẳng cần. Có cuốn sách đầy đủ kinh nghiệm tri thức là đủ rồi, tài bảo giúp đột phá gì đó cũng chả cần, hẳn không có bình cảnh.

Dường như đoán trước được hẳn sẽ trả lời như vậy nên lão thủ thư cũng không tỏ ra khó chịu. Lão nghĩ Long có lẽ không hiểu hết được ý nghĩa của việc trở thành đệ tử của lão, nên mới nói vậy. Không chỉ mình lão, Vũ Càn Khôn ông cũng cho là Long mới tiếp xúc với tu chân giới và Vũ gia, nên mới từ chối. Vậy nên ông mới tốn công giải thích cho hẳn, lão già là ai, có địa vị gì, rồi bá sư thì như nào, có lợi ra sao, bla bla...

Nhưng hẳn vẫn như cũ, không đồng ý.

Thấy nói như nào Long cũng không đồng ý, lão già hơi chán nản. Nói vài lời với Vũ Càn Khôn rồi đi mất. Còn lại 2 ông cháu trong phòng.

Lúc này hẳn mới nói:

- Cháu xin lỗi nhưng ông không cần nói nữa. Cháu tự có con đường của cháu. Và nhân tiện cháu muốn xin phép ông cho cháu ra ngoài.

- Có chuyện gì sao? Vậy thì đi đi.

- Vâng nhưng ý cháu là ra thế giới bên ngoài ấy ạ.

- Ủ, đi đi... Gì cơ?

Ông đang nhắc chén trà lên định uống thì bỗng ngừng nhanh mắt lên, nhìn hấn, như đợi hấn lên tiếng xác nhận rằng ông không nghe nhầm.

- Cháu muốn ra thế giới bên ngoài ạ. Cháu muốn khám phá thế giới, cháu muốn sống trong thế giới của riêng mình. Sống an nhàn tu luyện bình phàm không phải con người cháu. Cháu đủ tư duy trưởng thành để có thể sống độc lập. Nên xin ông hãy đồng ý cho cháu, còn thằng Dũng và mẹ cháu, ở đây mới là nơi tốt nhất với họ chứ không phải cháu. Hơn hết, cháu muốn tự mình cứu bố.

Vũ Càn Khôn vẫn giữ nguyên ánh mắt nhìn hấn. Ông đang cân nhắc các phương án. Nên hay không nên để hấn đi. Để hấn đi, với tư duy trưởng thành này, có lẽ hấn sẽ phát triển rất nhanh. Nhưng nếu để hấn đi, thì hấn sẽ phải đối mặt với không phải chỉ là Thiên Địa Hội truy bắt mà là tất cả kẻ thù của bố hấn truy bắt. Ông biết trong gia tộc có nội gián, nên chỉ cần thông tin hấn không còn trong Vũ gia thì sẽ rất nguy hiểm. Còn giữ hấn ở lại, thì hấn sẽ được an toàn gần như tuyệt đối. Nhưng hấn sẽ thiếu đi sự cạnh tranh, thiếu thử thách để trưởng thành. Dù tư duy của hấn hơn xa đồng lứa đi nữa, thì cũng sẽ thiếu hụt kinh nghiệm, lịch luyện cuộc sống. 2 lựa chọn, cái nào cũng có lợi có hại. Ông muốn chọn phương án 3, cứ người đi theo hơn, nhưng làm vậy không khác gì chỉ điểm vị trí của hấn.

- Ông hiểu. Cháu thực sự là 1 người trưởng thành trong hình hài 1 thằng nhóc. Nhưng trước khi ra ngoài thì cháu cần phải học vài điều trước.

Long cười tươi hỏi:

- Học gì ạ?

- Có 3 điều cháu cần học. Thứ nhất là sử dụng thần thức. Thứ 2 là điều chỉnh khí tức. Thứ 3 là hoá trang.

Long cười xoa, “tưởng gì, mấy cái này thì biết rồi mà”.

...

Tại nhà hấn, lúc này hấn đang ngồi nói chuyện với mẹ và Dũng. 3 mẹ con 1 tháng nay chưa có lần nào đông đủ như vậy. Cùng nhau ăn bữa tối. Lan, Cúc, Trúc, Mai cũng biết điều mà lui ra ngoài, để không gian riêng cho 3 mẹ con. Cả bữa ăn rất vui vẻ. Thằng Dũng luôn miệng chỉ choe khoe thành tích với mẹ và anh. Nó kể về 1 tháng qua nó làm gì, gặp gì, thấy gì. Kể rất nhập tâm. Biểu cảm mặt, mũi, tay chân phối kết hợp nên câu chuyện rất là sinh động. Rồi mẹ hấn hỏi chuyện 2 đứa, mừng hấn không nhớ đến mẹ, mừng cả thằng Dũng ham chơi, vì từ nãy nó toàn kể nó chơi. Tới lượt hấn

- Con sắp ra ngoài mẹ ạ!

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

- Mẹ, con sắp ra ngoài.

Khỏi phải nói thái độ của mẹ hấn sau khi nghe hấn nói. Mẹ nào nghe con nói muốn ra ngoài thì đều ngoài mặt bình thường trong lòng lo lắng. Bà cũng không ngoại lệ. Bà biết con trai mình nó trưởng thành hơn đồng lứa, nên hiểu ý nghĩa cái câu “ra ngoài” là ý gì. Cũng chính vì vậy nên bà càng lo lắng nhiều hơn. “Con cái lớn rồi, muốn tự bay ra vùng trời riêng.” Bà nghĩ vậy, biết vậy nhưng vẫn trêu hấn:

- Ra ngoài là đi đâu? Đi tán gái hả?

Long biết bà hiểu nhưng đang trêu hấn nên cũng thuận miệng đùa theo:

- Vâng ạ, ra ngoài tìm cho mẹ 1 đàn con dâu luôn.

- Mà tìm càng nhiều càng tốt, mẹ càng có người nói chuyện. Cả thằng Dũng nữa, tìm lấy cô bạn gái đi.

Thằng Dũng ngồi mà chả hiểu chuyện gì, bỗng nhiên bị mẹ nói, nó ngo ra, nhăn nhó:

- Con còn bé mà mẹ...

Mẹ Long cười mắng:

- Bé bỏng gì nữa, biết thích con bé Mi bàn trên rồi còn đâu, tưởng mẹ không biết à? Haha.

Dững như chó con bị đâm phải đuôi, nhảy dựng lên:

- Mẹ, sao mẹ biết?

- Hai đứa có chuyện gì mà mẹ không biết? Con bé Chi cũng được đẩy Long, cổ mà giữ kéo mất đấy.

Đã lâu rồi Long mới thấy mẹ vui thế này. Nên hắn cũng phụ hoạ theo. Không khí gia đình ấm áp bao trùm lấy căn phòng.

...

- Ra ngoài, nhớ cẩn thận mọi thứ. Đây là thẻ ngân hàng, trong đó có 5 tỷ. Sử dụng cho hợp lí. Đây là lá bùa có chứa linh lực của ông, có thể chặn được 3 đòn đánh toàn lực của Nguyên Anh trung kỳ đỉnh. Còn thanh tiểu kiếm này, tên là Xuyên Vân Kiếm. Là 1 món pháp bảo cấp 2, tốc độ và khả năng xuyên thấu rất mạnh. Cháu nhỏ máu nhận chủ là có thể sử dụng. Đây là tất cả những gì ông có thể cho cháu.

Người nói chính là Vũ Càn Khôn ông của hắn. Ông đang đưa hắn ra ngoài qua cửa bí mật chỉ dùng cho cao tăng Vũ gia. Hắn ra ngoài, chỉ có 3 người biết, là ông, mẹ hắn và Dững. Mẹ hắn và Dững biết hắn sẽ ra ngoài, nhưng không biết là lúc nào, để tránh 1 số chuyện nên hắn không nói cho họ. Nên bây giờ chỉ có mỗi hắn và Vũ Càn Khôn ở trước cổng dịch chuyển.

- Cháu cảm ơn ông. Cháu sẽ liên lạc với ông sau. Cháu đi đây.

Ông đưa tay xoa đầu hắn, mỉm cười hiền từ:

- Ủ, đi đi.

Hắn bước vào trong cổng. Ánh sáng loé lên rồi vụt tắt. Hắn đã ra khỏi Vũ gia.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Cô Gái Không May

Cổng dịch chuyển hiện nay cũng không có phức tạp như trước kia. Với sự bùng nổ của khoa kĩ, kết hợp với lí luận của tu sĩ, đã có bước đột phá mới trong việc cải tiến cổng dịch chuyển, hay thường được gọi là truyền tống môn. Và việc xác định toạ độ dịch chuyển cũng đơn giản và chính xác hơn. Có thể lựa chọn toạ độ để dịch chuyển một cách dễ dàng chỉ với vài thao tác, bởi việc còn lại đã có khoa kĩ tính toán. Tuy nhiên, chính vì có sự can thiệp của khoa kĩ nên có 1 nhược điểm mà cả Vũ Càn Khôn cũng quên mất sự tồn tại của nó: lịch sử. Mọi thao tác dịch chuyển đều được ghi chép lại, tạo nên lịch sử sử dụng. Chính vì vậy, nên vị trí dịch chuyển của Long, cũng được ghi lại. Đây chính là con dao 2 lưỡi. Tạo ra để kiểm soát việc sử dụng của thành viên trong gia tộc, nhưng vào lúc này, lại chính là thứ để lộ vị trí của Long. Đừng hỏi vì sao Vũ Càn Khôn lại không xoá lịch sử đi, vì thứ nhất là chính ông cũng không nhớ tới. Thứ 2 là xoá lịch sử này không phải muốn là xoá, mà cần can thiệp tới mấy chủ điều khiển. Cổng của cao tăng thuộc về dữ liệu bảo mật cao, nên việc xoá càng khó khăn và muốn thực hiện bí mật như mấy vị điệp viên siêu siêu cấp trong phim, chỉ với vài dòng lệnh, vài thao tác chuột rồi ngồi đếm thời gian trôi là không thể nào. Dù có hack được vào, thì dưới sự quản lí đồng thời của nhiều bộ phận, chẳng thể nào diễn ra 1 cách bí mật được, trừ khi quản lí bị mù cả 2 mắt và hệ thống bị hỏng bảo động.

...

Đêm, bầu trời đen được điểm xuyết bởi vô vàn ánh sao lấp lánh muôn màu. Vầng trăng tròn trên cao dịu dàng toả ánh vàng nhẹ nhàng xuống phía dưới như chúc phúc cho mọi người 1 giấc ngủ an lành. Nhưng có những nơi, dường như thiếu đi ánh trăng nên sự an lành cũng lùi xa dần. Ấy là những con đường nhỏ hẹp và khuất sáng.

Tại 1 con hẻm nhỏ, nơi mà ánh trăng không chạm tới, chỉ hiu hắt ánh đèn đường vàng vọt đã cũ trên cao, đang diễn ra 1 câu chuyện có lẽ sẽ là 1 câu chuyện buồn, nếu không có ai đó ngăn cản câu chuyện tiếp diễn. Lúc này đang có 4 người trong hẻm, 1 người dựa tường, 3 người khác vây quanh. Dựa vào tường là 1 cô gái trẻ, rất đẹp. Cô đứng không vững, từ cơ thể toả ra nồng nặc mùi rượu. Ánh mắt tuy hơi lơ mơ vì say nhưng vẫn cau lại. Vây quanh cô là 3 gã đàn ông, bộ dạng tên nào tên nấy đều thiếu cái mác kẻ xấu gắn trên mặt để nhận biết nữa thôi. 3 gã cười khoái trá, tên bên trái hơi mập mạp, đưa tay ra vuốt lên mặt cô gái, nở nụ cười dâm tiện.

- Đi đâu có 1 mình vậy cô em? Để bọn anh đưa về nhé? Da em mịn thật đấy, keke.

Cô gái hắt tay hắn ra, cố gắng hét lên to nhất có thể:

- Cứu với...

Nhưng cô mới chỉ hô lên được 2 chữ đã bị tên mập lấy tay bịt miệng lại. Nói gì thì nói, dù đêm khuya ngõ vắng nhưng xung quanh còn có dân sinh sống, chúng cũng không ngu gì chơi trò “hét khăn cổ” cũng không ai cứu được cô em lúc này đâu” với cô gái. Hấn tức giận ghé miệng gần giọng vào mặt cô:

- Con đi*m này! Mày tin mày hét 1 câu nữa xác mày vĩnh viễn không tìm được không? Nói cho mày biết, bọn bố mày buồn nội tạng đấy. Biết điều thì ngoan ngoãn, hầu hạ bọn bố, còn có cơ hội sống, không thì đẹp mấy cũng thành túi da rỗng nhá con đi*m!

Cô gái mặt cắt không còn giọt máu. Nước mắt tuôn ra như suối, ướt đầm khoé mi tươi xanh chưa biết đến buồn đau. Cô sợ lắm. Cô đâu có nghĩ sẽ có kết quả này. Bây giờ mới có 12 giờ, với Hà Nội thì cũng không phải là quá muộn, cô nghĩ vậy, nên sau khi tiệc tùng cùng chúng bạn, thay vì ngủ lại nhà bạn thì cô đi bộ về. Cũng có 1 người bạn chờ cô về nhưng tới ngã tư phía trước cậu ta thả cô xuống, vì nhà cậu ta xa hơn nhà cô, nếu vòng về nhà cô khi về sẽ phải đi gấp 2 quãng đường nên cô bảo cho xuống. Nhà cô lại cách ngã tư ấy 1 khu, có con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo này là lối tắt giữa đường nhà cô và con hẻm, chừng 600m. Mọi lần cô đi đâu có sao, nhưng tại sao lần này lại... Cô khóc. Cô tự nói với bản thân phải bình tĩnh, nhưng đứng trước nỗi sợ hãi, cô không thể nào nổi lên bất kì suy nghĩ nào. Cô còn quá trẻ, trải đời nếm ngọt nhiều hơn trải đắng nên gặp phải chuyện, cô không biết xử lí như nào. Lại thêm đầu óc quay quay vì say, điều duy nhất cô có thể nghĩ tới là hét lên nhưng bị 3 chữ “buồn nội tạng” đập tắt ngấm.

- Hiểu chưa con đ*m? Hiểu thì gật đầu, rồi ngoan ngoãn theo bọn tao, sẽ không phải chịu đau khổ.

Tên đứng giữa lên tiếng. Gã có gương mặt dài, hốc hác. Mũi gã thâm xỉ lại, có lẽ do hút thuốc quá nhiều nên cả răng gã cũng vàng ố lại. Gã dí sát mặt vào mặt cô gái, khi hắn mở miệng nói chuyện, cô có thể ngửi được rõ ràng mùi hôi khó chịu phả ra từ miệng gã. Gã vừa nói, tay vừa đưa lên xoa nắn ngực của cô gái rồi cười 1 cách khà ồ. Cô gái bị gã chạm vào vùng nhạy cảm, giật thót người lên, cố gắng đưa tay gạt tay gã ra nhưng cơ thể cô lúc này dường như mất hết sức lực vậy. Nên lúc cô gạt tay hắn ra thì vô tình đẩy tay hắn sang bên ngực còn lại.

- Há há! Thì ra cô em cũng là dân ngành cả. Vậy tội gì mà phải la lên? Theo bọn anh có phải sung sướng không? Chơi 3 cùng 1 lúc, cô em sẽ phê lên tận trời luôn. Há há.

Cô chỉ biết đứng yên, tay chân cô lúc này dường như trở nên thừa thãi. “Không lẽ, mình sẽ bị 3 tên súc sinh này vấy bẩn sao?” Cô gái nghĩ. Lúc này cô đã chấp nhận sự thật là không còn đường thoát nữa rồi. Cô chạy không thoát, hét không hét được, đánh không đánh được. Cô không muốn chết. Vì cô còn cha, còn đứa em gái nhỏ. Cô còn cả chặng đường dài phải bước. Cô còn ước mơ đang dang dở. Nên cô không muốn chết.

“Mẹ ơi! Mẹ trên cao có linh, xin hãy giúp con với. Mẹ ơi!”

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Đôi khi trùng hợp và định mệnh, thật khó để phân biệt. Có lẽ cả 2 thứ vốn dĩ là 1, khác là ở ý niệm của mỗi người.

...

Nơi Long chọn, theo trí nhớ của hắn về Hà Nội thì là 1 con hẻm khá vắng vẻ, dù nó là đường tắt nối liền 2 tuyến phố lớn S và T nhưng vì nó hẹp và vòng vèo, lại ít ánh sáng nên thành ra khá vắng. Chỉ thỉnh thoảng có người sống trong các nhà bên trong hẻm ấy đi về. Hắn chọn là vì nơi này

Khi màn sáng tán đi, Long mở mắt ra, hắn nhìn quanh xác nhận địa điểm.

- Chục năm trước vẫn không khác gì.

Long bước từng bước về phía khu phố T, lấy điện thoại ra thông báo cho mẹ và ông nội rằng hắn đã tới nơi rồi. Nhưng đang tìm số thì hắn nhìn thấy, phía trước là 3 gã đàn ông đang sàm sỡ 1 cô gái. Mặc dù tự nhận không phải người tốt lành gì, nhưng hắn có nguyên tắc của mình. Chính là không bao giờ làm trò đồi bại đó, càng không bao giờ để trò đồi bại đó diễn ra trước mặt. Nên các anh em trong tổ chức dù muốn làm, nhưng cũng phải nín nhịn đợi khi hắn đi khuất mới dám làm. Hắn có thể trêu hoa ghẹo nguyệt, ngủ cùng cả chục cô gái khác nhau nhưng tuyệt đối không bao giờ làm trò đó.

Và số phận 3 tên đốn mạt kia ngay từ khi Long nhìn thấy thì đã xác định không bất tỉnh không yên. Long lên tiếng đánh động:

- Ê, mấy thằng súc sinh kia.

Dường như đang khoái đến quên mọi thứ xung quanh nên Long nói 3 gã vẫn không có phản ứng gì. Long nói to hơn, chân bước nhanh hơn:

- 3 thằng súc sinh kia!

Lúc này 3 tên mới nhận ra có người, cũng dừng lại mà quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh nhưng tay vẫn đặt nguyên trên cơ thể cô gái.

Tên mập quay ra nhìn, thấy là 1 thằng thanh niên khoảng 18 – 20, thì 1 tay kéo áo tên mặt dài ra hiệu, miệng quát lên:

- Thằng ranh con, cút đi chỗ khác. Không là mẹ mày mai cũng không nhận ra mày đâu.

Tên mặt dài kéo áo tên trước mặt, tên này mặc mỗi cái áo ba lỗ, loại mà những năm 2000 các bố các bác hay mặc. Để lộ ra bộ xương thấy rõ khúc nào ra khúc nấy của hắn. 1 tên gầy quắt queo chính hiệu. Hình mẫu lý tưởng cho câu nói “gầy như nghiện” hẳn là đây. Tên gầy như nghiện bị kéo áo, thì không hiểu ý đồng đội, quay lại chửi:

- Đem, sao kéo áo tao?

Tên mặt dài đánh mắt ra hiệu về phía Long, ý là “chuẩn bị lên xức thằng nhóc rồi gói ghém đi chuyển”, nhưng tên gầy này không thông minh như tên mặt dài nghĩ, nên teamwork không có hiệu quả. Tên gầy hỏi lại với giọng muốn ăn đòn:

- Liếc liếc con c*c! Có gì thì nói, mày liếc thế bỏ mày biết được à?

Tên mặt dài và tên mập sa sầm mặt mày, tự hỏi vì sao lại có thằng ngu như vậy sống trên đời. Chẳng lẽ nó không biết là phải xức thằng nhóc kia hay sao?

Long đứng nhìn 3 tên đá lông nheo với nhau thì mắt kiên nhẫn, trả lời thay tên mặt dài:

- Ý của nó là lên hội động tao, chuẩn bị tinh thần lần đồ nghề nếu có. Hiểu chưa? Mà đeo quan tâm mày hiểu hay không, làm trò này trước mặt tao thì xác định rồi.

Bị động luôn không phải là phong cách của Long. Hắn thích chủ động hơn. Nên vừa nói xong thì Long tăng tốc, áp sát tên gầy, 1 đấm cực kì nhẹ nhàng vào bụng gã, rồi tay còn lại chặt 1 chặt cũng rất nhẹ nhàng vào gáy tên mặt dài. Dù là nhẹ nhàng nhưng đối với mấy tên người thường lười thể thao yêu dâm dục như mấy tên này thì cũng đủ để chúng ngủ 1 thời gian. Còn tên mập thấy Long nhanh nhẹn hơn xa bọn chúng, chỉ 1 đòn mà 2 tên kia đã gục thì cũng biết không đánh được, bèn rút từ trong quần ra 1 con dao bấm, huơ huơ trước mặt, chân lùi lại. Hắn đang tính kéo giãn khoảng cách rồi chạy thoát thân. Nhưng mới lùi được vài bước thì gã không hiểu chuyện gì xảy ra, mắt đã tối sầm lại, bất tỉnh nhân sự. Gã đã bị Long dùng tên mặt dài mà quật cho 1 cái. Đầu 2 tên đập vào nhau cái “cốp”. Tên mập mất thăng bằng, lao đảo vài bước sang bên phải rồi nằm xuống.

Tu sĩ Kim Đan đối phó 3 tên phạm nhân, thực có chút mất mặt. Nhưng vì còn có cô gái, Long không thể để lộ ra thực lực vượt quá sự hiểu biết của người bình thường được. Với lại mới tiếp xúc và tu luyện 1 thời gian ngắn, cần luyện tập để ổn định và khống chế, nên Long mới như vậy. Không thì chỉ cần dùng tinh thần lực ép ngất chúng là xong.

Long tiến lại gần cô gái. Quần áo cô xộc xệch, tóc tai rũ rượi. Lúc này cô đang thu mình lại 1 chỗ, 2 tay ôm chân, đầu cúi xuống khóc thút thít. Long lên tiếng an ủi:

- Không sao rồi. Cô an toàn rồi. Mau về nhà đi.

Cô gái vẫn thút thít ở đó. Rồi bỗng nhiên oà lên khóc lớn. Giống như trẻ con vậy, lúc bị đau hay gì thì không khóc đâu. Nhưng có người lại dễ dàng thì bắt đầu oà lên khóc.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Băng Yêu Tộc

Trong khi đó, tại Giới Môn liên kết Nhân Giới và Âm Giới, cánh cửa vốn dĩ chỉ mở hé 1 tia đủ lọt 1 người qua thì giờ lại ầm ầm mở rộng đến hết cỡ.

Nhưng mở rộng ra bao nhiêu thì kết giới chắn trước cửa Giới Môn lại mạnh thêm bấy nhiêu, khiến cho việc xâm nhập vào Âm Giới trở nên khó khăn hơn vô cùng. Nếu lúc trước cánh cổng mở hé khiến cho tu sĩ có tu vi Kim Đan trung kì đỉnh là có thể vượt qua, tiến vào Vực Thẳm Âm Giới thì nay cho dù là Nguyên Anh hậu kì tới có qua được hay không cũng chưa biết nữa.

Những tu sĩ khi trước xâm nhập vào trong Âm Giới đánh cược tìm may hiện tại coi như bị nhốt lại, không thể nào quay trở về được nữa. Và họ cũng chẳng còn có thể sống sót để trở về, vì họ đã bị Âm khí dày đặc và Tử khí nồng nặc của Âm Giới, dưới sự dẫn dắt của Vô Tình Quỷ, xâm nhập, đồng hoá khiến cơ thể máu thịt nhanh chóng hoại tử, chỉ còn lại linh hồn thể bị tha hoá trở thành những Quỷ Tướng không có thần trí. Tất cả Quỷ Tướng này sau khi được sinh ra thì tụ tập lại với nhau, dàn hàng bên cạnh Giới Môn như chờ đợi ai đó.

...

Nam Cực, đây chính là nơi lạnh giá nhất trên trái đất, cũng là lựa địa có độ cao so với mặt nước biển cao nhất (2800m). Ở đây, chắc chắn ai cũng biết, nó là nơi mà nhiệt độ luôn dưới 0 độ. Nhiệt độ cao nhất từng được ghi nhận là -13 độ C, thấp nhất là -89 độ C. Đó chỉ là một số liệu Được Ghi Lại, còn

phần không ghi được thì là âm bao nhiêu, chẳng ai biết.

Nam Cực cũng chính là vùng lãnh địa của Băng Yêu tộc. Băng yêu là tên chung của toàn bộ chủng tộc kì lạ này. Sinh ra từ kết tinh của băng, tuyết và gió. Băng yêu sinh ra từ Băng, thì sẽ có sức mạnh cơ thể mạnh mẽ đặc biệt, cứng chắc đến cả Thạch Linh cũng chỉ có thể xếp ngang hàng. Băng yêu loại này là nhiều nhất nên mới lấy tên của chúng làm tên tộc. Còn Băng yêu từ tuyết thì không gọi là Băng yêu nữa, mà là Tuyết Linh. Tuyết Linh thiên sinh lệ chất, ai nấy đều mang 1 vẻ đẹp lạnh lùng, băng giá đặc thù thuộc tính. Tuy thể chất không mấy mạnh mẽ, nếu không muốn nói là yếu nhược, nhưng chúng lại cực kì mạnh mẽ về phương diện huyền pháp. Huyền pháp của Tuyết Linh thực sự là khó nhằn vì chúng có thể biến hoá đa dạng, từ mê hoặc tâm trí tới giam cầm đối thủ bên trong huyền giới, bẩm sinh chúng đã có thể vận dụng và dùng chính cơ thể mình làm vật dẫn, nên ngoại trừ tiêu diệt nó, thì hầu như không có mấy cách có thể thoát khỏi huyền pháp của Tuyết Linh. Băng yêu từ gió là loại hiếm nhất, gọi là Phong Ma. Cơ thể chúng ở dạng nửa thực nửa hư, không có huyền pháp tốt như Tuyết Linh, không mạnh mẽ như Băng Yêu nhưng lượng linh lực của chúng thì thực sự gần như là bất tận, do chúng ở giữa ranh giới thực và ảo, nên có thể mượn linh lực địa thể Nam Cực là hân khí cho bản thân. Ở Nam Cực, nếu đấu linh lực thì chúng gần như là tiên thiên bất bại so với các chủng tộc khác. Tuy nhiên, ở đời không có gì là hoàn hảo, Phong Ma lại không thể tu luyện bình thường giống Băng Yêu hay Tuyết Linh. Khi sinh ra chúng như nào thì sau này gần như là không thể thay đổi. Vì sao dùng gần như, vì mọi thứ đều có ngoại lệ. Và Phong Ma khá mỏng manh, tu sĩ có tinh thần lực đủ cường hãn thì có thể tấn công Phong Ma cực kì hiệu quả.

Lúc này tại Nam Cực, 1 Tuyết Linh đang rong chơi trên lưng của 1 con gấu trắng. Gấu trắng ngoan ngoãn như chú cún con, để mặc Tuyết Linh kia ôm cổ, vuốt ve bộ lông trắng của nó. Nó là linh thú cấp 3, đã có trí khôn sánh ngang với nhân loại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Hang Băng Bí Ẩn

Con gấu lười biếng nhắc những bước chân nặng nề, chậm chạp tiến về phía trước. Tuyết Linh đang nằm ngửa trên lưng con gấu có hình dáng của 1 cô gái nhỏ, khoảng 13 – 14 tuổi. Nếu không kể đến màu sắc cơ thể là màu lam nửa trong suốt, thì Tuyết Linh không khác gì nhân loại. Ti lệ cơ thể và các bộ phận cũng không khác gì. Cô bé vừa vuốt ve vừa nói:

- A Bảo, người nghĩ liệu lần này chúng ta trốn được bao lâu?
- Grào.....
- Sao? Ít vậy thôi à? Chán vậy? Ước gì ta có thể đi xa thật là xa, lên phía Bắc ảm áp.
- Grào.....
- Ta biết. Rồi khỏi phong ấn thì ta chẳng sống được bao lâu. Nhưng đó là ước mơ của ta, khao khát 1 đời của ta. Sẽ có 1 ngày ta phá cái phong ấn đó, rồi đường hoàng khám phá thế giới này.
- Grào....
- Tất nhiên sẽ mang người đi cùng rồi. Hihi. Á...
- Grào....

Mặt tuyết bỗng nhiên sụp xuống khiến cô bé Tuyết Linh và con gấu trắng đột nhiên bị ngã. Cô bé Tuyết Linh ngồi dậy xoa xoa cái mông, con gấu trắng A Bảo cũng đã đứng dậy, di chuyển tới chỗ cô bé, liếm lên mặt cô như hỏi thăm. Cô bé ôm cổ con gấu rồi trèo lại lên lưng nó, nhìn xung quanh rồi nói:

- Hết hồn ha! A có 1 cái động nè, đi vào đi A Bảo. Biết đâu lại nhặt được bảo vật. Haha, nhanh lên A Bảo.
- Grào...

Nhưng A Bảo vẫn đứng yên, ánh mắt nhìn về phía của hang băng mà cô bé vừa phát hiện mang đầy vẻ chần chừ. Giống như bên trong hang băng đó là 1 con quái vật mạnh mẽ đang ngủ say vậy, khiến A Bảo không dám bước lên phía trước. Cô bé thì vẫn hồn nhiên không để ý tới biểu hiện khác thường của A Bảo, nên vẫn thúc giục:

- Nào, đi nào A Bảo. Chỉ đi vào 1 lúc thôi mà. Người lại đỡ chừng vào lúc này hà A Bảo?
- Grừ... Grừ...

Rồi cô bé cũng nhận ra dị trạng của A Bảo, nhưng máu tò mò ham chơi nó lên đến não rồi, làm sao mà cô kiềm chế được cơ chứ. Nên là cô quyết định đi vào 1 mình, dặn A Bảo ở đó đợi cô. Dù hơi lo lắng vì thái độ khác thường của A Bảo, nhưng cô vẫn bước từng bước mạnh mẽ về phía trước. A Bảo

nhìn bóng cô bước đi, chân chừ 1 hồi rồi cũng đuổi theo.

Không gian xung quanh luôn mờ mờ ảo ảo. Không tối hẳn, mà vẫn có chút ánh sáng mờ mờ phát ra từ 2 bên tường băng khiến mọi thứ cứ nhờ nhờ màu lam nhạt cô quanh. Miệng hang nơi cô bé ngã xuống đã bị tuyết lấp, nên cũng chẳng có tiếng gió rít nữa. Âm thanh duy nhất phát ra chính là tiếng bước chân đều đều, cẩn thận của cô bé và con gấu A Bảo. Hang động này chỉ có 1 lối đi duy nhất dẫn xuống bên dưới. Quanh co giống như tròn ốc vậy. Cô và A Bảo đi cẩn thận từng chút 1. Cô không thấy rằng càng đi xuống sâu thì càng lạnh, bởi bản sinh Băng Yêu tộc là thích lạnh. Nên cô chỉ cảm thấy càng xuống càng dễ chịu mà thôi. Con đường vẫn cứ đi sâu xuống phía dưới, vẫn cứ vòng vòng xoắn ốc. Cô bé và A Bảo đi cũng phải hơn 2 giờ đồng hồ, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu gì là sắp tới đích cả.

Lại thêm 2 giờ nữa qua đi, cô bé bắt đầu cảm thấy có điều gì đó không đúng ở đây. Với thiên phú đặc thù về huyền thuật, cô bé đoán rằng hình như cô đã bị trúng 1 loại huyền thuật cấp cao nào đó. Cô không biết vì sao, từ khi nào mà bản thân lại có thể lọt vào 1 huyền trận một cách vô thanh vô tức như vậy. Dù không hiểu đây là loại huyền thuật huyền trận nào, nhưng cô hiểu cách phá giải. Chính là tìm ra mắt trận. Vậy là cô cố gắng vận dụng toàn bộ khả năng của mình để tìm kiếm xung quanh. Nhưng không thấy gì. Không thấy là đúng, vì vốn dĩ đâu phải huyền thuật. Tự cô bé huyền hoặc bản thân chứ thực tế là con đường nó dài và vòng vèo thật. Cái cảm giác giống với trúng huyền thuật này là do Hàn khí dưới này đã trải qua hàng ngàn hàng vạn năm tích lũy tác động lên tâm trí lẫn cơ thể, lại thêm cấu trúc đường đi mang tính mê hoặc cao, nên cô bé nghĩ là bị trúng huyền thuật là điều dễ hiểu. Vậy là cô bé cùng A Bảo vẫn ở nguyên vị trí đó tìm mắt trận.

Sáng ngày hôm sau, cho đến khi người trong tộc lần theo ấn kí tìm tới cô thì cô vẫn đang trong trạng thái ngồi xếp bằng nhắm mắt tìm cái mắt trận không tồn tại kia. Và cái hang băng bí ẩn ấy được thông báo về cho cao tầng Băng Yêu tộc. Họ cử người tới trinh sát cái hang. Nhưng vấn đề là cử 10 người tiến sâu xuống thì 3 giờ đầu, dấu hiệu di chuyển đều. Nhưng sau đó 20 phút thì họ di chuyển chậm dần rồi quay trở lại. Theo báo cáo, thì bên dưới vẫn tiếp tục là đường đi dạng xoắn ốc, nhưng lại lạnh giá đến mức họ phải vận linh lực hộ thân mới có thể chống chịu. Nhưng cực kì chật vật vì tính xâm nhập của Hàn khí phía dưới mạnh mẽ vượt quá sức của họ, buộc phải quay trở lại. Nếu tiếp tục tiến tới thì có lẽ sẽ bị đóng băng.

Băng Yêu bị đóng băng, thực sự là chuyện lần đầu tiên nghe nói tới. Nhưng đây lại là sự thật. Trải qua thêm vài lần dò xét, thì cái hang băng ấy trở thành cấm địa của Băng yêu tộc, nơi dùng để rèn luyện thành viên trong tộc. Lối đi cũng được Băng yêu tộc mở rộng ra cho nhiều người có thể vào cùng lúc hơn, nhưng càng xuống sâu thì càng khó mở rộng. Tường Băng cứng chắc đến mức Nguyên Anh kỳ mới có thể gây ra tổn thương, nhưng dùng lực thì sẽ làm vỡ kết cấu của hang động. Sớm muộn cũng sẽ bị sập nên họ không tiếp tục mở rộng.

.....

Sâu phía dưới hang băng, nơi mà chưa có bất kì thành viên Băng Yêu tộc nào đặt chân tới, tồn tại 1 cây trượng với đỉnh trượng gắn 1 tinh thể pha lê màu lam trắng. Cây trượng cắm trên 1 bệ đá, xung quanh là 4 cột trụ đen xì cùng những hoạ tiết hoa văn hình tứ linh khắc chìm. Không sờ vào thì sẽ không thể cảm nhận được nét khắc vì nét khắc rất nông. Từ 4 cột trụ, làn khói đen toả ra, bọc kín lấy bệ đá lẫn cây trượng.

Sâu hơn nữa, là 1 bức tượng bằng hình người với tư thế đang bước đi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Quay lại Hà Nội,

Long đang đứng nhìn cô gái “suyt” không may ngồi ôm đầu gối khóc nức nở kia. Nếu bỏ qua 3 gã đang nằm lăn lóc bên cạnh thì không khỏi khiến người khác đoán già đoán non rằng cô gái đang dối người yêu. Còn cậu bạn trai kia thì kiểu bình thường thông minh nhưng trước nước mắt nữ nhân lại hoá ngốc nghếch, chỉ biết đứng nhìn với tâm trí rối như tơ vò mà không làm gì được vậy.

Lúc này Huy trong đầu Long lên tiếng:

- Con bé này ngon đấy, thịt đi Long.

Long ngó người, buột miệng nói ra thành lời:

- Thịt con bé? Nà nỉ?

Nói xong, hắn nói nhận ra lỡ mồm, vội cúi xuống nhìn cô gái. Rất may là cô gái còn đang bận khóc, tiếng nấc át đi tiếng hắn chứ nếu không kiểu gì tiểu Long cũng lại ăn cái mắc “dâm tặc” lần 2.

Thầm thở phào, Long mới suy nghĩ lại câu nói của Huy. Không lí nào tự nhiên Huy lại nói vậy. Nếu nói vì cô gái này xinh đẹp thì không thuyết phục lắm. Vì nói về dáng người, không bằng Mai Phuong. Về khuôn mặt cũng chưa chắc đã hơn Trúc (cô hầu gái). Vậy chắc chắn còn có lí do khác nữa, nên Long đang đợi Huy giải thích.

Đúng như hần suy nghĩ. Khi Huy nhận thấy rằng Long biết nó không nhắc về ngoại hình, nó bắt đầu giải thích:

- Mày có để ý 3 nốt ruồi son trên ngực cô ta không?

Huy nhắc thì Long mới hình dung lại. Đúng là lúc nãy hần có nhìn thấy 3 nốt ruồi son, do áo cô gái đã bị 3 tên kia kéo rách toạc phần ngực áo, cả áo ngực cũng bị kéo ra, để lộ bộ ngực trắng ngần, căng tròn. Ở chính giữa 2 ngọn đồi trọc đó là 3 chấm tròn màu đỏ tươi, xếp thành 1 đường thẳng dọc theo khe ngực. Với nhãn lực của tu sĩ Kim Đan, không khó để hần có thể nhìn ra nhưng vì không để ý, nên hần cũng bỏ qua do nghĩ chỉ đó là nét đặc trưng của cô gái.

- Có, có thấy 3 nốt ruồi son đó. Thì sao?

Huy không trả lời mà truyền cho hần 1 đoạn thông tin liên quan tới 3 nốt ruồi đó. Đoạn thông tin cho biết, 3 nốt ruồi ấy chính là dấu hiệu nhận biết người có thể chất Thất Âm và Thái Âm. Nếu 3 nốt ruồi xếp thành tam giác đều thì là Thái Âm, còn xếp thành đường thẳng thì là Thất Âm. Thái Âm là thể chất tuyệt vời nhất để tu luyện Thái Âm Lực. Người mang Thái Âm Thể có thiên phú cực mạnh đối với những công pháp mang thuộc tính Âm, Âm, Hàn, Thủy. Còn Thất Âm Thể thì lợi hơn Thái Âm thể ở chỗ, Thái Âm Thể chỉ hữu dụng đối với người sở hữu. Còn Thất Âm Thể thì là thể chất dành cho việc song tu. Về tốc độ tu luyện thì Thất Âm và Thái Âm Thể là bằng nhau. Nhưng người mang Thái Âm thể không thể thất thân, nếu không thì tu vi sẽ đại giảm và tốc độ chậm đi rất nhiều. Còn Thất Âm Thể thì không. Thất Âm Thể có thể abc xyz thoải mái mà không lo tu vi giảm sút. Không những không giảm sút mà còn được thúc đẩy. Tuy nhiên, lí do mà Thái Âm Thể mạnh hơn Thất Âm thể là vì Thái Âm Thể sức chiến đấu mạnh hơn Thất Âm Thể. Thái Âm chủ công, Thất Âm chủ tu. Thái Âm khi chiến đấu có thể mượn thiên địa trợ lực, còn Thất Âm thì không thể. Nhưng Thất Âm có cái lợi hại mà Thái Âm không thể nào bì kịp chính là Thất Âm có thể gia tăng tốc độ thu nạp linh khí cho người tình đầu tiên lên gấp nhiều lần. Giống như 1 lời chúc phúc vậy, và chỉ hoạt động đối với người đầu tiên. Chính điều đó khiến cho Thất Âm trở thành thể chất bị săn lùng nhiều nhất.

Đoạn thông tin mà Huy vừa truyền khiến Long rơi vào suy nghĩ. Nói về tốc độ tu luyện thì hần thấy bản thân tu luyện nhanh lắm rồi. Nếu nhanh nữa thì không biết sẽ là cái dạng gì. Hần cũng cảm thấy bản thân cần tìm hãm tốc độ phát triển. Nên đối với đề nghị “thật” cô gái của Huy, Long từ chối. Hần cũng không phải là loại gặp gái xinh là thật.

- Thôi khỏi đi, tao lên level chưa đủ nhanh hay sao? Mà cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, không cần làm vậy.

- I know. Nói ra cho mày biết, vì quyết định vẫn là ở mày mà.

- Ồ.

Long nhìn cô gái ngồi co ro 1 góc mà khóc, nửa thân trên gần như lộ lồ khiến hần thấy tội nghiệp cô gái. Lấy từ trong nhẫn không gian ra 1 cái áo khoác choàng lên người cô gái, hần ngồi xuống trước mặt cô rồi nhẹ giọng nói:

- Không có gì rồi. Cô an toàn rồi. Nín khóc đi. Nhà cô ở đâu, tôi đưa về.

Cô gái nén nấc ngẩng đầu lên, nhìn người vừa ra tay cứu cô thoát cảnh bị làm nhục trong gang tấc. Cô tin rằng mẹ cô đã nghe được lời thỉnh cầu và gửi hần tới bảo vệ cho cô. Và giây phút cô ngược lên nhìn hần, tin cô nhảy lên loạn nhịp. Cô yêu hần từ cái nhìn đầu tiên. 1 kịch bản ngôn lù đang bắt đầu viết những chương mở đầu. À đoạn mở đầu là anh hùng cứu mỹ nhân rồi, nên chuẩn bị viết chương tiếp theo.

Cô gái lau nước mắt nước mũi trên mặt, phấn son tùm lùm, nhoè nhoẹt hết. Sau 1 hồi bình tĩnh lại, cô mới trả lời hần:

- Cảm ơn anh. Nhà tôi ở bên kia, đi bộ khoảng 15-20 phút.

- Để tôi đưa cô về.

(bạn quá nên giờ mới viết được xiu)

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Long đưa cô gái về. Hần cũng không hỏi tên cô gái, vì hần cũng không có để ý lắm tới cô, người dung gặp nhau mà thôi. Nhưng cô gái thì lại khác. Cô lại cho rằng hần chính là do định mệnh sắp đặt, với sự chúc phúc của mẹ cô ở trên cao kia. Nhưng vì ngại, và vừa trải qua sự việc khá là nhạy cảm, nên cô cũng không có nói nhiều. Cho nên quãng đường từ con hẻm về nhà cô cứ ngẩn dẩn đi trong sự im lặng.

Dường như nhận ra rằng nếu không nói gì đó, có thể cô sẽ không còn cơ hội nào nữa, nên cô dừng lại, nắm lấy tay hần. Đôi mắt đẹp nhìn hần thật sâu.

- Con bé kết mày rồi Long ơi. Hahaha.

Huy cất giọng với điệu bộ như kiểu “không ngoài dự đoán của tao”, bonus thêm cái tròng cười như gà bị cắt tiết khiến Long nửa buồn cười nửa buồn bực. Bực ở chỗ, kiếp trước thì sống đời im lặng, tí năm mới gặp được 1 em gái xinh cho đến khi vào “Ngành” thì tần suất hot girl xuất hiện mới khá khảm lên. Nhưng kiếp này, vừa mới trùng sinh xong thì liên tục gặp cực phẩm và siêu phẩm. Cô nàng Vũ Mai Phương bốc lửa kia ngoài mặt thì chị chị em em nhưng bên trong, với cặp mắt tia gái sát thủ luyện từ kiếp trước thì không khó để hấn nhìn ra điều mà ai cũng biết. Chưa nhiều, nhưng lửa đã lên, thêm ít than nữa là bùng cháy ngay. Rồi 4 nàng hầu, không biết mầu thân nhờ nhét cái gì vào đầu mấy má ấy mà lúc hấn ở nhà, 4 nàng ân cần lên hấn. 4 nàng cũng chính là lí do hấn ra ngoài tu luyện chứ không ở trong nhà, dù trong nhà hay bên ngoài không có khác biệt quá nhiều, Quý Nguyên Hồn Khí không quá phụ thuộc vào môi trường do có độ thích ứng cực cao, luyện hoá mọi loại linh khí và tổng hợp chúng lại, và phụ thuộc nhiều vào bước 3 Dung Khí chứ hấp thu thì chậm hơn so với các loại khác. Rồi còn Nguyệt nữa, hấn nhớ nàng vô cùng nhưng chỉ đành đè nén lại.

- Ấy, kệ đi, có lẽ chỉ là nhất thời sinh cảm mến. Thời gian trôi rồi cũng quên thôi.

Long đáp.

Trong lúc đó, cô gái mở miệng nói:

- Sắp tới nhà tôi rồi. Tôi là Ngọc Huyền, lần nữa cảm ơn anh. Tôi, tôi đến bây giờ vẫn chưa biết tên của anh...

Long cười nhẹ 1 cái:

- Tôi là Long. Cô không sao là tốt rồi, không phải cảm ơn đâu.

Huyền lắc đầu, tay vẫn nắm chặt tay Long:

- Đối với anh chỉ là tiện tay, nhưng đối với tôi thì khác. Nhà anh ở đâu?

Ngọc Huyền hỏi thì hấn mới nhớ. Hấn vẫn chưa có chỗ ngủ. Ý nghĩ ngủ nhờ nhà Huyền loé lên, rồi bị hấn gạt đi. Nhưng rồi bất chấp gạt đi thế nào thì nó vẫn cứ cố chấp bám trụ trong đầu hấn. Mặc dù hấn không cần ngủ cả tháng cũng chẳng sao. Nhưng làm người ở trên đời, ngủ đã trở thành thói quen và đam mê của biết bao người. Và Long cũng thế. Dù chưa chắc đã ngủ đâu, nhưng có chỗ ngả lưng trong khi đang thả trôi ý thức trong Cửu Quyết thì vẫn tốt hơn là nằm bờ nằm bụi chứ.

- À... tôi mới lên đây hôm nay, vẫn chưa tìm được chỗ ở. Định đêm nay thuê tạm 1 nhà nghỉ.

Ngọc Huyền há miệng định nói gì đó rồi lại thôi, rồi lại há ra định nói rồi lại tiếp tục ngậm lại. Cứ vậy 3, 4 lần cô mới mở lời được:

- Hay đêm nay anh ngủ lại nhà tôi đi.

Long biết trước cô sẽ nói như vậy. Nhưng vẫn cố diễn sâu thêm xíu nên hấn tỏ vẻ chần chừ, ái ngại nói:

- Vậy có ổn không? Cô và tôi mới gặp lần đầu.

Dường như nghĩ thông suốt, nên cô nói với giọng chắc chắn hơn:

- Có gì mà không ổn? Anh vừa cứu tôi 1 mạng, cho anh ngủ có là gì? Nếu không có anh thì chắc tôi chẳng còn thấy được ánh mặt trời nữa rồi.

Long vẫn diễn khá nhập vai:

- Cô không sợ tôi là kẻ xấu, sẽ làm hại cô à?

- Hừ, anh đừng đùa tôi nữa. Anh không phải là kẻ xấu. Có kẻ xấu nào nhận mình là kẻ xấu như anh không?

Vẫn tiếp tục diễn sâu:

- Tôi là kẻ xấu đó. Tin đi.

Ngọc Huyền chu miệng:

- Xi! Tôi tin, được chưa? Anh là kẻ xấu. Thế kẻ xấu có muốn ngủ lại nhà nạn nhân không hay ngủ nhà nghỉ?

- Haha! Tất nhiên kẻ xấu sẽ chọn cái đầu tiên rồi.

Cuộc trò chuyện đang từ im lặng ngượng ngừng bỗng chốc vui vẻ hấn lên. 2 người cười nói giống hệt như 1 đôi tình nhân hạnh phúc vậy.

...

Vũ gia bí cảnh,

Dũng đang ngồi xếp bằng trên 1 phiến đá gần hồ nước. Trên khuôn mặt non nớt là sự tập trung cao độ khó có được ở những đứa trẻ đồng trang lứa. Ở xa xa, Vũ Càn Khôn vẫn đang theo dõi Dũng. Ông chưa kể với nó về Âm Linh Kiếm Thể mà nó sở hữu. Nhưng nó từng nói với ông rằng nó ngủ mơ thấy

hư ảnh 1 con chim lửa rất đẹp. Con chim lửa ấy khá giống với phượng hoàng trong truyện và phim mà nó từng xem. Nó kể rằng mỗi lần mơ thấy con phượng hoàng đó thì đều bị lửa của nó thiêu rụi rồi tỉnh giấc. Nó sợ, không dám kể với mẹ vì sợ mẹ lo lắng. Chỉ dám kể với ông nội. Vũ Càn Khôn nghe nó kể, ông suy đoán có lẽ hình ảnh con Hoả Phượng ấy chính là kiếm linh của thanh kiếm tồn tại bên trong cơ thể Dũng. Còn việc bị thiêu cháy, có lẽ Hoả Phượng chưa công nhận Dũng là chủ nhân gây nên.

Bạn đang đọc truyện *Sống Lại Rồi Thì Phải Làm Sao?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.